

Elle Kennedy

Autoare de bestselleruri *New York Times*

COMPLEXUL FETEI CUMINȚI

Roman

EPIC LOVE

„O POVESTE SENZUALĂ, CU UN VÂRTEJ DE EMOȚII CARE TE COPLEȘESC.”

- VI KEELAND, autoare de bestselleruri #1 *New York Times*

Ea face totul ca la carte. Deci ce ar putea merge prost?

Mackenzie Cabot — „Mac”, pentru cei apropiați — este o studentă de douăzeci de ani care face tot posibilul pentru a mulțumi pe toată lumea. Dar e epuizant să respecti mereu regulile. Deși Mac vrea doar să se concentreze asupra afacerii ei online, mai întâi trebuie să obțină o diplomă de facultate, la insistențele părinților ei. Asta presupune să se mute în Avalon Bay, un orașel de coastă unde trăiesc, alături de localnici, studenți bogați care învață la Universitatea Garnet.

Mac se pricepe să-și stăpânească impulsurile de răzvrătire și de independență, dar când îl întâlnește pe Cooper Hartley, autocontrolul ei este pus la grea încercare. Cooper e puțin cam direct. Sincer și frust. E o amenințare pentru stilul de viață foarte organizat al lui Mac. Curând, prietenia lor devine cel mai firesc lucru din viața fetei și îi permite să fie ea însăși.

În ciuda disprețului pe care Cooper îl simte față de cei din familiile bogate, își dă seama rapid că Mackenzie nu este doar o altă „clonă” cu avere și se îndrăgostește de ea nebunește. Însă, tocmai când Mac începe să simtă că este acceptată de Cooper și de prietenii acestuia, secretul pe care el i-l ascunde amenință să distrugă ceea ce au clădit împreună.

„Elle Kennedy ne oferă încă un roman seducător,
care provoacă dependență.”

- TIJAN, autoare de bestselleruri *New York Times*

„Talentul cu care Elle Kennedy creează acest univers
complicat și încărcat de conflicte emoționale
al unui orașel de provincie este inegalabil.”

-L.J. SHEN, autoare de bestselleruri *USA Today* și *Wall Street Journal*

COVER DESIGN AND ILLUSTRATION BY VI-AN NGUYEN

Ficțiune contemporană
pentru tineri.
+17 ani
www.edituraepica.ro

EPICLOVE

Elle Kennedy

COMPLEXUL FETEI CUMINȚI

Traducere din limba engleză și note de
MĂDĂLINA MANGALAGIU

EPICLOVE

Editura Epica, București, 2022

Editor: Anca EFTIME

Redactor: Ioana SOCOLESCU

DTP: Simona BĂNICĂ

Good Girl Complex, Elle Kennedy

Copyright © 2022. GOOD GIRL COMPLEX by Elle Kennedy

The moral rights of the author have been asserted.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Epica.

© 2022, Editura Epica.

București, 2022

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KENNEDY, ELLE

Complexul fetei cuminți / trad. din lb. engleză și note de
Mădălina Mangalagiu. - București : Epica, 2022

I. Mangalagiu, Mădălina (trad. ; note)

1.

Cooper

Sunt băgat până la gât în cocktailuri Jägerbomb. Ieri, ai fi zis că sunt căsătorit cu blenderul — scoteam băuturi Piña Colada și Daiquiri cu căpșuni ca pe bandă rulantă. În seara asta, pregătesc Red Bull cu vodcă și cocktailuri Fireball. Și să nu uităm de vinul rosé. Cretinii ăștia și vinul lor rosé! Stau toți sprijiniți de bar, unul lângă altul. Poartă cămăși din in, în nuanțe pastel, și au tunsori de trei sute de dolari. Îmi comandă răstit de băut. E îngrozitor de cald.

În Avalon Bay, anotimpurile sunt definite de un ciclu nesfârșit de exoduri și invazii. Când vara se termină, începe agitația. Turiștii arși de soare își încarcă bagajele în dubițe, își iau copiii lipicioși de la atâtea dulciuri și se îndreaptă spre interiorul continentului, înapoi în suburbiile și birourile lor. Urmează valul de studenți bronzăți și plini de fițe — armatele de clone se întorc la Universitatea Garnet. Puști de bani gata, ale căror palate construite pe coastă ne împiedică pe noi, oamenii de rând, care trăim de azi pe mâine cu mărunțișul care le pică din buzunare, să avem vedere la ocean.

— Hei, omule, vreau șase *shot*-uri de tequila! îmi zbiară o clonă.

Trânțește un card de credit pe tejgheaua umedă și lipicioasă a barului. Probabil se așteaptă să fiu impresionat. Pe bune, e doar un alt retardat care învață la Garnet.

— Adu-mi aminte de ce facem asta, îi spun lui Steph, în timp ce pregătesc băuturile cu Jack Daniels și Cola.

Steph strecoară o mână în sutien și își ridică, pe rând, fiecare sân, astfel încât decolteul să pară mai mare și mai plin. Poartă un maiou negru, inscripționat cu numele barului: Joe's Beachfront Bar.

— Pentru bacșișuri, Coop.

Bineînțeles. Nimic nu se cheltuiește mai repede decât banul altuia. Lichelele aruncă în dreapta și-n stânga cu bani. Bineînțeles că folosesc cardurile de credit ale părinților.

Weekendurile sunt foarte aglomerate. Azi e ultima vineri înainte de începerea anului universitar la Garnet, deci urmează trei zile de petreceri nebunești, până luni dimineată. Barurile vor fi pline ochi. O să facem bani cu nemiluita. Dar n-am de gând să fac munca asta la nesfârșit. Lucrez aici în weekenduri, ca să strâng ceva bani în plus. Nu vreau să mai lucrez pentru alții. Visez să pun pe picioare propria afacere. După ce strâng destul, o să dispar din barul ăsta.

— Ai grijă de tine! o avertizez pe Steph, care tocmai pune băuturile pe tavă. Să mă strigi, dacă e nevoie să scot băta.

N-ar fi prima dată când ciomăgesc vreun tip care nu acceptă să fie refuzat.

În astfel de seri, atmosfera e diferită. Umiditatea e atât de mare, încât ai putea folosi aerul sărat pe post de loțiune de protecție solară. Clienții se îngheșuie unii în alții, inhibițiile dispar, iar combinația de testosteron și tequila nu prevestește lucruri bune.

Din fericire, Steph e o fată puternică.

— Mă descurc eu! îmi zice.

Ia băuturile și-mi face cu ochiul, apoi își așterne un zâmbet pe buze. Se răsuțește pe călcâie. Părul ei lung și negru, prins în coadă, se leagănă.

Nu știu cum poate să-i tolereze pe cei care încearcă să o pi-păie. E adevărat că și eu mă bucur de atenție din partea fetelor. Unele devin destul de tupeiste sau prea prietenoase. Diferența este că, atunci când fetele se dau la mine, le zâmbesc și le fac cinste cu un *shot*, ele chicotesc cu prietenelor lor și apoi mă lasă în pace. Dar pentru fete nu e la fel. Cu atât mai mult, dacă ai de-a face cu libidinoșii din frățiile de la Garnet. Pun mâna pe Steph și îi șoptesc tot felul de chestii obscene la ureche. Habar n-am cum se abține să-i pocnească.

E o muncă grea să-i servești pe paraziții ăștia — această specie invazivă care ne devorează pe noi, localnicii, ne lasă fără vlagă și, pe deasupra, își lasă gunoiul în urmă.

Și totuși, în lipsa lor, acest oraș abia dacă ar rezista.

— Hei! Dă-mi *shot*-urile alea! zbiară iar clona.

Încuviințez din cap, de parcă aș spune „Imediat!”, când, de fapt, vreau să-i transmit că-l ignor.

Un fluierat din capătul celălalt al tejghelei îmi atrage atenția.

În barul ăsta, au prioritate la servire localnicii. Fără excepții. Urmează la rând clienții fideli, care lasă bacșișuri grase, oamenii politicoși, femeile sexy, doamnele în vârstă și, la urmă, nesimțiii care nu au răbdare. Torn un *shot* de whisky pentru Heidi și încă unul pentru mine. Le dăm pe gât și îi torn încă unul.

— Ce faci aici? o întreb.

Niciun localnic care se respectă nu e în zonă în seara asta. Mișună prea multe clone pe-aici și strică cheful tuturor.

— Am venit să-i las lui Steph cheile. A trebuit să dau o fugă până acasă la ea.

În copilăria noastră, Heidi era cea mai drăguță fată din școală. Și nu s-au schimbat multe de atunci. Chiar și în pantaloni scurți și într-un tricou albastru, simplu, e cea mai mișto tipă din acest bar.

— Închizi tu barul în seara asta? se interesează ea.

— Da, probabil o să fiu aici până la trei dimineața.

Heidi se ridică pe vârfuri și se apleacă să-mi vorbească peste tejghea:

— Vrei să treci pe la mine după aia?

— Nu. Măine lucrez tură dublă. Trebuie să dorm.

Se bosumflă. S-a enervat fiindcă și-a dat seama că nu vreau să ne combinăm acum. Chiar dacă i-am tras-o de câteva ori vara asta, să fac sex în mod repetat, cu una dintre cele mai bune prietene ale mele, începe să semene cu o relație, iar eu nu asta caut. Sper să-și dea și ea seama și să nu mă mai invite.

Blondul nerăbdător din celălalt capăt al barului încearcă să-mi atragă atenția:

— Hei! Hei!! Omule, jur c-o să primești o bancnotă de o sută dacă-mi dai un nenorocit de *shot*.

— Mai bine te întorci la muncă, spune Heidi cu un zâmbet sarcastic, trimițându-mi o bezea.

Nu mă grăbesc să ajung la blond. E leit celelalte clone: un păpușel care a absolvit o școală privată, cu cărare într-o parte și cu un zâmbet impecabil. Lângă el stau doi tipi — probabil prieteni de-ai lui. Pentru genul ăsta de oameni, munca manuală înseamnă să-și ștergă propriul fund și-atât.

Îi cer:

— Scoate banii!

Clona trănțește pe tejghea o bancnotă de o sută de dolari. E foarte mândru de el. Torn un singur *shot* de whisky și împing paharul spre el. Dă drumul bancnotei și înhață paharul. O iau și o pun în buzunar.

— Am comandat șase *shot*-uri, îmi spune arogant clona.

— Scoate încă cinci sute de dolari și ți le dau!

Mă aștept să se plângă sau să facă scandal. În schimb, tipul râde și agită dojenitor un deget în direcția mea. Pentru el, ăsta e

barul în care vine să găsească farmecul claselor sociale inferioare lui. Puștii bogați adoră să fie jecmăniți.

Spre uimirea mea, cap-sec scoate un teanc de bancnote și pune cinci sute de dolari pe tejghea.

— Dă-mi ce-ai mai bun!

În barul ăsta, „ce-ai mai bun” e o sticlă de Johnnie Walker Blue Label și una de tequila al cărei nume nu știu să-l pronunț. În magazine, niciuna dintre ele nu costă mai mult de cinci sute de dolari. Mă prefac surprins de cererea lui. Urc pe un scaun. Mă întind spre sticla prăfuită de tequila, pusă pe ultimul raft de sus, și îi torn *shot*-urile la suprapreț.

Puștiul putred de bogat se îndreaptă spre masa lui, mulțumit.

Colegul meu barman, Lenny, se uită dezaprobator la mine. Știu că n-ar trebui să încurajez un astfel de comportament. Nu face decât să întărească ideea că suntem de vânzare, că bogătașii sunt proprietarii acestui oraș. Dar dă-o naibii de treabă! N-am de gând să servesc băuturi până mor. Am planuri mai mari.

— La cât termini în seara asta? se alintă o tipă, în stânga mea.

Mă răsucesc încet spre ea, așteptând continuarea. De obicei, întrebarea asta e urmată de una din două variante: *Pentru că vreau să mă ajuți să termin sau Pentru că abia aștept să te ajut să termini.*

În funcție de exprimarea pe care o alege, îți poți da seama dacă ai de-a face cu o fată care e egoistă în pat sau cu una care adoră să ofere sex oral. Niciuna dintre cele două replici de agățat nu dă dovadă de originalitate, dar nimeni nu se așteaptă la așa ceva din partea clonelor care roiesc în Avalon Bay, în fiecare an.

— Deci? insistă blonda.

Îmi dau seama că nu o să-mi servească nicio replică de agățat.

— Barul se închide la două, îi răspund.

— Vino să ne ții companie după ce ieși din tură! mă invită fata.

Ea și prietena ei au păr lucios, corpuri perfecte și piele strălucitoare. Se vede că au stat toată ziua la plajă. Sunt drăguțe, dar n-am chef de ce vor să-mi ofere.

— Îmi pare rău, dar nu pot. Căutați pe cineva care arată exact ca mine. Fratele meu geamăn e pe-aici pe undeva. Sunt sigur că i-ar plăcea să vă distreze.

Fac un semn către mulțimea de trupuri înghesuite ca sardinele în conservă.

Spun asta pentru că știu că-l va enerva pe Evan. Deși, pe de altă parte, s-ar putea să-mi mulțumească. Detestă clonele, dar nu îl deranjează răzgâiatele pline de bani, dacă sunt dezbrăcate. Jur că frate-miu încearcă să se culce cu toate tipele din oraș! Zice că e „plictisit”. Iar eu mă prefac că-l cred.

— Vai! Există încă unul ca tine?

Aproape imediat, fetele încep să viseze cu ochii deschiși. Iau un pahar și pun gheață în el.

— Da. Îl cheamă Evan, adaug încurajator. Dacă îl găsiți, să-i spuneți că v-a trimis Cooper.

În sfârșit, tipele se îndepărtează cu băuturile lor, iar eu respir ușurat.

Să fii barman e un job de rahat.

Împing paharul cu whisky sec pe tejghea, către tipul uscățiv care l-a comandat, și iau banii pe care mi-i întinde. Îmi trec degetele prin păr și iau o mică pauză înainte să mă ocup de următorul client. În seara asta, mulțimea amețită de alcool se poartă bine. Daryl, paznicul de la intrare, îi dă afară pe cei care par pe punctul de a vomita, iar eu și Lenny îi alungăm pe idioții care încearcă să ajungă în spatele tejghelei.

Sunt cu ochii pe Steph și pe celelalte chelnerițe care își croiesc drum prin mulțime. Steph servește la o masă plină de studenți de la Garnet. Toți salivează după ea. Le zâmbește, dar îi știu privirea — zâmbetul ei e cât se poate de fals. Când dă să plece, unul dintre ei o apucă de talie.

Mă încrunt. E blondul pe care l-am tapat de șase sute de dolari.

Sunt cât pe ce să sar peste bar, dar apoi Steph se uită la mine. De parcă știe ce am de gând să fac, clatină din cap, dându-mi de

înțeles să nu mă bag. Apoi se desprinde cu dibăcie de idiotul care nu-și poate ține mâinile acasă și se întoarce la teighea.

— Vrei să-i dau afară? o întreb.

— Nu. Mă descurc cu ei.

— Știu, dar nu e obligatoriu s-o faci. Am luat șase sute de dolari de la proștii ăia. O să-i împart cu tine. Lasă-mă să scap de ei!

— Nu-i nevoie. Dă-mi trei Corona și două *shot*-uri de Jäg...

— Nici măcar să nu pomenești numele ăla!

Mă crispez. Dacă sunt obligat să mai miros porcăria aia neagră de Jägermeister, o s-o iau razna.

— Trebuie să-mi cumpăr niște dopuri pentru nas, adaug.

— Parcă ai suferi un atac cerebral, râde ea, în timp ce mă privește cum mă strâmb la fiecare *shot* turnat.

— Ar trebui să primesc un spor de risc la salariu.

Împing paharele spre ea.

— Vorbesc serios. Dacă tipii ăia nu-și pot ține mâinile acasă, o să le dau o lecție.

— E-n regulă, răspunde Steph. Dar, Doamne, ce-aș mai vrea să plece odată! Nu știu care dintre ei se poartă mai rău în seara asta: domnul Pune-Mâna-Peste-Tot sau studentul ăla din ultimul an care se plânge că tati s-a răzgândit și nu-i mai cumpără un iaht după ce termină facultatea.

Chicotesc.

Steph suspină și pleacă ducând o tavă plină de băuturi.

Pentru o oră, sunt atât de ocupat, că nici nu am timp să ridic ochii. Barul e atât de plin, încât fețele se contopesc într-o pată roz. Nu fac altceva decât să torn în pahare și să încasez plăți, până când intru în transă, abia conștient de ceea ce fac.

Când arunc o privire să văd dacă Steph e bine, văd că bogătașul blond încearcă s-o convingă să danseze cu el. Colega mea se mișcă de colo colo, ca un boxer, ca să scape de tip. Nu pot să deslușesc ce-i zice ea, dar mi-e ușor să ghicesc: „Lucrez. Te rog, lasă-mă

să mă întorc la treabă! Nu pot să dansez cu tine. Sunt în timpul programului”.

Încearcă să fie politicoasă, dar privirea ei iritată dă de înțeles că i-a ajuns cu vârf și îndesat.

Îl strig pe colegul meu, gesticulând spre Steph:

— Len! Ai grijă de bar pentru o secundă!

Lenny încuviințează din cap. Aici, avem grijă de ai noștri.

Mă apropii cu pași mari de masă. Știu că par amenințător. Am un metru optzeci și opt înălțime, nu m-am mai bărbierit de zile întregi și ar cam trebui să mă tund. Să sperăm că arăt destul de amenințător încât să-i descurajez pe cretinii ăștia și să nu facă vreo prostie.

— E totul în regulă? întreb când ajung lângă grup.

Tonul meu transmite clar că nu e totul în regulă și că blondul ar trebui să înceteze, fiindcă sunt gata să-l înșfac și să-l arunc afară din bar.

— Șterge-o dracului de-aici, clovnule! se răstește la mine unul dintre ei.

Insulte nu mă mai deranjează. M-am obișnuit cu ele.

Ridic o sprânceană.

— Nu plec până când colega mea nu-mi spune să plec.

Mă uit cu atenție la mâna blondului, care o ține pe Steph de braț, și îi zic:

— Fata n-a venit aici ca să fie pipăită de băieții de bani gata, ca voi.

Tipul are destulă minte încât să-și retragă mâna. Steph profită de ocazie și vine lângă mine.

— Vezi? N-avem nicio problemă, îmi spune clona, cu o mutră arogantă. Fata n-are nevoie s-o salvezi.

Îmi subliniez avertismentul:

— Ai grijă să nu aibă nevoie! Și ține-ți mâinile acasă!

Steph și cu mine suntem pe cale să plecăm, dar apoi un pahar se sparge.

Nu contează cât de zgomotoasă ori cât de plină este o încăpere. Dacă un pahar se sparge pe podea, în secunda următoare poți auzi și musca.

Toate capetele se întorc spre noi. Unul dintre prietenii blondului a scăpat paharul. Clipește cu inocență când mă uit într-acolo.

— Ups! face el.

Râsete și aplauze destramă tăcerea de moment. Apoi conversațiile continuă și toată lumea se distrează în continuare.

— La dracu'! mormăie Steph. Du-te la bar, Coop. Mă descurc.

Colega mea pleacă încruntată. Grupul de nesimțțiți ne ignoră. Vorbesc tare și râd.

— E totul OK? mă întreabă Lenny, când mă întorc la bar.

— Nu prea știu.

Mă uit iar înspre lichele. Mă încrunt când observ că blondul a dispărut. Unde naiba s-a dus?

— Nu, adaug în șoaptă. Nu-i totul OK. Mă întorc imediat.

Și uite-așa, încă o dată, îl las pe Lenny singur pe baricade. Plec de la bar ca s-o găesc pe Steph. Mă îndrept spre partea din spate a barului; poate că s-a dus să ia mătura, ca să strângă cioburile.

Aud un strigăt:

— *Dă-te* de pe mine!

Dau buzna după colț. Blondul a încolțit-o pe Steph la capătul unui hol scurt și îngust, unde se află camera de aprovizionare. Când Steph încearcă să-l ocolească, se pune în fața ei și o apucă de încheietură. Cealaltă mână coboară încet și încearcă să-i pipăie fundul.

Nu! În niciun caz n-o să permit așa ceva!

Mă reped și-l iau de guler. O secundă mai târziu, îl arunc pe podeaua umedă.

— Afară! mârâi eu.

— Cooper..., intervine Steph.

Mă apucă de braț. Privirea ei îmi arată că îmi mulțumește. Știu că apreciază faptul că am salvat-o.

O desprind de mine. Mi-a ajuns! M-am săturat de măgarii ăștia.
— Ridică-te și cară-te! îi spun pușlamalei, care se uită uimit la noi.

Se ridică de pe podea, urlând și înjurând. Nu durează mult până când strigătele lui furioase încep să atragă atenția. Apare un grup de fete zgomotoase, urmate de alți curioși.

— Pres, omule, ești bine?

Doi dintre prietenii lui se strecoară prin mulțime. Își umflă piepturile, ca să pară mai intimidanți. Se postează de-o parte și de alta a „campionului”; dacă sunt alungați de aici, în fața tuturor, vor bea singuri tot anul.

— Care-i problema ta, omule? mă întrebă libidinosul, aruncându-mi priviri ucigătoare.

Îmi încrucșez brațele la piept.

— Acum nu mai am nicio problemă, îi răspund. Pur și simplu dau gunoiul afară.

— Simți și tu, Preston? întrebă prietenul blondului, cu un rânjel. Ceva miroase urât.

— Parc-am văzut un tomberon afară. Sau o fi rulota în care locuiești? mă întrebă al treilea tip, batjocoritor.

— Te rog, vino mai aproape și mai zi-mi asta o dată! îl îndemn. Sunt plictisit, iar fețele ăstora cer bătaie.

Îmi cântăresc șansele de reușită. Sunt trei contra mea. Trei tipi voinici — fiecare dintre ei are cam un metru optzeci înălțime. Probabil că practică vreun sport. Dar, pe de altă parte, eu chiar lucrez ca să supraviețuiesc, și mușchii mei nu sunt făcuți doar pentru spectacol. Așa că am destule șanse să-i dobor.

Steph mă împinge la o parte și se postează între mine și ei.

— Coop, oprește-te! Las-o baltă! Mă descurc. Du-te înapoi la bar.

— Chiar așa, *Coop*, mă ironizează Preston.

Apoi se întoarce către prietenii lui și spune:

— Niciun nemernic de localnic nu merită osteneala să te bați cu el.

Mă uit la Steph și ridic din umeri. Bădăranul ăsta ar fi trebuit să-și ia tâlpășița când a avut ocazia. În timp ce Preston râde arogant, mă apropiu de el, îl înșfac de tricou și îl pocnesc în mutră.

Se clatină și aterizează peste prietenii lui. Îl ajută să se ridice și îl împing spre mine. Cu nasul însângerat, se năpustește la mine. Mă mânjește de sânge. Ne lovim de câteva fete, care încep să țipe. Apoi ajungem sprijiniți de un perete. Vechiul telefon public care nu mai funcționează de cincisprezece ani mă împunge în spate, distrăgându-mi atenția, ceea ce îi oferă lui Preston ocazia de a-mi da un pumn direct în falcă. Îl răsucesc și-l lipesc de perete. Sunt pe cale să-i fac fața praf, însă mă trezesc că Joe, proprietarul barului, împreună cu Daryl și Lenny, mă îndepărtează de el.

— Gunoiole! mârâie Preston la mine. Ai idee în ce belea ai intrat?

— Ajunge! strigă proprietarul barului.

Joe e veteran. A luptat în Vietnam. E cărunt, cu o barbă cenușie, în stil hipiot, și poartă părul strâns în coadă. Joe îndreaptă un deget spre Preston și strigă:

— Dispari de-aici! Nimeni nu se bate în barul meu.

— Vreau ca psihopatul ăsta să fie concediat, ordonă Preston.

— Hai, plimbă ursul! mă răstesc la el.

— Coop, taci din gură! îmi spune Joe.

Le face semn lui Lenny și lui Daryl să-mi dea drumul.

— O să-ți scad din salariu pentru chestia asta, să știi.

— N-a fost vina lui Coop, intervine Steph. Tipul ăsta mă tot pipăia. Apoi m-a urmărit până aici și m-a încolțit în hol. Cooper încerca să-l dea afară.

Preston clocotește de furie. Își șterge sângele de la nas.

— Știi cine e taică-miu? se rățoiește la Joe. Banca lui deține jumătate dintre clădirile din zona asta mizerabilă. Dacă-i zic un cuvânt, viața ta va deveni foarte complicată.

Joe strânge din buze.

— Angajatul tău m-a lovit, continuă Preston, nervos. Nu știu cum conduci tu gaura asta de șobolan, dar, dacă același lucru mi s-ar fi întâmplat în altă parte, în clipa asta, cel care m-a pocnit n-ar mai avea loc de muncă.

Zâmbetul lui îngâmfat mă face să clocotesc.

Îmi vine să-l strâng de gât.

— Așa că ori rezolvi problema, ori îl sun pe taică-miu și o s-o rezolve el pentru tine. Știi că e târziu, dar nu vă faceți griji! Sigur e treaz. Tata e mereu treaz noaptea.

Zâmbetul ăla arogant se lățește.

— Așa și-a câștigat miliardele de dolari, adaugă blondul.

Se lasă tăcerea.

Apoi Joe oftează și se întoarce spre mine.

— Doar n-ai de gând s-o faci! îi spun uimit.

Joe și cu mine ne cunoaștem de mult timp. Eu și fratele meu am lucrat ca ajutoare de barman pe timpul verii, când eram în liceu. L-am ajutat să reconstruiască barul, după ce două uragane au trecut peste el. Am mers cu fiica lui la balul de absolvire, pentru numele lui Dumnezeu!

Își trece mâna prin barbă. Are o expresie învinsă.

— Joe. Pe bune, omule! O să-l lași pe unul din ăștia să-ți spună cum să-ți conduci afacerea?

— Îmi pare rău, zice Joe, scuturând din cap. Trebuie să mă gândesc la afacerea mea. La familia mea. Ai împins lucrurile prea departe, Coop. Ia din casa de marcat banii pe care ți-i datorez pentru seara asta. O să-ți dau un cec mâine.

Satisfăcut de sine, ticălosul îmi rânjește.

— Vezi, fraiere? Așa merg lucrurile în lumea reală.

Aruncă un teanc de bani spre Steph și scuipă sânge pe jos.

— Poftim! Fă curat pe-aici, scumpo!

— Noi doi n-am terminat-o, îl avertizez pe Preston, care se îndepărtează alături de cei din gașca lui.

— Am terminat-o înainte să înceapă, îmi strigă el batjocoritor, peste umăr. Tu ești singurul care nu știa.

Uitându-mă la Joe, îi văd neputința în ochi. Nu mai are nici puterea, nici dorința să poarte asemenea bătălii. Așa ne înving. Pas cu pas. Ne îngenunchează până când suntem prea oboseți ca să mai continuăm. Apoi își bagă nasul în treaba noastră, în afacerile noastre, în demnitatea noastră și ni le smulge pe toate.

— Știi — îi zic lui Joe, în timp ce iau banii de pe jos și i-i trântesc în mână —, de fiecare dată când unul dintre noi cedează în fața unuia dintre ei, le e din ce în ce mai ușor să-și bată joc de noi data viitoare.

De fapt... nu. La naiba! N-o să permit să existe o „data viitoare”.

2.

Mackenzie

De când am plecat de la ai mei, din Charleston, azi-dimineață, am o presimțire nasoală. Devine din ce în ce mai sâcâitoare și-mi cere să mă întorc. Îmi vine să-mi iau câmpii fiindcă anul meu de pauză a luat sfârșit.

Acum taxiul trece pe lângă stejari, spre căminul Tally, din campusul Universității Garnet, iar eu încep să simt cum mă trec fiori reci.

Chiar se întâmplă.

Dincolo de gazonul verde și de șirul de mașini, un grup de boboci însoțiți de părinți cară cutii în clădirea din cărămidă roșie, cu patru etaje, care se ridică spre cerul albastru și senin. O dungă albă, decorativă, încadrează rândurile de ferestre și acoperișul. E una dintre caracteristicile arhitecturale ale clădirilor originale din campusul istoric.

— Mă întorc imediat să iau cutiile, îi spun șoferului, după care îmi pun poșeta pe umăr și las bagajul jos. Vreau doar să mă asigur că am ajuns unde trebuie.

— Nicio problemă! Nu vă grăbiți.

Taximetrul e relaxat. Asta se explică prin faptul că părinții mei i-au dat o grămadă de bani ca să fie șoferul meu toată ziua.

Pășesc pe sub felinarul uriaș, din metal, agățat de grinda de deasupra ușii. Mă simt precum un fugar care se întoarce acasă, după un an de stat în ascunzișuri. Lucrurile bune nu durează mult. Cum să mă întorc la teme și la teste-surpriză? După ce am făcut ce am vrut în ultimele douăsprezece luni, mi-e greu să mă întorc la ore.

Mama unui student mă oprește pe scări și mă întreabă dacă sunt îndrumătorul¹ de cămin. Minunat! Mă simt bătrână rău. Un nou val de tentație mă îndeamnă să fac stânga-mprejur și să plec, dar mă forțez să-l ignor.

Urc fără tragere de inimă până la etajul patru, unde camerele sunt puțin mai mari și ceva mai frumoase, rezervate pentru studenții ai căror părinți își permit să plătească, pentru cazare, echivalentul PIB-ului unei mici națiuni. Conform e-mailului pe care l-am primit, voi locui în camera 402.

Înăuntru, o mică sufragerie și o chichinetă despart cele două dormitoare. În camera din stânga e un pat gol, un birou din lemn și un dulap. În dreapta, ușa e larg deschisă. Dincolo de ea zăresc o tipă blondă, îmbrăcată doar cu o pereche de pantaloni scurți. Se zbenguie de colo colo, în timp ce își aranjează hainele pe umerase.

— Bună! îi strig, încercând să-i atrag atenția.

Îmi las bagajele pe podea.

— Hei!

Nu mă aude. Mă apropii de ea și o bat pe umăr. Tresare și duce o palmă la gură, ca să înăbușe un țipăt.

— Doamne! M-ai speriat! exclamă, cu un accent sudist pronunțat.

Își scoate căștile *wireless* din urechi și le bagă în buzunar.

— Era să fac pe mine de frică!

¹ În original, *resident advisor*. În căminele studențești nord-americane este numit câte un îndrumător. Acesta este, la rândul lui, student. Rolul lor este de a-i îndruma pe studenți, a monitoriza activitatea din cămin, a întreține o atmosferă plăcută și a facilita comunicarea. (N. red.)

Sânii ei sunt dezgoliți, dar nu face absolut niciun efort să-i acopere. Încerc să o privesc în ochi, dar e cam jenant, așa că-mi îndrept atenția spre ferestre.

— Îmi pare rău c-am dat buzna. Nu mă așteptam să...

...să-mi găsesc colega de cameră filmând prima scenă dintr-un film porno cu amatori.

Tipa ridică din umeri și zâmbește.

— Nicio problemă!

— Aș putea să mă întorc în câteva minute, dacă...

— Nu-i nevoie. E OK, mă asigură ea.

Stă cu mâinile în șolduri, etalându-și sânii goi-goluți.

O întreb:

— Nu cumva pe formularul de cazare era vreo căsuță „pentru nudiști”, pe care am bifat-o din greșeală?

Râde. În sfârșit, își pune un tricou.

— Îmi place să curăț locurile pe plan energetic, îmi explică noua mea colegă de cameră. O casă nu se poate numi „cămin” decât după ce stai ceva vreme dezbrăcat în ea. Pricipi?

Îi atrag atenția:

— Storurile sunt ridicate.

Îmi face cu ochiul.

— Exact! Nu vreau să mă bronzez cu dungi. Sunt Bonnie May Beauchamp. Se pare că suntem colege de cameră.

— Mă cheamă Mackenzie Cabot.

Mă cuprinde într-o îmbrățișare strânsă. În mod normal, aș considera acest gest un afront la adresa limitelor mele personale. Dar ea nu mă deranjează. Poate că e vrăjitoare și m-a hipnotizat cu sânii ei. Vrăjitoare sau nu, Bonnie emană energie pozitivă.

Are fața rotundă, delicată și ochi mari, căprui. Are și un zâmbet alb, strălucitor, care îmi închipui că-i atrage pe tipi. E întruchiparea unei surori mai mici — dar cu sâni mari.

— Unde-s toate lucrurile tale? mă întreabă, după ce se desprinde din îmbrățișare.

— O să le aducă iubitul meu, ceva mai târziu. Am câteva lucruri jos, în mașină. Mă așteaptă șoferul.

— Te ajut să le aduci sus, se oferă Bonnie.

Am doar câteva cutii, dar apreciez efortul și compania ei. Luăm cutiile și le punem în cameră, apoi umblăm pe holuri pentru o vreme, ca să vedem împrejurimile.

— Ești din Carolina de Sud? întreabă Bonnie.

— Din Charleston. Dar tu?

— Sunt din Georgia. Tati a vrut să învăț la Georgia State, dar mami a studiat la Garnet.

Mai jos, la etajul al treilea, un tip se plimbă ducând un rucsac frigorific plin cu sticle de vin rosé. Vrea să ne ofere un pahar în schimbul numerelor noastre de telefon. Măinile, pieptul și spattele lui sunt acoperite cu numere de telefon mâzgălite cu marker negru permanent. Majoritatea numerelor de telefon sunt incomplete. Pun pariu că toate sunt false.

Refuzăm oferta și mergem mai departe.

— Te-ai transferat aici de la altă universitate? întreabă Bonnie, în vreme ce ne plimbăm prin cămin. Nu mă înțelege greșit, dar nu arăți ca o boboacă.

Știam eu că așa se va întâmpla. Mă simt de parcă aș fi consilier de tabără. Sunt cu doi ani mai în vârstă decât colegii mei, din cauză că mi-am luat un an liber și din cauza faptului că am început grădinița cu un an mai târziu decât ar fi trebuit. Ai mei au decis că e mai bine să-și prelungească excursia pe Marea Mediterană decât să mă aducă acasă la timp pentru începerea grădiniței.

Îi explic:

— Am întrerupt facultatea pentru un an. Am făcut o înțelegere cu ai mei: voi merge la orice facultate aleg ei, dacă mai întâi mă lasă să lucrez la afacerea mea.

Deși, dacă ar fi fost după mine, aș fi sărit complet peste capitolul ăsta cu maturizarea.

— Ai deja propria afacere? se miră Bonnie, făcând ochii mari. Toată vara m-am uitat la reluări după *Vanderpump* și am chefuit pe lac.

— Eu am lucrat la un site și la o aplicație pentru site-ul ăla. Mă rog, nimic mareș. Nu-i ca și cum am creat Tesla.

— Ce fel de aplicație?

— E pentru un site unde fetele postează întâmplări amuzante sau jenante legate de iubiții lor. Totul a început ca o glumă pe seama unor prieteni din liceu, dar apoi a luat amploare. Anul trecut am creat alt site — de data asta, destinat postărilor scrise de băieți despre iubitele lor.

Dacă la început eram doar eu și blogul meu, în ultimul an a trebuit să angajez un manager de publicitate, moderatori de site și o echipă de marketing. Plătesc salarii și taxe și am un profit anual din șapte cifre. Iar acum, pe lângă afacere, trebuie să-mi fac griji pentru eseuri și examene parțiale! Dar înțelegerea e înțelegere, iar eu mă țin de cuvânt. Cu toate astea, treaba cu facultatea mi se pare inutilă.

Bonnie mă lovește peste braț, încântată. Fata asta are tije de oțel pe post de degete!

— Dumnezeule! Știu site-ul ăla — *BoyfriendFails.com*! Măi să fie! În ultimul an de liceu, eu și prietenele mele mai degrabă am citit postările de pe site, în loc să ne facem temele. A fost beton postarea despre iubitul care s-a stricat la stomac după întâlnire, și tatăl fetei îl conducea acasă, iar tipul a avut diaree tot timpul cât a stat pe bancheta din spate.

Se prăpădește de râs. Zâmbesc și eu, pentru că îmi aduc aminte de postarea aia. A avut peste trei sute de mii de vizualizări, mii de comentarii și, datorită reclamelor, ne-a adus venituri duble în comparație cu oricare altă postare din luna aia.

— Uau! exclamă Bonnie, îndată ce-și recapătă suflul. Chiar scoți bani din postări?

— Da, datorită reclamelor. Afacerea merge destul de bine, spun eu și dau din umeri cu modestie.

Bonnie se bosumflă.

— Ce tare! Sunt invidioasă. Eu n-am idee ce fac aici, Mac. Pot să-ți zic „Mac” sau preferi „Mackenzie”? „Mackenzie” e cam lung.

— Poți să-mi spui Mac.

— După liceu, următorul pas pe care lumea s-a așteptat să-l fac a fost să merg la facultate. Dar n-am deloc idee ce specializare să-mi aleg sau ce-o să fac după ce mă fac mare.

Chicotesc. Bonnie chiar îmi place.

După o oră apare iubitul meu, aducând restul cutiilor. Au trecut săptămâni întregi de când nu ne-am văzut. Am avut o grămadă de lucru pentru afacere, înainte s-o las în seama angajaților mei cu normă întreagă, așa că nu am avut timp să-l vizitez pe Preston.

Niciodată n-am stat despărțiți atât de mult timp. Poate doar în vara în care a fost cu familia lui în vacanță, lângă Lacul Como.

I-am propus să închiriem împreună un apartament, în campus, dar Preston a refuzat categoric. „De ce să trăim într-un apartament de doi bani, când acasă am piscină, bucătar personal și menajeră?” N-am găsit un răspuns care să nu dea impresia că-i vorbesc de sus. Dacă independența față de părinți nu e un motiv destul de bun ca să ne mutăm împreună, atunci nu știu ce să mai zic.

Încă din liceu, independența a fost marea mea motivație. Să trăiesc cu familia era ca și cum mă scufundam într-o groapă cu nisip mișcător — una care m-ar fi înghițit cu totul, dacă nu mi-aș fi smuls părul din cap și n-aș fi împletit din el o frânghie care să mă ajute să ies de acolo. Nu m-am născut ca să fiu întreținută de alții. Poate asta explică faptul că, atunci când îmi văd iubitul intrând în cameră, cu primele cutii, după o despărțire mai lungă de o lună, nu mă simt copleșită de dor și dorință. Nu simt nici

valul brusc de entuziasm care apare după ce membrii unui cuplu stau despărțiți un timp.

Nu e vorba că nu mi-a fost dor de el sau că nu sunt fericită că e aici. Doar că... îmi aduc aminte de anii de școală generală, când îmi plăcea de câte un băiat. Pe atunci, timpul scurs între masa de prânz, când îl vedeam, și ultima oră de curs din zi părea o eternitate și-mi sfâșia inima. Dar, între timp, am crescut. Preston și cu mine ne înțelegem bine. Avem o relație stabilă. Suntem aproape ca doi bătrânei căsătoriți.

— Bună, iubito!

Puțin transpirat după patru etaje urcate pe jos, Pres mă cuprinde într-o îmbrățișare strânsă și mă sărută pe frunte.

— Mi-a fost dor de tine. Arăți bine.

— Și tu.

Cu siguranță, atracția fizică nu e o problemă; Preston e foarte arătos. E înalt, zvelt, dar cu un corp athletic. Are ochi albaștri superbi, care par imposibil de strălucitori. Fața lui atrage atenția peste tot. S-a tuns de când l-am văzut ultima dată: părul lui blond e puțin mai lung în față, dar scurt în părți. Când își întoarce chipul, observ că e plin de vânătaii pe la nas și la ochiul drept.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb îngrijorată.

— Ei, nu mare lucru, spune el, atingându-și arcada și ridicând nepăsător din umeri. Jucam baschet cu băieții, alaltăieri, și am încasat o minge în mutră. Nu e cine știe ce.

— Ești sigur? Cred că te-a durut.

Arată nasol, de parcă un ou prăjit i se scurge pe o parte a feței.

— Sunt bine. A, să nu uit! Ți-am adus ceva.

Bagă mâna în buzunarul din spate al pantalonilor kaki și scoate un card de plastic. Pe el scrie *BIG JAVA*.

Îl iau.

— Mulțumesc, iubito! Cardul e valabil și în cafeneaua din campus?

Dă aprobator din cap, cu seriozitate.

— Mi-am zis că e cel mai bun cadou de început de an universitar, pentru o pasionată de cafea, cum ești tu. Am pus două miare pe card.

În chicinetă, Bonnie trage cu urechea.

— Două *mii*? exclamă uimită.

Adevărat: două mii de dolari numai pentru cafea e cam mult, dar ăsta e unul dintre lucrurile pe care le apreciez la Preston: cât de grijuliu este. A condus trei ore până la părinții mei, ca să-mi ia lucrurile, apoi s-a întors în campus, și a făcut toate astea cu zâmbetul pe buze. Nu s-a plâns și nici nu mi-a lăsat impresia că aș fi o povară. O face pentru că vrea.

Și asta e mare lucru.

Mă uit la colega mea de cameră.

— Bonnie, el e iubitul meu, Preston. Pres, ea e Bonnie.

— Îmi pare bine să te cunosc, spune el, cu un zâmbet sincer. Mă duc să iau și celelalte cutii. Pe urmă v-ar plăcea să luam prânzul împreună?

— Eu mă bag, răspunde Bonnie. Mor de foame.

— Ar fi super, îi spun. Mulțumesc!

După ce pleacă, Bonnie îmi zâmbește cu toată gura și ridică degetul mare, în semn că-i place de el.

— Mișto treabă! De cât timp sunteți împreună?

— De patru ani.

Ne ducem amândouă la baie, ca să ne aranjăm părul și să ne pregătim pentru prânz.

— Învățam amândoi la același liceu privat, îi povestesc. Eu eram boboacă și el era în ultimul an de liceu.

Îl cunosc pe Preston de când eram mici. În copilărie nu am fost prieteni, din cauza diferenței de vârstă. Îl vedeam pe la clubul privat al complexului nostru rezidențial, când părinții mei mă luau cu ei, la străngeri de fonduri. Când am început liceul la Spencer Hill, era îndeajuns de amabil încât să mă salute pe holurile școlii și când ne intersectam la petreceri. Asta m-a ajutat să câștig

popularitatea de care aveam nevoie ca să supraviețuiesc în apele ostile și primejdioase ale unui liceu privat.

— Îmi închipui că te simți ușurată că mergeți, în sfârșit, la aceeași facultate. Să fi fost în locul tău, probabil c-aș înnebuni gândindu-mă la ce face aici, singur.

— Eu și Pres nu suntem așa, îi explic în timp ce mă pieptăn. Preston nu e genul de tip care înșală. Are intenții serioase în legătură cu viitoarea lui familie și cu planul lui.

— Planul lui?

Expresia asta nu a sunat niciodată ciudat până în clipa asta, când Bonnie se uită intrigată la reflexia mea din oglindă.

— Păi, părinții noștri sunt prieteni de ani buni, așa că, după ce am ieșit cu Pres la întâlniri pentru un timp, am înțeles că, în cele din urmă, o să terminăm facultatea, o să ne căsătorim și toate cele. Știi tu... „planul”.

Se uită la mine, încruntată.

— Și îți convine planul ăsta?

— De ce să nu îmi convină?

Cam așa au ajuns și ai mei să fie împreună. Și părinții lor la fel. Știu că seamănă foarte mult cu ideea de căsătorie aranjată. Sinceră să fiu, am impresia că ai lui l-au bătut la cap pe Preston să mă invite la o întâlnire prima dată. El era într-un an superior. Eu eram o boboacă stângace, care încă nu știa cum să folosească o placă de îndreptat părul. Dar chiar dacă părinții lui i-au sugerat să mă scoată în oraș, nu ne-am simțit forțați să ieșim împreună. Chiar ne bucuram unul de compania celuilalt, și încă ne bucurăm.

Bonnie mă lămurește:

— Eu aș fi fost supărată dacă toată viața mi-ar fi fost plănuită încă dinaintea primei zile de liceu. E ca și cum ți-ar spune alții ce se întâmplă într-un film, în timp ce tu stai la coadă pentru popcorn.

Bonnie se dă cu luciu de buze. Ridică din umeri și adaugă:

— Dar nu contează, atât timp cât ești fericită. Corect?

3.

Cooper

De când eram niște copii proști care umblau desculți și se luau la întrecere pe dealuri, trecând prin fața vilelor de milioane de dolari și fugind de poliști, noi — puștii neadaptați care-și iroseau anii tinereții prin Avalon Bay — avem o tradiție. Ultima duminică de vară se termină cu un foc de tabără.

Există o singură regulă: doar localnicii au voie să participe.

În seara asta, eu și fratele meu geamăn ținem petrecerea tradițională acasă la noi. Casa noastră e pe plajă. Are două etaje, în stilul unei cabane, și e de trei generații în familia noastră — un lucru care se vede cu ochiul liber. Casa e dărăpănată, are nevoie de o mulțime de renovări, dar compensează prin mult farmec. Cam așa e și cu locatarii ei. În mod clar, Evan e cel mai fermecător dintre noi doi. Adevărul e că, uneori, mă port ca un ticălos. Sunt un tip cu toane.

Pe terasa din spatele casei, Heidi se strecoară lângă mine. Pune o carafă mică pe balustrada din lemn.

— Avem destul alcool, îi spun.

— Nu de-asta s-a inventat carafa.

Se sprijină în coate, pe balustradă. Heidi are o ciudățenie: nimic pe lumea asta nu o mulțumește. Are o curiozitate nesfârșită, devoratoare. Când eram copii, ăsta a fost primul lucru care m-a atras la ea. Ochii ei priveau mereu mai departe decât ochii celorlalți. Voiam să văd ce zărea ea.

— Atunci, care e scopul ei? o întreb.

— Să te facă să te simți neascultător. O carafă e ca un secret.

Se uită la mine, cu un zâmbet șiret. S-a aranjat în seara asta, la fel ca toate fetele care locuiesc în Avalon Bay. Păr ondulat. Ruj roșu-închis. Poartă tricoul meu vechi, inscripționat cu numele „Rancid”, pe care l-a modificat, transformându-l într-un maiou. Maioul ăsta lasă la iveală un sutien negru, din dantelă. Și-a dat osteneala să arate cât mai bine, și totuși nu mă atrage.

— Văd că nu prea ai chef de tărie, spune ea când vede că nu-i cad în plasă.

Ridic din umeri. Într-adevăr, n-am chef.

Heidi se îndreaptă de spate și propune:

— Hai să ne plimbăm cu mașina! Ca atunci când furam cheile mamei tale! Îți mai aduci aminte? Ajungeam undeva prin Tennessee și dormeam în camionetă.

— Da. Îmi aduc aminte când un pădurar nervos ne-a fugărit, la patru dimineața, într-un parc național.

Heidi râde și mă înghiontește.

— Mi-e dor de aventurile noastre.

Iau o dușcă din carafa ei.

— Heidi, aventurile astea nu prea mai au farmec atunci când ai propria mașină și ai ajuns deja la vârsta când e legal să bei alcool.

— Îți promit că încă putem intra într-o grămadă de belele.

Scânteia de cochetărie din ochii ei mă întristează. Altădată, chiar ne distrăm împreună, dar acum totul mi se pare forțat. Stânjenitor.

— Coop!

Din curte, fratele meu mă strigă.

— Hei, omule! Vino încoace! Petrecerea e aici.

Vestita telepatie dintre gemeni funcționează — frate-miu a apărut la țanc ca să mă „salveze”. O las pe Heidi pe terasă și cobor la parter. Îmi iau o bere și mă îndrept spre plajă, unde îl găsesc pe Evan lângă focul de tabără, împreună cu niște prieteni de-ai noștri. În timp ce eu beau, ei povestesc aceleași întâmplări pe care le tot depănăm de zece ani încoace. Prietenul nostru Wyatt organizează un meci de fotbal în lumina lunii. Lumea se duce să asiste. Lângă foc mai rămânem câțiva. Evan se așază în scaunul de lemn de lângă mine. Râde de ceva ce-a zis prietena noastră Alana. Se pare că nu pot să mă distrez în seara asta. Simt că am sub piele o insectă care scormonește din ce în ce mai adânc. Sapă tuneluri în carnea mea și depune acolo ouă de furie și de ură.

— Hei! spune Evan, lovindu-mi piciorul. Ieși din starea asta, omule!

— Mă simt bine.

— Da, zice el cu sarcasm. Se vede.

Ia sticla goală de bere pe care o țin absent în mână și-mi dă alta, din lada frigorifică.

— De două zile, te porți ca un țăran, mă dojenește frate-miu. Înțeleg că ești nervos, dar să știi că nu mai are haz. Îmbată-te, fumează niște iarbă! Heidi e pe-aici pe undeva. Poate c-o să te lase să i-o tragi, dacă o rogi frumos.

Îmi înăbuș un geamăt de exasperare. Nu există secrete în grupul nostru. Când m-am culcat cu Heidi pentru prima oară, nici nu m-am trezit bine a doua zi, că toată lumea deja știa. Asta mi-a demonstrat că a fost o idee proastă. Să te combini cu o prietenă te bagă în belele.

— Du-te dracului, nesimțitul! îi strigă Heidi.

Aruncă un pumn de nisip spre Evan și îi arată degetul mijlociu.

— Ups! spune el, deși știa că și Heidi e de față. Scuze!

— Știi, e de-a dreptul uimitor, îi zice Heidi sec — un semn clar că e pe punctul de a-l castra pe frate-miu. Sunteți gemeni

identici, și totuși nu ți-aș atinge nici moartă scula, Evan! Chiar dacă ai fața lui Cooper.

— Ce ți-a zis-o! râde Alana, care stă așezată lângă Heidi și Steph.

Încă de când erau în școala primară, fetele astea trei nu au știut decât să-i chinuie pe băieții din Avalon Bay. Toate trei sunt frumoase și date naibii.

Evan se mulțumește să facă un gest obscen, fiindcă nu prea îi stă în fire să dea replici cu haz. Apoi se întoarce spre mine:

— Eu îmi mențin propunerea: să așteptăm să iasă clona din casă și apoi să-l înșfăcăm. Lumea vorbește, Coop. Dacă se aude că l-ai lăsat să scape basma curată, bogătașii o să înceapă să creadă că se pot pune cu noi.

— Cooper e norocos că idiotul ăla nu a depus plângere la poliție, subliniază Steph. Dar, dacă transformi tărașenia asta într-un război, poate c-o să se răzgândească și o să depună plângere.

Are dreptate. Nu am fost azvârlit într-o celulă de închisoare din simplul motiv că Preston ăla s-a mulțumit cu faptul că m-a umilit. Deși nu mi-am recunoscut înfrângerea, încă sunt supărat că am fost concediat. Evan are dreptate. Noi, cei din familia Hartley, nu putem permite ca insultele să scape nepedepsite. Avem o reputație de menținut în orașul ăsta. Când oamenii îți miros slăbiciunea, intră la idei. Chiar dacă nu ai nimic, cineva tot încearcă să-ți ia ceva.

— Și cine era tipul, totuși? întreabă Heidi.

— Preston Kincaid, răspunde Steph. Familia lui deține moșia aia imensă de pe coastă, de unde au scos din rădăcini stejarii ăia bătrâni de două sute de ani, ca să instaleze ei al treilea teren de tenis.

— Aoleu! Îl știi pe tip, spune Alana. Acum câteva săptămâni, Maddie a ieșit pe ocean cu barca de *parasailing* a tatălui ei și i-a luat cu ea pe Kincaid și pe tipa care îl însoțea. Idiotul a încercat să se combine cu Maddie chiar în fața tipei pe care o scosese la

întâlnire. Kincaid a întrebat-o dacă vrea să iasă cu el. Când Maddie a încercat să se fofleze — pentru că, știți voi, voia să primească bacșiș —, a vrut s-o convingă să facă sex în trei chiar acolo, pe barcă. Maddie a spus că puțin a lipsit să-l arunce peste bord.

Steph se strâmbă.

— Ce pervers!

— Ei, nu v-am spus eu? zice Evan, desfăcând o altă sticlă de bere și sorbind din ea. Ar merita să pățească ceva! I-am face un serviciu societății dacă i-am scoate puțin fumurile din cap.

Cuprins de curiozitate, îl privesc pe fratele meu.

— Mă refer la răzbunare, omule!

Trebuie să recunosc că tânjesc după răzbunare. De două zile încoace, o furie clocotitoare arde în mine. Munca la bar nu era singura mea sursă de venit, dar aveam nevoie de banii ăia. Toate țelurile pentru care am muncit s-au îndepărtat mai mult de mine, de când tâmpitul ăla m-a făcut să-mi pierd slujba.

Gândesc cu voce tare:

— N-are rost să-l bat, fiindcă aş ajunge la închisoare. Nu pot să-i fur slujba, pentru că, să fim serioși, tipul nu are așa ceva. S-a născut putred de bogat. Deci ce altceva putem face?

— Doamne! Biata fraieră! exclamă Alana dintr-odată, venind lângă noi ca să ne arate ceva pe telefonul ei. Tocmai m-am uitat pe conturile de pe rețelele de socializare ale idiotului. Are o iubită.

Mijesc ochii la ecran. Interesant! Kincaid a postat azi, ceva mai devreme, cum că o ajută pe iubita lui să se mute în cămin, la Garnet. Postarea include emoticoane cu inimioare și toate raturile alea ostentative și dulcegăriile care sunt un semn clar că tipul vrea să se revanșeze fiindcă și-a înșelat iubita.

— La naiba! Tipa chiar e sexy, remarcă Evan.

Fratele meu se uită la pozele în care apar cei doi, pe iahtul ostentativ al lui Kincaid.

Are dreptate. În poză e o tipă înaltă, cu păr castaniu, cu ochi verzi și piele bronzată. Poartă un tricou alb, cu un umăr gol, ce

dezvăluie breteaua unui costum de baie albastru. Nu știu de ce, dar bucata subțire de material e mai sexy decât orice poză pornografică pe care am văzut-o vreodată. E o tachinare. O invitație.

O idee teribilă răsare din cel mai întunecat colț al minții mele.

— Fură-i-o! propune Evan.

Deși suntem diferiți în multe privințe, totodată gândim la fel.

Ochii Alanei sclipesc de răutate. Mă îndeamnă:

— Fă-o!

— Ce să facă? Să-i fure iubita? spune Heidi, neîncrezătoare.

Tipa aia nu e o jucărie. E o idee...

— O idee foarte bună, intervine Evan. Cucerește-o pe fată, laudă-te în fața lui Kincaid și dă-i bogătașei papucii!

— Ce scârbos, Evan! izbucnește Heidi, apoi se ridică și smulge telefonul Alanei din mâna lui. Și fata aia e om, să știi!

— Nu e om. E doar o clonă, o contrazice frate-miu.

— Vrei ca tipa să-l părăsească pe Kincaid, nu? Hai să-l surprindem când o înșală și pe urmă îi trimitem fetei dovada, ca să se despartă de el. Am ajunge la același rezultat, subliniază Heidi.

— Nu e același lucru, susține fratele meu.

— De ce nu?

— Pentru că nu e.

Evan gesticulează spre Heidi.

— Nu e de ajuns ca idiotul ăla să piardă. Trebuie să știe cine l-a învins. Trebuie să ne asigurăm că îl doare.

Alana îi explică lui Heidi:

— Nu-i obligatoriu ca amicul nostru, Cooper, s-o păcălească așa încât se îndrăgostească de el. Trebuie doar să o seducă îndeajuns încât să se despartă de iubitul ei. Doar o să iasă împreună de câteva ori. Atâta tot.

— Zici să o seducă? Adică să se culce cu ea, spune Heidi, dând astfel la iveală motivul real pentru care urăște planul. Îmi susțin părerea: e scârbos.

În oricare altă situație, aș fi de acord cu ea. Însă nu și în seara asta. Acum sunt nervos, înverșunat și însetat de răzbunare. Plus că, dacă aș scăpa-o de Kincaid, i-aș face fetei o favoare. Aș scuti-o de o viață mizerabilă alături de un nemernic care o înșală și care s-ar comporta frumos cu ea doar cât să-i toarne doi copii, înainte să-și îndrepte toată atenția spre amanta lui.

Am întâlnit mulți tipi ca Preston Kincaid în viața mea. Una dintre cele mai timpurii amintiri ale mele este de când aveam cinci ani. Eram la debarcader, cu tatăl și cu fratele meu, și nu pricepeam de ce oamenii ăia îmbrăcați elegant îi vorbeau tatei de parcă ar fi fost un rahat de câine lipit de talpa lor. La naiba! Poate că iubita idiotului e mai afurisită decât el.

Steph aduce în discuție un posibil obstacol:

— Dar, dacă deja o înșală, cât de mult credeți că ține la ea? Poate că despărțirea de tipă nu-l va deranja.

Mă uit la Evan și spun:

— Steph are dreptate.

Alana se apleacă îngândurată peste umărul lui Heidi și se uită la telefon.

— Nu știu ce să zic. Tot derulez prin postări și am impresia că sunt împreună de câțiva ani. Pun pariu că Kincaid vrea să rămână cu ea pentru totdeauna.

Cu cât mă gândesc mai mult la ideea asta, cu atât îmi place mai mult. În mare, pentru că vreau să văd privirea lui Kincaid când își va da seama că l-am învins. Dar și pentru că tot aș fi încercat să o scot la o întâlnire pe fata asta, chiar dacă nu aș fi aflat că e iubita lui.

— Hai să mărim miza, propune Steph. Nu trebuie să minți. Nu trebuie să pretinzi că ești îndrăgostit de ea, nici să te culci cu ea, decât dacă tipa are inițiativa. Ai voie s-o săruți. Dar nu ai voie să-i zici să se despartă de el. Ideea trebuie să vină de la ea. Altfel, care ar mai fi satisfacția?

— S-a făcut!

Când mă gândesc cât de ușor o să-mi fie, mi se pare aproape nedrept pentru idiotul ăla.

Furioasă, Heidi se opune:

— Minciuna prin omisiune tot minciună este. Ce vă face să credeți că unul dintre oamenii ăia ar ieși cu cineva ca voi?

Nu așteaptă răspuns. Pleacă valvârtej spre casă.

— N-o băga în seamă! îmi spune Alana. Îmi place la nebunie planul ăsta.

Evan se uită lung la mine, apoi dă din cap spre Heidi și zice:

— Trebuie să rezolvi și problema aia...

Poate că are dreptate. După ce am făcut sex de câteva ori, Heidi și cu mine ne-am întors la stadiul de prietenie platonice. A fost OK toată vara. Dar apoi situația s-a schimbat. Brusc, Heidi a început să se enerveze din ce în ce mai des și se pare că e doar din vina mea.

— E adultă. Se descurcă, îi răspund.

Heidi e puțin cam posesivă, dar o să-i treacă. Suntem prieteni din clasa întâi. N-o să fie supărată pe mine o veșnicie.

— În fine... Care-i răspunsul tău final în legătură cu clona? întreabă Evan cu nerăbdare.

Duc sticla de bere la gură și iau repede o înghițitură. Apoi ridic din umeri și spun:

— Mă bag!

4.

Mackenzie

Sâmbătă seară, după prima săptămână de facultate, Bonnie mă scoate în oraș. *Ca să mergem în recunoaștere*, după cum spune ea.

Deocamdată, ne înțelegem foarte bine. Mult mai bine decât mă așteptam. Eu sunt singură la părinți și nu am locuit niciodată în altă parte decât la ai mei, așa că eram puțin reticentă când s-a pus problema să împart spațiul cu o necunoscută. Dar Bonnie e o colegă bună. E ordonată și mă face să râd, cu nesfârșita ei rezervă de tupeu sudist. E ca o soră mai mică, pe care n-am avut habar că o vreau în viața mea.

Am plecat din campus acum o jumătate de oră. În intervalul ăsta, Bonnie mi-a întărit suspiciunea că e un fel de vrăjitoare. Fata asta posedă puteri la care oamenii obișnuiți doar visează. În momentul în care am pășit în barul gălăgios și înghesuit, cu perechi de chiloți atârinate de tavan și plăcuțe de înmatriculare agățate pe pereți, trei tipi și-au croit drum prin mulțime și s-au oferit să ne cumpere de băut. Toate astea, fiindcă vor ca Bonnie să le zâmbească. Am văzut cum vrăjește tipii unul după altul, fără să miște un deget. Pur și simplu flutură din gene, chicotește puțin,

își înfășoară o șuviță de păr pe deget, iar băieții sunt gata să se dea peste cap ca să-i facă pe plac.

— Ești nou-venită în oraș? îmi strigă la ureche unul dintre noii pretendenți.

Tipul ăsta poartă un tricou mult prea strâmt și prea mult parfum. Chiar dacă vorbește cu mine, ochii lui se îndreaptă spre Bonnie, care discută cu însuflețire. Nu cred că vreunul dintre băieți o aude, dar asta nu pare să-i deranjeze.

— Da.

Îi răspund, însă privirea mea e lipită de telefon, pentru că vorbesc prin mesaje cu Pres. În seara asta s-a dus acasă la un prieten, să joace poker.

Mă străduiesc să-i acord cât mai puțină atenție tipului. E limpede că sarcina lui este s-o distreze pe prietena „țintei”. Ceilalți doi încearcă s-o vrăjească pe Bonnie. Toți trei se îndreaptă spre ringul de dans. Al treilea tip nu se dă bătut și încearcă să mă atragă într-o conversație. Din când în când, dau aprobator din cap și ridic ochii din telefon. Dar n-are rost să discuți aici, fiindcă muzica e dată la maximum.

La vreo trei sferturi de oră după ce tipul a plecat, noua mea prietenă mă ia de braț.

— M-am plictisit. Hai să-i trimitem la plimbare pe băieții ăștia! îmi spune Bonnie.

Dau din cap cu însuflețire.

— Da, chiar te rog!

Îi trimite la plimbare pe cei doi tipi care încă se țin după ea, apoi ne luăm băuturile și ne îndreptăm spre scări. La etajul al doilea găsim o masă mai liberă, unde chiar se poate respira. Ne uităm la trupa care cântă pe scenă. Aici e mai liniștit. Putem purta o discuție fără să urlăm și fără să ne facem înțelese prin semne.

— Nu erau destul de buni pentru tine? o întreb.

— La mine acasă, pot să fac rost oricând de nătărăi de-ăștia.

Zâmbesc larg, cu buzele lipite de pahar. Cocktailurile cu suc de fructe nu sunt preferatele mele, dar asta le-a zis Bonnie „pretendenților” să ne cumpere.

— Atunci, care e genul tău de tip? mă interesez.

— Unul cu tatuaje. Înalt, cu ten măsliniu și care suferă în tăcere. Cu cât e mai reticent la nivel emoțional, cu atât mai bine, spune ea. Dacă are cazier și motocicletă, e clar că mă bag.

Aproape că mă înec de râs. Bonnie e fascinantă. Nu mi-am închipuit că e genul de fată care se dă în vânt după asemenea băieți.

— Hai să căutăm un bar cu mai multe motociclete Harley parcate afară. Nu cred că aici o să găsim ce vrei tu.

Din câte observ, nu prea ai de unde alege. Marea majoritate a băieților e alcătuită din studenți la Garnet, cu familii putred de bogate, tipi care fac parte din frății studențești și câțiva localnici care stau tot timpul pe plajă și poartă maiouri. Niciunul dintre ei nu se încadrează în tiparul la care visează Bonnie.

— Mi-am făcut temele, spune mândră colega mea de cameră. Se zice că în Avalon Bay se găsește exact ce-mi trebuie mie. Gemenii Hartley.

Intrigată, ridic o sprânceană.

— Gemeni, zici?

— Băieții ăștia locuiesc în Avalon Bay, răspunde Bonnie. Dar nu sunt lacomă. Unul îmi ajunge. Mă gândesc că am șanse mai mari cu o rezervă.

— Și gemenii ăștia au toate calitățile pe care dorești să le aibă un băiat rău?

— A, clar că da! Am auzit despre isprăvile lor de la una dintre fetele din campus, spune ea, lingându-și buzele. În seara asta, vreau să mă număr printre „isprăvile” cu pricina.

Îmi vine să râd. Doamne, ce figură e Bonnie!

— Nici măcar nu-i știi pe gemeni. Dacă sunt urâți ca noaptea?

— Nu sunt. Dacă erau urâți, nu le-ai fi auzit numele pe buzele tuturor fetelor. Pe deasupra, tipa care stă în capătul holului nostru,

în cămin, mi-a arătat o poză cu ei. N-ai de ce să-ți faci griji, don'șoară Mac; sunt *superbi*.

Mă bufnește râsul.

— Bine, bine, am înțeles. O să mă uit după doi tipi care arată leit.

— Mulțumesc. Tu ce părere ai de chestia asta?

— Eu nu caut un băiat rău.

Ecranul telefonului meu se aprinde iar. Am primit un mesaj de la Preston. Mă anunță că următoarea partidă de poker e pe cale să înceapă.

Un alt lucru pe care îl apreciez la Pres e caracterul lui previzibil. Îmi plac oamenii și lucrurile care funcționează în anumiți parametri. Îmi place să fac planuri. Să organizez. Un iubit care umblă pe coclauri, la orice oră, nu ar avea ce să caute în viața mea.

Spre deosebire de mine, Bonnie nu pare disponibilă pentru o relație de lungă durată. Poate doar pentru o... „microtranzacție”.

— Am aruncat și eu o vorbă, îmi zice Bonnie, făcându-mi cu ochiul. Nu mi-aș pârî niciodată colega de cameră, dacă ar vrea să se distreze puțin.

— Mulțumesc pentru propunere, dar nu-i cazul. Eu și Pres suntem loiali unul celuilalt.

Nu aș fi acceptat o relație la distanță dacă nu aș fi avut încredere c-o să-mi fie fidel. Acum, că suntem amândoi la Garnet, să ne înșelăm unul pe celălalt ar fi absolut inutil.

Bonnie mă privește puțin contrariată, apoi îmi zâmbește.

— Deci chiar vrei o relație stabilă?

— Da.

Prima și singura mea relație a fost cea cu Preston. Chiar dacă m-aș simți atrasă de alt băiat, îmi place monogamia.

— Nu înțeleg care e rostul înșelatului, îi zic lui Bonnie. Dacă vrei să te cuplezi cu alții, de ce să ai un partener? Nu-i corect să-l faci să sufere.

— Ei, în cazul ăsta, să ciocnim pentru că amândouă știm ce vrem și ce căutăm!

Bonnie ridică paharul. Ciocnim și dăm băuturile pe gât.

— Mac, hai să plecăm de aici! Trebuie să merg la vânătoare de gemeni.

Nu glumește. În următoarele două ore, o urmăresc pe Bonnie peste tot, de parcă aș avea în lesă un copoi care adulmecă. Mă târăște din bar în bar, în căutarea gemenilor, și lasă în urma ei nenumărate victime seduse. Bieții fraieri se aruncă la picioarele colegei mele de cameră, răpuși de gropițele din obraji ei. Nu mi-a fost niciodată greu să atrag atenția băieților, dar să stau pe lângă Bonnie May Beauchamp e ca și cum aș fi invizibilă. Ce bine că am un iubit! Altfel, m-aș simți complexată.

Chiar dacă vreau s-o ajut pe Bonnie în misiunea ei de a-l găsi și a-l împlânzi pe băiatul cel rău al orașului, rolul meu de însoțitoare devine din ce în ce mai obositor, pe măsură ce orele se scurg. Dacă nu obosește în curând, s-ar putea să-i dau una în cap, ca să se potolească.

— ăsta e ultimul în care intrăm, o avertizez când trecem pragul unui alt bar de pe faleză.

Localul se cheamă Rip Tide.

— Dacă nu-i găsești pe gemeni aici, va trebui să te mulțumești cu un băiat rău, obișnuit.

— Da, doar aici mai intrăm, promite ea.

Apoi flutură din gene și, la fel cum s-a întâmplat cu băieții pe care colega mea i-a întâlnit astăzi, mă topesc. E imposibil să fii supărată pe Bonnie mult timp.

Își petrece brațul pe după al meu și mă trage înăuntru.

— Haide, scumpo! La treabă! Am un presentiment bun de data asta.

5.

Cooper

E aici.

Soarta pare să fie de acord cu planul meu. E sâmbătă seară și am ieșit la Rip Tide, cu niște prieteni, la concertul trupei din care face parte un amic de-al meu. Și o zăresc pe *ea*. Stă singură, la o masă înaltă, fix în calea mea. E ca și cum o forță divină a adus-o aici.

N-ai cum să n-o recunoști. La naiba! Arată bine în poze, dar în realitate e superbă. E genul de fată care se distinge într-o mulțime. Minunată, cu păr lung, castaniu, cu ochi pătrunzători care strălucesc în luminile scenei. Chiar și de la distanță, degajă un aer relaxat, o aură de încredere în sine. Poartă un tricou alb, înnodat în talie, și o pereche de blugi. Iese în evidență tocmai pentru că nu încearcă să iasă în evidență.

Pe deasupra, are un trup beton: picioare foarte lungi, sâni mari, fund rotund. O fată la care orice tip ar visa cu ochii deschiși.

— Asta e tipa? întreabă Alana, cu ochii la iubita lui Preston Kincaid. Arată mult mai bine decât în poze.

— Fumăm repede, până se pregătește următoarea trupă să intre în scenă? sugerează prietenul nostru, Tate.

Se ridică de la masă, trecându-și degetele prin părul ciufulit.

— Nu. Noi rămânem aici, răspunde Alana în numele meu.

Tate ridică o sprânceană.

— Coop, tu ce zici?

Din nou, Alana vorbește și pentru mine:

— Cooper vrea să fumeze mai puțin. Duceți-vă voi!

Tate ridică din umeri și pleacă împreună cu Wyatt și cu iubita acestuia, Ren. În momentul în care cei trei dispar pe ușă, Alana își întoarce privirea spre mine.

— Să auzim! mă îndeamnă.

— Ce să auzim?

— Cum o s-o vrăjești. Zi-mi ce replici de agățat ai!

Își dă părul pe un umăr și-și sprijină bărbia în palme, privind-mă ironic. Mă răstesc la ea:

— Lasă-mă, naibii, în pace!

Chiar n-am nevoie de un antrenor de agățat.

— Îți trebuie un plan.

E enervant că, indiferent în ce se implică, Alana vrea să preia controlul.

— Nu poți pur și simplu să te duci la ea și să-i arăți scula.

— Da, mersi! Știu.

Termin de băut berea și mă ridic de la masă. Alana mă oprește, coboară mânecile cămășii mele negre și își trece degetele prin părul meu.

— De ce-ai făcut asta?

— Ca să arăți bine, spune ea. Poate că fata e vreo mironosiță.

Dacă se sperie de tatuaje?

Pășește în spate și mă cântărește din ochi, apoi mă împinge.

— Ești pregătit. Du-te s-o cucerești!

Asta pățești când ai prietene fete.

Înainte să mă apropii de ținta mea, mă uit rapid prin încăpere, ca să fiu sigur că Preston nu pândește de undeva. Nu că aş avea

vreo reținere să-mi iau revanșa pentru ce mi-a făcut, dar n-aș vrea să mă iau la bătaie cu el chiar aici, în bar.

Mă îndrept spre masa ei, bucuros că în seara asta a ieșit fără Kincaid. Stă cu ochii pironiți în telefon. Mă observă abia când o ating pe umăr.

— Bună! îi spun, aplecându-mă spre ea ca să mă audă. E liber scaunul ăsta?

— Da, zice ea, fără să ridice ochii din ecran. Ia-l!

Când mă așez, în sfârșit, se uită la mine.

— A, credeam că vrei să-l iei pentru altă masă. OK.

— Ajută-mă și pe mine cu un pariu! îi zic.

Fata asta miroase bine: a vanilie și a portocale. Atât de bine, încât aproape că uit de ce am venit aici. Faptul că nu pleacă și nici nu-mi aruncă vreo băutură în față e un început bun.

— Ăăă... ce fel de pariu?

Văd o umbră de ostilitate în ochii ei, dar apoi se mai relaxează puțin. Când mă măsoară de sus până jos, îmi dau seama că i-am stârnit curiozitatea.

— Ce-ar fi dacă ți-aș spune că, peste vreo oră, o să pleci din barul ăsta cu mine?

— Aș spune că îți admir încrederea, dar te-aș sfătui să-ți concentrezi atenția spre altcineva.

— Deci punem pariu!

Privind-o drept în ochi, îi întind mâna, ca să pecetluim înțelegerea. Cel mai bun mod de a cunoaște cu adevărat pe cineva este să-l provoci și să vezi dacă te provoacă la rândul lui. Îi stârnești interesul și apoi stai deoparte, să vezi ce urmează să facă.

— Am un iubit, răspunde ea apăsător, ignorându-mi mâna. Deja ai pierdut pariul.

O privesc cu obrăznicie.

— Nu te-am întrebat dacă ai sau nu iubit.

Pentru un moment, rămâne cu gura căscată. Normal! Nimeni nu-i vorbește așa. Cu atât mai puțin iubitul ei idiot. Tipele ca ea

sunt obișnuite cu părinți care le fac toate poftele și cu servitori care stau smirna în fața lor. Pe măsură ce fata îmi cântărește spusese, decide că sunt mai interesant decât telefonul ei.

Îl lasă deoparte.

E o reacție al dracului de previzibilă. Toate bogătașele care provin dintr-o familie bună se gândesc cum ar fi să se combine cu un băiat care trăiește de partea cealaltă a porților aurite. E singurul lucru palpitant pe care îl vor experimenta vreodată.

Fata se uită împrejur și întreabă:

— Cumva e o glumă? Bonnie te-a pus să faci asta?

— Nu cunosc nicio Bonnie. Eu sunt Cooper.

— Mă cheamă Mackenzie, răspunde încruntată, încă încercând să-și dea seama care e șpilul. Și chiar am pe cineva.

— Da, mi-ai mai zis.

Când mă aplec spre ea, nu se ferește. Distanța dintre noi scade la câțiva centimetri, iar aerul devine greu de respirat.

— În cele mai multe țări civilizate, faptul că o fată are deja pe cineva contează, spune ea încet.

— Și totuși, nu-l văd aici pe tipul despre care îmi vorbești.

Are o expresie neîncrezătoare, poate chiar puțin amuzată. Știe cât de sexy e și s-a obișnuit să umble tipii după ea. Totuși, simt că e neliniștită. Am luat-o pe nepregătite. Se gândește la ce i-am zis. Am întâlnit o grămadă de fete ca ea, m-am și culcat cu câteva, deci știu că prin mintea ei roiesc fantezii despre cum ar fi dacă s-ar cupla cu mine.

— Am venit cu colega mea de cameră.

Încă simt reticență în vocea ei, hotărârea de a rezista tentației. Am de-a face cu o fată care nu se lasă cu una, cu două.

Iubita lui Kincaid adaugă:

— Am ieșit ca fetele.

— Da, observ că vă distrați de minune, o iau peste picior, arătând spre paharul ei cu apă. Pare că suferi de complexul fetei cuminți.

— Abia aştept să aflu cum îţi închipui c-o să câştigi pariul ăsta, dacă mă insulti.

— O să afli în curând!

Ridică paharul cu apă.

— Faptul că nu beau alcool înseamnă că vreau să fiu o prietenă bună. În seara asta am ajuns la limita mea de două pahare de alcool.

— Cum zici tu, prinţesă.

Fata învârte paiul în pahar.

— Încerc să am grijă de colega mea.

— Am impresia că te simţi singură.

Îşi înclină capul şi mijeşte ochii la mine. Parcă văd cum roţiţele se mişcă în mintea ei.

— De ce m-aş simţi singură?

— Hai să trecem direct la subiect, îi propun.

Dă aprobator din cap, cu zâmbetul pe buze.

— Perfect!

— Eşti o tipă atrăgătoare, într-un bar plin de lume, dar nu-ţi scoţi nasul din telefon, pentru că ţi-ai dori să fii în altă parte. Şi oriunde ar fi locul ăla, cineva se distrează acolo fără tine. Cu toate astea, eşti aici şi îţi etalezi plictiseala. Ai impresia total greşită că, dacă eşti nefericită, înseamnă că eşti o persoană bună. Da, chiar cred că te simţi singură. Cred că îţi doreşti atât de mult să te distrezi, încât, de fapt, te bucuri că am apărut. Partea cea mai profundă şi mai întunecată a minţii tale chiar vrea să-ţi dau un motiv să te porţi nebuneşte.

Mackenzie nu răspunde. Aerul dintre noi scapără de încordare. Îi văd nehotărârea din privire. Cugetă la ceea ce i-am spus şi agită cu paiul cuburile de gheaţă din paharul ei.

Dacă-mi spune să mă car, n-ar fi mare pagubă. I-am vorbit pe şleau şi, dacă-mi zice altceva decât s-o las în pace, înseamnă că ştie că am dreptate, oricât de puţin. Dar, dacă nu-mi zice s-o şterg, atunci drumul care i se întinde în faţă e necunoscut. Nu există

reguli. E un teritoriu periculos pentru o persoană a cărei viață a fost plănuită încă de la naștere. Să fii bogat înseamnă să nu fii niciodată nevoit să gândești cu propriul cap.

Dacă decide să vină cu mine, totul va deveni din ce în ce mai imprevizibil.

— În regulă, acceptă ea, într-un final. Hai să punem pariu!

Îmi dau seama că e bănuitoare în legătură cu motivele mele de-a o aborda, însă e și curioasă.

— Dacă ai impresia că pariul se termină cu noi doi în același pat, consideră c-ai pierdut deja, mă previne tipa.

— Bineînțeles. N-aș vrea să te corup cu puțină distracție.

Își dă ochii peste cap, dar nu reușește să-și ascundă zâmbetul.

— Vreau să spun că am simțit de la o poștă că ești frustrată, îi zic, arătându-i masa unde Alana și prietenii noștri se prefac că nu ne urmăresc. Dacă nu-ți revii repede, o să-ți cerem să pleci de-aici, ca să nu-i molipsești și pe alții.

— Vai! comentează ea, cu o expresie serioasă și amuzată în același timp. Dacă e vorba de o urgență medicală, atunci, te rog, ajută-mă!

Măcar știe de glumă. M-am temut că e o altă mironosiță căruia nu-i stă mintea decât la haine și la oja. Am presupus că, dacă fac mișcarea asta, va trebui să îndur atitudinea răutăcioasă a unei clone care crede că i se cuvine totul. Totuși, tipa asta pare destul de normală, fără aere.

— Prin urmare, ce te-a făcut să ieși din casă în seara asta? o întreb.

Cu cât vorbește mai mult despre sine, cu atât mai mult va coborî garda. Așa, o las să creadă că deține controlul.

— Colega mea de cameră vânează niște gemeni.

Hai, pe bune?!

— Pentru distracție sau pentru „carne”?

— Câte puțin din amândouă.

Se uită prin încăpere — probabil își caută colega de cameră prin mulțime.

Iubita lui Kincaid îmi explică:

— Are o slăbiciune pentru băieții neadaptați social, care-și expun personalitatea prin tatuaje. I-a intrat în cap că are șanse mai mari cu gemeni. Eu, una, nu cred că merită să te cuplezi cu un asemenea tip și să te alegi cu herpes, doar ca a doua zi să poți posta o poză mișto pe Instagram. Dar poate că mă înșel.

Cu greu reușesc să nu pufnesc în răs. Am nimerit la fix. Aproape că mă simt aiurea fiindcă-i fac asta. Dar tocmai a sugerat că e posibil să am herpes, așa că, până la urmă, nu-mi pare chiar atât de rău.

— Îi cunoști pe gemenii ăștia? o întreb cu nevinovăție prefăcută.

— Nu, dar, dacă reputația de care se bucură în campus a ajuns până la urechile unei boboace, încă din prima săptămână de școală, îți dai seama în ce hal or fi.

I se citește dezgustul pe față. Dacă nu ar fi atât de amuzant, probabil că m-aș simți jignit.

— Unul care numai asta știe, să zboare din floare-n floare, umple tot campusul de boli venerice.

— Evident! spun cu seriozitate. Știi cum îi cheamă pe gemenii ăștia de la care a pornit epidemia?

— Hartley. Sunt localnici.

Brusc, se luminează la față.

— Hei, nu cumva îi cunoști? Bonnie ar fi încântată să afle mai multe despre ei. Dacă ești prieten cu gemenii...

Ard de nerăbdare să văd ce față va face în clipa când o să-și dea seama că eu sunt unul dintre gemenii Hartley.

— Nee! Dă-i încolo! Sunt niște cretini.

Cu greu mă abțin să râd.

— Mac! Vreau încă o băutură și după aia o să... Ah!

O blondă scundă se îndreaptă spre noi și se oprește brusc. Se uită la mine, iar fața ei se colorează în roz. Ochii ei mari se îndreaptă spre Mackenzie.

Fetele nu scot niciun sunet. Pentru câteva secunde, cele două poartă o conversație telepatică, apoi Mackenzie mă înșfacă de încheietura mâinii și îmi ridică mâneca, scoțând la iveală tatuajele mele.

— Mai du-te naibii! izbucnește ea, plină de furie. Nu! Nu se poate! Nu-i corect.

Se sprijină de spătarul scaunului și-și încrucișează sfidător brațele la piept.

— Știai că vorbeam despre tine, și totuși m-ai lăsat să zic toate astea?

— Nu refuz niciodată distracția gratuită, îi zic, dând frâu liber zâmbetului pe care m-am căznit să-l ascund.

Colega ei de cameră se așază pe scaunul de lângă Mackenzie și se uită la noi. Îmi dau seama că treaba cu colega de cameră s-ar putea să-mi strice ploile. Fie fata asta îmi schimbă planurile, se dă la mine și o sperie pe Mackenzie înainte să apuc să-mi încerc norocul, fie mă ajută. Ar trebui s-o conving pe colega ei să treacă de partea mea și să-mi ating scopul. Din fericire, am pe cineva care îmi seamănă leit. Aș putea să i-l pasez blondei.

— M-ai fraierit! îmi reproșează Mackenzie, rostind apăsat fiecare cuvânt. Ai vrut să mă păcălești. N-ai voie să faci asta! De fapt, declar că interacțiunea noastră de până acum nici n-a avut loc. Noi nu ne-am întâlnit, iar eu nu te cunosc.

Mă îndepărtez puțin de masă, înăbușindu-mi un hohot de râs.

— Uau! M-ai pus pe gânduri. Am nevoie de o băutură ca să pot digera ce mi-ai zis. Vreți și voi încă un rând?

De data asta, mă adresez kolegei de cameră, care încă nu și-a revenit din uimire.

— Da, te rog, îmi răspunde ea.

Mackenzie pare că vrea să refuze, dar cealaltă tipă se uită urât la ea.

— Da, vrem și noi ceva de băut. Mulțumim! bombăne iubita lui Kincaid.

Mă duc la bar. Alana se ridică de la masă și vine spre mine. Ocolește un pic, ca s-o ia pe lângă Mackenzie și colega ei de cameră. Comand trei beri.

— Am senzația că a mers bine, spune Alana, când se strecoară lângă mine.

Trupa de pe scenă își încheie concertul. Următoarea trupă se pregătește să intre.

— Tipa e de treabă, îi zic. Cam vorbăreață, dar asta nu mă deranjează.

— Mda, păi, vezi să nu te atașezi de ea!

Alana își comandă un *shot*.

— Abia am întâlnit-o. Calmează-te!

În plus, nu m-am atașat niciodată de nimeni. Când crești așa cum am crescut eu, înveți devreme că totul e trecător. N-are rost să investești mult timp în oameni. E mai simplu așa. Mai sigur. Ne scutește pe toți de tot felul de suferințe.

Alana dă pe gât *shot*-ul și se strâmbă din pricina usturimii.

Prietena mea mă informează:

— Le-am auzit vorbind. Blonda a zis: „E al tău, dacă-l vrei”, dar tipa noastră a spus: „Nu, ia-l tu”. Deci...

Se răsuțește și se sprijină de teighea, uitându-se la masa fetelor.

— ...încă mai ai de muncă.

— S-ar putea să trebuiască să i-l dau pe Evan blondei.

— Vai, sărmanul! Oare cum o să se descurce? întrebă sarcastic Alana, dându-și ochii peste cap.

Colega de cameră a lui Mackenzie arată beton, fără îndoială, dar nu e genul meu. Oricum, e scundă, iar eu nu suport să mă aplec când sărut o fată.

Barmanul ne aduce băuturile. Mă întorc la masă. Alana strigă în urma mea:

— Sari pe ele, tigrule!

Nu mi-am imaginat cât de neplăcut o să fie să-mi transform viața sexuală într-un sport cu spectatori.

Pun băuturile pe masă și mă așez. Mackenzie împinge deo parte paharul cu apă și ia berea. Acum sunt sigur că a intrat în jocul meu. Dacă s-ar fi panicat și ar fi vrut să plece, ar fi șters-o de la masă înainte să mă întorc de la bar.

Întind o mână spre colega de cameră, care mă studiază fără rușine.

— Mă cheamă Cooper Hartley.

Îmi strânge mâna pe îndelete. Nu se grăbește să-și retragă degetele.

— Sunt Bonnie May Beauchamp, se prezintă ea, cu un accent sudist pronunțat. Fratele tău e și el pe-aici, așa-i?

— Nu. Probabil că în clipa asta intră în belele în altă parte.

De fapt, frate-miu e pe-aproape. Îi jecmănește pe puștii bogați, la mesele de biliard. Pentru el, e ca o a doua slujbă.

— Ce păcat! se bosumflă Bonnie, în glumă.

E clar că fata asta e spirt curat. Corpul ei emană o energie sexuală plină de obrăznicie.

— Speram că știi unde se ține petrecerea de după, zice Bonnie. Nu-i așa, Mac? Poate are loc undeva mai... comod.

Mackenzie aruncă o privire nehotărâtă către colega ei de cameră. Mă abțin să zâmbesc. Dacă refuză, prietena ei n-o să mai facă sex. *Ești prinsă la inghesuală, Mac.* Am senzația că eu și Bonnie suntem pe cale să ne împrietenim. Va fi mai ușor decât am crezut.

— Undeva mai comod, zici?

Mackenzie se uită la mine. Își dă seama că, de la bun început, n-a avut nicio șansă să câștige micul nostru pariu. Mi-ar fi părut rău, dacă aș fi fost capabil să-mi pese cu adevărat. Tipa asta e sexy

și nu e cu nasul pe sus, așa cum mă așteptam, dar n-am uitat de ce sunt aici. E doar o victimă colaterală.

Le zic fetelor:

— Știu un loc.

E prea devreme să le invit acasă la mine. M-ar ajuta mult în situația asta, dar simt că nu ar fi o strategie bună. Mackenzie cere o abordare calculată. Să creăm o legătură. Să devenim prieteni, mai întâi. Pot să fiu răbdător când vreau; o voi lăsa pe ea să vină la mine. Misiunea mea este să o fac să se despartă de Kincaid. Și, ca să-mi ating scopul, fata trebuie să se implice emoțional.

— Sigur că mergem! Nici nu sună periculos.

Deci Mackenzie poate fi și sarcastică.

Le anunț:

— O să-i trimit un mesaj lui frate-miu, să-l întreb dacă vrea să intrăm în belele împreună. OK?

— Mă bag! sare Bonnie, apoi se uită la Mackenzie cu ochi rugători.

Mackenzie pare obosită.

— Nu știu ce să zic. E aproape unu dimineața. Probabil că iubitul meu a ajuns acasă și așteaptă să-l sun.

— O să supraviețuiască și dacă nu-l suni, insistă Bonnie.

Tonul ei devine mai insistent:

— Te rog!

Intervin și eu în discuție:

— Haide, prințesă! Mai distrează-te și tu!

Mackenzie se luptă pentru câteva clipe cu partea ei rațională. Pentru o fracțiune de secundă, încep să mă îndoiesc de mine. Dacă am citit-o greșit? Dacă, de fapt, nu e o tipă bogată și plictisită, care are nevoie să se dezlănțuie? Dacă o să se ridice de pe scaun și o să plece fără să-mi arunce vreo privire?

Însă Mackenzie cedează:

— Bine. Dar stau maximum o oră!

O, da! Am citit-o bine.

6.

Mackenzie

Nu prea știu cum am ajuns aici. Sunt cu Bonnie, cu Cooper și cu fratele lui geamăn, Evan. Stăm în jurul unui foc de tabără, pe nisip. Valurile care se lovesc de mal acoperă sunetele de pe promenadă. Scânteii minuscule scapără și plutesc în aerul cald. Luminiile clipesc de dincolo de dune și se oglindesc în apă.

E clar că mi-am pierdut mințile. Când am fost de acord să-l las pe străinul ăsta să ne conducă în întuneric, parcă mi-a întunecat cineva mintea. Acum, în timp ce Bonnie se face comodă lângă băiatul ei rău, mă simt din ce în ce mai neliniștită. Probabil din cauza lui Cooper, care stă în fața mea, de cealaltă parte a focului.

— Vorbești prostii! acuză Bonnie, sceptică.

Stă lângă mine, cu picioarele încrucișate.

Evan ridică brațele, în semn de nevinovăție, și se apără:

— Nu glumesc. Coop e lângă capră, pe bancheta din spate. Animalul e speriat și se zbate. Îl lovește în frunte, iar Cooper începe să sângereze peste tot. Încearcă să calmeze capra, dar totul e plin de sânge — capra, geamul, Cooper. Eu conduc mașina de poliție, pe care am furat-o. Sirena urlă, luminile sunt aprinse și tot tacâmul.

Râd de povestea asta nebunească și de gesturile lui exagerate. Evan pare să fie mai glumeț decât Cooper, care e mai degrabă încordat. Fețele lor sunt identice, dar e ușor să faci diferența între ei. Evan e tuns scurt și nu are tatuaje pe brațe.

Focul aruncă jocuri de lumină și de umbră pe fața arătoasă a lui Cooper.

Fratele lui Evan intervine:

— Și îi auzim pe polițai comunicând prin stație. Vorbesc despre golani care au furat capra și mașina. Ziceau să stabilească un perimetru, să oprească circulația pe poduri. Iar noi ne întrebăm unde naiba să ducem capra.

Nu-mi pot lua ochii de la buzele lui. De la mâinile lui. De la brațele acelea musculoase. Încerc să urmăresc conturul tatuajelor, în timp ce Cooper schițează gesturi în aer. Asta e tortură psihică! Sunt blocată într-un scaun, înnebunită de privirea lui întunecată și de zâmbetul său pieziș. Deși Evan și frate-său arată identic, corpul meu nu reacționează la *Evan*. Doar la Cooper.

— Suntem doar niște puștani de treișpe ani, iar poliția ne urmărește prin tot orașul, continuă Evan. Toate astea, pentru că Steph a văzut capra legată cu un lanț, în grădina cuiva, și a sărit gardul ca s-o elibereze fix când stăpânul a ieșit din casă cu o pușcă. Eu și Coop ne-am gândit: frate, tipa asta nebună o să fie împușcată din cauza unei capre.

— Sărim gardul după ea, și eu sparg lacătul cu un ciocan...

— Deci aveai un ciocan așa, din întâmplare? îl întrerup.

Vocea mea sună ciudat. Am rămas fără suflu pentru că inima îmi bate foarte tare, chiar dacă stau jos și complet nemișcată. Sunt vrăjită de el.

Cooper se uită la mine de parcă aș fi ciudată fiindcă l-am întrebat așa ceva.

— Da. Era un lacăt ieftin. Îl lovești de câteva ori într-o parte, și cedează ușor. Deci Evan ia capra. Reușim să ne ferim de alice,

pentru că stăpânul caprei e mort de beat și nu poate să ochească deloc ca lumea.

— Dar cum ați făcut rost de mașina de poliție? întreabă Bonnie.

— Alergam, cu animalul legat cu o sfoară, când, din senin, un polițist ne încolțește.

Evan devine și mai vioi. Gesticulează cu sticla de bere.

— Scoate pistolul cu electroșocuri, dar noi suntem trei oameni și o capră, deci nu știe în cine să tragă prima oară. Lasă deschisă portiera mașinii de poliție, iar eu țip: „La naiba! Haideți să urcăm!”.

— Eu și Evan ne năpustim înăuntru, povestește Cooper mai departe. Steph aleargă ca să-l distragă pe polițist. Capra mă pocnește al dracului de tare cu copitele și încep să mă simt amețit. Sunt pe cale să leșin. Evan îmi spune că trebuie să lăsăm baltă mașina și să fugim.

— Și ce s-a întâmplat cu capra? cer să aflu, fiindcă sunt sincer interesată de soarta bietului animal.

Mi-e teamă că toți o să se prindă că mă port ciudat.

Sau de faptul că mă holbez la Cooper.

— Evan oprește mașina pe un drum forestier care străbate rezervația și reușește cumva să scoată animalul din mașină, ca să-l ducă în pădure. Mă lasă leșinat, întins pe jos, lângă mașină. Când polițiștii ajung la fața locului și mă văd inconștient, plin de sânge, păream mort, așa că intră în panică. Cheamă ambulanța. M-am trezit la spital. Și în toată debandada aia, ies pe furiș de acolo și mă întâlnesc cu Evan acasă, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Și nu v-au prins? hohotește Bonnie.

— Normal că nu, spune Evan. Am scăpat basma curată.

Mă uit la ei, amuzată și șocată.

— Și ai lăsat capra singură, în pădure? întreb.

— Păi ce naiba să fi făcut cu ea? pufnește Cooper.

— Sigur nu asta! exclam. Doamne, Dumnezeu! Biata capră! O să am coșmaruri cu animalul ăla plângând singur, în pădurea întunecată, fugărit de lincși sau de mai știu eu ce fiară.

Evan își pocnește fratele peste braț.

— Vezi? comentează el. De-asta nu trebuie să le lăsăm pe tipe să ne convingă să facem pe eroii. Niciodată nu sunt mulțumite.

Râd, cu toate că sunt consternată. E foarte amuzant să-mi închipui cum ăștia doi conduc prin tot orașul, abia fiind în stare să vadă pe deasupra volanului, cu o capră îngrozită în mașină, care azvârle din copite în stânga și-n dreapta.

Pentru o vreme, depănăm povestiri caraghioase: în liceu, Bonnie și echipa ei de majorete au transformat o scară de hotel într-un tobogan, la o competiție din Florida; eu și o prietenă de-a mea am întâlnit niște băieți, când plecaserăm cu cortul, cu familia ei, și aproape că am incendiat cu artificii zona de campare.

Și apoi, în sfârșit, se întâmplă. Momentul pe care Bonnie l-a așteptat toată seara.

Evan înșfacă pătura pe care a luat-o din mașină, ceva mai de vreme, și o întrebă pe Bonnie dacă vrea să se plimbe. Ția doi și-au tot făcut ochi dulci de când am ajuns aici. Înainte să plece, colega mea de cameră se uită la mine, ca să fie sigură că sunt de acord, iar eu aprob dând din cap.

Deși mă îngrozește gândul de a rămâne singură cu Cooper, exact asta îmi dolesc.

— Păi, eu mi-am terminat treaba aici, îl informez pe Cooper, încercând să mă comport firesc.

Împinge cu un băț lemnele din foc.

— Nu-ți face griji. Bonnie e în siguranță. Vorbește el ca un delincent, dar Evan nu e dubios.

— Nu-mi fac griji.

Mă ridic și mă așez lângă Cooper, în locul în care a stat Evan. N-ar trebui, dar se pare că îmi place să-mi fac viața grea. Nu știu

dacă e din cauza lui sau a parfumului îmbătător de lemn ars, dar mă simt amețită, chiar dacă am băut doar o bere.

— Ca să fiu sinceră, niciunul dintre voi nu e cum mă așteptam. În sensul bun al cuvântului.

Hopa! Acum realizez că a sunat de parcă aş flirta cu el. Obra-
jii mi se înfierbântă. Sper să nu interpreteze comentariul meu ca
fiind un semn că îl vreau.

— Da, zice el, scuturând din cap. Încă aștept să-ți ceri scuze
pentru remarca aia despre herpes.

— Invoc dreptul de a nu comenta, răspund cu un zâmbet
șmecher, uitându-mă la el cu coada ochiului.

— Aaa... Deci așa?

Ridică o sprânceană, provocându-mă cu o falsă atitudine inti-
midantă. Dau din umeri.

— Nu știu despre ce vorbești.

— OK. Am înțeles. Ține minte, Mac, că ți-am oferit șansa să
fii tu persoana mai mărinimoasă.

— Aha! Vasăzică acum suntem în război? Inamici până la
moarte?

În glumă, face o față de tip dur și aruncă cu nisip spre picioa-
rele mele.

— Ce să-ți spun! îl ironizez. Foarte matur din partea ta.

— Hai să vorbim despre pariul ăla, prințesă.

Replica lui mă dă gata. Îndată ce aud cuvântul ăsta, cu care mă
ia peste picior, conștientizez un lucru.

Cooper e sexy.

Al dracului de sexy.

Și nu e vorba doar de fața lui cu trăsături puternice sau de
ochii lui adânci și întunecați, în care te poți pierde. Mai are și o
atitudine nepăsătoare, care răscolește cele mai vulnerabile părți
din mine. În lumina focului, Cooper are ceva rău-prevestitor. E
ca un cuțit a cărui lamă sclipește. Cu toate acestea, indiscutabil,
are carismă.

Nu-mi pot aminti dacă am mai simțit vreodată o asemenea atracție viscerală față de un tip.

Chestia asta nu-mi place. Nu numai pentru că am un iubit, dar și pentru că pulsul meu a luat-o razna și obrajii mei sunt fierbinți, iar mie nu-mi place deloc când nu-mi pot controla corpul.

— Încă n-am vorbit despre miza pariului, zice el.

— Ce vrei? Să ne sărutăm?

Mă prefac că sunt calmă, dar pulsul meu se accelerează și mai mult.

— Ce altceva vrei?

— M-am gândit că nu putem începe cu sex oral, dar, dacă tot negociem...

Fără să vreau, zâmbesc.

— Nu ai pic de rușine!

Reușește cumva să risipească tensiunea momentului și mă face să uit de jenă. Nu mai sunt chiar atât de stânjenită.

— Bine, se învoiește el, cu un surâs ademenitor. E greu de negociat cu tine. O să-ți fac eu sex oral primul.

— Ei, cred că negocierea noastră s-a împotmolit aici.

— Serios?

Mijește ochii la mine. Am senzația că mă dezbracă în mintea lui.

— Bine, o lăsăm baltă. Dar o să țin minte. Îmi rămâi datoare.

La un moment dat, simt cum îmi vibrează telefonul în buzunar. Cooper și cu mine suntem foarte prinși într-o discuție despre implicațiile socio-economice ale produselor de patiserie. Mă uit la telefon, ca să mă asigur că nu mă caută Bonnie, cerându-mi s-o salvez, și văd că am primit un mesaj de la Preston. Mă anunță că a ajuns acasă, după seara de poker.

— Nu e adevărat, argumentează Cooper. Produsele de patiserie sunt pentru bogătani. Niciun om care câștigă salariul minim pe economie nu intră într-o patiserie ca să cumpere o afurisită de

cutie cu croasante. Noi cumpărăm gogoși, prăjiturele și — poate — vreun biscuit în cutie sau ceva de genul ăsta. Dar în niciun caz prostiile alea de briose!

— Gogoșile sunt produse de patiserie. Un magazin de gogoși e ca un fel de brutărie.

— Pe dracu'! Avem cinci brutării în orașul ăsta, și trei dintre ele sunt deschise doar vara. Ce-ți spune informația asta?

— Că populația din Avalon Bay crește în sezonul turistic și toate magazinele se deschid ca să facă față cererii. Nu-mi zice nimic despre împărțirea demografică a orașului.

Cooper pufnește și aruncă un lemn în foc.

— Spui prostii! îmi reproșează.

Chiar dacă pare că ne certăm, zâmbetul lui pieziș îmi dă de înțeles că discuția e doar de distracție. La mine acasă, certurile au ajuns să fie o distracție, așa că mă pricep la asta. Habar n-am de unde a învățat Cooper să gestioneze atât de bine o discuție în contradictoriu. Și niciunul dintre noi nu vrea să se lase învins.

— Nu ești chiar cea mai nesuferită clonă pe care am întâlnit-o, spune el, câteva clipe mai târziu.

Bonnie și Evan încă nu s-au întors. Totul e calm și liniștit în jur, dată fiind ora târzie, și totuși nu sunt obosită. De fapt, sunt chiar plină de energie.

— Clonă? repet, aruncându-i o privire ironică.

N-am mai auzit exprimarea asta până acum.

Ochii lui sclipesc gânditor în lumina lunii.

— Așa le spunem noi oamenilor bogați. Pentru că sunteți toți la fel. Dar poate că tu nu ești așa.

— Nu-mi dau seama dacă e un compliment merit să mă insulte sau o insultă merită să mă complimenteze.

Acum e rândul meu să arunc nisip spre el.

Cooper explică:

— Vreau să spun că nu ești așa cum mă așteptam. Ești liniștită. Cu picioarele pe pământ.

Continuă să mă studieze. Acum, a lăsat joaca și tachinarea la o parte. Văd doar sinceritate pe chipul lui.

Cooper adaugă:

— Nu ești ca nesimțiții ăia cu nasul pe sus și prea plini de ei.

Ceva din vocea lui transmite mai mult decât o simplă supărare pe turiștii înstăriți și pe cei de bani gata. Pare că suferă cu adevărat.

Îl înghiontesc în glumă, ca să mai destind atmosfera.

— Te înțeleg. Am crescut lângă genul de oameni despre care vorbești. Ai crede că ajungi într-un punct în care nu mai observi cât de nesuferiți sunt, dar nu e așa. Totuși, nu sunt chiar atât de răi.

— Ia zi, care-i faza cu iubitul ăsta al tău?

— Îl cheamă Preston, îi răspund. E din zonă. De fapt, familia lui locuiește pe coastă. Învață la Garnet, evident! Se specializează în Afaceri.

— Nu mai spune!

Cooper îmi aruncă o privire sarcastică.

— Preston nu e chiar atât de rău. Nici nu cred că a jucat vreodată *squash*, zic eu în glumă, dar Cooper nu se amuză. E băiat bun. Nu se poartă aiurea cu chelnerii sau ceva de genul ăsta.

Cooper chicotește încet.

— Nu ți se pare grăitor că singurul lucru bun pe care-l poți spune despre el e că se poartă bine cu chelnerii?

Oftez. Nu prea știu cum să vorbesc despre iubitul meu cu un tip pe care tocmai l-am cunoscut. Mai ales din moment ce e clar că Cooper are pică pe cei care au crescut ca mine și ca Preston.

— Știi, s-ar putea să te șocheze: dacă i-ai da o șansă lui Preston, poate că v-ați înțelege. Nu suntem toți niște nemernici, subliniez eu. Se mai luminează puțin la față.

— Nu cred. Ești singura excepție pe care am întâlnit-o, și am trăit în Avalon Bay toată viața mea.

— Atunci, mă bucur că am putut demonstra că oamenii ca mine au și calități.

Cooper zâmbește și zice, ridicând din umeri:

— Mai vedem.

— „Mai vedem”? Sună suspect de mult a invitație. Dar sunt convinsă că n-ai fi prins nici mort că-ți faci prieteni — icnesc cu indignare prefăcută — printre clone, nu-i așa?

— Nicio șansă! E, mai degrabă, un experiment. O să fii coba-iul meu.

— Și ce teorie testăm? mă interesez.

— Vrem să verificăm dacă o clonă poate fi reprogramată și transformată într-o persoană reală.

Izbucnesc în râs. Am tot râs în seara asta. Deși Cooper are față de băiat rău, e mai amuzant decât credeam. Îmi place de el.

— Deci chiar o facem? îl întreb.

Își linge lasciv buza de jos.

— Să ne facem sex oral unul altuia? Normal! Hai să începem!

Îl lămuresc printre hohote:

— Adică să fim prieteni! Întreb dacă putem fi prieteni. Doamne, Hartley! Ești obsedat de sexul oral. Ți-a mai zis cineva asta?

— În primul rând, tu știi cât de bine arăți?

Se oprește pentru o clipă și se uită la mine.

— Care e numele tău de familie?

— Cabot.

— Dumnezeuule, Cabot! Cum aș putea să nu mă gândesc la sex oral când stau lângă cea mai sexy fată de pe planetă?

Simt că roșesc. La naiba! Sinceritatea lui cam frustă e seducătoare.

Înghit în sec și încerc să-mi forțez corpul să nu reacționeze nici la grosolăniile pe care le zice, nici la complimente. *Ai un iubit, Mackenzie!*

Oare sunt nașpa fiindcă în ultimele ore a trebuit să-mi reamintesc asta de nenumărate ori?

— În al doilea rând — continuă Cooper —, ești sigură că n-o să ne combinăm?

— Foarte sigură.

Își dă ochii peste cap.

— Bine! Atunci, mă mulțumesc și cu prietenia ta.

— Ce drăguț din partea ta! îl ironizez.

— Nu-i așa?

— Doamne! Deja încep să mă răzgândesc. Presimt că o să fiu un prieten pretențios.

— Pe naiba! exclamă el. O să fiu cel mai bun prieten pe care l-ai avut vreodată. Sunt foarte loial. Ai uitat că am eliberat capre de dragul prietenilor mei? Tu poți spune același lucru?

Chicotesc.

— Capre? La plural? Adică n-ai eliberat doar una?

— Ba da, doar una. Dar, odată, am furat un peștișor auriu pentru prietena mea, Alana.

— Minunat! Sunt prietenă cu un hoț, îi spun și îl înghiontesc. Vreau să aud povestea cu peștișorul auriu, te rog!

Îmi face cu ochiul.

— Nici nu-ți închipui cât de bună e! se laudă Cooper.

Vorbim foarte mult, doar noi doi, lângă foc. Îmi dau seama că întunericul se transformă în lumina zorilor abia când îmi dau seama că Evan și Bonnie vin spre noi. Par destul de mulțumiți de ei înșiși. Abia acum văd că am primit douăsprezece mesaje de la Preston, care se întreabă ce dracu' fac. Ups!

— Uite numărul meu, zice Cooper. Dă-mi un mesaj când ajungi în campus, ca să știu că ești în siguranță!

În ciuda alarmei care răsună în capul meu, avertizându-mă, îi înregistrez numărul în agenda telefonului meu.

Încerc să reduc la tăcere acea parte dezaprobată din mine. O să-i trimit un singur mesaj când ajung acasă, apoi o să șterg numărul. Oricât de amuzant ar fi să glumim despre viitoarea noastră prietenie, știu că nu e o idee bună. Din comediile romantice am învățat că nu ai voie să te împrietenești cu persoanele de care ești atrasă. În sine, atracția fizică nu e negativă. Suntem ființe umane, iar viața e lungă. Vom simți atracție fizică și pentru alții,

nu numai pentru partenerul nostru. Dar oricine se pune în calea ispitei o caută cu lumânarea.

Așa că, atunci când Bonnie și cu mine coborâm din Uber și urcăm în camera noastră, sunt total pregătită să-l alung pe Cooper Hartley din telefonul meu. Îi trimit un singur mesaj: *Am ajuns cu bine acasă!* Apoi apăs pe numărul lui și degetul meu mare se oprește deasupra butonului *Șterge*.

Deodată, primesc un mesaj de la el.

Cooper: *M-am distrat. Vrei să ne mai vedem?*

Îmi mușc buza de jos, holbându-mă la invitația lui. Amintirea ochilor lui întunecați, sclipind în lumina focului, a umerilor lui lați și a brațelor musculoase îmi stârnește creierul obosit și îmi provoacă furnicături între picioare.

Șterge-! îmi ordonă o voce lăuntrică severă.

Poate că prietenia cu tipul ăsta e o idee proastă, dar nu mă pot abține. Mă dau bătută.

Eu: *Da. O să aduc gogoși.*

7.

Mackenzie

Au trecut doar două săptămâni din noul semestru, și deja mi-a ajuns. N-ar fi atât de rău dacă aş urma cursuri de afaceri sau de finanțe, marketing sau comunicare. Poate chiar și niște baze ale programării. În schimb, sunt captivă într-o sală de curs, uitându-mă la o ilustrație a unui om-maimuță, păros și gol. Sinceră să fiu, nu diferă mult de exemplarul așezat trei rânduri mai încolo de mine.

Materiile obligatorii din primul an sunt niște prostii. Chiar și psihologia sau sociologia mi-ar fi de folos în domeniul meu, dar nu mai erau locuri disponibile pentru cursurile acelea. Așa că sunt blocată la cursul de antropologie: pentru zece minute, profesorul a turuit despre omul tuciuriu primordial, iar patruzeci de minute a vorbit despre evoluție. Niciuna dintre ele nu aduce beneficii contului meu bancar. Ai mei m-au obligat să vin la facultate, dar speram ca măcar să fiu productivă. Să optimizez BoyfriendFails.com și site-ul lui soră, să caut cuvinte-cheie, să urmăresc numărul de afișări ale reclamelor. În schimb, iau notițe. Profesorul nostru este unul dintre tâmpiții ăia care spune: „Zece este nota profesorului, deci nimeni n-o să ia zece la cursul ăsta”.

Și, dacă tot sunt nevoită să iau parte la această pierdere de timp, n-am de gând să mă mulțumesc cu media cincii.

Îmi dau seama că nu-mi simt buricele degetelor abia când pășesc în razele soarelui. E frig în sală. Mă îndrept spre Asociația Studenților. Îmi iau o cafea și mă așez pe o bancă de beton, sub un arbust de magnolie, ca să mă încălzesc. Peste jumătate de oră trebuie să mă întâlnesc cu Preston, așa că mai am timp de pierdut până atunci.

Sorb din cafea și verific e-mailurile de serviciu, încercând să nu mă gândesc că azi Cooper încă nu mi-a dat niciun semn.

Spun *încă* pentru că mi-a trimis mesaje în fiecare zi, de sâmbătă seară și până acum. Știu că, la un moment dat, azi o să-mi scrie. Prima dată când mi-a dat mesaj, am ezitat să-l deschid, pentru că mi-era frică să nu apară vreo poză cu penisul lui. Sau poate că speram să se întâmple asta. Niciodată nu mi-au plăcut pozele cu penisuri, dar...

Niciun „dar”! răsună o voce aspră în mintea mea.

Corect! Nu există niciun *dar*. Nu vreau să văd penisul lui Cooper Hartley. Punct! De ce aș vrea să văd scula unui băiat rău, tatuat și sexy, cu care am stat toată noaptea la taclale? E ridicol.

Mda, nu-mi mai e frig. Acum m-am înfierbântat.

Am nevoie să-mi distrag atenția cât mai curând posibil.

Când văd numărul mamei mele pe ecran, mă gândesc să ignor apelul. Nu-mi doresc o astfel de distragere. Dar experiența m-a învățat că, dacă o ignor pe maică-mea, asta o s-o încurajeze să-mi trimită mesaje din ce în ce mai desperate, ca să-i răspund. Apoi ar suna la FBI și ar insista că am fost răpită.

— Bună, mamă! îi răspund, sperând să nu audă lipsa de entuziasm din vocea mea.

— Mackenzie, scumpo! Bună!

Urmează o pauză lungă. Nu-mi dau seama dacă așteaptă să zic eu ceva. *Tu m-ai sunat, mamă. Vorbește!*

— Ce s-a întâmplat? întreb, ca să sparg gheața.

— Voiam să văd ce faci. Ai promis că mă suni după ce te acomodezi, dar n-am mai auzit nimic de tine.

Ce enervant! Are obiceiul de a mă face să mă simt vinovată din orice.

— Am sunat acasă weekendul trecut, dar Stacey a zis că sunteți în oraș sau ocupați cu nu știu ce.

Petrec mai mult timp, la telefon, cu asistenta personală a măică-mii decât cu oricine altcineva din familia mea.

— Da, momentan am destule pe cap. Asociația de Istorie sponsorizează o nouă expoziție și am început deja să organizăm strângerea de fonduri din toamnă, pentru spitalul de copii. Chiar dacă sunt ocupată, ai putea insista cu apelurile, Mackenzie. Doar știi asta. Ar fi trebuit să mă suni din nou.

Bineînțeles! Mama are angajați, dar tot nu reușește să-și sune unica fiică. Și totuși, normal că e vina mea. În fine... M-am obișnuit. Annabeth Cabot pur și simplu nu crede că poate greși. Am moștenit și eu această trăsătură de caracter, cel puțin când vine vorba despre certuri fără noimă. Dar, spre deosebire de mama mea, eu sunt în stare să recunosc când greșesc.

— Cum e la facultate? Îți plac profesorii? Cursurile sunt grele?

— La facultate e super.

Minciună.

— Profesorii sunt foarte implicați și cursurile sunt destul de interesante, din câte mi-am dat seama până acum.

Minciună. Minciună.

— Ador locul ăsta!

Minciună.

N-am nimic de câștigat dacă îi zic adevărul: jumătate dintre profesori par să creadă că a le preda studenților din anul întâi este o pedeapsă, iar restul profesorilor vin la cursuri ca să ne arate prezentări în PowerPoint făcute de asistenții lor universitari. Aș avea mai multe de câștigat lucrând la afacerea mea înfloritoare. Dar măică-mea nici măcar nu vrea să audă de asta.

Adevărul e că părinților mei nu le-a păsat niciodată de ce am eu de zis. Preferă să-mi înmâneze notițe cu ce am de spus. În cazul tatălui meu, scenariul ficei cuminți este recitat, de obicei, la evenimentele publice și vine la pachet cu zâmbete radioase și false, destinate alegătorilor.

Tata îmi tot spune: „Vreau să te implici mai mult, Mackenzie! O domnișoară ar trebui să fie sofisticată și foarte educată”.

Sofisticată și foarte educată, de dragul aparențelor — acesta era subînțelesul. Nu în scopuri practice, ci doar pentru ca domnișoara să poată purta discuții la petrecerile cu cocktailuri.

Înainte să plec la facultate, tata m-a sfătuit: „Nu uita să te și distrezi! Facultatea este o perioadă crucială din viața unei tinere. Aici întâlnești oameni cu care vei forma legături pe termen lung. E important să construiești relațiile astea încă de acum”.

Mama ar vrea să-i calc pe urme. Dorește să devin o femeie fără job, așezată la casa ei, cu un soț bogat. O femeie care face parte din toate consiliile de caritate potrivite și care organizează petreceri care susțin aspirațiile profesionale ale soțului ei. Am renunțat să încerc să-i explic că nu asta e viața pe care o vreau. Sper că, în cele din urmă, o să apuc pe altă cale și că va fi mult prea târziu ca ai mei să mă oprească.

Deocamdată, le cânt în strună.

— Știu, mamă.

— Dar colega ta de cameră? Cum o cheamă?

— Bonnie. E din Georgia.

— Care e numele ei de familie? Ai ei cu ce se ocupă?

Sigur că, pentru ea, numai asta contează. Sunt sau nu oameni importanți?

— Îi cheamă Beauchamp. Dețin reprezentanțe de automobile.

— Ah...

O pauză lungă. Mama e dezamăgită de răspuns.

— Ei, probabil că se câștigă bine din așa ceva, îmi spune.

În traducere: dacă părinții lui Bonnie își permit s-o cazeze pe fata lor în aceeași cameră cu mine, înseamnă că nu sunt săraci lipiți pământului.

Înăbuș un oftat și îi servesc încă o minciună:

— Trebuie să închid, mamă. Următorul curs începe în câteva minute.

— Bine. Ne auzim curând, draga mea!

Închei conversația și respir ușurată. Uneori, mama e greu de suportat. Tot timpul se așteaptă să fiu ca ea. Da, există și asemănări între noi două: felul în care arătăm, tendința noastră spre nerăbdare, o etică riguroasă a muncii, pe care o aplic pentru afacerea mea și pentru studii. Dar, chiar dacă semănăm mult, tot suntem două persoane diferite, cu priorități total diferite. Ea încă nu a înțeles asta. Nu pricepe că nu mă poate modela după asemănarea ei.

— Bună, frumoaso!

Preston apare zâmbind. Se pare că lovitura pe care a căpătat-o la baschet s-a vindecat. Ține în mână un buchet mic de gura-leului. Bănuiesc că le-a șterpelit dintr-un strat de flori din campus.

— Ia uite cine-i în toane bune! îl tachinez.

Preston mă ridică de pe bancă și mă trage spre el. Mă sărută, luându-mă în brațe.

— Îmi place că te pot vedea mai des, pentru că acum ești și tu la Garnet.

Buzele lui se lipesc de gâtul meu. Mă sărută încet, apoi îmi mușcă jucăuș lobul urechii.

Mă încrunt. În mod normal, evită să-și manifeste afecțiunea în public. De obicei, abia dacă pot să-l conving să mă ia de mână. Nu e genul de iubit care nu-și poate lua mâinile de pe mine. M-am obișnuit cu asta. Ba, mai mult, lipsa manifestărilor de afecțiune în public e un avantaj, mai ales când suntem în preajma familiilor noastre. Mi-am dat seama, la o vârstă fragedă, că în lumea noastră

ascunderea sentimentelor și reprimarea ocazionalelor mele izbucniri nestăpânite sunt instrumente necesare pentru a supraviețui.

— Ești gata? mă întreabă Pres.

— Sigur!

E o zi frumoasă, iar Pres îmi prezintă campusul. Evident, prima noastră oprire este în Sala Kincaid, unde se țin cursurile de afaceri. Multe generații din familia lui Preston au absolvit cursurile Universității Garnet.

Pres mă ia de mână și ieșim din nou. În timp ce ne îndreptăm către Facultatea de Arte, care e înconjurată de copaci, admir peisajul. Într-adevăr, campusul e frumos. Clădiri din cărămidă. Un turn mare, cu ceas, se înalță deasupra bibliotecii. Peluze verzi și stejari uriași, maiestuoși. N-oi fi eu entuziasmată de viața de la facultate, dar măcar locul ăsta e frumos.

— Ce părere ți-a lăsat facultatea până acum?

Cu Preston îmi permit să fiu sinceră, așa că îi zic adevărul:

— Mă plictisesc de moarte.

Chicotește.

— La fel a fost și pentru mine în primul an, îți mai aduci aminte? Primii doi ani, până începi cursurile pentru avansați, sunt destul de plicticoși.

Trecem pe lângă clădirea Facultății de Teatru. În parcare, niște studenți pictează ceea ce pare a fi un decor stradal de epocă.

— Tu măcar ai un scop, Pres. Ai nevoie de un anumit nivel de educație ca să lucrezi în banca tatălui tău. Există așteptări și nevoi. Dar eu am deja afacerea mea. Sunt propriul șef, și nu am nevoie de o diplomă ca să demonstrez ceva.

Zâmbind, Pres mă strânge de mână.

— Uite, de-asta te iubesc, scumpo! Nu ceri permisiunea nimănui. Nu ai așteptat să crești ca să pui pe picioare o afacere profitabilă.

— Vezi? spun eu, surâzând cu gura până la urechi. Tu mă înțelegi.

— Dar, dacă chiar vrei să lucrezi în continuare la micuța ta afacere, cât ești în facultate, atunci gândește-te că Garnet e

incubatorul tău. Aici, vei avea multe oportunități de a-ți dezvolta brandul.

Hmm... Nu m-am gândit la asta. Chiar dacă nu mă dau în vânt după formularea lui — *micuța ta afacere* —, îmi dau seama că nu greșește.

— Ai mare dreptate, domnule Kincaid!

Mă ridic pe vârfuri și îl sărut pe obrazul proaspăt bărbierit, după care ne continuăm plimbarea.

Iată încă un motiv pentru care eu și Preston ne potrivim: amândoi suntem pragmatici. Nu suntem fermecați de idealisme, nici distrași de visuri romantice despre călătorii în Europa, doar cu rucsacul în spate, sau despre vreo drumeție la Machu Picchu. Suntem rezultatul educației noastre, iar sângele nostru albastru e rece. Doi viitori conducători de imperii.

Asta spune multe despre compatibilitatea noastră.

După ce explorăm clădirea unde se țin cursurile de artă și muzeul mic, unde sunt expuse lucrările studenților, hoinărim printre sculpturile din grădina botanică și urmăăm cărarea prin seră și prin grădina de legume. Apoi Preston mă conduce la mașina lui.

— Mai vreau să-ți arăt ceva.

Deschide portiera. Mă strecor pe scaunul elegant, tapițat cu piele. Pres decapotează Porsche-ul argintiu și plecăm.

E un drum scurt până în spatele campusului. Trecem de complexul sportiv și apoi înaintăm pe un deal, până când ajungem, într-un final, la o clădire înaltă, circulară, cu o cupolă. E telescopul Facultății de Astronomie. Preston mă conduce spre o ușă care stă proptită cu o bucată mică de lemn.

— Avem voie aici? îl întreb, în timp ce ne furișăm tiptil pe un hol îngust, în formă de spirală.

— Cunosc eu pe cineva, zice Preston, cu arătătorul la buze. Dar ai dreptate: nu prea avem voie.

Ajungem la o scară din metal. La etajul al doilea, intrăm într-o cameră. Computere stau înșirate la perete. În centru văd un telescop masiv, îndreptat spre cer, printr-o fantă din acoperiș.

— Ce mișto! mă entuziasmez eu, apropiindu-mă de telescop.

Preston mă oprește:

— N-am venit aici ca să vedem telescopul.

Mergem spre o ușă, apoi spre o scară ce duce pe acoperiș. Ieșim pe o platformă. De aici, se vede tot campusul. Dealuri înverzite și clădiri cu acoperișuri albe. Se vede tot orașul Avalon Bay, până la orizontul albastru. E spectaculos.

— Arată incredibil, spun eu.

Zâmbesc. Apreciez că a făcut eforturi și mi-a făcut o surpriză atât de frumoasă.

— Păi, n-ar fi un tur VIP fără o privesc de ansamblu, zice el.

Preston stă în spatele meu. Îmi cuprinde talia cu brațele. Mă sărută pe tâmplă și privim amândoi peisajul.

— Mă bucur mult că ești aici, spune el încet.

— Și eu.

Ca să fiu sinceră, relația noastră a fost puțin tensionată în ultimii doi ani, cât el a fost la facultate, iar eu la liceu. Să avem o relație la distanță, chiar dacă ne vedeam în weekenduri, a fost stresant. Nu mai era distractiv. Dar astăzi îmi aduc aminte cum era când abia începuserăm să ieșim împreună. Mă gândesc cât de îndrăgostită eram de el, cum mă simțeam ca și cum aș fi câștigat un premiu, fiindcă fusesem aleasă de un băiat care studia la facultate.

Totuși, în timp ce Pres mă ține lipită de el și-și freacă nasul de gâtul meu, un gând se strecoară în mintea mea.

Un gând trădător.

Unul despre maxilarul lui Cooper și despre ochii lui adânci. Despre cum pulsul meu s-a accelerat când s-a așezat lângă mine și mi-a zâmbit arogant. Nu am palpitații când îl văd pe Preston

intrând într-o cameră. Nu mă cuprind fiorii atunci când mă atinge. Coapsele mele nu se încordează și gura nu mi se usucă.

Și totuși, reacțiile astea nu pot fi atât de importante. Dacă creierul ți-e inundat de hormoni, e posibil să nu mai judeci cum trebuie. Să ne gândim la ce demonstrează statisticile: o mulțime de oameni ajung în relații disfuncționale pentru că totul se bazează pe sex, și nu pe compatibilitate. Pres și cu mine suntem perfecți unul pentru celălalt. Ne înțelegem bine. Mergem pe același drum. Părinții noștri sunt de acord cu relația noastră, și toată lumea e fericită. Aș putea să ies cu o grămadă de băieți asemenea lui Cooper, și toți mi-ar frânge inima. De ce mi-aș face una ca asta?

E bine să apreciezi lucrurile pozitive pe care le ai.

— Mulțumesc! îi spun lui Pres, întorcându-mă spre el ca să-l sărut. Ziua de azi a fost perfectă.

Dar mai târziu, în aceeași seară, în timp ce mă uit pe Netflix și citesc pentru cursul de literatură engleză, văd numele lui Cooper pe ecranul telefonului meu. Tresar, dar apoi îmi impun să mă liniștesc.

Cooper: *Vrei să luăm cina?*

Eu: *Am mâncat deja.*

Cooper: *Și eu.*

Eu: *Atunci, de ce mă mai întrebi?*

Cooper: *Ca să văd cum ai răspunde.*

Eu: *Ce șiret ești!*

Cooper: *Ce faci?*

Eu: *Netflix și teme.*

Cooper: *Ăsta e un cod secret?*

Eu: *M-ai prins!*

Cooper: *Nici măcar nu-mi pot imagina cum arată filmele porno pentru bogați.*

Cuvintele de pe ecran mă fac să-mi încordez mușchii coapselor. În capul meu apar idei teribile, pe care le îndes într-o cutie cu o etichetă pe care scrie *Nici măcar să nu-ți treacă prin minte!*

Eu: *În filmele alea, lumea mănâncă brioșe de pe paginile ziarului The Wall Street Journal.*

Cooper: *Nu sunteți sănătoși la cap!*

Izbucnesc în râs și duc o mână la gură, ca Bonnie să nu mă audă și să nu vină încoace, să vadă ce mă amuză atât de tare. Fata asta e drăguță, dar nu știe ce înseamnă să respecti limitele personale ale altora.

Eu: *Tu ce faci?*

Cooper: *Flirtez cu o tipă pe care abia am cunoscut-o.*

Mi-a servit-o!

Eu: *Încă sunt cu cineva.*

Cooper: *Deocamdată.*

Eu: *Noapte bună, localnicule!*

Cooper: *Noapte bună, prințesă!*

Știu că încearcă să mă enerveze. Din câte înțeleg, Cooper vrea să mă ia peste picior. Nu pot să zic că nu-mi place. E incitant să am un prieten care înțelege latura asta a personalității mele. Da, de fapt flirtăm — ceea ce nu e tocmai OK —, dar pur și simplu ne distrăm.

Nu contează câte reacții hormonale trezește Cooper în mine. Nu o să-l părăsesc pe Pres pentru primul băiat rău și tatuat pe care îl întâlnesc.

8.

Mackenzie

În următoarea după-amiază, decid să explorez orașul singură, din moment ce programul meu e liber. Cuvintele lui Preston m-au inspirat să încerc să profit de timpul petrecut la Garnet și să nu-l mai privesc ca pe o sentință. Mă îmbrac într-o rochie înflorată, de vară, și comand un taxi.

Avalon Bay este un oraș aflat pe coastă și care, paradoxal, e plin de pescari care duc o viață grea și de multimilionari. Pe o parte a străzii principale se înșiră buticuri de lux care vând săpunuri confecționate manual. Pe cealaltă parte, case de amanet și saloane de tatuaje. Promenada este liniștită în după-amiezile zilelor lucrătoare. În majoritatea barurilor poți vedea localnici transpirați care stau pe scaune și urmăresc canalul ESPN, împreună cu prietenii lor.

Merg mai departe decât data trecută când am mai trecut pe aici. Ajung într-o porțiune a orașului care e încă distrusă de uraganul de acum câțiva ani. Mai multe clădiri sunt în construcție. În apropiere, niște muncitori lucrează la refacerea unui restaurant. În alte clădiri, accesul e restricționat cu bandă de atenționare

și placaje. Pare că n-au fost atinse de când furtuna le-a smuls acoperișurile și le-a inundat.

Mă opresc când dau peste un hotel pitoresc, în stil victorian. E alb, cu finisaje verzi, iar toată partea din spate a clădirii a fost distrusă de puterea furtunii. Pereții hotelului au fost smulși și văd resturi peste tot. Mobila veche și covoarele încrețite încă așteaptă oaspeți care nu mai vin. Panoul din față, pe care scrie *Hotel Beacon*, e rupt în două locuri.

Mă întreb ce s-a întâmplat cu proprietarii care nu și-au reconstruit clădirile. Și cum de nu s-a grăbit nimeni să revendice proprietățile și să le restaureze, să le aducă la gloria de dinainte? Pentru o afacere, asta-i un loc de cea mai bună calitate.

Îmi vibrează telefonul de câteva ori, semnalând că am e-mailuri noi, așa că mă opresc la o gelaterie și îmi iau un cornet cu înghețată de vanilie. Apoi mă așez pe banca din fața gelateriei și citesc e-mailurile.

Primul e o notificare de la unul dintre moderatorii site-ului meu. Mă informează că a blocat mai mulți utilizatori care făceau mișto de fiecare postare de pe GirlfriendFails, și lăsau comentarii rasiste și sexiste. Deschid capturile de ecran pe care mi le-a atașat în e-mail. Îmi pică fața când văd cât de pline de ură sunt comentariile alea.

Îi trimit repede un răspuns: *Bine că i-ai blocat!*

Următorul e-mail e de la un tip pe care l-am angajat să supravegheze site-ul BoyfriendFails.com. Are nevoie de ajutor. Un utilizator ne amenință că ne dă în judecată, zice că una dintre postările de pe site este defăimătoare. Apăs pe postarea cu pricina. Fata care a postat povestea a ieșit cu un tip căruia îi zice „Ted”. Tipul nu a avertizat-o că are penisul foarte mic, așa că a fost luată prin surprindere când au făcut sex pentru prima oară.

Revin la contul meu de e-mail. Citesc rapid scrisoarea pe care Alan, administratorul site-ului meu, a primit-o de la o firmă de avocatură din Washington D.C. Antentul e înfricoșător. Bănuiesc

că persoana care a postat — butterflykisses44 — a ales un nume fals care seamănă prea mult cu numele real al iubitului ei. Pe Ted îl cheamă, de fapt, Tad. Omul e revoltat și se simte — pe bună dreptate — umilit și cere ca BoyfriendFails.com nu numai să șteargă postarea, dar și să-i plătească daune pentru stresul emoțional pe care i l-a provocat.

Din moment ce acest site este o platformă, și nu o publicație, nu putem fi dați în judecată pentru conținutul utilizatorilor noștri, dar îi scriu lui Alan să-i trimită scrisoarea avocatului meu, pentru orice eventualitate. Apoi îmi închid telefonul și termin repede de mâncat înghețata, care se topește. Iată o altă zi din viața lui Mackenzie Cabot, director general.

Totuși, sincer vorbind, în ultima vreme tânjesc după... ceva *mai mult*. Îmi ador site-urile, dar zilele astea nu prea am nimic de făcut, în afară de a zice „da” sau „nu”. Semnează aici, scrie o inițială aici! Citește e-mailul ăsta, aprobă reclama asta! Entuziasmul adevărat a fost la început, când eu și prietenii mei ne gândeam la diverse funcții pentru aplicație. Sau când mă întâlneam cu programatorul și cu dezvoltatorul web și dădeam viață ideilor mele. Când cream campanii de marketing, ca să atrag utilizatori.

A fost solicitant și entuziasmant. Atunci m-am distrat cel mai mult. Realizez acum că *asta* e partea de care chiar m-am bucurat. Procesul de creație, nu cel de mentenanță. Dar nu urăsc site-urile și nici nu vreau să le vând. Nu vreau asta. Sunt tot ale mele. Parte din imperiul meu în devenire. Dar poate că e timpul să găsec noi idei de afaceri.

În timp ce soarele se retrage, merg pe plajă și mă așez pe nisip, ascultând valurile și uitându-mă la zborul pescărușilor. În spatele meu, niște constructori se pregătesc să încheie munca pe ziua de azi. Zgomotul burghiilor și al fierăstraiei a încetat.

Fiindcă mă uit în gol, nu observ când el se apropie și se așază lângă mine.

— Ce faci, prințesă?

Tresar și mă holbez la Cooper. Își dă jos tricoul și mănușile de lucru.

Arată la fel de bine ca în seara aceea, la focul de tabără, și mă simt foarte atrasă de el. Părul lui și blugii îi sunt acoperiți de rumeguș și noroi. Pieptul lui musculos și abdomenul sunt pline de transpirație. E pentru prima dată când îi văd tatuajele, care îi acoperă brațele și pieptul. Îmi ling buzele, apoi tresar când mă gândesc cum mă transform când sunt în preajma lui. Devin excitată. Irațională. Iau gândurile astea și le bag într-o cutie etichetată *Stai, dracului, departe de el!*

— Mă urmărești? îl întreb.

— Te plimbi prin șantierul unde lucrez — gesticulează el, privind-mă din cap până în picioare —, într-o rochie ridicolă, cu picioarele tale lungi, de parcă zici: „Ei, nu mă luați în seamă, băieți! *Urăsc să fiu în centrul atenției!*”.

— De parcă așa vorbesc eu! îi răspund, dându-mi ochii peste cap. Și ce e în neregulă cu rochia mea?

Netezesc tivul rochiei de vară, cu imprimeu floral.

— Are flori pe ea. Ție nu-ți plac florile, Mac.

— Nu-mi spune Mac!

— De ce nu?

— Pentru că numele ăsta e rezervat pentru prieteni.

Îmi aruncă un zâmbet poznaș.

— Dar noi suntem prieteni. Cei mai buni prieteni. Văd că n-ai negat că nu îți plac florile.

Are dreptate. De obicei, nu îmi plac imprimeurile florale și rochiile de vară cu volane. Prefer tricourile albe și blugii uzați, sau un maiou și pantaloni scurți, când e cald. Dar, din când în când, îmi place să mă simt feminină. E vreo problemă? Nu are voie să fie atât de tupeist când vine vorba despre gustul meu în materie de îmbrăcăminte, așa că îl contrazic:

— Să știi că-mi plac florile. Mai ales când sunt imprimate pe haine. Cu cât sunt mai țipătoare, cu atât mai bine.

Cooper își dă ochii peste cap, de parcă e convins că îl mint. Își încrucișează brațele, trăgându-și genunchii la piept.

— Știi, chiar nu trebuie să te străduiești atât, comentează el. Cu mine e destul de ușor.

— Poftim? Cine se străduiește aici? Tu-mi asaltezi telefonul cu filme porno cu brișe.

— Ești perversă, spune el, ridicând din umeri. Înțeleg. Nu e chiar pe gustul meu, dar facem orice.

Ha! De-ar ști el... Relația mea sexuală cu Preston e bine mersi, dar cred că totuși lipsește ceva. La început, credeam că sexul trebuie să fie așa: funcțional, rapid, plictisitor. Aveam șaisprezece ani când mi-am pierdut virginitatea cu Pres, și eram foarte naivă când venea vorba de lucrurile astea. Abia când am vorbit cu prietenele despre noi, mi-am dat seama că sexul ar trebui să fie — închipuiți-vă! — *distractiv*.

Când am abordat acest subiect cu Pres, cu multă stângăcie, mi-a mărturisit că nu a vrut să mă sperie fiind „prea pasional”. I-am spus să-și dea frâu liber și, de atunci, activitățile noastre în dormitor au devenit mult mai distractive. Dar, dacă e să fiu complet sinceră, au trecut patru ani, însă pasiunea despre care el mi-a zis tot n-a apărut.

— Mă cutremur când mă gândesc la câte prostii îți trec prin cap, îl ironizez eu.

— Dacă încerci să mă bagi în patul tău, e nevoie doar să mă rogi, spune Cooper, înghiontindu-mi brațul.

Are o încredere în sine de neclintit. Arogant, și totuși fermecător. Total sigur pe sine, dar nu autoritar. Păcat că-și irosește talentul lucrând în construcții! Dacă l-ar interesa afacerile, ar fi un director general al naibii de bun.

— Faza cu psihologia inversă nu funcționează cu mine, îl informez eu.

Dar n-am câștigat primul meu milion lăsându-mă manipulată.

— Cred că ești conștient că n-o să sar în patul tău, doar fiindcă mă provoci să fac asta.

Observ zâmbetul lui jucăuș și ochii ăia afurișiți. Nu sunt imună la umerii lați și la abdomenele bine lucrate. Mai mult de atât, Cooper e și puțin misterios. Tot ce aflu despre el mă face să mă întreb dacă ceea ce arată — tatuajele, atitudinea lui — e doar un mod inteligent de a se camufla. Și ce ascunde, totuși? Ador un puzzle bun!

— Nici mort nu m-aș culca cu o clonă de la Garnet, mi-o întoarce el. Trebuie să-mi protejez reputația.

— Bineînțeles! Nu am vrea să te confunde cineva cu un bărbat cu gusturi la fete.

Se străduiește să nu zâmbească, iar în privirea lui citesc tot felul de intenții rele. Văd nopți tulburi și regrete furtunoase. Gemete printre așternuturi. E de-ajuns ca pulsul meu s-o ia razna și degetele de la picioare să-mi amorțească.

Tipul ăsta e periculos.

Cineva de pe șantier îi strigă:

— Coop! Vii la bar sau nu?

Se uită peste umăr și răspunde:

— Luați-o înainte!

Din spatele nostru izbucnesc râsete cu subînțeles. Mă bucur că ceilalți nu-mi pot vedea fața, pentru că sigur am roșit.

— De ce ai făcut asta? bombăn eu.

— Ce să fac? Să le zic s-o ia înainte?

— Da. Acum o să creadă că ai rămas aici ca să mi-o tragi pe plajă.

Cooper chicotește cu poftă.

— Îți garantez că nu se gândeau la asta. Dar mă gândesc *eu* acum. Ai vrea să ne-o tragem aici sau preferi să mergem la debarcader?

— Du-te la bar cu prietenii tăi, *Coop*! Ai șanse mai mari să îți-o tragi acolo decât aici.

— A, nu plec. Stau bine aici.

Ridică o mână și își trece degetele prin părul negru, iar eu nu-mi pot lua ochii de la bicepsul lui încordat.

— Deci voi reconstruiți restaurantul ăla? Pare că aveți mult de lucru.

— Chiar avem. Și după ce terminăm cu ăsta, mai avem vreo șase clădiri de renovat.

Gesticulează către zona de promenadă, arătându-mi dezastrul lăsat de uragan.

— Îți place să lucrezi în construcții? îl întreb.

Aprobă încet din cap.

— Da, îmi place. Eu și Evan lucrăm la firma unchiului meu, așa că nu suntem nevoiți să avem de-a face cu un șef cretin, care încearcă să ne fure sau care face treabă de mântuială, ca să mai taie din costuri. Levi e un om bun, cinstit. Tot timpul a ieșit treabă bună din mâinile mele. Chiar mă pricep cu mâinile.

Înghit în sec. Nu e nicio urmă de aluzie în tonul lui, dar să fiu a naibii dacă privirea mea nu se mută la mâinile lui! Sunt puternice, mari, cu degete lungi și palme bătătorite. Nu văd mizerie sub unghii, nici măcar după o zi plină de muncă.

Își înclină capul, curios.

— Dar tu ce zici, prințesă?

— Cum adică?

— E a doua oară când vin la tine și observ expresia asta.

— Ce expresie?

Vasăzică acum doar repet tot ce-mi spune el. Intensitatea din privirea lui trezește în mine un val de neliniște.

— Expresia care spune că vrei mai mult.

— Că vreau mai mult... Când spui „mai mult”, la ce te referi? Ochii lui mă studiază în continuare.

— Nu știu. Doar... *mai mult*. E ca un amestec de plictiseală, nemulțumire, frustrare și dorință arzătoare.

— Interpretezi cam mult, glumesc eu, dar inima îmi bate și mai tare, pentru că a pus punctul pe „i”.

Cam așa mă simt de când am ajuns la facultate. Ba nu, chiar de mai mult timp. Poate chiar de când mă știu.

— Greșesc cumva? întrebă pe un ton tăios.

Privirile noastre se întâlnesc. Impulsul de a mă confesa este atât de puternic, încât trebuie să-mi mușc limba ca să mă stăpânesc.

Dintr-odată, printre valurile care se sparg la mal și pescărușii care scot sunete stridente, aud un țipăt slab.

— Ai auzit?

Privesc în jur, căutând să zăresc de unde a răsunat zgomotul disperat și îndurerat.

Cooper chicotește:

— Nu mai încerca să schimbi subiectul!

— Nu-i vorba de asta. Serios, chiar nu auzi?

— Ce să aud? Nu aud...

— Sst! îi poruncesc.

Ciulesc urechile. Se întunecă, iar luminile de pe promenadă încep să se aprindă. Se aude un alt țipăt, și mai puternic.

Mă ridic.

— Nu-i nimic acolo, spune Cooper.

Îl ignor și încep să alerg către debarcader. El fuge după mine și mă asigură că mi s-a năzărit.

— Nu mi s-a năzărit, insist eu.

Și apoi îmi dau seama de unde vin țipetele. Observ ceva pe stâncile de pe dig, de după debarcader. Și mai observ că marea crește.

Inima îmi bate cu putere. Mă întorc spre Cooper.

— E un câine!

9.

Cooper

Înainte să fac vreo mișcare, Mackenzie își dă rochia jos.

Tipa chiar se dezbracă.

Dar nu de tot. Nu-și dă jos sutienul și chiloții. Dezamăgirea mea în legătură cu striptease-ul terminat prea iute este risipită de constatarea că arată al naibii de bine în lenjerie intimă.

Dar, pe măsură ce se îndreaptă spre marea în creștere, iar apa îi ajunge rapid până la gât, latura mea rațională își face apariția.

— Mac! strig după ea. Întoarce-te!

Nu mă ascultă.

Minunat! O să se înece încercând să aducă la mal un câine al nimănu.

Înjurând, îmi dau jos blugii și încălțările și plonjez după Mackenzie. A ajuns la stânci și acum se cațără spre câine. Înot cu greu împotriva curentului. Valurile încearcă să mă lovească de stâlpii debarcaderului sau să mă izbească de stânci. Într-un sfârșit, mă apuc de un bolovan și ies din apă.

— Ești nebună! Știai asta? mârâi eu.

Tremurând, câinele stă speriat lângă Mac, care încearcă să-l liniștească.

— Trebuia să-l ajutăm, îmi spune ea.

Rahat! Chiar dacă e doar un pui de câine, Mackenzie nu va putea să înoate cu el până la mal. Abia am reușit eu să mă lupt cu curenții; și probabil cântăresc de două ori mai mult decât Mac.

— Dă-mi-l mie, spun cu un oftat.

Când mă întind după câine, se ascunde în spatele lui Mac și aproape cade în apă, încercând să se îndepărteze de mine.

— Haide, la naiba! Vii acum sau te las aici!

— Nu te teme, puiuțule! găngurește ea către potaie. Nu-i atât de înfricoșător pe cât pare.

Câinele încă ezită, așa că, într-un final, Mac pune ghemul trist și ud în mâinile mele întinse. Aproape instantaneu, animalul înspăimântat începe să mă zgârie și să dea din labe, ca să scape. O să fie o mare bătaie de cap.

Mackenzie mângâie blana udă a puiului, într-o încercare nereușită de a-l calma.

— Ești sigur că poți să-l duci la mal? mă întreabă ea. Aș putea încerca eu...

Nicio șansă!

— Du-te! îi poruncesc. Voi fi în spatele tău.

Mac încuviințează din cap, se aruncă în apă și începe să înoate spre mal.

Îi țin câinelui un mic discurs motivațional.

— Doar încerc să te ajut, OK? Nu mă mușca de față! Hai să ne înțelegem în următoarele minute. Bine?

Animalul scâncește și schelălăie.

Pe cât de delicat pot, cobor în apă. Țin cățelușa deasupra valurilor, ca pe o minge de fotbal, și înot cu o mână. În tot acest timp, potaia nenorocită se sperie, crezând că vreau s-o omor. Latră și zgârie. Încearcă de câteva ori să scape. Cu fiecare mișcare pe care o face, mă zgârie tot mai mult. De îndată ce ajungem pe nisip, îi dau drumul. Animalul aleargă direct la Mac, aruncându-se în brațele ei. *Cu plăcere, trădătoare!*

— Ești OK? îmi strigă Mac.

— Da.

Amândoi respirăm greoi după confruntarea cu valurile. E întu-
neric. Singura lumină care se mai vede vine de pe faleză. Mackenzie
e doar o siluetă neclară în fața mea.

Nu-mi mai pot controla nervii. Mă apropii de ea.

— Ce dracu' a fost asta?

Își proptește o mână în șoldul gol. Cu cealaltă mână, ține pro-
tector puiul. E o cățelușă.

— Serios? Te iei de mine fiindcă am vrut să salvez un animal
neajutorat? Ar fi putut să moară!

Țip la ea:

— *Tu* ai fi putut să mori! Ai simțit curentul ăla, scumpo? Ar fi
putut să te tragă în larg. Cel puțin o dată pe an, cineva se îneacă
aici, din cauză că oamenii sunt nesăbuiți și idioți.

— Nu sunt *scumpa* ta! mormăie Mac. Tocmai m-ai făcut idioată?

— Dacă așa te porți, asta primești.

Îmi scutur nervos apa din păr. Nu-mi scapă faptul că și câinele
face același lucru, chiar acum. S-ar zice că suntem amândoi ani-
male sălbatice.

Mackenzie strânge și mai tare animalul în brațe.

— N-o să-mi cer scuze pentru că am inimă, ripostează ea. Nu
pot să cred că erai gata să lași bietul pui să moară. Dumnezeu!
Sunt prietenă cu un criminal de cățeluși.

Rămân cu gura căscată.

Tipa asta e chiar culmea. Nu am muncit niciodată atât de
mult ca să cuceresc o fată. Și totuși, în ciuda faptului că m-am
lăsat zgâriat zdravăn, de dragul ei — și am fost acuzat că sunt
ucigaș de câini —, acum simt cum mă bușește râsul. Picături de
apă se scurg de pe mine pe nisip, în timp ce râd cu poftă.

— De ce te distrezi? vrea ea să știe.

— Mi-ai spus că sunt criminal de cățeluși, reușesc să îngaim
printre hohote. Ești nebună.

După câteva secunde, izbucnește și ea în râs. Câinele se uită nesigur când la unul, când la celălalt. Râdem ca niște tâmpiți, uzi learcă și pe jumătate dezbrăcați.

— Bine, cedează Mac când criza ei de râs se potolește. S-ar putea să fi întrecut măsura. Știu că ți-ai făcut griji pentru mine. Și mulțumesc că ai înotat până acolo ca să mă ajuți! Apreciez gestul.

— Cu plăcere.

Trag repede blugii pe mine. Boxerii mei uzi sunt lipiți de penis, iar încheiatul fermoarului e o sarcină dificilă.

Îi propun:

— Hai să ne luăm lucrurile și să mergem la mine! Trebuie să mă schimb. Te poți usca acolo și apoi o să te duc acasă cu mașina.

Mac nu zice nimic. Se mulțumește să mă privească.

Oftez.

— Da, ia și câinele cu tine.

Luminile sunt stinse când ajungem acasă. Nici motocicletă lui Evan, nici Jeep-ul lui nu sunt în parcare, iar ușa de la intrare e încuiată. Ajungem pe verandă. Din fericire, înăuntru nu e un dezastru. Având în vedere că prietenii noștri dau multe chefuri aici, locul ăsta e vraște mai tot timpul. În ciuda faptului că ne lipsesc multe abilități sociale, Evan și cu mine încercăm să avem o casă curată. Nu suntem niște sălbatici.

— Poți să faci duș la mine, îi spun lui Mac, arătând spre dormitorul meu de la parter.

Aprind luminile și-mi iau o bere din frigider. Merit o băutură, după eforturile mele eroice de adineauri.

— O să caut niște haine pentru tine.

— Mulțumesc!

Duce în brațe câinele adormit. I-am spus că, dacă vrea să-l lase aici, o să-l duc eu mâine la un adăpost. Dar mă întreb dacă o să pot dezlipi cățelul de ea.

Cât timp Mac face duș în baia din dormitorul meu, scotocesc după un tricou curat și după o pereche de blugi pe care Heidi le-a lăsat aici, acum o veșnicie. Sau poate că sunt ai lui Steph. Fetele mereu lasă chestii împrăștiate după o petrecere sau după o zi la plajă. Am încetat să le mai înapoiez.

Îi las hainele pe pat, apoi mă dezbrac de hainele mele ude și pun pe mine un tricou și o pereche de pantaloni de trening.

Aburul care iese de sub ușa băii este incredibil de ispitor. Mă întreb cum ar reacționa Mac dacă aș intra în duș, m-aș strecura pe la spatele ei și i-aș cuprinde sânii în palme.

Oftez. Probabil mi-ar smulge testiculele. Dar s-ar putea să merite, doar ca s-o ating.

— Salutare, salutare! strigă fratele meu, intrând.

— Sunt aici! îi răspund.

Evan își lasă cheile pe blatul de bucătărie. Ia o bere și se reazează de ușa frigiderului.

— Ce miroase așa?

— Mackenzie și cu mine am salvat un câine vagabond de pe dig. Bietul animal duhnește. Probabil că acum și eu miros. Superb!

— Fata e aici?

Un rânjat răutăcios se răspândește pe fața lui. Frate-miu se uită în jur.

— E în duș.

— Oho! Ce păcat! Se pare că am ratat multe.

— Nu-i ceea ce pare, mormăi eu. Câinele rămăsese pe stânci și a trebuit să intrăm în apă, să-l salvăm. I-am spus lui Mackenzie că poate să vină aici să se spele, și apoi o duc acasă.

Evan dă din cap, nerăbdător.

— O duci acasă? Omule, asta-i șansa ta! Încheie afacerea! Ai ajutat-o să salveze un cățeluș, pentru numele lui Dumnezeu! Sigur moare de nerăbdare să-ți sară în brațe.

— Nu fi nesimțit!

Felul în care a spus-o m-a enervat. Ce fac eu nu e tocmai cinstit, dar nu e cazul să fim nemernici.

Evan nu-și poate stăpâni satisfacția, văzând cât de bine funcționează planul ăsta.

— Care-i problema? Am aruncat și eu o vorbă.

— Pai..., spun eu, luând o gură de bere. Ține-ți vorbele pentru tine!

— Bună! spune Mac, cu voce nehotărâtă.

Intră în cameră. S-o văd așa — în tricoul meu, cu părul ei negru și ud dat pe spate — îmi stârnește tot felul de gânduri păcătoase. Nu s-a îmbrăcat cu blugii, așa că picioarele ei sunt goale, bronzate și foarte lungi.

La dracu'!

Le vreau încolăcite în jurul meu.

— Bună, Evan! îl salută pe fratele meu, dând din cap de parcă ar ști, cumva, că Evan n-are intenții bune.

Deloc surprinzător, încă ține în brațe câinele adormit.

Evan îi aruncă un zâmbet și ridică berea la buze.

— Păi, eu sunt mort de oboseală. Distracție plăcută, copii!

Fratele meu nu e deloc subtil.

— Pleacă fiindcă am zis eu ceva aiurea? întrebă ea, sec.

— A, nu. Crede că ne vom combina, o lămuresc eu.

Când ridic brațul, dând să-mi răsfir degetele prin părul umed, văd îngrijorare în ochii ei.

— Ce-i?

— Cooper, ești rănit.

Mă uit în jos. Aproape că uitasem că prețiosul ei pui de câine aproape m-a făcut ferfeniță. Măinile mele sunt pline de zgârieturi roșii. Am o tăietură destul de urâtă pe claviculă.

— Nu-i problemă. Sunt bine, o asigur eu.

Tăieturile și julturile nu-mi sunt străine, iar astea cu siguranță nu sunt cele mai nasoale de care am avut parte până acum.

— Nu, nu ești bine. Vino să-ți curăț rănil!

Intrăm în baie. În ciuda protestelor mele, Mac mă obligă să mă așez pe capacul închis al toaletei. Cățelușa e în cadă. Se încolăcește și doarme cât timp Mackenzie dă buzna prin toate dulapurile, căutând trusa de prim ajutor.

Pregătește o sticlă cu spirt și niște bețișoare de urechi.

— Mă descurc și singur, îi spun eu.

— Reziști, da? mă întreabă încruntată.

Convingerea de pe chipul ei o face să pară drăgălașă. Parcă mi-ar spune: „Taci și înghite!”.

— Stai liniștită, îi zic.

— Super! Acum dă-ți jos tricoul.

Rânjesc.

— Țasta-i planul tău? Să mă faci să mă dezbrac?

— Da, Cooper. Am intrat prin efracție într-un adăpost de animale, am furat un cățeluș, l-am pus într-o situație periculoasă, am înotat chiar eu să-l salvez — ca să nu bănuiești că eu am fost cea care l-a pus pe dig — și apoi, telepatic, i-am ordonat câinelui să te zgârie. Și toate astea, doar că să îți văd pectoralii perfecți.

— Cât efort! Dar să știi că te înțeleg. Pectoralii mei chiar sunt perfecți.

— La fel ca orgoliul tău.

Cât îmi scot tricoul, mă dau în spectacol și trag de timp. Chiar dacă face mișto de mine, pieptul meu gol îi provoacă o reacție. Respiră sacadat și își ferește privirea, prefăcându-se că se concentrează să scoată capacul sticlei cu spirt.

Îmi ascund zâmbetul. Stau cuminte cât timp îmi curăță zgârieturile.

— Locuiți doar voi doi aici? mă întreabă ea, curioasă.

— Da. Evan și cu mine am crescut în casa asta. Străbunicii mei au construit-o după ce s-au căsătorit. Bunicii au trăit aici după aceea, și tot așa.

— E frumoasă.

Era frumoasă. Acum se duce de râpă. Acoperișul trebuie schimbat. Fundația se crapă din cauza eroziunii. Pereții laterali au trecut prin prea multe furtuni, iar podelele sunt uzate și deformate. Aș putea repara totul dacă aș avea timpul și banii necesari. Nu e asta problema mereu? Tot orașul e plin de *ce-ar fi fost dacă*. Uite-așa, îmi aduc aminte de ce sunt aici și de ce las iubita unei clone să-mi atingă pieptul.

— Gata, spune ea, atingându-mi brațul. Acum arată mai bine.

— Mulțumesc! spun eu, cât de serios pot.

— Nicio problemă.

Pentru un moment, mă pierd în ochii ei verzi. Sunt ispitit de corpul ei aproape gol. Tivul tricoului meu îi atinge coapsele. Simt palmele ei calde pe pielea mea. Aud sunetele pe care le scoate, care-mi demonstrează că nu îi sunt indiferent.

Aș putea s-o apuc de șolduri, s-o îndemn să mă încalce. Să-mi strecor degetele prin părul ei, s-o trag spre mine, într-un sărut arzător. Nu ar trebui să mă culc cu ea decât dacă Mac are inițiativa. Dacă mă iau după chimia foarte puternică dintre noi, nu cred că se va mulțumi doar cu un sărut. Va fi un sărut care ne va duce spre pat și care va duce apoi la sex. L-ar părași pe Kincaid cât ai zice pește. Iar eu aș câștiga. Misiune îndeplinită!

Dar în cazul ăsta, unde ar fi distracția?

— Să vedem ce facem cu prietena ta, îi zic.

Mackenzie clipește, ca și cum tocmai s-a dezmeticit din același vis erotic în care m-am scufundat și eu.

Pregătim o baie caldă, cu spumă, pentru cățelușă. Dintr-odată, devine un alt animal. Corcitură care se îneacă a devenit, brusc, un *golden retriever* care stropește peste tot și se joacă cu sticla de șampon care tot pică în cadă. Biata ființă e piele și os. Probabil a fost pierdută sau, poate, abandonată de mama ei. Nu avea nici zgardă când am găsit-o. Adăpostul va trebui să verifice dacă are cip de identificare.

După ce spălăm și uscăm câinele, îi pun un bol cu apă în bucătărie și îi dau să mănânce niște bucățele de cârnăciori. Nu e ideal, dar asta-i tot ce am. În timp ce cățelușa mănâncă, las ușa deschisă și ies pe veranda din spate. S-a lăsat răcoarea și briza oceanului suflă. În depărtare, se vede o mică lumină sclipitoare care pâlpâie la prova unei bărci.

— Știi..., zice Mac, apropiindu-se de mine.

Sunt foarte conștient de tot ce face. Fiecare nerv din corpul meu se adaptează în funcție de mișcările ei. E de-ajuns ca tipa asta să se uite la mine, și sunt pe jumătate excitat. E foarte enervant.

— N-ar trebui să fiu aici, încheie ea.

— De ce zici asta?

— Cred că știi de ce.

Vocea ei e liniștită, calculată. Mă pune la încercare, dar se pune și pe sine la încercare.

— Nu pari genul de fată care face ceva ce nu vrea să facă.

Mă răsucesc să-i întâlnesc privirea. Din experiența mea limitată, Mackenzie e încăpățânată. Nu e genul care îndeplinește ordinele. Nu-mi fac iluzii cum că e aici pentru că sunt al dracului de deștept.

— Ai fi surprins să știi adevărul, zice ea, cu tristețe.

— Spune-mi!

Mă cântărește din ochi. E nesigură. Se întreabă cât de sincer sunt cu ea.

Ridic o sprânceană.

— Suntem prieteni, nu?

— Așa îmi place să cred, îmi răspunde precaută.

— Atunci, vorbește cu mine! Dă-mi voie să te cunosc mai bine.

Continuă să mă studieze. Dumnezeu! Când se uită așa la mine, simt cum mă analizează, cum încearcă să-și dea seama ce se întâmplă. Nu m-am simțit niciodată atât de expus în fața nimănui, dar, din cine știe ce motiv, nu mă deranjează atât de mult precum probabil c-ar trebui să mă deranjeze.

— Credeam că a fi liber înseamnă să fi independent, recunoaște ea, într-un final. Încep să aflu că nu e chiar așa. Știu ca sună stupid când o spun eu, dar mă simt prinsă în capcană de așteptările altora și de promisiuni. Încerc să-i fac pe alții fericiți. Aș vrea să fiu și eu o dată egoistă, să fac ce vreau, când vreau, cum vreau.

— Și de ce nu o faci?

— Nu e chiar atât de ușor.

— Ba sigur că e.

Oamenii bogați mereu spun că banii sunt o povară. Dar ei nu știu să-i folosească. Sunt atât de absorbiți de propriile prostii și amăgiri, încât nu-și dau seama că nici măcar n-au nevoie de prietenii lor cretini și de tâmpeniile alea de cluburi private.

— Uită de ei! Te face cineva să te simți prost? Te reține ceva? Uită de toate și treci mai departe!

Își mușcă buza de jos.

— Nu pot.

— Înseamnă că nu ți-o dorești îndeajuns de mult.

— Nu-i cinstit!

— Bineînțeles că nu e. E ceva cinstit vreodată? Oamenii își petrec toată viața plângându-se de lucruri pe care nu sunt dispuși să le schimbe. La un moment dat, ori ai curaj s-o faci, ori îți ții gura.

Începe să râdă.

— Îmi spui cumva să tac?

— Nu, îți spun că viața și împrejurări pe care nu le putem controla încearcă să ne doboare în multe feluri. Hai măcar să nu ne punem singuri piedică!

Se răsuțește spre mine, punându-mi aceeași întrebare:

— Dar tu? Ce-ai vrea să faci acum și nu poți?

— Să te sărut.

Mijește ochii.

Ar trebui să regret că am zis-o, dar nu e așa. Ce mă oprește să o sărut, să-i spun că asta vreau să fac? Trebuia s-o fac odată și

odată, nu? E clar că mi-a picat în plasă. Dacă nu încep să pun planul în aplicare acum, de ce îmi mai pierd timpul?

O privesc, încerc să-mi dau seama de reacția ei, pe care o ascunde în spatele fațadei reci de indiferență. Tipa asta e de neînduplecat. Dar, pentru o fracțiune de secundă, văd sclipirea din privirea ei când se gândește la ce i-am zis. Își face scenariii în cap și cântărește toate alternativele. O acțiune care dă naștere alteia — o cascadă de efecte și consecințe.

Își linge buzele.

Mă apropii de ea, doar puțin. Mă simt ispitit. Nevoia de a o atinge e aproape insuportabilă.

— Dar aș strica o prietenie foarte frumoasă, adaug eu, pentru că am pierdut absolut tot controlul asupra gurii mele. Așa că o să fiu cuminte. Și asta e o alegere, nu?

Ce dracu' fac? Nu știu ce m-a apucat, dar îi las o porțiță de scăpare, când, de fapt, ar trebui să o țin *lângă mine*.

Mac își întoarce privirea spre apă și își sprijină brațele pe balustradă.

— Admir sinceritatea ta.

Mă uit la ea cu coada ochiului. Frustrarea crește în mine. Fata asta e superbă, poartă doar un tricou de-al meu; însă, în loc s-o iau în brațe și s-o sărut ca un nebun, mi-am asigurat statutul de prieten.

Pentru prima dată de când am pus planul la cale, mă întreb dacă nu cumva mă implic prea mult și o să ajung să-mi pierd capul.

10.

Mackenzie

Mă trezesc de dimineată, cu un mesaj de la Cooper. Doar Evan ar fi putut să facă poza asta: Cooper doarme cu cățelușa pe piept, iar boticul ei e ascuns sub bărbia lui. E al naibii de adorabil. Aseară am crezut că ăștia doi n-o să se înțeleagă niciodată, dar văd că au reușit să se împace.

Sper ca el și Evan să decidă să o păstreze. Știu că cel mai potrivit lucru ar fi s-o ducă la un adăpost pentru animale — eu cu siguranță nu pot s-o păstrez —, dar mi se rupe inima când mă gândesc că n-o s-o mai văd vreodată.

Îi trimit un mesaj lui Cooper. Nici după al doilea curs pe ziua de azi nu primesc răspuns. Probabil că lucrează. Încerc să mă conving că dezamăgirea mea se explică prin faptul că sunt îngrijorată pentru cățel. Dar pe cine încerc eu să păcălesc? Nu pot să ignor ce s-a întâmplat aseară, pe verandă. Tensiunea sexuală dintre noi aproape c-a dat în clocot după ce a recunoscut că vrea să mă sărute. Dacă nu s-ar fi retras, aș fi cedat, într-un moment de slăbiciune oarbă.

Am subestimat cât de atrasă sunt de Cooper. E vina mea. Știu că n-ar trebui să mă las sedusă de băieții arătoși, pe jumătate

dezbrăcați, care sar să salveze animale aflate în pericol. Trebuie să fiu mai atentă mai departe și să-mi readuc aminte constant că suntem prieteni. Doar atât. N-are niciun rost să complicăm lucrurile.

Când telefonul meu vibrează, îl scot entuziasmată din buzunar. Mi-a scris Preston, și nu Cooper.

Ignor cel de-al doilea val de dezamăgire și deblochez telefonul.

Preston: *Te aștept în parcare.*

Are dreptate. Azi luăm prânzul împreună, în campus. Mă bucur că mi-a adus aminte, pentru că era cât pe ce să dau iama într-o lipie cu pui și *guacamole*, cumpărată de la magazinul de sendvișuri de lângă Facultatea de Afaceri.

Mă strecor în mașina decapotabilă a lui Preston și vorbim despre cursurile noastre în timp ce conduce spre Avalon Bay. Pres găsește un loc de parcare pe strada de lângă promenadă. Pulsul meu se întetește. Mă forțez să nu mă uit spre restaurantul pe care Cooper și unchiul lui îl reconstruiesc.

După vreo trei secunde, cedez tentației de a privi într-acolo. Dar șantierul e gol. Or fi în pauza de masă. Sau poate că azi echipa de muncitori lucrează pe un alt șantier.

Din nou, mă prefac că nu sunt dezamăgită.

— Nu mi-ai spus ce ai făcut ieri.

Pres mă ține de mână. Mergem spre un bar cu specific sportiv. Acolo o să ne vedem cu niște prieteni de-ai lui.

— Ai venit în oraș sau nu?

— A, da. Am explorat promenada, am mers până la debarcader, apoi am privit apusul de pe plajă. A fost chiar drăguț.

Iau pe loc decizia să omit întâmplarea cu cățelul. Nu că Preston ar fi genul gelos, dar nu vreau să începem o discuție, mai ales că tocmai ce am ajuns la Garnet și ne e bine împreună. O să mai

apară ocazii să-i spun despre prietenia mea cu Cooper. La un moment dat. La momentul potrivit.

— Cum a fost la poker? Nici nu mi-ai dat mesaj, acum că mă gândesc mai bine.

Dar nici eu nu sunt genul de fată geloasă. Fiindcă am avut o relație la distanță, Pres și cu mine ne-am obișnuit cu ocazionalele mesaje care n-au mai fost trimise sau cu apelurile la care nu s-a răspuns. Dacă ne-am fi certat de fiecare dată când unul dintre noi n-a răspuns la mesaje până a doua zi dimineața, ne-am fi despărțit cu mult timp în urmă. Asta înseamnă să ai încredere în partenerul tău.

— Cum a fost la poker? repetă Benji Stanton, care a auzit întrebarea mea, în timp ce Pres se apropie de grup.

Benji râde zgomotos și adaugă:

— Ai face bine să ai grijă cu iubitul tău! Copilul ăsta nu se descurcă deloc la poker și nici nu știe când să se oprească.

— Deci... n-a fost bine? insist eu, aruncându-i lui Pres un zâmbet.

— Nu a fost deloc bine, confirmă Benji.

Și el e student la Afaceri, la fel ca Preston. S-au împrietenit când au avut ceva cursuri în comun, anul trecut.

Părinții lui Preston dețin o proprietate în Hilton Head, iar tatăl lui conduce o firmă de fonduri speculative. Toți prietenii lui Preston provin din medii similare. Adică de-alea dezgustător de bogate. Finanțe, imobiliare, politică — părinții lor sunt cu toții miliardari. Până acum, toată lumea a fost prietenoasă cu mine și m-au primit cu brațele deschise. La început am avut emoții, pentru că mă gândeam că o să se uite la mine de sus pentru că sunt boboacă. Cu toate acestea, prietenii de la Garnet ai lui Preston sunt prietenoși cu mine.

Pres mă sărută pe creștet.

— Nu-l asculta, iubito! Am o strategie pe termen lung.

Câteva minute mai târziu, urcăm scările. Barul Sharkey are doar două etaje. Al doilea are mese cu vedere spre ocean. Primul etaj are mese de joc, o grămadă de televizoare și barul. Un chelner ne conduce la masa noastră înaltă, de lângă balustradă. Băieții continuă să îl critice pe Preston din cauză că nu se pricepe deloc la cărți.

— Să-ți ascunzi bijuteriile, Mac! mă sfătuieste Seb Marlow.

Seb e din Florida, unde familia lui are contracte importante de apărare cu guvernul. Situația e foarte serioasă și secretă. Ceva de genul „dacă-ți spun, va trebui să te omor”, și așa mai departe. Sau cel puțin asta e replica pe care o folosește Seb, la petreceri.

— Mai avea puțin și își punea gaj și Rolex-ul.

Îmi vine să râd. Îi spun lui Pres:

— Te rog, spune-mi că glumește!

Ridică din umeri. Banii nu înseamnă nimic pentru el. Și, oricum, are mai multe ceasuri decât îi trebuie.

— Ce-ar fi dacă băgăm un joc de biliard? le propune prietenilor lui. Țsta e jocul adevăraților domni.

Benji se uită la Seb și rânjește.

— Dublu sau nimic?

Preston acceptă oricând o provocare, așa că răspunde imediat:

— Așa facem!

Băieții se ridică de la masă, iar Preston mă pupă pe obraz.

— Doar un joc, îmi zice el. Unul rapid.

— Vezi să nu-ți pierzi mașina, îl avertizez eu. Trebuie să ajung înapoi în campus.

— Nu-ți face griji! îmi strigă Benji peste umăr. Te duc eu.

Pres își dă ochii peste cap și pleacă alături de prietenii lui. Un alt lucru pe care îl apreciez la el este că știe să piardă. Nu l-am văzut niciodată nervos din cauza unui joc prostesc, chiar și atunci când portofelul lui s-a golit la sfârșitul zilei. E normal că ți-e ușor să treci peste o pierdere atunci când ai o sursă aproape nesfârșită de bani la dispoziția ta.

Melissa, iubita lui Benji, dă la o parte paharele de apă și se apropie de mine și de Chrissy, iubita lui Seb.

— Acum, că au plecat băieții..., zice ea.

Nu știu nimic despre Melissa în afară de faptul că tot timpul e pe iahtul familiei ei. Despre Chrissy chiar nu știu nimic. Aș vrea să am mai multe în comun cu fetele astea, pe lângă mărimea conturilor bancare deținute de părinții noștri.

Nu am multe prietene. Ultimele două săptămâni mi-au confirmat că încă nu mă pricep să construiesc legături cu colegele mele. O iubesc mult pe Bonnie, dar parcă ar fi sora mea mai mică, și nu prietena mea. Am avut prietene în liceu, dar niciuna pe care s-o consider, într-adevăr, apropiată. Singura persoană care a ajuns destul de aproape de conceptul de „cea mai bună prietenă” a fost Sara, pe care o știam de mult, din tabără. Cu ea am făcut prostii în fiecare vară, până când am împlinit optsprezece ani. Ne mai scriem din când în când, dar ea locuiește în Oregon. Au trecut doi ani de când n-am mai văzut-o.

Acum, din grupul meu social fac parte colega mea de cameră, iubitul meu și prietenii iubitului meu, care nu-și pierd timpul cu bârfele.

— Deci ce-ai aflat despre fata aia de pe Snapchat? întrebă Melissa.

Chrissy inspiră adânc, de parcă e pe cale să se arunce în piscină, ca să recupereze o pereche de pantofi Jimmy Choo.

— E o tipă din anul doi. Învăță la Garnet cu bursă. Am găsit-o pe Instagram pe prietena cea mai bună a colegei ei de cameră și i-am dat mesaj. Ea mi-a spus că prietena ei i-a zis despre colega ei de cameră cum că s-au întâlnit la o petrecere, pe un iaht, și s-au sărutat.

— Deci doar s-au sărutat? întrebă Melissa, parcă dezamăgită de răspuns.

Chrissy ridică din umeri.

— Se pare că un invitat de la petrecerea de pe iaht a intrat peste altcineva căruia i se făcea sex oral. Poate că ăla era Seb, poate că nu. Nu prea contează.

Îmi închipui că, atunci când era studentă, mama semăna foarte mult cu Chrissy. Dichisită, organizată și de neclintit. Niciun fir de păr, nicio geană nelalocul lor. Faptul că bănuiește că iubitul ei o înșală mi se pare de necrezut.

— Stai așa! intervin eu. Iubitul tău te înșală, dar ție nu-ți pasă? Fetele se uită la mine de parcă n-aș fi fost deloc atentă la discuție.

— Doi foști președinți ai Statelor Unite ale Americii și prințul moștenitor al tronului Arabiei Saudite au fost la petrecerea aniversară a tatălui lui Seb, care a avut loc în Seychelles, anul trecut, spune Chrissy, serioasă. Nu te desparți de tipi ca Sebastian pentru o banalitate ca infidelitatea. Cu genul ăsta de bărbați te căsătorești.

Mă încrunt și întreb:

— Te-ai căsătorit cu cineva care te înșală?

Nu răspunde. Se uită la mine, clipind. Oare sunt banală și învechită pentru că aleg monogamia? Am crezut că sunt destul de deschisă la minte, dar, aparent, convingerile mele despre iubire și romantism sunt scandaloase.

— Abia dacă se poate spune că Seb o înșală, râde Melissa, fluturând disprețuitor din mână. Cui îi pasă că Seb s-a combinat cu o tipă venită la facultate cu bursă? Dacă era o soție la mijloc, ar fi fost o cu totul altă poveste. Țăla chiar ar fi un motiv de îngrijorare.

— Soție? mă mir eu.

Chrissy mă privește de sus.

— Pentru bărbați precum Seb, Benji și Preston, există două tipuri de femei. O soție și o bombă sexy. Cele cu care te căsătorești și cele cărora doar le-o tragi.

Și nu poți să i-o tragi celei cu care te căsătorești? Sau să te căsătorești cu femeia cu care ți-o tragi? Îmi pun întrebările astea doar în minte.

— Nu-ți face griji! îmi zice Melissa.

Se întinde peste masă și mă ia de mână. Are impresia că gestul ei mă va alina.

— Cu siguranță, Mac, tu ești pe lista tipelor cu care bărbații se căsătoresc. Preston știe asta. Tu trebuie doar să ai grijă să-l controlezi puțin și să primești inelul de logodnă. Restul reprezintă doar...

Melissa se uită la Chrissy, încercând să găsească un cuvânt potrivit, apoi adaugă:

— ... o activitate extracurriculară.

Ăsta e cel mai deprimant sfat în legătură cu relațiile de cuplu pe care l-am auzit vreodată. Fetele astea au la dispoziție banii familiei și mici imperii; nu au nevoie de alianțe strategice de măritiș. Așadar, de ce se bagă în aranjamente de genul ăsta?

Când mă voi căsători cu Preston, într-o zi, nu va fi pentru bani sau pentru conexiunile familiei lui. Jurămintele noastre nu vor include o avertizare că înșelăciunea este tolerată, atâta timp cât prețul acțiunilor crește.

— N-aș vrea să trăiesc așa, le spun eu. Dacă o relație nu e construită pe iubire și respect reciproc, care mai e rostul?

Melissa mă privește cu aroganță și își înclină capul într-o parte, țuguind buzele.

— Of, scumpo! La început, toate fetele gândesc la fel. Dar, într-un final, trebuie să începem să fim mai realiste.

Chrissy nu spune nimic, însă expresia ei indiferentă și rece trezește ceva în mine. Ceva trecător și nedefinit, care îmi răscolește stomacul.

Tot ce știu e că nu vreau să ajung niciodată în punctul în care voi considera că infidelitatea e doar o „activitate extracurriculară”.

Mai târziu, când Preston mă duce înapoi la căminul Tally, aduc subiectul în discuție. Din moment ce Melissa și Chrissy nu m-au pus să le promit că n-o să zic nimic, nu mă simt prost că-l întreb.

— Știi că Melissa și Chrissy cred că Seb o înșală pe Chrissy?

Nu pare mirat. Schimbă vitezele. Înaintăm pe drumurile întortocheate de la marginea campusului.

— Am mirosit eu ceva, zice Pres.

— Și e adevărat?

— N-am întrebat.

Apoi, după câteva secunde, completează:

— Nu m-ar surprinde.

Nu contează dacă Preston a fost la petrecerea aia de pe iaht sau dacă știe ceva despre incidentul ăsta. Nu și-ar da prietenul de gol, dacă n-ar ști că Seb e în stare de așa ceva. Și asta îmi spune tot ceea ce trebuie să știu.

— Nici măcar nu e supărată, îi zic, neîncrezătoare. Nici Melissa, nici Chrissy nu s-au supărat. Sunt doar afaceri — așa cred ele.

— Mi-am închipuit.

Pres oprește mașina în parcare din fața căminului meu. Își dă jos ochelarii de soare și se uită în ochii mei.

— Am tot auzit zvonuri, de câteva săptămâni. Seb și Chrissy au ales să le ignore, asta e tot ce pot să-ți spun. Sincer, nu mi se pare ceva anormal.

— Să înșeli nu e anormal? izbucnesc eu.

Pentru mine, să înșeli e jignitor. E ca și cum i-ai spune partenerului tău că nu-l iubești destul de mult încât să-i fii loial, dar că nici nu-l respecti destul de mult încât să te desparți de el. E cea mai urâtă capcană în care poți să pici.

Preston ridică din umeri.

— Pentru unii, nu e anormal.

— Hai să nu fim genul ăla de oameni! îl implor eu.

— Nu suntem.

Preston se apleacă peste consola centrală. Îmi atinge obrazul și mă sărută încet. Când se îndepărtează, ochii lui albaștri sunt plini de încredere.

— Aș fi complet cretin să pun în pericol relația noastră, iubito. Știu că tu ai stofă de soție.

Cred că a vrut să-mi facă un compliment, dar a folosit exact aceleași cuvinte ca Melissa. Simt că mi se face rău. Dacă eu am stofă de soție, înseamnă că are și o bombă sexy pe lângă el? Sau, poate, mai multe?

Simt cum frustrarea crește în mine. Urăsc faptul că Melissa și Chrissy mi-au trezit suspiciunile.

— Vasăzică am stofă de soție? îl tachinez eu, încercând să-mi potolesc neliniștea. Cum așa?

— Ăăă, păi...

Buzele lui alunecă de pe obrazul meu spre ureche. Mă mușcă jucăuș de lobul urechii.

— Pentru că ești beton. Și deșteaptă. Ai capul pe umeri. Și pentru că ești beton, evident. Ești loială. Ești beton. E enervant cât de mult te poți certa uneori...

— Hei! protestez eu.

—... dar mereu te implici când e vorba de lucrurile importante, își termină Pres ideea. Avem aceleași țeluri în viață. A, da! Am mai spus cumva că ești beton?

Mă sărută din nou. Îl sărut și eu, chit că sunt puțin distrasă. Lista pe care mi-a recitat-o a fost foarte drăguță. Atât de drăguță, încât simt cum mă cuprinde vinovăția. Deci *eu* sunt nemernică, fiindcă m-am împrietenit cu Cooper.

Prietenia nu înseamnă înșelat, chiar dacă ai un amic sexy. Dar poate că e un alt mod de a înșela?

Nu, bineînțeles că nu. Să vorbești cu cineva prin mesaje nu înseamnă că înșeli. Nu e ca și cum ne trimitem poze cu nuduri și discutăm despre fanteziile noastre sexuale. Iar după seara trecută, Cooper și cu mine știm exact unde să tragem linia. Acum, mai mult ca niciodată, sunt hotărâtă să stau pe partea mea.

Merg spre cămin, când primesc un mesaj de la Cooper. Mi-a trimis o poză în care Evan și cățelușa se joacă pe plajă.

Cooper: *Schimbare de planuri. Cățelul rămâne la noi.*

11.

Cooper

— Cine e cea mai frumoasă fată din lume? Tu ești? Uită-te la tine, înger micuț! Aș putea să te mănânc, atât de drăgălașă ești, fetiță frumoasă!

E de-a dreptul rușinos ce iese din gura fratelui meu. Iar ființa pe care o adoră este *nerușinată*. Cea mai nouă membră a familiei Hartley merge țațoș prin bucătărie, de parcă tocmai a fost numit liderul haitei. De fapt, cam așa e. Îl are pe Evan la degetul mic. Dar eu n-o să mă îndrăgostesc de fața ei drăguță.

— Omule, las-o mai moale! îl avertizez. Te faci de răs.

— Uite cât de drăguță e!

Ia cățelușa de pe podea și mi-o întinde.

— Mângâi-o și tu! Uite ce blană mătăsoasă are!

Îi mângâi blana aurie. Dat fiind că a costat cincizeci de dolari s-o ducem ieri la tuns, ar fi bine să fie moale! Apoi o iau din brațele lui frate-miu și o pun pe podea.

Imediat, cățelușa face pipi.

— Fir-ar al naibii! izbucnesc eu.

Evan se transformă imediat în cloșcă; ia șervețele de hârtie ca să șteargă băltoaca de pe podea și gângurește la noua lui iubire.

— Nu-i nimic, frumoaso. Tuturor ni se întâmplă să avem accidente.

Încă lucrăm la partea cu dresajul. Învățăm din mers, citind pe bloguri scrise de veterinari și site-uri pentru animale de companie. Tot ce știu e că, în ultimele șapte zile, am curățat mai mult după câțelul ăsta decât mi-aș fi închipuit c-o s-o fac vreodată. Câțelușa are noroc că e drăguță. Săptămâna trecută, după ce veterinarul de la adăpost a confirmat că nu are cip de identificare și că a fost abandonată de ceva vreme, nu m-a lăsat inima s-o bag într-o cușcă și s-o abandonez din nou. Oi fi eu ticălos, dar nemilos nu sunt. Așa că veterinarul ne-a dat mâncare specială pentru căței, ca s-o mai îngrășăm un pic, și am putut să plecăm acasă. Iar acum avem un câțel.

În dimineața asta, m-am trezit presat de toate lucrurile pe care trebuia să le fac, dar nu am avut timp până acum. Evan și cu mine avem ziua de azi liberă, așa că decid că e un moment foarte bun să ne apucăm să facem casa asta să arate mai bine. Chiar dacă e nasoală, e singura moștenire pe care ne-a lăsat-o familia noastră. Îl dau jos pe Evan din pat și ne ducem la magazinul de bricolaj, ca să vedem de ce avem nevoie.

Primul lucru de pe listă e înlocuirea acoperișului. O să ne ardă la buzunar. Am intrat puțin în economii, dar am făcut jumi-juma cu Evan, după ceva muncă de convingere. Faptul că noi vom face toată treaba ne va scuti de plata câtorva miare.

— Haide! Să începem! îi spun lui frate-miu.

Plănuim să petrecem ziua dând jos vechiul acoperiș, iar mâine o să-l instalăm pe cel nou. Dacă ne mișcăm repede, n-ar trebui să ne ia mai mult de două zile.

— Mai întâi, hai să facem o plimbare rapidă, propune Evan. O s-o obolesc destul încât să doarmă cât timp muncim.

Nu așteaptă să-i dau vreun răspuns; ia câțelușa și se îndreaptă spre ușa din spate, unde lesa ei așteaptă agățată de un cârlig.

Exasperat, îl ameninț:

— Jur pe ce am mai scump: dacă nu te întorci în zece minute, o duc la adăpost!

— Ia mai taci! Cățelușa o să rămână aici.

Oftez și mă uit cum amândoi o iau la goană pe verandă, spre nisip. Încă n-a venit comanda de la magazinul de bricolaj, dar am putea pregăti acoperișul. Din păcate, Evan ar face orice ca să nu se apuce de treabă.

Rămân pe verandă, îmi sprijin brațele de balustradă și zâmbesc când văd cum câinele se duce direct spre apă. S-a zis cu blana moale! Așa-i trebuie lui Evan!

În timp ce aștept să se întoarcă de la plimbare, scot telefonul din buzunar și îi scriu lui Mac.

Eu: *Ce zici dacă am boteza-o Cartof?*

Răspunsul ei vine aproape instantaneu. Crește puțin inima în mine: se pare că sunt o prioritate în lista de oameni cu care Mac conversează în scris.

Mackenzie: *Sub nicio formă!*

Eu: *Atunci, ce zici de Mary Pawpins?*

Mackenzie: *Sună mai bine. Eu votez pentru Daisy.*

Eu: *E cel mai banal nume!*

Mackenzie: *Tu ești banal.*

Eu: *Nu, scumpo. Eu sunt unic.*

Mackenzie: *Nu mă lua cu „scumpo”!*

Eu: *Ce faci acum?*

Mackenzie: *Sunt la cursuri.*

Îmi mai trimite un mesaj: un emoticon cu un pistol lângă un emoticon care reprezintă un cap de fată. Chicotesc.

Eu: *E chiar așa de rău?*

Mackenzie: *E nasol. Am ales biologia dintr-o prostie. De ce toate numele de specii sunt în latină???* Am uitat cât de mult uram toată poliloghia despre celulă. Știi că celula este elementul de bază al corpului uman?

Eu: *Credeam că sexul e elementul de bază.*

Mackenzie îmi trimite un emoticon cu o față care își dă ochii peste cap, apoi spune că nu mai poate să stea de vorbă, pentru că profesorul îi pune pe studenți să răspundă la întrebări. Nu o invidiez.

Chiar dacă Garnet le oferă localnicilor oportunități de a învăța la universitate cu burse destul de bune, nu am vrut niciodată să merg la facultate. Nu-i văd rostul. Pot învăța de la unchiul meu, online sau din cărțile de la bibliotecă tot ce trebuie să știu despre construcții și despre lucrul cu lemnul. Anul trecut, am făcut cursuri de contabilitate, la centrul comunitar din oraș, ca să învăț să administrez mai bine banii noștri (chiar dacă sunt insuficienți), iar cursurile alea m-au costat doar o sută de dolari. De ce dracu' să plătesc douăzeci și cinci de miare pe semestru, doar ca să mi se spună că celulele sunt importante și că ne tragem din maimuțe?

Un claxon îmi atrage atenția. A venit comanda de la magazinul de bricolaj.

Îi salut pe Billy și pe Jay West, bătând palma și îmbrățișându-ne. Aștia doi fac parte din vechea mea gașcă de prieteni și au crescut în Avalon Bay. Însă, în ultima vreme, nu prea ne mai întâlnim.

— Aici e tot, anunță Billy, deschizând hayonul camionetei.

A trebuit să cumpărăm și să împrumutăm câteva scule speciale, să facem rost de un compresor de aer și de alte câțva lucruri. În remorcă așteaptă noile șindrile, așezate pe paleți.

Îl ajut pe Billy să descarce camioneta.

— Tata a zis că nu trebuie să plătești pentru compresor, dacă îl aduci înapoi înainte de luni. Și-ți vinde la preț redus stratul de bază și țiglele.

Îi strâng mâna.

— Mulțumesc mult, B.!

Aici, în Avalon Bay, avem grijă unii de alții. Avem propriul mod de negociere — *ajută-mă azi, și mâine te ajut și eu*. Doar așa au putut rezista localnicii, în ultimii doi ani, după uragan. Trebuie să te poți baza pe vecinii tăi, să vă ajutați unul pe celălalt. Altfel, tot orașul s-ar duce de râpă.

Billy, Jay și cu mine descărcăm camioneta, în căldura toridă, până la ultimul palet. La sfârșit, toți trei suntem plini de sudoare. Telefonul lui Billy sună. Se îndepărtează ca să răspundă.

Jay se șterge pe față cu mâneca tricoului și întreabă:

— Hei, Coop, ai o secundă?

— Sigur! Hai să luăm niște apă.

Ne îndreptăm spre lada frigorifică din veranda din față și luăm două sticle cu apă. E foarte cald. Vara pur și simplu nu vrea să plece.

— Ce s-a întâmplat? mă interesez.

Jay își mișcă stângaci picioarele uriașe. Este cel mai mare dintre cei cinci frați ai familiei West: are un metru nouăzeci și cinci și peste două sute de kilograme. E plin de mușchi. Steph îi spune „uriașul blând”, iar descrierea i se potrivește perfect. Jay e un băiat de treabă, sare primul să te ajute, la nevoie. Nu are pic de răutate în el.

— Vreau să te întreb ceva, îmi zice.

Roșește. Am impresia că nu din cauza căldurii.

— Tu și Heidi... Am auzit zvonuri și... nu eram sigur dacă sunteți împreună sau nu.

Ridic sprâncenele, uimit. Cu siguranță nu mă așteptam să aud asta.

— Nu suntem împreună.

— A, OK. Super!

Golește pe jumătate sticla și continuă:

— Aseară ne-am întâlnit, din întâmplare, în barul lui Joe.

Mă pufnește râsul când îi văd expresia sfioasă. Știu ce vrea să zică, dar îi ia mult să scoată cuvintele pe gură.

— Și cum a fost? întreb. Nu am mai văzut-o pe Heidi — și nici pe celelalte fete — de câteva zile.

— Mișto. A fost mișto.

Mai ia câteva înghițituri de apă.

— Nu te superi dacă o invit la o întâlnire, nu?

Jay West e un băiat cumsecade. Sunt sigur că Heidi îl va mânca de viu. Mă îndoiesc c-o să-i dea o șansă, din moment ce sunt aproape sigur că, dintre toți băieții din orașul ăsta, doar cu mine a făcut sex. A fost cu un tip vreun an, când era în liceu, dar băiatul nu locuia în Avalon Bay. Heidi nu a fost niciodată total implicată în relații. Sincer, sunt surprins că încă n-a plecat din oraș.

Nu mă lasă inima să-i zic lui Jay că probabil Heidi n-o să-i accepte invitația. Îl bat pe umăr și îi zic:

— Bineînțeles că nu mă supăr. E o fată super. Ai grijă să te porți cum trebuie cu ea!

— Jur! zice el, făcând semnul cercetașilor.

Normal că a fost cercetaș! Eu și Evan am fost dați afară din grupul cercetașilor când aveam opt ani, pentru că am încercat să incendiem echipamentul liderului de grup.

Evan apare cu cățelușa în lesă. Se uită cu regret la materialele descărcate. Acum, chiar că trebuie să se apuce de treabă.

— Salut! Nu știam că sunteți aici. Altfel, v-aș fi ajutat.

Pufnesc. Da, cum să nu!

— Când v-ați luat câine? întrebă Jay, încântat.

Îngenunchează și începe să se joace cu cățelușa, care încearcă să-l muște de degete.

— Cum îl cheamă?

— Cum o cheamă, îl corectez. Nu știm încă.

— Eu vreau să-i spunem Kitty, dar Coop n-a apreciat ironia, intervine Evan.

— Încă dezbatem cum s-o botezăm, zic eu.

Billy încheie convorbirea telefonică și se apropie de noi. Dă din cap, în semn de salut. Evan îl salută în același mod și zice:

— Billy, cum merge treaba?

— Merge bine.

Cei doi se uită lung unul la celălalt. Mă simt jenat. Jay, uriașul cel blând, nu simte tensiunea, fiindcă e prea ocupat cu patru pedul. De-aia nu mai ieșim cu Billy și cu frații lui: e al dracului de jenant.

Dar Evan nu se poate abține. Mereu face în așa fel încât totul devine și mai jenant.

— Ce face Gen?

Billy mârâie un „bine” și se grăbește să plece. El și Jay dispar din curtea noastră.

— Ce dracu' a fost asta? îi zic lui Evan.

— Cum adică?

Vorbește de parcă n-aș ști ce se petrece în capul lui.

— Credeam că nu mai ai nicio treabă cu Genevieve.

— Nu mai am! mă repede el, după care iese în verandă, să ia niște apă.

— A plecat din oraș fără să-ți zică un cuvânt, îi reamintesc. Crede-mă, tipa aia nu stă să se gândească la tine.

— Am spus că nu mai am nimic de împărțit cu ea, insistă Evan. Pur și simplu făceam conversație.

— Cu frații ei?! Nu m-aș mira dacă Billy ar da vina pe tine fiindcă soră-sa s-a mutat în Charleston. Abia așteaptă să te bată mă.

Fosta iubită lui Evan era adevărata pacoste din grupul nostru. Ocazional, am încercat cu toții substanțe ilegale, am mai încălcat și legi, dar Gen ducea lucrurile la extrem. Era iresponsabilă și se arunca mereu cu capul înainte. Și Evan era chiar acolo, lângă ea. Din câte am auzit, Gen a plecat la Charleston ca să revină pe drumul cel bun. Loc nou, viață nouă. Dar cine știe dacă e adevărat? Dacă vreuna dintre fete mai vorbește cu ea, niciuna nu o

aduce în discuție. Evan ar trebui să-și dea seama că lui Genevieve West nu îi pasă că i-a frânt inima.

— Încă o iubești? îl iscodesc.

Își dă jos tricoul, ca să-și șteargă sudoarea de pe față. Apoi se uită la mine.

— Nici măcar nu mă gândesc la ea.

Minte de îngheață apele. Știu eu expresia aia! Am avut-o și eu, în fiecare zi în care tata nu era prin preajmă. Sau de fiecare dată când mama ne lăsa singuri săptămâni sau chiar luni la rând. Uneori, frate-miu uită că sunt singura persoană din lume pe care n-o poate minți.

Îmi vibrează telefonul, iar asta mă distrage pentru un moment de la prostiile pe care le zice fratele meu. Mă uit la ecran și văd un mesaj de la Mac.

Mackenzie: Profesorul meu de biologie tocmai ne-a spus că are o cățelușă pe care o cheamă Mrs. Puddles. Zic să-i furăm numele.

Nu mă pot abține să chicotesc, iar Evan mă privește supărat.

— Dar tu?

Simt că a scos colții.

— Dar eu ce?

— De câte ori mă uit la tine, vorbești cu clona. Începeți să deveniți „drăgălași”.

— Asta-i și ideea, geniule! Nu o să-l părăsească pe iubitul ei pentru un cretin pe care nu-l place.

— Despre ce vorbești? vrea el să știe.

— Despre nimic important.

Nu e o minciună. În mare, ne certăm pe nume de căței și pe modalități de dresaj pentru câinele nostru. Mac și-a acordat custodie parțială și drepturi de vizită. Eu îi spun să cotizeze pentru covorașele absorbante și mâncarea pentru căței. Ea îmi cere mai multe poze cu cățelușa.

— Îm-hm..., mormăie Evan, mijind ochii la mine. Doar nu te îndrăgostești de afurisita aia, nu?

Evan poate să spună câte prostii vrea despre mine, dar n-are motiv să-și descarce nervii pe Mac.

Îl apostrofiez imediat:

— Hei! Tipa nu ți-a făcut nimic. De fapt, s-a purtat foarte frumos. Ai grijă cum vorbești!

— De când îți pasă de ea?

Se apropie și se oprește fix în fața mea.

— E una dintre ei, ai uitat? O clonă. Cretinul ăla de iubit al ei, care crede că i se cuvine totul, te-a lăsat fără loc de muncă. Nu mai încurca taberele!

— Sunt în tabăra noastră, îi reamintesc. Mereu voi fi.

Nu există nimic mai puternic decât legătura dintre mine și fratele meu. Și cu asta basta. O fată n-o să schimbe acest lucru. Pe Evan îl enervează toți studenții care învață la Garnet. Îi consideră inamici. Cei mai mulți dintre cei care au crescut aici au atitudinea asta, și nu-i învinuiesc. Nici nu-mi aduc aminte când nu am fost folosiți sau batjocoriți de clone.

Mac e doar rezultatul mediului ei, și la fel sunt și eu. Asta nu înseamnă că, în altă viață — dacă am fi provenit din medii similare, dacă am fi trăit vieți asemănătoare —, nu mi-ar fi plăcut de ea. E deșteaptă, amuzantă, al naibii de sexy. Aș fi idiot să nu recunosc.

Dar nu suntem alți oameni, iar asta nu e o altă viață.

12.

Mackenzie

E deja vineri și adevărul e că în ultimele zile nu am fost în apele mele. Cursurile mă plictisesc, nemulțumirea față de afacerea mea își face simțită prezența din ce în ce mai mult. E frustrant cât de puțină muncă e de făcut pentru aplicații acum, după ce am delegat toate sarcinile mele. Am nevoie de un proiect nou, de ceva măreț și dificil.

Mă lupt cu senzația constantă că se va întâmpla ceva rău, că sunt pe muchie de cuțit. De fiecare dată când îmi vibrează telefonul, mă inundă un val de endorfine, urmat de adrenalină, vinovăție și pe urmă simt un gol în stomac. Sunt o dependentă disperată după următoarea „doză”, deși știu că mă omoară încetul cu încetul.

Cooper: *Să botezăm cățelușa Moxie Crimefighter?*

Eu: *Îmi place numele Jimmy Chew.*

Cooper: *Dar e fetiță!*

Eu: *Chiar și așa, tot cred că Daisy i se potrivește mai bine.*

Cooper: *Îmi place și numele Muttley Crue¹.*

¹ Jimmy Chew: aluzie la faimosul designer Jimmy Choo; Muttley Crew: joc de cuvinte pornind de la sensul substantivului *mutt* — „potaie” — și de la asemănarea fonetică între numele Muttley Crew și numele trupei muzicale Mötley Crüe.

Chestia asta e un fel de preludiu pervers. Flirtăm în timp ce ne contrazicem din cauza unor nume de căței și, de fiecare dată când situația devine mai serioasă, ne provocăm unul pe celălalt să mai scoatem de pe noi o altă haină, în jocul nostru metaforic de poker pe dezbrăcate. E prea mult. Dar nu mă pot opri. De fiecare dată când îmi scrie, îmi zic că e ultima dată când îi mai răspund, apoi îmi țin respirația, scriu un răspuns, îl trimit și aștept următoarea „doză”.

De ce-mi fac asta singură?

Cooper: *Ce faci acum?*

Eu: *Sunt la curs.*

Cooper: *Treci pe la mine? O ducem pe Moon Zappa la o plimbare pe plajă.*

De ce fac asta? Pentru că datorită lui mă simt total diferit. Îmi face mintea varză. Mă trezesc scaldată în sudoare, smulgându-mă din vise nedorite, în care văd corpul lui superb și ochii ăia tulburători. Oricât de mult aş vrea să neg, încep să-l plac. Deci sunt o persoană oribilă. O iubită nemernică și depravată. Totuși, nu am făcut nimic rău. Sunt capabilă să mă controlez. Îmi pun în cap să fiu cuminte.

Eu: *Vin într-o oră.*

Vin pentru cățelușa noastră, îmi zic în sinea mea. Să mă asigur că are grijă de ea.

Da, da...

Pot să mă controlez... Pe cine încerc eu să păcălesc?

O oră mai târziu, sunt în fața ușii lui. E stânjenitor. Dar, din fericire, cățelușa noastră ne distrage atenția, ceea ce e mai mult

decât bine-venit. Sare pe genunchii mei. În următoarele minute, sunt ocupată s-o scarpin după urechi și să-i pup năsul drăgălaș.

După ce ne îndepărtăm de casa lui, pășind pe plajă, Cooper mă înghiontește în braț.

— Ce-i?

— S-a întâmplat ceva? mă întreabă.

Plaja e goală, iar Cooper lasă cățelușa liberă. Îi aruncă o bucată mică de lemn și o îndeamnă să fugă după ea.

Nu e corect! Tocmai ce și-a dat jos tricoul, iar acum sunt forțată să-l privesc umblând la bustul gol, îmbrăcat doar cu o pereche de blugi uzați. Oriunde aș încerca să-mi îndrept privirea, tot la mușchii lui bine lucrați ajunge. Îmi lasă gura apă.

— Scuze! îi spun. Mă gândeam la cursurile mele.

Iau bucata de lemn din gura cățelușei și o arunc din nou.

Nu durează mult până cățelușa obosește și ne întoarcem acasă la Cooper. Își pune iar tricoul. E atât de decolorat și de subțire, încât se mulează pe fiecare mușchi. Devine din ce în ce mai greu să nu mă gândesc la chestii foarte ne-prietenești. Asta îmi dă de înțeles că a venit timpul să plec.

Totuși, când mă întreabă dacă vreau să mă ducă la cămin, găsesc un mod de a refuza fără să spun un „nu” clar. Intrăm în atelierul lui. E într-un garaj aflat pe partea laterală a casei, plin de mese de cusut, mașinării și tot felul de alte scule. Pe pereți sunt rafturi din lemn. Podeaua e acoperită cu rumeguș. În capătul îndepărtat al încăperii văd câteva piese de mobilier din lemn finisat.

— Tu le-ai făcut?

Îmi trec mâna peste o măsuță de cafea, un scaun, o bibliotecă mică. Mai văd o comodă și câteva noptiere.

Au finisaje diferite, dar toate au o estetică modernă, curată și simplă. Sunt elegante.

— Mă ocup cu tâmplăria în timpul liber, spune el cu mândrie. Totul e din lemn recuperat. Din chestii pe care le găsesc. Refolosec lemnul și îl „modelez”.

— Sunt impresionată.

Dă din umeri. Ignoră complimentul, de parcă l-aș fi zis de complezență.

— Vorbesc serios, Cooper. Ai un talent înăscut. Ai putea face bani frumoși din hobbyul tău. Știi vreo zece prietene de-ale mamei care ar face ravagii în locul ăsta. Te-ai îmbogăți.

— Mda, păi...

Își ferește fața. Pune deoparte uneltele și își rearanjează masa de lucru, de parcă simte nevoia să-și țină mâinile ocupate.

— Fără banii necesari ca să-mi pot da demisia de la locul meu de muncă, nu am destul timp să fac un volum atât de mare de piese. Nu pot s-o transform într-o afacere profitabilă. Mai vând mobilier din când în când, fac ceva bani ca să renovăm casa. E doar un hobby.

Îmi pun mâinile în șolduri și declar:

— Trebuie să mă lași să cumpăr ceva de la tine!

Cât ai zice pește, ia o pânză și o aruncă peste piesele de mobilier. Nici nu se uită la mine când îmi răspunde:

— Nu.

— Poftim?

— Nu te purta așa! Din momentul în care te uiți la mine ca la un proiect, chestia asta — arată spre noi doi — nu mai merge. Nu am nevoie de ajutorul tău. Nu ți-am arătat atelierul meu ca să storc bani de la tine.

— Știu.

Îl apuc de mână, forțându-l să se uite la mine.

— Nu e un act de caritate. Pentru mine, nu ești un proiect, Cooper. Eu o consider o investiție într-un talent ascuns.

Cooper pufnește.

— Pe bune! Când afacerea ta o să ia amploare, o să le spun tuturor că eu te-am descoperit prima. Fetelor bogate le place să lanseze tendințe.

Ochii lui întunecați mă studiază. Are o anumită intensitate, o aură magnetică și periculoasă. Cu cât îmi impun mai mult să păstrez distanța, cu atât mă simt mai atrasă de el.

Într-un final, zâmbește reticent.

— Ale dracu' clone ce sunteți!

— Bun. Gândește-te la un preț potrivit pentru măsuța de cafea și pentru scaunele alea. Mobila pe care o avem la cămin e oribilă. Eu și Bonnie voiam să mergem să cumpărăm mobilă nouă, dar ne-am luat cu facultatea și am uitat.

Mă ridic și mă așez pe o masă de lucru de lângă el, legănându-mi picioarele. Știu că ar trebui să plec, dar îmi place mult prea mult compania lui.

Devine o adevărată problemă.

Cooper încă mă privește cu o expresie indescifrabilă. Deodată, primește un mesaj. Scoate telefonul și, după ce citește mesajul, începe să râdă.

— Ce-i așa de amuzant?

— Prietena mea, Steph, tocmai a trimis o postare amuzantă pe grupul nostru. Uite!

Se așază lângă mine, pe masă.

Mă aplec spre el ca să mă uit la telefon. Încerc să ignor cât de bine miroase. O combinație între mirodenii, rumeguș și aroma oceanului. Nu parfumul ăsta îți vine în minte când te gândești la afrodisiace și feromoni, dar pe mine mă amețește puțin și îmi face pielea de găină.

Sunt uimită să văd în mesajele de pe grupul lor o captură de ecran a site-ului meu. E o postare de pe GirlfriendFails.com, o poveste despre o fată care merge acasă cu un tip, într-o seară, după ce s-au întâlnit într-un bar. Fac sex, dar după ce el adoarme, tipa își dă seama că i-a venit ciclul și nu are nici tampoane, nici absorbante. Începe să caute prin apartamentul lui, să vadă dacă are cumva așa ceva. În prima baie nu găsește absolut nimic, așa că nu are de ales și trebuie să se furișeze în a doua baie, cea din

dormitor. Găsește o cutie de tampoane sub chiuvetă, chiar în timp ce intră cineva peste ea. E mama tipului, care ține în mână o lampă pe post de armă, pentru că e convinsă că i-a intrat un hoț în casă. Țipă de parcă a văzut o fantomă. Cere să știe de ce umblă în baia ei o fată pe jumătate dezbrăcată, la patru dimineața.

— Îți vine să crezi? rânjește Cooper. Mă face să mă bucur că maică-mea nu e aici.

Ar trebui, probabil, să-i spun că eu sunt creierul din spatele site-ului care-l face să râdă. Dar nu mă lasă inima să-i zic: *Da, e site-ul meu. L-am lansat și am făcut primul milion de dolari cât încă eram la liceu. Mai spune-mi cum te chinui tu cu afacerea cu mobilă!*

Ce nesimțită aș fi!

În general, nu mă laud cu succesul meu, dar acum mi se pare și mai aiurea să vorbesc despre asta. Îl întreb:

— Dar unde-i mama ta?

— N-am idee.

Simt o urmă de ură în vocea lui. E rănit și furios.

Realizez că am atins un punct sensibil și mă gândesc cum să schimb subiectul. Coop răsuflă prelung și continuă:

— Nu prea a avut grijă de noi. Venea și pleca cu câte un tip, o dată la câteva luni. Pleca într-o zi și pe urmă se întorcea ca să ceară bani. Shelley Hartley nu ne-a fost mamă deloc, zice el, ridicând din umeri.

Povara pe care a purtat-o — pe care încă o poartă — se vede clar când umerii lui lați coboară. O văd în cutele de pe fruntea lui. Își freacă palmele pe blugii zdrențuiți.

— Îmi pare rău. Dar tatăl tău?

— E mort. A murit când aveam doisprezece ani, într-un accident de mașină. S-a urcat beat la volan. Ne-a lăsat cu un munte de datorii.

Cooper ridică o daltă, o mânuiește o clipă, apoi freacă absent suprafața mesei.

— Singurele lucruri pe care le-am primit de la ai noștri au fost datoriile.

Dintr-odată, înfinge cu înverșunare dalta în lemn.

— Dar să dea dracu' dacă o să ajung ca ei! Mai bine mă arunc de pe un pod!

Înghit în sec. Uneori, Coop mă sperie. E imprevizibil, influențat de demonii care îl torturează. Cooper Hartley are în ființa lui părți întunecate și periculoase, iar partea nechibzuită din mine — impulsurile pe care le țin bine ascunse — își dorește să se arunce cu capul înainte și să afle mai multe.

Am intrat în belea.

Îl iau de mână.

— Dacă te încălzește cu ceva, nu cred că semeni deloc cu ei, îi zic, pentru că acum are nevoie de un prieten care să-i spună că-l ascultă și îl înțelege. Muncești din greu, ai talent, ești deștept. Ai ambiție. Crede-mă, ai mai multe calități decât majoritatea oamenilor. Un tip cu puțin noroc și cu multă inițiativă poate să facă orice cu viața lui.

— Ți-e ușor să zici asta. Câți ponei ai primit de ziua ta, de la ai tăi?

Replica lui e sarcastică. Știu că vorbește așa pentru că sunt singura țintă aflată la îndemână.

Îi zâmbesc trist.

— Când îi telefonez, sunt norocoasă dacă asistenta personală a maică-mii apucă să-mi facă legătura cu ea. Angajații lor îmi trimit felicitări de ziua mea. Carnetul de note și formularele pentru excursii erau semnate de alți angajați.

— Dacă așa primeai tot ce voiai, când pocneai din degete, mi se pare un târg bun.

— Chiar crezi asta? spun eu și scutur din cap, în semn de dezaprobare. Da, sunt foarte norocoasă că m-am născut într-o familie înstărită. Dar banii devin o scuză pentru orice faptă. Banii ridică un perete între noi. Ai dreptate în privința unui lucru: chiar

suntem clone. Din ziua în care m-am născut, părinții mei m-au crescut ca să fiu ca ei. Nu mă văd ca pe o persoană cu propriile gânduri și opinii. Pur și simplu fac parte din recuzită. Jur că, uneori, mă întreb dacă nu m-am născut doar ca să-l ajut pe tata cu aspirațiile lui politice.

Cooper e nedumerit.

— Tata e membru al Congresului, explic eu. Și toată lumea știe că votanții preferă candidații care au familie. Sau, cel puțin, asta indică sondajele. Așa că aici intervin eu. Născută și crescută pentru a apărea în poze de campanie. Educată să zâmbesc către obiectiv și să spun lucruri frumoase despre tati, la evenimentele caritabile. Și am făcut toate acestea fără să pun întrebări și fără să mă plâng. Pentru că am sperat că, într-o zi, asta îi va face să mă iubească.

Râd încetșor, cu amărăciune.

— Sincer, nu cred că și-ar da seama dacă aș fi înlocuită cu o fiică total diferită. Nu-i interesează deloc cine sunt eu cu adevărat.

E pentru prima dată când spun lucrurile astea cu voce tare. Prima dată când le împărtășesc cuiva. Am tot vorbit și cu Preston despre asta, dar nu atât de liber. Amândoi provenim din același mediu. Însă lui totul i se pare normal și nu are de ce să se plângă când vine vorba de viața lui. De ce s-ar plânge? E bărbat. Într-o zi, va conduce imperiul familiei. Dar eu? Eu trebuie să-mi ascund aspirațiile, ca nu cumva să-și dea seama ai mei că nu vreau să devin o nevestă supusă, după ce termin cu „ifosele de adolescentă”.

Părinții mei cred că site-urile pe care le-am creat sunt o pierdere totală de timp. O chestie trecătoare, cum a numit-o maică-mea, când m-am luptat cu ei ca să am parte de acel an liber. Când i-am zis tatei, foarte mândră de mine, că am o sumă de șapte cifre în contul meu bancar, m-a luat peste picior. Mi-a zis că un milion de dolari e o nimica toată. În comparație cu sutele de milioane pe care le obține compania lui, în fiecare trimestru fiscal, i s-a părut că ce am câștigat eu e demn de milă. Dar măcar ar fi putut să-mi spună că e mândru de mine.

Cooper privește în gol pentru câteva secunde. Apoi, ca și cum revine la realitate, se concentrează asupra mea.

— OK, recunosc că părinții absenți emoțional nu sunt mai breji decât cei absenți fizic.

Pufnesc în răs.

— Prin urmare, la ce scor am ajuns în competiția traumelor din copilărie?

— Sunt cu mult înaintea ta, dar nu stai chiar rău.

— Bine.

Ne zâmbim când ne dăm seama cât de copilărești sunt astfel de polemici. Nu am vrut să transform discuția asta într-o competiție — n-aș minimaliza niciodată suferința lui Cooper —, dar probabil că sunt puțin mai frustrată decât am crezut.

— Hei, ai planuri diseară? mă întreabă Coop.

Ezit. Ar trebui să vorbesc cu Preston, să văd dacă a stabilit să iasă cu băieții.

În schimb, îi răspund:

— Nu.

Atunci când vine vorba despre Cooper, judecata mea se duce pe apa sâmbetei.

Mă măsoară din cap până-n picioare. Simt un fior cald pe șira spinării.

— Perfect! Te scot în oraș.

13.

Cooper

— Mereu am vrut să mă dau în ăsta, zice Mac, luându-mă de braț și ducându-mă spre o monstruozitate care se înalță cam treizeci de metri în aer.

Îmi dau ochii peste cap.

Tipa asta vorbește serios?

— Dacă aș vrea să amețesc și să mă înec cu propria vomă, aș putea s-o fac și de la sol, îi zic.

Se întoarce spre mine. Ochii ei mari strălucesc în luminile multicolore.

— Doar nu ți-e frică, Hartley?

— Niciodată nu mi-e frică.

Abilitatea mea de a mă sustrage de la provocări e pe lunga listă a defectelor mele.

— Dovedește, fricosule!

— O să regreti, o avertizez, îndemnând-o s-o ia înainte.

Cel mai important eveniment al toamnei este cel de zilele orașului. În realitate, e o scuză pentru a organiza petreceri. Restaurantele din partea locului își aduc tonetele cu mâncare, standurile

cu cocktailuri, iar oamenii se plimbă pe promenadă, bucurându-se de spectacol și de tiribombe.

Altădată, Evan și cu mine obișnuiam să fumăm cu prietenii noștri, să ne facem praf și să ne dăm în toate prostiile, ca să vedem care vomită primul. Dar, în ultimii ani, ne-am plictisit de activitatea asta.

Cine știe de ce, mă simt obligat să fiu eu cel care o duce pe Mac la festival.

Faleza este plină de oameni. Muzica de carnaval rivalizează cu trupele care cântă live, pe cele trei scene din Centrul Vechi. Mirosul hotdogilor și al vatei de zahăr plutește în aer. După ce ne dăm în Aruncătorul de Valuri și în Drumul spre Lună, ne distrăm pe toboganul Avalanșă și trecem prin Puțul Gravitational. Mac se dă în toate, cu zâmbetul pe buze. Nu îi este frică deloc. Fata asta are curaj. Îmi place.

— Ce urmează? întreabă ea, în timp ce ne revenim.

Și mie îmi place să mă distrez, dar drăcușorul de lângă mine mai că mă întrece.

— Putem să facem ceva mai lejer? mormăi eu. Lasă-mă un minut, să-mi revin din amețeală.

Zâmbește.

— Mai lejer? Ce moș ești! Bunicule, ce ai vrea să facem? Să stăm tăcuți în roata mare sau să ne imbarcăm în trenul lent care trece prin Tunelul Dragostei?

— Dacă mergi în Tunelul Dragostei cu bunică-tu, atunci ai probleme serioase.

Îmi arată degetul mijlociu.

— Ce zici de o pauză? Hai să cumpărăm vată de zahăr!

— Bine.

În timp ce ne apropiem de standurile cu mâncare, încerc să fac conversație:

— O dată, o tipă mi-a făcut sex oral, într-un tunel.

În loc să fie plini de dezgust, ochii ei verzi strălucesc de interes.

— Pe bune? Povestește-mi!

Stăm la rând, în spatele unei femei care încearcă să stăpânească trei copii care n-au nici cinci ani. Sunt ca niște cățeluși care nu pot sta locului. Se agită de colo colo; fără îndoială, e efectul zahărului pe care l-au consumat toată ziua.

Îmi ling ostentativ buza de jos și îi fac cu ochiul.

— Îți spun mai târziu. Când suntem singuri.

— Nu mă ține pe jar! glumește Mac.

Ajungem la teighea. Cumpăr vată de zahăr. Nerăbdătoare, Mac rupe o bucată mare și pufoasă și o bagă în gură.

— E atââât de bună!

Cuvintele ei sună stâlcit, fiindcă vorbește cu gura plină.

Privind-o cum se linge pe degete, îmi apar în minte imagini pornografice. Scula mea se întărește, lucru care mă împiedică să mă concentrez.

— Știi că vata de zahăr pe băț a fost inventată de un dentist? mă întreabă Mac.

— Serios? Asta da, modalitate de a-ți asigura clienți!

— Așa-i. E genial, aprobă ea.

Mai iau o bucată. Vata se dizolvă în clipa în care îmi ajunge pe limbă, iar aroma dulce mă cufundă în nostalgie. Mă simt din nou copil, ca atunci când ai mei erau prin preajmă și încă îndrăgostiți unul de celălalt. Ne aduceau pe mine și pe Evan pe promenadă, ne îndopau cu fast-food și cu dulciuri și ne lăsau să ne facem de cap. Apoi ne întorceam acasă cu mașina, râdeam, ne purtam caraghios și ne simțeam ca o familie adevărată.

Dar când eu și Evan am împlinit șase ani, relația alor mei a devenit toxică. Tata a început să bea mai mult. Mama umbla cu alți bărbați. S-au despărțit, iar noi am ajuns pe planul al doilea pentru ei, după alcool și sex.

— Oprește-te! îmi ordonă Mac.

Sunt nedumerit.

— Poftim?

— Iar ai privirea aia... Te gândești la trecut.

— Nu mă gândesc la trecut.

— Ba da. „Sunt pierdut în gândurile mele despre trecut pentru că sunt un băiat ATÂT de rău și de torturat emoțional!” Asta se citește pe fața ta. Revino-ți, Hartley! Discutăm niște chestii foarte profunde.

— Vorbeam despre vată de zahăr, îi răspund sec.

— Și ce dacă? Și subiectul ăsta poate fi profund, mi-o trântește ea și ridică arogant dintr-o sprânceană. Știi că savanții încearcă să folosească vata de zahăr ca să creeze vase de sânge artificiale?

— Sună al dracului de prostesc, comentez amuzat.

— Nu e prostesc! Am citit despre asta odată, insistă Mac. Fibrele din vata de zahăr sunt foarte mici. De mărimea vaselor noastre de sânge. Nu-mi aduc aminte exact care era procesul, dar premisa e că vata de zahăr a dus la o descoperire medicală.

— Sunt doar vorbe.

— Jur că nu!

— Care sunt sursele tale? o iscodesc.

— Am citit într-o revistă.

— Aaa, normal! O revistă. Adică cea mai respectabilă sursă.

Îmi aruncă o căutătură urâtă.

— De ce nu poți, pur și simplu, să accepți că am dreptate?

I-o trântesc:

— Hartley, de ce nu poți, pur și simplu, să accepți că nu ai dreptate?

— Mereu am dreptate.

Încep să râd. Mac se uită lung la mine.

— Sunt convins că te cerți din simplul fapt că-ți place să faci asta.

— Ba nu.

Hohotesc și mai tare.

— Vezi? Ești al naibii de încăpățânată.

— Minciuni!

O femeie înaltă și blondă, care ține un băiețel de mână, se încruntă în timp ce trece pe lângă noi. Văd o sclipire de îngrijorare în ochii ei.

— Nu vă faceți griji! îi zice Mac. Suntem cei mai buni prieteni.

— Ba suntem rivali înverșunați, o corectez eu. Mereu urlă la mine, doamnă. Vă rog, ajutați-mă să ies din această relație toxică!

Femeia ne aruncă o privire care transmite că nu suntem înțregi la minte.

Înaintăm pe faleză și ne oprim să ne uităm cum un tip aruncă săgeți spre un perete plin de baloane, încercând să câștige un animal uriaș de pluș pentru iubita lui. După ce a cheltuit patruzeci de dolari, tot nu a reușit să câștige prețiosul ursuleț, iar acum iubita lui petrece mai mult timp uitându-se la mine, decât încurajându-l pe el.

— Îți vine să crezi ce face tipa asta? spune Mac, în timp ce ne îndepărtăm. Jur că se gândea la tine dezbrăcat, în timp ce săracul ei iubit pierdea bani pentru ea.

— Ești geloasă?

— Nu. Doar impresionată. Ești mortal, Hartley. În seara asta, n-am trecut pe lângă vreo fată care să nu fi salivat după tine.

— Ce pot să spun? Femeile mă plac.

Nu încerc să fiu arogant. E adevărat. Eu și fratele meu geamăn arătăm bine. Iar tipii care arată bine normal că au priză la fete. N-ai cum să te lupți cu acest adevăr.

— Atunci, cum se face că ești singur?

— Așa vreau eu.

— A, înțeleg. Ti-e frică de angajamente.

— Nu. Doar că acum nu am timp de relații. Am alte priorități.

— Interesant!

Pentru un moment, privirile ni se intersectează. Sunt cât pe ce să-mi schimb prioritățile menționate mai devreme, dar apoi Mac înghite în sec și schimbă subiectul:

— OK, e timpul să ne dăm în altă tiribombă. Am pierdut prea mult timp.

— Te rog, ia-mă ușor! o implor.

Pufnește și pleacă în căutarea următoarei aventuri.

O privesc amuzat. Și, poate, cu un pic de nedumerire. Tipa asta e total diferită. Nu e ca toate celelalte clone plictisitoare de la Garnet. Nu-i pasă de cum arată — acum are părul în toate părțile și machiajul a început să i se scurgă de la căldură. E spontană și nu-i place să fie îngrădită, deci relația ei cu Kincaid mi se pare și mai derutantă. Ce naiba are tipul ăla de-l face să fie atât de atrăgător pentru ea?

Ne apropiem de un cablu elastic imens, care proiectează o cabină mică la șaiszeci de metri în aer. În ea se află două persoane care țipă ca din gură de șarpe.

— Explică-mi un lucru, Mac!

— Dacă așa vrei tu să tragi de timp, n-o să meargă.

Se duce la angajat și îi dă biletele noastre.

— Ceva despre iubitul tău.

Mă așez primul în cabină. Angajatul îmi potrivește centura de siguranță și turuie:

— Să țiiți tot timpul mâinile și picioarele înăuntrul cabinei și, dacă muriți, noi nu ne asumăm răspunderea!

Pentru prima dată în seara asta, Mac mă privește neliniștită. Se așază lângă mine.

— Ce-i cu el?

Îmi cântăresc cuvintele cu grijă.

— Am auzit zvonuri. Nimic de bine. Tu insiști că nu vrei să fii o prințesă protejată de mami și de tati, dar mă întreb din ce motiv faci ce ți se cere și te mulțumești cu o clonă de la Garnet.

Mănunchiul gros de elastice, care ne va lansa spre cerul nopții dintr-o clipă în alta, se ridică pe brațele caruselului, formând un unghi obtuz deasupra noastră.

— Nu-i treaba ta.

Se schimbă la față, iar tonul ei devine tăios. Cred că am atins un punct sensibil.

— Ei, haide! Ești cu el doar fiindcă sexul e mișto, recunoaște! Asta pot să înțeleg. E dreptul tău să te bucuri de sex.

Mac se uită înainte. Ce să zic! De parcă are vreo șansă să mă ignore în conserva asta de un metru pe un metru!

— N-o să discut despre asta cu tine.

— Știu că nu ești iubita lui pentru bani. Iar faptul că nu vorbești niciodată despre el îmi cam arată că nu ești implicată total în relație.

— Întreci măsura!

Mac se uită la mine și ridică bărbia, sfidător. E clar că înăuntrul ei se dă o luptă.

— Ești penibil!

— Chiar crezi asta?

Nu mă pot abține. Mă excit când o enervez.

— Când a fost ultima dată când te-ai masturbat gândindu-te la Kincaid?

— Termină!

Obrajii i se înroșesc. Își dă ochii peste cap, agasată.

— Spune-mi că n-am dreptate! Spune-mi că îți pierzi mințile când îl vezi.

Pulsul i se zbate în scobitura gâtului. Mac își schimbă poziția, încrucișându-și gleznele. Când privirea ei se îndreaptă spre a mea, își umezește buzele și știu că se gândește la același lucru la care mă gândesc și eu.

— Există chestii mult mai importante decât atracția sexuală.

În ciuda acestor cuvinte, aud incertitudinea din voce ei.

— Pun pariu că îți tot repeți asta de o grămadă de timp. Dar poate că nu mai ești atât de sigură pe cât erai înainte.

— Și de ce ar fi așa?

— OK, spune angajatul. Țineți-vă bine! Începe numărătoarea inversă. Sunteți gata?

Of! Rahat!

— Mai știi pariul pe care l-am făcut în seara în care ne-am cunoscut? Am câștigat!

— Cum?

— Opt. Șapte, numără angajatul.

— Uite ce-ți cer...

— Șase. Cinci.

— Cooper...

— Patru. Trei...

— Sărută-mă! îi cer cu seriozitate. Sau spune-mi că nu mă vrei.

— Doi.

— Ce alegi, Mackenzie?

— Unu.

14.

Cooper

Suntem proiectați în aer și, pentru câteva momente, parcă am fi încremenit în timp. Pământul se micșorează sub noi. Nu mai suntem în scaune. Plutim. Apoi tensiunea corzilor se disipează ușor și săltăm o dată, de două ori, până în punctul cel mai înalt. Întorc capul. Buzele lui Mac se lipesc de ale mele.

E ca un șoc electric, ca o scăpărare care străfulgeră de la buzele ei până în penisul meu.

Îmi înșfacă părul și mă sărută sălbatic. Are gust de zahăr și de nopți nesfârșite de vară. Le vreau pe amândouă. Limba mea o găsește pe a ei și ne înălțăm atât de tare, încât nu pare că vom reveni vreodată pe pământ.

Răsuflarea ei îmi încălzește buzele.

O sărut și mai apăsat.

Cabina saltă din nou și ne aduce încet înapoi pe pământ. Ne desprindem uimiți unul de celălalt. Mă forțez să-mi reamintesc unde suntem, ca să nu rup hainele de pe ea. Sunt excitat și mi-e poftă de ea.

— N-ar fi trebuit să facem asta.

Mac își aranjează breteaua maioului și își șterge rujul care i s-a întins pe buze.

— Mie nu-mi pare rău, îi spun.

Chiar nu-mi pare. De săptămâni întregi vreau să o sărut. Și acum s-a ivit ocazia. Am renunțat la prefăcătorie.

Cât timp ne îndepărtăm de carusel, Mac nu scoate niciun sunet. Poate că am întrecut măsura. Poate că am speriat-o.

Când îmi dau seama că se îndreaptă spre ieșire, oftez adânc.

Mda.

Cu siguranță s-a speriat.

— Te duc eu acasă dacă vrei, mă ofer eu.

O însoțesc spre parcare, unde am lăsat camioneta.

— Mai întâi, vreau să-mi iau la revedere de la Daisy. O să iau un taxi de la tine, adaugă Mac.

Tot drumul spre casă, sunt sigur că n-o s-o mai văd vreodată și că am stricat tot planul. Îmi muncesc mintea ca să găsesc ceva de spus, un mod să-i alin supărarea. Însă nu pot să mă gândesc decât la cum ar fi să i-o trag. Nu mă ajută.

— Mă ține cu picioarele pe pământ, șoptește ea.

O privesc surprins.

— Poftim?

— Vorbesc despre Preston. Sunt împreună cu el din multe motive, dar ăsta e cel mai important. Mă ține cu picioarele pe pământ. Îmi amintește să fiu mai reținută.

Cu colțul ochiului, văd că-și frânge mâinile.

— De ce ai vrea să fi reținută?

— În primul rând, pentru că tatăl meu e o persoană publică.

— Așa, și ce dacă? A fost alegerea tatălui tău. Nu trebuie să te transformi într-o marionetă, din cauza deciziilor lui. Și nici nu ești obligată să înghiți faptul că iubitul tău te ține în lesă.

Ochii ei sclipesc.

— Nu mă ține în lesă.

— Ce crezi că înseamnă „reținută”? o întreb sarcastic.

— Am spus că îmi *aminteste* să fiu mai reținută. Nu că el mă face să fiu așa. În fine... Nu înțelegi.

Strânge din dinți și se uită pe geam.

— Ai dreptate. Nu înțeleg. Nu ai ratat nicio tiribombă în seara asta. Senzațiile tari te excită. Viața te excită. Ești plină de pasiune, Mac.

— Pasiune, repetă ea cu îndoială.

— Da! Chiar așa! Pasiune. Iar tu alegi să fii iubita unuia care îți stinge flacăra? În niciun caz! Ai nevoie de cineva care să o mențină aprinsă.

— Și ce vrei să spui? Că tu ești ăla? mă întreabă tăios.

— N-am spus asta. Zic doar că alegerea ta de acum lasă de dorit.

Luminile sunt stinse când ajungem acasă la mine. Evan a spus că se întâlnește cu niște prieteni. Intrăm amândoi, în liniște.

Aprind lumina.

— Uite, Mac, nu regret sărutul. Amândoi am vrut să se întâmple, și o știi. Dar dacă prietenia dintre noi va fi ciudată de acum încolo...

Mă uit la ea. O văd lipită de ușă. Arată al naibii de apetisant. Nu scoate niciun cuvânt. Mă înșfacă de tricou și mă trage spre ea. Se ridică pe vârfuri și mă sărută.

— La dracu'! șoptesc cu buzele lipite de gura ei lacomă.

Drept răspuns, ridică un picior, îl petrece pe după mijlocul meu, apoi îmi mușcă buzele.

Creierul meu îngheață pentru o secundă, însă apoi mă trezesc la realitate și îmi dau frâu liber. O apuc de coapsă și mă împing între picioarele ei, în timp ce o sărut mai apăsător. Degetele ei își croiesc drum pe sub tricoul meu.

Palma ei ajunge pe pieptul meu, îl mângâie, apoi mă zgârie încet, cu unghiile, pe șira spinării. Atingerea ei nerăbdătoare îmi face penisul să reacționeze instantaneu. Sunt excitat. Gâfâi. O vreau atât de mult, că nu mai pot să respir.

Îmi imaginez cum o aplec peste marginea patului. Sunt pe cale s-o iau pe sus, dar în clipa următoare ușa de sticlă a bucătăriei se închide zgomotos.

Gurile noastre se desprind.

— Vai! Îmi pare rău, n-am vrut să deranjez.

Heidi stă în prag. Se uită la noi cu un zâmbet ironic.

— Nu am știut că te-ai întors.

Încă mai gâfâi. Încerc să-mi regăsesc glasul.

Heidi se duce la frigider și ia două sticle de bere.

— Vă rog, continuați! Nu mă băgați în seamă.

Heidi îmi face cu ochiul și dispare.

Minunat!

— Ar trebui să plec.

Mac se desprinde de mine instantaneu. Nici cățelușa n-a venit alergând la noi, ceea ce înseamnă că Evan o luat-o pe plajă, acolo unde sunt Heidi și restul găștii.

Nu vreau ca Mac să plece.

— Ea e Heidi, o prietenă de-a mea, mă grăbesc să-i explic.

Îmi cer scuze! Nu știam că e cineva acasă.

— Nu-i nimic. Trebuie să plec.

— Stai! Probabil că sunt toți pe plajă. Merg s-o aduc pe Daisy.

— Nu-i nevoie. E OK. O să comand un taxi.

— Te duc eu la cămin.

Dar deja a ajuns la ușă.

Fir-ar să fie!

— Măcar lasă-mă să stau cu tine, până ajunge taxiul!

Momentul nostru de pasiune s-a dus naibii. Stăm la distanță unul de celălalt și așteptăm în tăcere. Când sosește taxiul, nu primesc din partea ei decât o fluturare de mână, în semn de noapte bună.

Îmi răsfir degetele prin păr, apoi intru în casă. Rahat! Un pas înainte, doi înapoi.

Asta-i povestea vieții mele.

Intru în bucătărie, desfac o bere și sorb din ea, înainte să ies pe terasă. Acolo o găsesc pe Heidi. Nu are nicio sticlă în mână, deci le-a dus pe plajă și s-a întors aici ca să mă aștepte.

— Bună! îi spun tăios.

— Salut!

Se apleacă peste balustradă și se joacă cu firele care ies din cusătura fustei din denim.

— Deci... clona a mușcat momeala.

— Mda, cam așa ceva.

Iau repede o gură de bere. Ca să fiu sincer, planul, pariul, regulile... erau ultimele lucruri la care mă gândeam adineauri. Toată lumea mea se reducea la Mackenzie și la cât de bine mă simțeam când eram lipiți unul de celălalt.

— Cam așa ceva? Tipei i se scurgeau ochii după tine. Te place. Decât să comentez, prefer să schimb subiectul:

— Că tot veni vorba despre oameni care îi plac pe alți oameni: Jay West a întrebat de tine.

Heidi mijește ochii.

— Când?

— Acum câteva zile. A spus că v-ați întâlnit într-o seară.

— A, da, ne-am văzut cu el și cu Kellan, la barul lui Joe.

— O să te invite la o întâlnire, o anunț.

Nu spune nimic. Mă privește ciudat.

— O să-l refuzi?

— Ar trebui?

Oftez. Știu că Heidi vrea să-i spun că e a mea, să mă arunc la picioarele ei și să o implor să nu iasă cu nimeni, în afară de mine. Dar nu am de gând să fac asta. Încă de când ne-am combinat pentru prima dată, i-am spus că nu vreau o relație. Am sperat că va fi doar o aventură de-o noapte, că o să ne potolim dorința și apoi vom fi iar doar prieteni. Dar am fost naiv. O aventură de-o noapte a dus la mai multe nopți de sex, iar acum prietenia noastră este mai forțată ca niciodată.

— Fă ce vrei tu, Heidi! spun într-un final.

— Am înțeles. Mersi pentru sfat, Coop!

Simt sarcasmul în fiecare cuvânt de-al ei. Heidi scutură din cap cu frustrare și coboară nervoasă scările.

Respir ușurat. Dau restul berii pe gât. Încă simt gustul lui Mackenzie. Zahăr și sex — o combinație ce dă dependență. Intru în bucătărie și mai iau o bere, sperând că alcoolul va risipi gustul fetei pe care îmi doresc s-o sărut din nou.

Mă alătur celorlalți, pe plajă. O văd pe Heidi la vreo zece metri mai încolo, pe malul apei. Conversează cu cineva prin mesaje. Poate cu Jay, deși mă îndoiesc. Niciodată nu au atras-o băieții care se poartă drăguț. Doar nesimțiii ca mine.

Lângă foc, Steph și Alana îl tachinează pe Evan în legătură cu o fată căreia i-a tras-o ieri, după ce tipa s-a certat cu iubitul ei. E prima dată când aud de asta. Din câte știu, Evan nu e prea vorbăreț când vine vorba despre isprăvile lui amoroase. Din câte înțeleg, a vrut să se bată cu niște clone de la Garnet care au refuzat să-i dea banii pierduți, după ce frate-miu le-a dat clasă la biliard.

— Fata a venit în seara asta pe la bar, disperată. Voia să știe cum poate da de tine.

— Sper că nu i-ați dat numărul meu de telefon! zice Evan, pălind.

Alana îl ține în suspans pentru câteva secunde, apoi fetele zâmbesc.

— Bineînțeles că nu! Ar însemna să încălcăm codul prieteniei.

— Că tot veni vorba de codul prieteniei, în cod scrie ceva despre faptul că trebuie să-i obligi pe prietenii tăi să asiste când te mozolești cu cineva? intervine brusc Steph, arătând spre vinovatul în cauză.

Ceva mai încolo, prietenul nostru, Tate, stă pe unul dintre vechile noastre șezlonguri. O tipă voluptuoasă, cu păr negru, e întinsă toată pe el, ca o pătură. Mâna lui Tate e înfiptă în părul ei. Se sărută lasciv. Fata se freacă de el ca o pisică în călduri. Ne ignoră total.

— Nerușinaților! le strigă Evan la mișto.

Apoi rânjește. Și fratele meu e cam exhibiționist.

Tate își lovește jucăuș partenera peste fund și se ridică amândoi. Au obraji înroșiți și buzele umflate.

— Coop — spune Tate —, te superi dacă intrăm și ne uităm la televizor?

Îmi dau ochii peste cap.

— Bine, mergeți! Dar n-am televizor în camera mea, deci să nu vă prind acolo!

Îmi iubesc prietenii, dar nu vreau să și-o tragă în patul meu. Azi-dimineață am schimbat lenjeria de pat.

După ce Tate și fata cu păr negru intră în casă, Alana și Steph încep să șușotească între ele.

— Spuneți-ne și nouă! le cere Evan.

Cu o privire complice, Steph arată spre Alana și zice:

— Weekendul trecut, obraznica asta s-a culcat cu Tate.

Ridic o sprânceană.

— Serios?

Neimpresionat, Evan ridică din umeri.

— În sfârșit, te-ai culcat și tu cu Tate? Mă mir că ți-a luat atât.

Frater-miu are dreptate. Din momentul în care familia lui Tate s-a mutat în Avalon Bay, când eram în școala generală, toate fetele de aici au trecut prin patul lui.

Pe fața Alanei nu se vede nici urmă de rușine sau de regret. Prietena noastră mărturisește:

— Îmi doresc s-o fi făcut mai devreme. Omul știe să se descurce în pat. În plus, sărută mișto.

— Da, nu sărută rău, aprobă Evan.

Nu mă pot abține — pufnesc în răs.

— Doamne! îngaim printre hohote. Uitasem de noaptea în care voi doi v-ați sărutat.

Evan protestează:

— N-a fost mare lucru.

— Omule, a durat vreo trei minute!

Mintea mea e inundată de imagini în care Evan și Tate se sărută la una dintre petrecerile date de Alana. S-a întâmplat când aveam șaisprezece ani. Fetele le făceau galerie, băieții îi fluierau și urlau. A fost o seară ciudată.

— În apărarea lui Evan, să știi că sărutul ăla a fost condiția pe care am pus-o ca să ne vadă pe mine și pe Genevieve fără tricouri...

Alana tace brusc.

La dracu'! A pronunțat numele lui Genevieve, care e un fel de Voldemort al grupului nostru. Probabil că fetele încă mai țin legătura cu ea. Steph, Alana, Heidi și Gen erau „cele patru fioroase”.

Eu și Evan parcă ne citim gândurile. Dar, deși eu am destul autocontrol, el nu știe semnificația acestui cuvânt.

— Încă vorbiți cu ea? întrebă frate-miu.

Alana ezită. Steph dă să spună ceva, însă e întreruptă de Heidi, care se apropie de foc.

— Ce se întâmplă? întrebă ea, uitându-se atent la noi.

Dă din cap, apoi adaugă:

— Aha! Deci Cooper v-a spus.

Genevieve e dată uitării într-o clipă. Toate privirile se întorc spre mine.

— Ce să ne spună? întrebă Steph.

Ridic din umeri. Așa cum mă așteptam, Heidi nu pierde nicio secundă și le povestește cum ne-a surprins pe mine și pe Mackenzie sărutându-ne la ușa de la intrare.

— Trebuie să recunosc, Coop, nu credeam c-o să împingi lucrurile atât de departe, declară Alana, apoi ridică sticla de bere în direcția mea, în semn de respect. Sunt impresionată.

Heidi mă privește și zice:

— Apropo, m-am răzgândit. Sunt total de acord cu planul ăsta. Abia aștept să văd fața tipei, când își va da seama ce-ai făcut.

— Cum o să duci planul la capăt? întrebă Steph, încântată.

— Chiar! Trebuie să vorbim despre ultima etapă, intervine Evan. Ar fi păcat să irosim o asemenea ocazie.

— Da, aprobă Heidi. Trebuie să-i aduci pe ea și pe Kincaid în același loc, să faci așa încât el să vă vadă împreună și apoi să te descotorosești de ea în public.

Heidi are toane în seara asta. Știu că eu sunt de vină pentru starea ei, dar habar n-am cum aș putea îndrepta situația dintre noi.

— Poate să dăm o petrecere? sugerează Heidi.

Steph gesticulează entuziast, iar câțiva stropi de bere aterizează în foc.

— Nu! zice ea. E prea banal. Trebuie să fim pe terenul lor. N-o să fie amuzant decât dacă Kincaid e umilit în fața celor de aceeași teapă cu el.

— Știu de unde putem face rost de câteva găleți cu sânge de porc¹, declară Alana, iar cuvintele ei îi fac pe ceilalți să se îndoie de răs.

Râd și eu, intrând în jocul lor. Acum câteva săptămâni, nu mi-ar fi păsat nici cât negru sub unghie de ce se întâmplă cu iubita-clonă a unui nătărău bogat care s-a pus cu mine.

Dar acum, când am ajuns s-o cunosc mai bine pe Mac... chiar îmi place de ea. Nu merită să fie batjocorită de ceilalți doar pentru că e legată de un idiot precum Kincaid. Și, după sărutul ăla, îmi dau seama că între noi e ceva real, chiar dacă ea se teme să recunoască. Totuși, nu pot să le zic că nu mai sunt de acord cu planul de la început. M-ar face albie de porci.

Oamenii ăștia vor răzbunare.

¹ Aluzie la romanul horror *Carrie*, de Stephen King. Carrie e o adolescentă ostracizată de cei din liceul la care învață. În timpul balului de absolvire, câțiva colegi de-ai ei pun la cale o farsă, ca să o umilească: toarnă peste ea o găleată cu sânge de porc.

15.

Mackenzie

— Trei zile la rând, un tip mi-a închis ușa-n nas când dădeam să intru acolo unde se vând sucuri de fructe, zice Bonnie. Nu și-a cerut scuze nici măcar o dată. Încep să cred că o face intenționat. Eu sunt de modă veche, știi? Pentru mine contează manierele. Deschide și tu ușa pentru o fată, ce naiba! A patra zi, când îl văd că se apropie, mă pregătesc să-l înfrunt. Deja am intrat. Înainte ca el să apuce să deschidă ușa, o încui. Nimeni nu poate să mai iasă din magazin. Sunt foarte pornită.

E luni dimineață, iar eu și Bonnie lenevim. Ea povestește din baie, în timp ce se machiază, iar eu fac cafea în chicinetă. Sunt cu mintea în altă parte, așa că-mi vărs lapte pe cămașă.

— Și cât timp i-ai ținut acolo? strig din camera mea, în timp ce-mi schimb cămașa.

Mă întâlnesc cu Preston, ca să luăm prânzul împreună, la el acasă, așa că ținuta mea trebuie să fie potrivită. Nu pentru că mă văd cu el, ci pentru că va fi și mama lui acolo. Cred că mă place, însă e foarte... pretențioasă. Dacă aș purta tricou și jeanși, nu aș impresiona-o pe Caroline Kincaid.

— Destul timp cât să apară proprietarul și să mă oblighe să-i las pe oameni să plece. Iar eu sunt de acord, chiar aș fi încântată să fac asta, dar numai după ce tipul își cere scuze sau pleacă. La un moment dat, băiatul își dă seama că nu mă joc, așa că pleacă. A doua zi, îmi încuie și el ușa, de data asta în magazinul de sendvișuri. Nu m-a lăsat să intru decât când am acceptat să ies la o întâlnire cu el. Mă scoate în oraș, vineri seară.

— Super! Țip eu.

Când mă întorc, observ că Bonnie stă chiar în spatele meu. Ține două termosuri pline de cafea.

— Scuză-mă!

— Pari țăfnoasă, spune Bonnie, cercetându-mă bănuitoare. Ai un secret.

— Ba nu!

Face ochii cât cepele.

— Te-ai sărutat cu unul!

V-am zis eu că e vrăjitoare.

— Cu cine? cere ea să știe.

N-are niciun rost să neg. Sunt convinsă că Bonnie are puteri paranormale. O să mă bată la cap până îi spun despre cine e vorba.

— Un tip din Avalon Bay, îi răspund.

E adevărat. Nu e musai să știe că cel în cauză e Cooper.

Of! Simplul gând la numele lui îmi face pulsul să o ia razna.

Ce naiba am făcut? Categorie, l-am sărutat pentru că eram agitată de la atâta zahăr. Dar atunci cum se explică ce s-a întâmplat la el de acasă?

Pentru momentul ăla n-am nicio scuză.

Sunt o persoană oribilă. O iubită oribilă, egoistă și groaznică. Nu merit un tip așa de onest precum Preston.

După ce s-a întâmplat vineri seara, nu mai e cale de întoarcere. Sunt conștientă de asta. Și totuși, în ciuda golului în stomac, pe care îl simt din cauza vinovăției, un fluture mic și prost continuă

să zboare în mine, fâlfâind și stârnind amintiri despre buzele flă-mânde și privirea înfierbântată a lui Cooper.

Limba lui în gura mea.

Degetele mele, mângâind mușchii pieptului său incredibil.

Și nu e vorba doar despre atracția fizică dintre noi, de care îmi amintesc constant. E vorba și de tot ce s-a întâmplat înainte. Când vorbeam despre familiile noastre, în atelierul lui, când pierdeam vremea pe faleză, ca un adevărat cuplu. Când sunt în preajma lui, nu trebuie să mă prefac. Nu trebuie să pretind că sunt o domnișoară cuviincioasă și bine-crescută, așa cum se așteaptă toată lumea. Simt că sunt eu însămi. Și... asta mă sperie.

Bonnie mă scoate din gândurile mele tulburătoare:

— Asta-i tot? Nu, nu te cred. Vreau mai multe detalii!

Dau din umeri, jenată.

— Nu prea mai am altceva de zis. Doar că ne-am sărutat.

— Și se va întâmpla din nou?

Expresia ei îmi dă de înțeles că și-ar dori ca răspunsul meu să fie afirmativ.

— Nu. Cu siguranță, nu! Mă simt groaznic. Preston...

— Nu-i nevoie ca Preston să știe, încheie Bonnie propoziția, în locul meu. N-o să se întâmple nimic bun dacă află. Indiferent dacă a fost o greșală sau nu, fetele au dreptul să aibă propriile secrete. Crede-mă!

Știu că are intenții bune, dar deja i-am ascuns prea multe lui Preston. Toată treaba cu Cooper a mers prea departe. Nu sunt o mincinoasă. Niciodată nu am crezut că voi fi capabilă să mă sărut cu altcineva, în afară de iubitul meu. E umilitor să descoperi că nu ești atât de virtuos cum credeai.

Bonnie nu are dreptate. Preston trebuie să știe ce am făcut.

Cel mai corect ar fi să-i spun acum adevărul și să suport consecințele.

Mai târziu, după-amiază, Pres mă ia de la curs. Am repetat „discursul” toată ziua. Dar când m-a sărutat pe obraz și mi-a cuprins talia cu brațul, mi-am pierdut curajul și mi-am ținut gura.

— Arăți bine, spune el, dând aprobator din cap.

Mă simt ușurată. Mulțumesc lui Dumnezeu! Am schimbat trei ținute până am ales bluza de mătase și pantalonii verzi de bumbac. Nici măcar mama mea nu îmi provoacă atâta agitație.

— Freddy gătește pulpă de miel azi, adaugă Preston. Sper că ți-e foame.

— Sunt lihnită, mint eu.

Își lasă Porsche-ul în parcare la stadionul de fotbal. Și, fiindcă e un gentleman, coboară și vine repede pe partea mea, ca să-mi deschidă portiera. Îmi întinde mâna și ne îndreptăm spre elicopterul lui Preston.

Da, elicopterul lui!

În majoritatea zilelor, așa ajunge la cursuri. Familia lui a instalat un heliport în spatele stadionului de fotbal, când Pres era în primul an de facultate. E puțin cam exagerat, chiar și pentru standardele noastre. Când văd elicopterul alb și strălucitor, mă întreb ce ar zice Cooper dacă l-ar vedea.

Nu. O, nu! Nu se poate să mă gândesc iar la el! Astăzi îi voi mărturisi lui Pres ce am făcut.

Nu trece mult, și zburăm pe deasupra reședinței Kincaid — o proprietate foarte mare, de pe coastă, cu pază la intrare. Peluze imense se întind pe multe hectare, iar proprietatea e despărțită de ocean printr-un conac alb, mare. O piscină, un teren de tenis, unul de baschet și o grădină cu flori. Cel puțin doisprezece angajați au grijă de toate astea.

Mama lui ne întâmpină pe terasa din spatele vilei. Ca de obicei, e îmbrăcată impecabil. Poartă haine Prada din cap până-n picioare. Nu știu de ce se mai obosește să se pregătească, având în vedere că, de obicei, nici nu prea are motiv să plece de acasă.

La fel ca mama mea, Caroline nu are o slujbă. În schimb, are oameni care se ocupă de orice aspect al casei și al afacerilor ei.

— Bună, mamă! o salută Preston.

Se apleacă să o sărute pe obraz.

— Bună, scumpule!

Zâmbind, Caroline se uită la mine.

— Mackenzie, iubito! Arăți bine.

Mă îmbrățișează cu atingeri ușoare, asemenea unui om care se teme că s-ar putea sparge în bucăți, dacă l-ai strânge prea tare. Este o femeie micuță. Fragilă, dar nu plăpândă. Ai face bine să nu o enervezi!

— Vă mulțumesc, doamnă Kincaid! Noii trandafiri din jurul foișorului sunt minunați.

Am învățat acum mult timp că e mai ușor să o fac fericită dacă laud ceva nou apărut pe proprietate, la fiecare vizită. Astfel, nu își va petrece tot timpul criticând vârfurile despicate ale șuvițelor mele sau mărimea porilor mei.

— A, mulțumesc, scumpo! Raúl i-a plantat săptămâna asta. E un artist desăvârșit.

— Rămâneți cu noi la prânz? o întreb.

Te rog, zi nu! Te rog, zi nu...

— Mă tem că nu. Mă întâlnesc cu arhitectul meu în scurt timp. Trebuie să ajungă. Ți-a spus Preston că instalăm o nouă piscină?

— Nu mi-a spus. Ce palpitant!

Cel mai palpitant lucru e că nu ia prânzul cu noi.

Foarte bine! Ar fi fost foarte jenant. Nu că Preston și-ar da seama de asta. În sufrageria sofisticată, printre porțelanuri fine, iubitul meu îmi vorbește despre un profesor de-al lui. Insistă că omul îi poartă pică. Eu mă joc cu mâncarea și îmi fac curaj să-mi mărturisesc păcatele.

— Bineînțeles, aș putea să merg la decan și să rezolv problema. L-ar da afară. Dar apoi m-am întrebat: unde ar mai fi

distracția? Trebuie să gădesc o soluție mai creativă. Așa sunt oamenii ăștia. Le arăți un pic de respect și, dintr-odată, nu-și mai văd lungul nasului. E de datoria noastră să le reamintim. Mai toarnă-mi în pahar, Martha! îi spune el servitoarei. Mulțumesc!

Într-un final, nu mai pot suporta golul din stomac.

— Trebuie să-ți spun ceva, zic brusc.

Lasă furculița jos și împinge farfuria spre Martha.

— Ești bine, Mac?

Nu. Nici pe departe. Acum mi-am dat seama cât de mult țin la Preston. Nu pentru că suntem împreună de atâta timp. Și nici pentru că ar trebui să-i fiu loială.

Și-o fi dat Cooper seama de „cum sunt eu cu adevărat” — indiferent ce prostie o fi însemnând și asta —, dar Preston face exact ce i-am spus lui Cooper seara trecută: mă ține cu picioarele pe pământ. E o prezență stabilă în viața mea. El știe cum e lumea, știe cum să se comporte cu părinții noștri, iar ăsta e un lucru foarte important când vine vorba de menținerea echilibrului nostru emoțional. Când sunt în preajma lui, nu simt agitație sau frică.

Iar ce i-am făcut lui Preston nu e cinstit.

Aștept ca Martha să părăsească sufrageria, apoi răsufu prelung, tremurător.

Acum ori niciodată!

— Am sărutat pe cineva. Pe un tip.

Așteaptă. Se uită la mine de parcă aș mai avea ceva de spus.

Mi s-a părut cel mai convenabil mod de a începe confesiunea. Doar că acum regret că n-am așteptat până am ajuns într-un loc mai retras. Dacă mama lui decide să intre în sufragerie acum, s-ar putea să nu mai plec vie de aici.

— Atât? spune Preston, îndemnându-mă să mai zic ceva.

— Nu. Adică, ba da! Doar ne-am sărutat, dacă la asta te referi. Dar tot „a înșela” se cheamă.

Se ridică de pe scaunul lui și vine să se așeze lângă mine.

— Îl cunosc?

— Nu. E un localnic. L-am întâlnit într-un bar, când am ieșit cu Bonnie în oraș. A fost o prostie din partea mea. Am băut, nu gândeam limpede și...

Nu mă pot abține; încerc să minimalizez dimensiunea faptei mele spunând o minciună. Aveam de gând să-i zic totul. Însă acum, când mă uit în ochii lui, îmi dau seama că nu pot să-l rănesc în halul ăsta. Pe de altă parte, Preston reacționează mai bine decât m-am așteptat.

— Îmi pare atât de rău, Pres! Nu meriți asta. Am greșit și nu am nicio scuză.

— Iubito, spune el, ținându-mă strâns de mână, nu m-am supărat.

Zâmbește. Aproape că se amuză. Iar eu sunt uimită.

— Nu?

— Bineînțeles că nu. Ai băut prea mult și ai sărutat un localnic. Bine ai venit în anul întâi de facultate! Cred că ți-ai învățat lecția: nu e bine să bei peste măsură.

Chicotind, mă sărută pe creștet, apoi îmi întinde mâna și mă ajută să mă ridic de la masă.

— Cum de nu te-ai supărat?!

Sunt uluită. Dintre toate reacțiile pe care mi le-am închipuit, asta nu era pe listă.

Mă conduce pe veranda din spate. Ne așezăm în leagăn. Servitoarea ne-a pregătit două pahare de ceai cu gheață, care ne așteaptă aici.

Pres mă lămurește:

— E foarte simplu. Privesc totul în ansamblu. Noi doi avem un viitor împreună, Mackenzie. Nu vreau să arunc totul la gunoi din cauza unei prostioare. Tu vrei asta?

— Sigur că nu.

Am crezut că o să mă pună să mă milogesc ca să mă ierte.

— Mă bucur că mi-ai spus adevărul. Nu sunt încântat de ce s-a întâmplat, dar înțeleg și te iert. Ce a fost, a fost.

Îmi întinde ceaiul cu gheață și adaugă:

— Nu are mult zahăr. E fix cum îți place ție.

Tot restul după-amiezii, mă aștept ca Preston să-și schimbe comportamentul, să se poarte cu răceală, să pară nefericit, chiar dacă a insistat că nu s-a supărat.

Dar nu se întâmplă asta. Ba dimpotrivă — e mai tandru decât de obicei. Parcă ne-am apropiat mai mult. Mă simt și mai vinovată. Habar n-am cum aș fi reacționat eu dacă rolurile s-ar fi inversat, dar sigur n-aș fi ridicat din umeri și nici n-aș fi zis „ce a fost, a fost”. Cred că Preston e un om mai de treabă decât mine.

Ar trebui să-l iau drept exemplu. Să fiu o persoană mai bună. Să mă concentrez mai mult asupra relației noastre, asupra imaginii de ansamblu, cum zice el.

Spre seară, când Cooper îmi dă mesaj, sunt pregătită. Am așteptat toată ziua și toată seara să mă contacteze. Știu ce trebuie să fac.

Cooper: *Vreau să vorbim.*

Eu: *Nu e nimic de zis.*

Cooper: *Lasă-mă să vin să te iau.*

Eu: *Nu pot. I-am spus lui Preston despre sărut.*

Cooper: *Și?*

Eu: *M-a iertat. De acum încolo, noi doi n-o să ne mai vedem.*

Trec aproape cinci minute până când Cooper îmi trimite alt mesaj. Stau ca pe ace. Sunt foarte agitată.

Cooper: *Chiar asta vrei?*

Mă uit tristă la ecran. Simt un nod în gât. Mă forțez să tastez.

Eu: *Da. Pa, Cooper!*

Într-un fel, nu-mi place deloc că am încetat atât de brusc orice contact cu el. Nu e vina lui că am dat-o în bară. Dar nu mă pot abține în preajma lui, și ar fi trebuit să iau decizia asta acum câteva săptămâni. Am fost o proastă. Am crezut că putem fi doar prieteni. Am crezut că pot juca în ambele tabere. Dar acum am de ales.

Și îl aleg pe Preston.

16.

Cooper

Duminică după-amiază, în timp ce sunt în garaj, mă sună unchiul meu și-mi spune că o să treacă pe la mine. De fiecare dată când îmi vibrează telefonul în buzunar, mă gândesc pentru o secundă că ar putea fi Mackenzie. Apoi mă uit la ecran și îmi aduc aminte că am dat-o în bară. Am judecat-o greșit.

Pa, Cooper!

Da, probabil că pentru ea a fost mișto să petreacă un timp cu un prostănac de localnic aflat sub nivelul ei, alături de care să-și imagineze că trăiește periculos. Apoi, din momentul în care totul a devenit mai serios, a șters-o. Am fost fraier să cred că o să se termine altfel.

Dar să fiu al dracu' dacă pot uita sărutul ăla! În ultima săptămână, m-am trezit în fiecare dimineață excitat, fiindcă mi-o imaginam cu picioarele în jurul mijlocului meu. Nici măcar nu mă pot masturba fără s-o văd în mintea mea. Tipa asta e ca o otravă care își face efectul încet. Și nu mă pot gândi decât la cum să fac rost de mai multă „otravă”.

Astăzi, mulțumită lui Evan, trebuie să fac o măsută nouă de cafea. Cea pe care i-am „vândut-o” lui Mackenzie e încă acoperită

cu un cearceaf. Nu mi se pare OK să o folosesc eu. Poate că decide să vină s-o ia. În fine, masa asta va fi făcută rapid și neglijent. Fir-ai al naibii, Evan! Aseară, în timpul unei petreceri care a început spontan, la noi acasă, s-a luat la hartă cu un tip care i-a fost coleg de liceu. Nu știu cum a început totul. S-a terminat când unul dintre ei l-a trântit pe celălalt peste masă. S-a lăsat cu o dâră de sânge pe podea. Evan zice că se simte bine, dar încep să-mi fac griji pentru el. În ultima vreme, găsește din ce în ce mai des scuze ca să se bată cu alții. Mereu e într-o dispoziție proastă. Bea din ce în ce mai mult. Începe să mă obosească.

Când Levi — unchiul nostru — își face apariția, îmi întinde un pahar cu cafea proaspătă, pe care a cumpărat-o în drum spre mine. Scutur praful de pe două scaune și ne așezăm.

Levi este fratele tatălui nostru. Înalt, robust, cu o barbă scurtă și castanie, cu fața pătrătoasă. Chiar dacă seamănă cu tata, nici c-ar putea fi mai diferiți. Pe când tata nu rata nicio ocazie să facă tâmpenii și să dea vina pe noi, Levi chiar are capul pe umeri.

— Frate-tău e pe aici? întreabă el.

— A plecat adineauri.

Probabil că s-a dus să cumpere ceva de mâncare, să-și dreagă mahmureala.

— Cu ce ocazie pe-aici?

Levi ridică din umeri.

— Am vrut doar să trec și să vă salut. N-am mai venit de câteva luni, așa că am zis să mai vorbim și noi.

Levi se uită la măsuța de cafea la care lucrez.

— Lucrezi la ceva nou?

— Nu e cine știe ce.

— Când ai de gând să te pui serios pe treabă, Coop? Îmi aduc aminte că ai spus, la un moment dat, că vrei să lucrezi mai mult la afacerea cu mobilă.

— Mda, am cam lăsat chestia asta pe ultimul loc.

— N-ar trebui să fie pe ultimul loc. Chiar te pricepi la tâmplărie. Oricât de mult mi-ar plăcea să muncești pe șantier, ai putea să faci mai multe pentru tine.

Când eu și Evan eram în liceu, Levi ne-a oferit o slujbă — una cu normă întreagă. Iar afacerea lui merge bine. Nu se scaldă în bani, dar e destul de ocupat. Așa cum s-a întâmplat cu mulți oameni din partea locului, ultima furtună i-a dat foarte mult de muncă.

Ridic din umeri și iau o gură de cafea.

— Am cumpărat niște piese din câteva magazine de mobilă de pe litoral, din zona metropolitană. Am economisit vreo zece mii de dolari, dar tot nu e suficient ca să acopăr toate cheltuielile cu înființarea unei afaceri adevărate.

— Ți-aș da eu bani, dacă i-aș avea, spune Levi.

Știu că e sincer. De când a murit tata, a fost mereu alături de noi: și când mama se droga sau nu dădea pe-acasă, și când frigiderul era gol, și când aveam teme de făcut.

Levi se justifică:

— Toți banii mei sunt investiți în afacere. Îmi place că am de muncă, dar e scump să fac față cererii.

— Nu-ți face griji! Oricum, nu pot lua bani de la tine. Ai făcut mai mult decât trebuia pentru mine și Evan.

N-am cerut niciodată de pomană și n-am de gând să încep acum. Iau un salariu bunicel lucrând pentru Levi. Dacă o țin tot așa și fac economii, o s-o apuc și eu pe drumul meu. La un moment dat.

— N-ai vrea să depui cerere pentru un credit bancar? sugerează el.

Mereu am ezitat când a venit vorba despre credite. Mai ales pentru că am avut de-a face cu băncile, după moartea tatălui nostru. Sunt pline de oameni în costume, care îi jupoaie pe clienți și care ar prefera să ne calce în picioare, decât să ne ajute.

— Nu știu ce să zic, răspund într-un final. Nu vreau să intru și mai mult în datorii sau să pun casa drept gaj.

Știu, pare că mă plâng. La un moment dat, va trebui să iau o decizie. Ori să-mi clădesc afacerea, ori să nu mă mai vait.

— E adevărat, zice Levi. Ca să faci bani, îți trebuie bani. Mai gândește-te! Dacă chiar vrei să faci o afacere din tâmplărie, te pot ajuta. O să fiu cosemnatar pentru creditul tău.

E o ofertă generoasă, dar nu o pot accepta cu ușurință. Chiar dacă nu mă încântă propunerea lui Levi, nu o să-mi bat joc de amabilitatea lui, așa că dau încet din cap, aprobator.

— Mulțumesc, Levi! O să mă mai gândesc.

Unchiul mai stă câteva minute. După ce terminăm de băut cafeaua, pleacă la o întâlnire cu un client, iar eu mă reapuc să mășor o placă din lemn de cedru. Însă nu-mi stă capul la asta. Nu e deloc o idee bună să lucrezi cu unelte electrice atunci când nu te poți concentra, așa că mă opresc și ies din atelier. Evan n-are decât să mănânce de pe podea, așa cum face și draga lui, Daisy.

Când intru în casă, cățelușa mă mușcă în joacă de călcâi. În următoarele zece minute, exersăm comenzile „stai” și „șezi”, dar nici la asta nu-mi stă capul.

Pa, Cooper!

Mă simt împovărat. Ca și cum aș fi tras sub apă de o ancoră din oțel de cincizeci de kilograme, legată de gâtul meu. E o senzație destul de cunoscută. Toată viața mea m-am simțit tras în jos — de datoriile părinților mei, de tâmpeniile lui frate-miu, de senzația pe care o am uneori, de parcă aș fi prizonier în propria minte.

— Scuze, fetițo! Trebuie să plec, îi spun cățelușei și îi scarpin urechile pufoase. Mă întorc imediat. Promit!

E o minciună. O să-mi ia mai mult timp decât atât ca să fac ce mi-am propus. Daisy o să fie bine. Evan o s-o scalde în iubire și atenție, când se întoarce acasă. La fel cum făcea și Mackenzie. Mă întreb dacă va mai veni pe-aici, s-o vadă pe cățelușă.

Mă îndoiesc. Probabil că deja a uitat și de mine, și de ea.

Trebuie să recunosc: nu mă așteptam să fie atât de rece cu mine. La urma urmei, poate că e la fel ca toate celelalte clone de la Garnet: nemiloasă până-n măduva oaselor.

Sincer vorbind, merit ce mi se întâmplă acum. Am intrat în jocul ăsta cu intenții rele. Am tratat-o pe Mac drept un instrument pentru a mă răzbuna pe Kincaid.

Mi-am căutat-o cu lumânarea.

Mă silesc să o scot din mintea mea. Zece minute mai târziu, îmi parchez camioneta lângă promenadă. Salonul de tatuaje e gol, cu excepția lui Wyatt, care stă la teighea, cu un caiet de schițe în față.

— Bună! mă salută el, luminându-se la chip.

— Hei, ai timp și pentru mine? N-am programare.

Wyatt e cel care mă tatuează încă de când aveam șaisprezece ani. Prima dată, i-am cerut să-mi tatueze o piatră funerară pe bicepsul stâng. Wyatt e doar cu un an mai mare decât mine și avea un aparat de tatuat cumpărat de la casa de amanet, așa că primul meu tatuaj nu a fost o capodoperă. Dacă voi avea copii, primul sfat pe care o să li-l dau va fi să nu lase un adolescent să bage ace în carnea lor. Din fericire, totul a fost în regulă. Wyatt s-a perfecționat și acum administrează salonul împreună cu un alt artist tatuator. Piatra mea funerară de rahat a fost acoperită, cu pricepere, de o imagine minunată, întinsă pe tot brațul, de sus până jos.

— Depinde, răspunde Wyatt. Ce model vrei?

— Ceva simplu, micuț. Vreau o ancoră. Chiar aici, spun eu, trecându-mi vârful degetelor peste ceafă.

— Ce fel de ancoră? Cu traversă și brațe fixe? Fără traversă și cu brațe oscilante?

Nu știu foarte multe despre ambarcațiuni și ancore. Îmi dau ochii peste cap.

— De unde dracu' să știu? O ancoră normală, așa cum folosesc pescarii. Știi tu la ce mă refer.

Wyatt chicotește.

— Deci cu brațe oscilante. Hai în spate! O să dureze mai puțin de o oră.

Mă așez, iar Wyatt își pregătește masa de lucru. Așa stă treaba în Avalon Bay. Dacă te porți frumos cu prietenii tăi, și ei se poartă frumos cu tine. Probabil că Wyatt nici măcar n-o să-mi ia bani pentru noul tatuaj, indiferent cât de mult o să insist. În schimb, va veni la mine peste câteva luni sau chiar peste un an, ca să-mi ceară o favoare, iar eu îl voi ajuta cu plăcere.

— La ce lucrei când am ajuns aici? îl întreb.

Oftează. Se vede că e frustrat.

— Încercam să fac o schiță de tatuaj atât de sexy, încât Ren să mă primească înapoi.

Îmi înăbuș râsul.

— Te-a părăsit din nou?

— Ei, nu-i tocmai o noutate. Corect?

Are dreptate. Wyatt și Lauren — adică Ren — se despart din două în două luni, de obicei din cauza celor mai banale chestii. Sunt distractivi.

— Ce s-a întâmplat de data asta?

— Apleacă-te! îmi spune, iar eu mă sprijin de spătarul scaunului.

O secundă mai târziu, simt că-mi pulverizează ceva rece pe ceafă. Wyatt curăță zona cu o cârpă moale, apoi ia aparatul de ras.

Se apucă să-mi radă firele scurte de pe ceafă.

— OK, începe Wyatt. Imaginează-ți ceva! Ești gata?

— Da, sunt gata, spun zâmbind.

— Ești pe o insulă.

— Una pustie sau face parte dintr-o stațiune?

— Pustie. Ai avut un accident de avion. Sau ți s-a răsturnat barca. Nu contează.

— Cum adică nu contează? obiectez. Dacă aș fi pe barca aia, înseamnă că aș ști destule despre insule, marea și toate cele, deci aș avea mai multe șanse să supraviețuiesc.

— Dumnezeu! Nu asta e ideea, mormăie Wyatt. De ce trebuie să complici mereu lucrurile, Hartley? Ești pe o insulă pustie și atât!

Îl iau peste picior:

— Ce poveste super! Continuă!

— Îți dai seama că țin un aparat de ras fix lângă gâtul tău, nu? Mă umflă râsul.

— Bine, bine! Sunt pe o insulă pustie. Și acum ce fac?

— Vrei să fac mai întâi o schiță sau să te tatuez direct?

— Direct. Am încredere în tine.

În plus, dacă tatuajul va fi praf, măcar se va afla într-un loc unde nu pot să-l văd.

Wyatt continuă să vorbească în timp ce pregătește tușul. Folosim doar tuș negru. Nu sunt năzuos.

— Așa... Deci ai naufragiat acolo. Așa îți vei petrece viața de acum încolo: doar pe insulă. Dar iată niște vești bune! Ești pe cale să ai parte de companie. Apar două bărci...

— Mișto! Adică sunt salvat?

— Nu! spune Wyatt iritat. Adineauri ți-am zis că vei rămâne acolo pentru totdeauna!

— Dar... bărcile...

— Bărcile vor exploda peste cinci minute. N-o să mai fie nici urmă de barcă. Isuse!

Mă gândesc că poate nu e o idee bună să mă cert cu cineva care mânuiește ace. Dar e al naibii de amuzant să-l enervez pe Wyatt!

— În prima barcă e iubita ta. Singură. Doar atât. În a doua barcă sunt toate lucrurile de care ai avea nevoie ca să supraviețuiești pe insulă. Chestii ca să faci focul, materiale de construcție, alimente, arme, absolut *tot*.

Buzele îmi zvâcnesc.

— Ren te-a pus să faci exercițiul ăsta de gândire?

— Da, răspunde posomorât Wyatt.

Mă răsucesc spre el și-l privesc.

— Ce prost ești! Ai ales proviziile, nu pe ea?

— De parcă tu n-ai alege la fel! protestează el.

Râd zgomotos.

— E o chestiune de viață și de moarte, Coop. Am nevoie de mâncare și de adăpost! Sigur, ar fi mișto s-o am și pe Ren acolo, dar am muri amândoi în cinci secunde dacă n-am avea cele necesare. În plus, fiindcă am toate materialele la îndemână, pot să construiesc o plută și să mă întorc la ea. E vorba de simț practic.

— Ren chiar s-a despărțit de tine din cauza asta?

— Poftim? Nu! Ar fi prostesc. S-a despărțit de mine pentru că am întârziat o oră la cina pregătită cu ocazia zilei de naștere a soră-sii. Eram în oraș, cu Tate, povestindu-i despre exercițiul ăsta stupid, și am pierdut noțiunea timpului.

Mă holbez la el. Cum de m-am împrietenit cu oamenii ăștia?

Pe de altă parte, o să mă aleg cu un tatuaj pe gratis, iar turuiala lui fără sens m-a ajutat să uit de Mackenzie.

Pa, Cooper!

Sau poate că nu am uitat.

17.

Mackenzie

Am fost foarte cuminte. N-am mai vorbit cu Cooper de câteva săptămâni. Am stat departe de aglomerația de pe faleză. M-am gândit că s-ar putea să dau peste el acolo, din întâmplare, așa că am vrut să elimin orice tentație. Dar asta nu m-a împiedicat să-l visez. Pe deasupra, amintiri interzise îmi invadează mintea, când sunt la cursuri.

În timpul cursului de literatură engleză, mă surprind retrăind primul nostru sărut.

La cursul de biologie, îmi aduc aminte cum mâinile lui mă țintuiau de ușa de la intrare.

La cursul de istorie a Europei, mă gândesc cum îmi lipisem palmele de pieptul lui musculos. Deodată, mă înroșesc și încep să respir greoi. Mă întreb dacă a observat cineva.

Ca să privim și partea bună a situației, relația mea cu Preston e mai trainică decât oricând și mi-am făcut, în sfârșit, o altă prietenă la Garnet. O cheamă Kate. Chiar dacă e sora mai mică a Melissei, cele două nu se aseamănă deloc. Kate e amuzantă, sarcastică și urăște să navigheze pe ocean — toate astea îmi plac. Ne-am întâlnit la cina organizată de asociația Kappa Nu, la care

m-a convins Preston să merg. Zice că ar trebui să mă străduiesc mai mult să mă împrietenesc cu Melissa, cu Chrissy și cu prietenele lor din asociația studențească. În schimb, am stat într-un colț, alături de Kate, și am vorbit despre meritul artistic al emisiunii *The Bachelor*.

Într-o seară de joi, Kate îmi trimite un mesaj să mă întrebe dacă vreau să beau ceva cu ea și cu prietenii ei, în oraș, iar eu accept imediat. Da, risc să dau peste Cooper, dar nu pot să refuz prima invitație din partea noii mele prietene.

— Vrei să vii cu noi? o întreb pe colega mea de cameră, în timp ce-mi împletesc părul, la oglinda din baie.

Capul lui Bonnie apare în oglindă, în spatele meu.

— Aș veni, dar diseară mă întâlnesc cu Todd.

Zâmbesc și mă uit la reflexia ei.

— Din nou? Pare că lucrurile devin din ce în ce mai serioase între voi...

A ieșit de multe ori cu tipul de la magazinul de sendvișuri. Gata cu fetișul ei cu băieții răi! L-am întâlnit pe Todd. Nu are nici urmă de piercing-uri sau tatuaje.

— Pff! Ba deloc! E unul dintre cei trei tipi de pe lista mea curentă. Ies cu ei prin rotație, Mac. Măine mă văd cu Harry, iar sâmbătă iau cina cu băiatul ăla despre care ți-am povestit. Îl cheamă Jason. Seamănă cu Edward.

— Edward? repet confuză.

— Tipul din *Amurg*, răspunde Bonnie, țopăind de bucurie. Of! E *atăâât* de arătos, că nici nu mi-ar păsa dacă chiar și-ar scoate colții la mine. Ar fi aiurea, nu? Știi că, dacă văd sânge, mă ia cu leșin.

— Sunt sigură că Jason nu e vampir, râd eu.

Dar încă nu am exclus posibilitatea ca Bonnie să fie vrăjitoare. Îi urez noroc la întâlnire, apoi ies din cămin și mă îndrept spre parcare, unde mă așteaptă un Uber. Mă întâlnesc cu Kate și cu prietenii ei la Rip Tide. Pe măsură ce mașina se apropie de localul

de pe malul oceanului, îmi amintesc de ultima dată când am fost aici, iar pulsul mi se accelerează. N-am mai venit aici din seara în care l-am cunoscut pe Coop, atunci când Bonnie s-a combinat cu fratele lui geamăn, iar noi doi am stat trei toată noaptea, vorbind vrute și nevrute.

Ajunge! îmi ordonă o voce lăuntrică. *Uită de el!*

Chiar trebuie să uit. Sunt iubita lui Preston. Să mă gândesc la Cooper nu e benefic pentru relația mea.

Plătesc pentru cursă și ies din mașină. În timp ce îmi aranjez părul împletit în coadă, mă uit la hotelul care stă să se prăbușească. L-am văzut prima dată acum o lună. Încă e în picioare. Și încă e pustiu, după cum arată. Simt o senzație ciudată pe măsură ce mă uit la el. Fațada albă și degradată strălucește în lumina unui stâlp de iluminat singuratic.

Îmi ia destul de mult timp să-mi desprind privirea de la el. Minunat! Mai întâi nu pot să mă opresc din a mă gândi la Cooper, și acum mă preocupă un hotel abandonat! E clar că am probleme.

Kate e în bar. Stă la o masă de la marginea scenei. E cu trei fete, iar pe două dintre ele nu le recunosc. A treia e Melissa. Îmi înăbuș un oftat. Nu mi-am dat seama că va veni și ea. Nu am nimic cu fata asta, dar e prea bârfitoare.

— Bună! mă salută Kate.

La fel ca sora ei, are părul deschis la culoare, ochi mari și cenușii, dar stilurile lor vestimentare sunt complet diferite. Kate poartă o rochie albastră care abia îi acoperă coapsele, șlapi și brățări groase la ambele mâini. Melissa e îmbrăcată într-o rochie roz, până la genunchi, încheiată până la gât. Poartă cercei cu diamante strălucitoare.

Zâmbesc stânjenită.

— Bună, Kate! Bună, Melissa!

Kate îmi face cunoștință cu celelalte două prietene ale ei, Alisha și Sutton. Comandăm cocktailuri Daiquiri, la insistențele Melissei. Dar când eu și Kate ne îndreptăm spre teighea, noua

mea prietenă îmi face complice cu ochiul. Comandăm și două *shot*-uri de vodcă, pentru noi.

— Nu-i spune soră-mii! mă roagă ea.

Dăm *shot*-urile pe gât, zâmbind conspirativ.

Înapoi la masă, primul rând de Daiquiri se termină într-o clipă, așa că mai comandăm unul. De la al treilea pahar încolo, conversațiile noastre deviază de la cursuri și planuri de viitor la întâmplări stânjenitoare prin care am trecut și la băieți. Kate ne povestește despre un asistent universitar care e îndrăgostit de ea și care își arată dragostea lipind flori uscate pe ultima pagină a fiecărei lucrări predat de Kate.

Izbucnesc în râs.

— Nu se poate! Nu cred că face așa ceva!

— O, ba da! Dacă-ți închipui că flacăra eternă a iubirii îmi aduce note mai bune, te înșeli amarnic. Mi-a dat minus șapte la ultima lucrare, mă anunță Kate, revoltată. Dă-le naibii de petunii presate perfect, Christopher! Dă-mi un zece!

Alisha ne spune o poveste și mai haioasă: unul dintre profesorii ei i-a trimis, din greșală, un e-mail pasional care ar fi trebuit să ajungă la soția lui, de care s-a despărțit.

— O cheamă Alice. Probabil că a scris „Al” când a compus e-mailul, și i-a apărut automat adresa mea. O fi dat click pe ea din greșală.

Alisha învârte paiul în paharul ei și chicotește, apoi zice:

— În e-mailul ăla a scris o listă cu toate motivele pentru care nevăstă-sa n-ar trebui să semneze actele de divorț. În mare, toate explicau de ce proful meu e minunat.

Melisei îi pică fața. Uimită, o întrebă pe Alisha:

— Dumnezeu! Care erau motivele?

— Nu-mi aduc aminte de toate, dar primul era — Alisha face o pauză, pentru efect dramatic — „sunt acceptabil în pat”.

Toată lumea de la masă începe să râdă.

— „Acceptabil”? îngaimă Kate printre râsete. Aoleu! Biata soție!

Dau pe gât restul băuturii. Îmi dau seama că n-am mai avut o ieșire între fete de când eram în liceu, iar asta mă face să realizez că nu prea am ținut legătura cu prietenii mei de la liceul Spencer Hill. Adevărat, nici ei nu m-au căutat, ceea ce spune multe despre cât de buni prieteni am fost. Promit să fac o treabă mai bună cu fetele astea!

Sutton sugerează să facem ceva distractiv: să le dăm note băieților care trec pe lângă masa noastră, în funcție de cât de bine arată.

— O, ce ziceți de el? întrebă Alisha în șoaptă.

Ne uităm toate la tipul cu păr lung, tricou roșu și pantaloni scurți, portocalii. Pun pariu că e surfer.

— Două puncte din zece pentru simțul modei, zice Melissa, nemulțumită. Combini roșu cu portocaliu?! Hai să fim serioși! Respectă-te puțin, omule!

Nu mă pot abține să chicotesc. Când e beată, Melissa tot snoabă e, dar și răutăcioasă, iar eu ador chestia asta.

— Pentru fund, nouă puncte din zece, decide Kate. Are un fund mișto.

Îi tratăm pe băieți ca pe niște obiecte. Când beau mult, fetele își pierd inhibițiile și scrupulele.

— În total, șapte puncte, calculează Sutton.

— Trei! o corectează Melissa. Nu pot să trec peste combinația de roșu cu portocaliu. Pur și simplu nu pot.

— Fetelor! șuieră Alisha, aplecându-se nerăbdătoare spre noi. Priviți acolo! Am găsit unul de nota zece.

Ne uităm toate spre bar. Aproape că mă înec.

Băiatul de zece e Cooper Hartley.

Kate șoptește:

— O, da! Îmi place.

— Îl ador, adaugă Alisha.

Chipul ei devine visător.

Nu o condamn. Cooper arată al dracului de bine în seara asta. Poartă tricoul ala jerpelit care-mi place, care se mulează pe umerii

lui lați. Pe lângă asta, părul lui negru e ciufulit, e plin de tatuaje, iar pantalonii cu multe buzunare se mulează pe un fund chiar mai ferm decât cel al surferului. Și uite-așa te alegi cu un tip bine!

De parcă simte atenția care i se acordă, Cooper întoarce brusc capul. Se uită spre masa noastră. Simt cum mă îmbujorez când îi întâlnesc privirea. Rahat! Roșesc cumva? Sper că nu.

Mă vede și mijește ochii. Strânge din buze pentru o secundă, apoi zâmbește ușor batjocoritor.

Lângă mine, Alisha exclamă:

— Se uită la tine! Îl cunoști?

— Eu... ăăă...

Mă căznesc să găsesc un motiv întemeiat care să explice de ce un localnic sexy se holbează la mine.

— Mackenzie!

Privirea șireată a Melisei mă iscodește.

— Îl știi pe tipul ăla?

Gâtul mi-e complet uscat. Îmi iau ochii de la Cooper și mă întind spre băutura mea. Sorbitura asta îmi mai acordă câteva secunde ca să inventez o scuză. Melissa nu e numai băgăcioasă, e și deșteaptă. Dacă recunosc că-l știu pe Cooper, chiar dacă e vorba numai de prietenie, Melissa va începe să bârfească. Va pune și mai multe întrebări. Dacă un singur răspuns i se pare tras de păr, s-ar putea să-i spună lui Benji, care îi va spune lui Preston. Iar iubitul meu tocmai m-a iertat pentru că am sărutat alt băiat.

Nu! Sub nicio formă n-o să recunosc că îl cunosc.

— El e Evan, izbucnesc eu.

Melissa se încruntă.

— Ce?

Las pe masă paharul cu Daiquiri. Mă simt ceva mai ușurată.

— Îl cheamă Evan Hartley. Colega mea de cameră s-a combinat cu el la începutul semestrului.

Melissa se relaxează puțin. Începe să se joace cu diamantul din urechea ei.

— Pe bune? Micuța Bonnie a pus mâna pe el?

Mă silesc să râd. Sper să nu observe nimeni cât de tensionată sunt.

— Da, da. M-a lăsat singură ca să și-o tragă cu tipul ăsta, sub clar de lună.

Perfect! Dacă Melissa va scormoni după adevăr, Bonnie va fi de partea mea. Sper că el o să rămână acolo, în partea cealaltă a încăperii, și nu...

Se îndreaptă spre noi.

La naiba! Chiar vine încoace.

Inima îmi bubuie mai tare decât muzica de dans care se revarsă din difuzoare. Ce face Cooper? I-am spus că nu ne mai putem vedea. Fir-ar să fie! Doar m-am exprimat clar. Nu poate, pur și simplu, să vină la masa mea de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic și...

— Evan! exclam eu, afișând un zâmbet mult prea larg.

Pentru o secundă, Cooper încetinește. Ezită. Apoi picioarele lui lungi îl poartă spre mine. Cu o atitudine degajată, bagă mâinile în buzunare și rostește tărăgănat:

— Bună, Mackenzie...

— Evan, salut! Ce mai faci? întreb prietenoasă și relaxată, de parcă nu ne-am fi sărutat, de parcă nu i-aș fi simțit niciodată erecția lipită de pântecul meu. Nu te-am mai văzut de când mi-ai furat colega de cameră și ai sedus-o.

Kate chicotește.

Sper că ochii mei îi transmit tot ceea ce nu pot rosti cu voce tare. *Intră în jocul meu! Te rog! Nu le pot lăsa pe fetele astea să bârfească despre noi. Nu vreau să-l pierd pe Preston. Te rog, nu mă da de gol!*

Faptul că nu-i recunosc public adevărata identitate mă face să mă simt vinovată, dar nu se compară cu cât de nasol m-am simțit după ce l-am înșelat pe Preston. Sărutul a fost o greșeală. Dar i-am mărturisit greșeala mea iubitului meu, și acum vreau doar să trec mai departe. Însă nu va fi posibil dacă Melissa găsește

potențial de bârfă în situația asta. Așa că-l implor telepatic pe Cooper, care însă nu pare să țină cu mine.

Zâmbește și mai larg, iar ochii lui închiși la culoare sclipesc indescifrabil. În sfârșit, hotărăște să vorbească. Sunt un ghem de nervi și transpir în tricoul meu scurt.

— Bonnie nu s-a plâns în seara aia, spune el, făcându-mi cu ochiul.

Aproape că leșin de ușurare. Să sperăm că nu observă nimeni cât de tare îmi tremură mâna atunci când o întind după pahar.

Îi zic:

— Mda, păi nu Bonnie a trebuit să ia singură un Uber până la cămin, la două dimineața.

Iau o înghițitură grăbită, înainte de a face prezentările:

— Ele sunt Alisha, Sutton, Kate, Melissa. Fetelor, el e Evan.

E amuzant: n-am realizat cât de diferiți sunt cei doi decât acum, când Cooper s-a transformat în Evan. Ochii lui de obicei intenși, chinuitori strălucesc cu obrăznicie. Își linge buza de jos de parcă m-ar tachina, pe urmă le aruncă prietenelor mele un zâmbet îngâmfat.

— Deci pe care dintre prietenele lui Mackenzie o voi seduce în seara asta?

Chiar și vocea îi e diferită. Mai poznașă, parcă pusă pe flirt.

Ai crede că o replică atât de răsuflată le-ar face pe fete să-și dea ochii peste cap și să pufnească. În schimb, observ că sunt vrăjite de el. Chiar și Melissa e îmbujorată.

Nu le condamn. Tipul ăsta emană sexualitate. Nici nu contează dacă se comportă normal, dacă e serios sau dacă se preface că e fratele lui destrăbălat. Cooper emană din plin energie erotică.

— Ține-ți scula în pantaloni, *Evan!* îl apostrofiez.

Am vrut ca tonul meu să fie jucăuș, dar sună mai mult a avertizare.

Cooper rânjește și mai larg.

— Bine, bine, zice Sutton cu un oftat exagerat, apoi sare de pe scaun. O să mă sacrific eu pentru voi!

Faptul că ochii ei sunt încețoșați mă face să bănuiesc că și-l închipuie dezbrăcat.

— Ce-ar fi să dansăm mai întâi și apoi vorbim despre oferta de-a mă seduce? îi propune Sutton.

Toți mușchii mei sunt încordați. Strâng paharul în mână. Mi-e teamă c-o să-l zdrobesc. Bine că e făcut din plastic, altfel s-ar fi sfărâmat.

Ochii batjocoritori ai lui Cooper observă reacția mea. Îi răspunde lui Sutton, dar se uită la mine.

— E o idee bună. Ia-o înainte, scumpo!

Trei secunde mai târziu, Cooper e lipit de Sutton, pe ringul de dans. Brațele ei îi cuprind gâtul, iar corpurile lor se contopesc. Cooper își plimbă palmele pe spatele maioului ei dantelat. Palma lui coboară până deasupra fundului. Cu cealaltă mână, îi cuprinde ceafa.

Simt o furie amară. Mă întind după băutura mea, dar descopăr că paharul meu e gol.

— Of! Nu pot să cred că Sutton a făcut asta! se plânge Alisha.

Nu pot să cred că *el* a făcut asta! De ce dansează lasciv cu o străină?

Kate o bate pe umăr pe Alisha, în chip de consolare.

— Îmi pare rău, scumpo! Data viitoare, să te miști mai repede.

— Dumnezeu! Tipul ăsta e foarte sexy, remarcă Melissa, uitându-se atent la Cooper și la Sutton. Dacă nu aș fi avut o relație cu Benji, categoric mi-aș fi făcut de cap cu un localnic, pentru o noapte.

Ridic o sprânceană și întreb:

— Credeam că pentru voi doi activitățile extracurriculare sunt acceptate, nu?

— A, nu! râde ea. Regula asta nu ni se aplică și nouă, fetelor. Cel puțin nu până ne *căsătorim* cu ei. Apoi putem să păcătuim cât vrem cu băiatul care curăță piscina și cu grădinarii.

Kate își dă ochii peste cap.

— Ești o ciudată, Mel!

Melissa ridică din umeri și îi dă replica:

— Hei, care-i problema? Așa se procedează.

Le ignor, fiindcă sunt distrasă de ceea ce se petrece pe ringul de dans. Aia doi aproape că fac sex, la trei metri de masa noastră. Sutton se ridică pe vârfuri și șoptește ceva la urechea lui Cooper.

El râde, eu mă încordez. Ce-o fi așa de amuzant?

Și trebuie *neapărat* să-și ia mâinile de pe fundul ei! Chiar acum! O face special, iar eu nu mai suport.

— Ar fi trebuit să-l revendic din momentul în care a venit la noi, se lamentează Alisha.

Și ea se tot uită la ringul de dans.

— Cine se trezește de dimineață primește scula mult-râvnită, spune Kate solemn.

— Of! În fine, zice Alisha și trânteste paharul pe masă, bosumflându-se. E doar gura de ea. Sutton nu zboară din floare-n floare. N-o să se culce cu un tip pe care nici măcar...

Alisha tace brusc și rămâne cu gura căscată.

Mă uit din nou spre ringul de dans. Cooper și Sutton tocmai ies împreună din bar.

18.

Mackenzie

A doua zi de dimineată, cursul de cultură media s-a anulat. Profesorul ne-a trimis tuturor un e-mail penibil, informându-ne că intestinele lui s-au revoltat împotriva ruladei cu carne tocată pe care nevastă-sa a pregătit-o pentru cina de ieri.

Înțeleg durerea pe care o simți, prietene. Stomacul meu e ca un ghem de când l-am văzut pe Cooper cum pleacă din Rip Tide, cu brațul în jurul lui Sutton.

Oare au făcut sex? Mi se face rău doar când mă gândesc la asta. Mă enervez. Cum a putut să se culce cu o tipă pe care o știa doar de două secunde? Sau poate că nu i-a tras-o. Poate că ea doar i-a făcut sex oral.

Văd roșu în fața ochilor când îmi imaginez cum Sutton îl satisface pe Cooper. Îmi vine să-i smulg penisul fiindcă a lăsat-o pe tipa aia să-l atingă.

Recunosc: mi-am ieșit din fire de nervi.

Dar nu am voie să mă simt așa. Nu Cooper e iubitul meu, ci Preston. Nu trebuie să-mi pese că el se cuplează cu altele; și cu siguranță n-ar trebui să mă întind spre telefon, să deschid ultima noastră convorbire scrisă și...

Eu: *Nu trebuia s-o faci din cauza mea. Mă refer la sexul cu Sutton.*

La naiba! Ce se-ntâmplă cu mine? Instantaneu, regret că am trimis mesajul ăla. Apăs haotic pe ecran, căutând opțiunea de anulare a trimiterii mesajului, dar nu așa merge treaba cu mesajele trimise de pe telefon.

Iar acum Cooper scrie un răspuns.

Inima mi-o ia la goană. Mă așez pe pat și mă blestem pentru că nu am deloc autocontrol.

Cooper: *O, deci acum vorbim din nou?*

Eu: *Nu, nu vorbim din nou.*

Cooper: *Super! Pa!*

Frustrată, mă holbez la telefon. Totuși, sunt frustrată mai degrabă de mine decât de el. I-am spus că nu putem fi prieteni. Chiar așa i-am scris: „Pa, Cooper!”. Aseară, l-am strigat „Evan” și l-am împins în brațele prietenelor mele, ca Melissa să nu suspecteze ceva și să nu-i spună lui Benji ceva ce i-ar da de bănuț lui Preston. E vina mea. Bineînțeles că nu vrea să vorbească cu mine.

Și totuși, degetele mele idioate parcă se mișcă de la sine.

Eu: *Mersi că nu m-ai dat de gol când te-am strigat „Evan”, dar să știi că nu era obligatoriu să mă ajuți și să mergi până la capăt.*

Cooper: *Hei, prințesă, ce-ar fi dacă ți-ai vedea de scula iubitelui tău și ai lăsa-o pe a mea în pace?*

Îmi vine să urlu. Îmi doresc să nu-l fi întâlnit niciodată pe Cooper Hartley. Dacă nu ne-am fi intersectat, acum nu m-aș simți dată peste cap. Ca să nu mai zic că, de când am citit răspunsul lui, gelozia mă arde complet pe dinăuntru. Adică vrea să spună că aseară scula lui a avut parte de „acțiune”?

A fost cât pe-acți să-i cer lui Kate numărul de telefon al lui Sutton, ca să o sun să-mi povestească tot ce s-a întâmplat azi-noapte, dar

mi-a venit mintea la cap. Dacă nu vreau ca Melissa să intre la bănuieli, să o descos pe Sutton nu ar fi în avantajul meu.

Folosind ultima frântură de voință pe care o mai am, las telefonul deoparte și deschid laptopul. Dacă n-am cursuri, ăm mai mult timp să lucrez, iar munca îmi menține mereu mintea ocupată.

Îmi verific e-mailurile, dar nu a apărut nimic urgent de care să mă ocup. Problema cu Tad și cu penisul lui minuscul s-a rezolvat. Mulțumesc lui Dumnezeu! Moderatorii și administratorii mei de reclame îmi spun că septembrie a fost cea mai profitabilă lună de până acum. E genul de veste pe care orice director general ar fi încântat s-o audă. Nu mă înțelegeți greșit; chiar *sunt* încântată. Deși în următoarele ore mă ocup de afacerea mea, mă apucă din nou frustrarea. Îmi străbate tot corpul. Dintr-odată, simt nevoia să plec din cămin, să mă plimb. M-am săturat de același peisaj. Și de gândurile mele despre Cooper.

Zece minute mai târziu, sunt într-un taxi, îndreptându-mă spre Avalon Bay. Am nevoie de aer proaspăt, de razele soarelui. Mașina mă lasă lângă debarcader. O iau pe jos spre faleză, cu mâinile în buzunarele pantalonilor mei scurți. Nu-mi vine să cred cât de plăcută e vremea în octombrie! Briza caldă e minunată.

Brusc, în drum spre hotel, îmi dau seama ce m-a motivat să vin aici astăzi. Simt aceeași speranță când văd hotelul încă gol. Așteptând.

În timp ce privesc clădirea părăsită, corpul meu începe să vibreze. Chiar și degetele mă mănâncă. E ca o nevoie metaforică de a-mi pune mâinile la treabă. Să fie asta provocarea pe care o căutam? Hotelul ăsta la care mă gândesc obsesiv?

Nici măcar nu e de vânzare, îmi zic. Și totuși, nu contează. Vibrația nu vrea să se oprească.

Mă îndrept spre oraș. O idee prinde contur în mintea mea. Mă opresc la o cafenea, să beau ceva. Când femeia din spatele tejghelei îmi întinde paharul cu suc, ezit pentru un moment.

Avalon Bay e un oraș micuț. Judecând după ce vedem în seriale ca *Fetele Gilmore*, aici toată lumea știe pe toată lumea.

O întreb:

— Ce știți despre hotelul acela părăsit, de pe promenadă? The Beacon. Aveți idee de ce proprietarul nu a făcut nimic cu el până acum?

— De ce nu întrebi direct?

— Poftim?

Femeia gesticulează spre o masă de lângă fereastră.

— Uite-o pe proprietară!

Îi urmăresc privirea și văd o doamnă în vârstă. Poartă o pălărie cu boruri largi și ochelari de soare uriași și negri, care îi ascund fața. E îmbrăcată mai degrabă ca o turistă, nu ca o proprietară de hotel.

Ce coincidență să o găsesc aici! Vibrația se intensifică, până când simt că întregul meu corp e străbătut de un fel de curent.

Cu băutura în mână, mă apropiu încet de masa de lângă fereastră.

— Mă scuzați că vă deranjez! Aș vrea să vorbim despre hotelul dumneavoastră. Pot să iau loc?

Femeia nu își desprinde privirea de la prăjitura cu cafea și de la ceașca cu ceai din fața ei.

— Hotelul e închis.

— Da, știu.

Inspir adânc și continui:

— Speram să pot schimba situația.

Rupe din prăjitură. Ia firimituri mici și le bagă în gură.

Insist:

— Doamnă, pot să vă pun câteva întrebări despre hotel?

— E închis.

Nu-mi dau seama dacă glumește sau nu. Nu vreau să fiu nepoliticoasă sau s-o supăr, așa că încerc pentru o ultimă dată:

— Vreau să cumpăr hotelul dumneavoastră. Ați fi interesată?

În sfârșit, ridică privirea și se uită la mine. Nu-i pot vedea ochii din cauza ochelarilor de soare, dar faptul că și-a ținut buzele îmi arată că i-am captat atenția. Soarbe lung din ceaiul ei. Apoi pune ceașca jos și împinge spre mine scaunul de lângă ea.

Mă așez. Sper că nu par disperată.

— Numele meu e Mackenzie Cabot. Sunt studentă aici, la Garnet, dar sunt și un fel de antreprenor. Hotelul dumneavoastră mi-a stârnit interesul.

— Mă cheamă Lydia Tanner.

După câteva secunde, își scoate ochelarii și îi pune pe masă. Mă privește cu niște ochi surprinzător de vicleni.

— Ce vrei să știi?

Îi răspund cu un zâmbet:

— Totul.

Vorbim despre istoria hotelului mai mult de o oră. L-a construit cu soțul ei, după Al Doilea Război Mondial. De atunci, a fost demolat și reconstruit de trei ori, înainte ca soțul ei să moară, acum doi ani. După ultima furtună, s-a simțit prea bătrână și obosită ca să-l mai reconstruiască, iar copiii ei nu sunt interesați să renoveze hotelul.

— Am primit câteva oferte, îmi spune ea, cu voce sigură.

Nu e deloc o bătrână timidă, așa cum pare la prima vedere.

— Unele foarte generoase, altele nu prea generoase. Unii constructori voiau să-l dărâme și să ridice în locul lui un zgârie-nori hidos. De ani buni, oamenii tot încearcă să scape de tot ce e aici pe faleză, ca să transforme locul ăsta într-un fel de Miami: peste tot, numai beton și sticlă.

Pufnește batjocoritor. Îi înțeleg perfect atitudinea.

— Orașul ăsta n-o să fie niciodată ca Miami. Are prea mult farmec, o asigur eu.

— Constructorilor nu le pasă de farmec. Îi interesează doar dolarii, spune Lydia și ia din nou ceașca cu ceai. Singura mea condiție este următoarea: cine cumpără hotelul meu trebuie să-i

mențină caracterul și atmosfera. Vreau să mă mut mai aproape de nepoți, să-mi petrec restul vieții cu familia mea, oftează Lydia. Dar, pur și simplu, nu mă lasă inima să plec fără să știu că hotelul e pe mâini bune.

— Vă pot promite c-o să fie pe mâini bune, îi zic cu sinceritate. Farmecul locului m-a făcut să mă îndrăgostesc de el. Mă angajez să reconstruiesc totul cum era înainte. Voi moderniza partea electrică și instalațiile sanitare, voi întări fundația și mă voi asigura că locul va supraviețui încă cincizeci de ani.

Lydia mă privește atent, de parcă nu s-a hotărât dacă e cazul să mă ia în serios sau să mă alunge, pentru că sunt o studentă prostuță care îi irosește timpul. După câteva secunde, aprobă încet din cap.

— Ei bine, domnișoară, spune-mi o sumă!

O sumă? Nu știu nimic despre piața imobiliară, așa că-mi ascult instinctul: scriu o sumă în aplicația de notițe din telefonul meu. E cea mai bună estimare a mea cu privire la prețul unei proprietăți precum hotelul The Beacon, dar nu e nici atât de mare încât să-mi golesc contul.

Împing telefonul spre ea. Lydia se uită la ecran și ridică o sprânceană, de parcă e uimită că într-adevăr am bani de cheltuit pentru un hotel.

În următoarele zece minute, negociem. Mă tocmesc puțin cu ea. Și mi se pare că m-a și păcălit să plătesc ceva mai mult, după ce mi-a arătat poze cu nepoții ei. Dar, în cele din urmă, ajungem la o înțelegere.

Și, uite-așa, sunt pe cale să am propriul meu hotel pe promenadă.

Mă simt grozav după ce am încheiat cu succes prima mea afacere adevărată. O bucurie năucitoare îmi curge prin vene. Ce palpitant! În același timp, e o nebunie. Am douăzeci de ani și tocmai mi-am cumpărat un *hotel*. Deși sună nebunesc, simt că am făcut ce trebuie. Mă gândesc imediat la pașii următori. Îmi văd viitorul

în fața ochilor. Imperiul meu crește. Le-am promis părinților mei că mă voi concentra asupra studiilor, și asta am de gând să fac. În același timp, mă voi concentra și asupra noului meu rol de proprietar de hotel.

Sunt capabilă să le fac pe amândouă deodată.

Poate...

Sper.

Nici măcar după ce eu și Lydia batem palma și-mi sun avocatul, ca să întocmească documentele necesare, nu mi se pare că e aievea.

A doua zi, îl duc pe Preston să vadă hotelul.

Însă, în loc să fie încântat, îmi taie avântul. Se încruntă când vede hotelul dărăpănat, cu pereții care stau să pice și cu mobila deteriorată de la ultima inundație.

— Ce-i asta?

— Noul meu hotel.

Mijind ochii, Preston înclină capul într-o parte. Pare că așteaptă o explicație.

— Știu că acum nu arată prea bine. Imaginează-ți cum va arăta după ce o să fie complet renovat!

Aproape că mi-e rușine de disperarea pe care o aud în glasul meu.

— Îl voi reconstrui. Va avea un aer de epocă. Va fi un hotel de lux, în stil postbelic. Voi transforma locul ăsta într-un hotel de cinci stele.

— Doar nu vorbești serios!

E sobru. Nu e chiar reacția la care mă așteptam.

— OK, știi că nu am idee ce înseamnă să deții un hotel, dar o să învăț. N-am știut nimic nici despre cum să creez un site sau să conduc o afacere. Dar asta nu m-a împiedicat nici înainte, așa-i? Poate că o să-mi schimb specializarea la facultate și o să mă înscriu la cursuri de industrie hotelieră.

Preston nu spune nimic.

Fiecare secundă de tăcere îmi macină încet bucuria.

— Preston, ce s-a întâmplat?

Clatină din cap și ridică brațele în aer.

— Chiar nu știi ce să zic, Mackenzie. Țasta e cel mai iresponsabil și imatur lucru pe care l-ai făcut vreodată.

— Poftim?

— M-ai auzit bine.

Vorbește ca tata. Nu-mi place deloc. E adevărat că nu m-am gândit mult înainte să fac pasul ăsta. De obicei, mă iau după instinct. Totuși, credeam c-o să se bucure pentru mine.

— Sunt foarte dezamăgit de tine. Am crezut că, după discuția noastră — după ce a fost cât pe ce să calci strâmb cu un alt tip — suntem pe aceeași lungime de undă în legătură cu planurile noastre, cu viitorul nostru.

— Preston, nu-i corect!

Să-mi scoată ochii cu sărutul ăla e o lovitură sub centură. Nu are nicio legătură cu subiectul ăsta.

— Planurile noastre nu includ un hotel, spune el, încrunțându-se.

— Nu vezi niciun pic de potențial aici? Chiar deloc? Întreb cu tristețe.

— Potențial? Uită-te și tu la locul ăsta! E o văgăună. Sau cel mult o dărâmătură. Poate că reușești să faci ceva cu terenul, dar vrei să te apuci de renovare? Nu ești sănătoasă la cap! Nu știi absolut nimic despre ce presupune asta. Te-ai gândit măcar două secunde înainte să-ți folosești fondul fiduciar pentru distracția asta idioată?

Mă simt indignată.

— Sunt mult mai capabilă decât crezi tu. Și nu mi-am folosit fondul fiduciar. Am avut bani gheață, dacă vrei să știi.

— De unde? vrea Preston să știe.

— Bani câștigați cu site-ul meu, îi răspund cu aroganță.

Pres e surprins.

— Mica ta afacere caraghioasă pe internet?

Acum chiar sunt nervoasă. Simt că mă înroșesc la față. Îmi înfig unghiile în palme.

Îi repet cuvintele, cu amărăciune:

— Da, mica mea afacere caraghioasă pe internet.

Nu i-am dat niciodată detalii despre câți bani obțin din site-urile astea, iar el nu a fost niciodată interesat. Doar făcea glume pe seama lor. Credeam că așa fac toți băieții. Că erau niște glume nevinovate. Uneori, mai venea pe la mine când lucram la site-ul BoyfriendFails.com și-mi spunea cât de drăguță sunt când mă concentrez intens. Îmi zâmbea și îmi zicea că sunt „afacerista lui sexy”. Credeam că e mândru de mine și de toată munca pe care am depus-o pentru afacerea mea.

Dar acum îmi dau seama că nu-mi zâmbea pentru că era mândru de mine. Nu mă vedea ca pe o „afaceristă”.

Râdea de mine.

— Credeam că e doar un hobby. Dacă aș fi știut că faci bani din asta, te-aș fi...

Îl întreb sfidător:

— Ce ai fi făcut? M-ai fi forțat să mă opresc?

— Te-aș fi călăuzit în direcția cea bună, mă corectează el.

Tonul lui condescendent îmi face sângele să clocotească.

— Mackenzie, am vorbit despre asta de multe ori. Mergem la facultate împreună. Poți să ai orice hobby vrei tu, atât timp cât faci o facultate. Eu o să absolv și o să preiau banca tatei. Apoi absolvi și tu, și te alături fundațiilor mamei tale. Ai fost de acord că eu voi lucra, iar tu te vei concentra asupra organizațiilor caritabile și vei avea grijă de familia noastră.

Rămân cu gura căscată. Doamne, Dumnezeu! De fiecare dată când zicea lucruri de-astea, mi se părea că e ironic. Credeam că glumea.

Deci Preston chiar vorbea *serios*?

— O să anulezi achiziția hotelului! zice el apăsător.

Fermitatea cu care rostește vorbele astea mă zdruncină.

— Ești norocoasă că sunt aici și te opresc înainte să afle ai tăi. Nu știu ce se întâmplă cu tine în ultima vreme, Mackenzie, dar trebuie să-ți revii.

Îl privesc lung. Sunt uimită. Nu mi-am închipuit niciodată c-o să urască ideea mea atât de mult. Credeam că măcar o să mă susțină. Faptul că nu o face mă dă peste cap.

Dacă l-am judecat atât de greșit în privința asta, oare câte lucruri nu știu despre el?

19.

Cooper

— Nu mai avem bere.

Îmi dau ochii peste cap când îl aud pe Evan. Frate-miu stă întins pe canapeaua din sufragerie, cu o mână atârând peste margine. Măsuța de cafea pe care am făcut-o weekendul trecut e deja pătată de bere și acoperită cu mucuri de țigară. Probabil că cineva a dărâmat scrumiera azi-noapte, când a avut iarăși loc o petrecere spontană de-a lui Evan.

— E duminică, la ora prânzului. Nu ai nevoie de bere, îi spun. Bea niște apă, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu spun că vreau acum. Dar cineva trebuie să se ducă. Mâine-seară jucăm poker.

Când zice „cineva”, e clar că se referă la mine. Evan închide ochii și zice:

— Ia-o și pe Daisy cu tine! Îi place să se plimbe cu camioneta.

Îl las pe Evan să-și facă somnul de frumusețe și fluier după câine. De obicei, nu-i permit fratelui meu să-mi dea ordine, dar acum simt că nu mai am răbdare să stau în casă.

Aseară, n-am stat la chef. În schimb, am petrecut majoritatea timpului în atelierul meu și m-am culcat înainte de miezul nopții.

M-am trezit brusc, pe la șapte dimineața, din cauza unui vis îngrozitor de indecent despre Mackenzie. Eram în pat, deasupra ei, penetrând-o, în timp ce ea gemea, cu buzele lipite de ale mele. Apoi mi-am ridicat capul și, în loc de fața lui Mac, am văzut chipul lui Sutton. Zguduit, m-am trezit brusc.

Jur pe ce am mai sfânt că fata asta mi-a dat mintea peste cap! Nu contează dacă sunt treaz sau dorm — gândurile despre Mackenzie Cabot mă otrăvesc și îmi provoacă o mulțime de emoții pe care aș prefera să nu le simt.

Furie, pentru că l-a ales pe Kincaid în loc să mă aleagă pe mine.

Frustrare, pentru că știu că între noi e ceva real.

Vină, pentru că, la început, intențiile mele au fost necurate.

În ultimele zile am simțit dezgust, deoarece, ca să nu se prindă prietenele ei că s-ar putea să ne cunoaștem, m-a forțat să mă prefac că-s fratele meu geamăn. Și apoi a avut tupeul să se plângă fiindcă m-am combinat cu o altă fată! De fapt, nu am făcut sex cu Sutton. Ne-am plimbat și apoi i-am comandat un taxi. Și totuși, Mackenzie nu are niciun drept să fie supărată. Ea e cea care m-a sărutat pasional și apoi și-a luat rămas-bun.

— Haide! îi zic lui Daisy. Să mergem să cumpărăm niște bere pentru prietenul tău!

Când mă vede că iau lesa, cățelușa începe să țopăie fericită la picioarele mele. Ne îndreptăm spre camioneta mea. Deschid portiera din dreapta, ca Daisy să sară înăuntru. Abia de curând a învățat cum să facă asta. Înainte era prea mică, dar acum, pentru că a crescut, are suficientă forță ca să sară mai mult. Crește foarte repede.

— Păcat că nu te poate vedea și Mac!

Mă gândesc la Daisy, care se uită pe geam, curioasă și entuziasmată. De fiecare dată când vântul îi gâdilă nasul, scoate un zgomot ascuțit. Se bucură de cele mai simple lucruri.

Ajungem în oraș, cumpăr câteva doze de bere, o sticlă de tequila și ceva de ronțait. Tocmai când pun cumpărăturile în camionetă, cineva mă strigă.

Tate se apropie cu pași mari de mine.

— Bună, Tate! Ce faci?

— Bine. Mă văd cu Wyatt la Sharkey, să luăm prânzul. Vrei să vii și tu?

— Da.

Ultimul lucru pe care vreau să-l fac acum este să mă întorc acasă și să curăț dezordinea pe care Evan a lăsat-o în urmă.

— Stai s-o iau pe Daisy!

— A, super! spune Tate când vede căpșorul câinelui, ițit pe geamul din dreapta. Adu și magnetul de gagici!

Majoritatea barurilor și restaurantelor din Avalon Bay acceptă cățeii — în special la Sharkey, unde angajații pregătesc boluri cu apă și bunătați pentru oaspeții canini.

După ce Tate și cu mine urcăm scara șubredă, de lemn, până la etajul al doilea al barului, Daisy este tratată ca o regină.

— Dumnezeu! exclamă încântată chelnerița. Uite ce dulceață! Cum o cheamă?

— Daisy, răspunde Tate, apoi ia lesa din mâna mea, de parcă el ar fi stăpânul. Dar pe tine cum te cheamă?

— Jessica.

Acum, după ce l-a observat pe Tate, nu-și mai ia ochii de la el. Tipul ăsta are capacitatea de a da pe spate fiecare femeie pe care o întâlnește.

Nu spun că eu nu am parte de atenție. Doar că la mine e altfel.

Când femeile se uită la Tate, se gândesc la chestii romantice, cum ar fi nunți și bebeluși.

Când e vorba de mine, fetele vor, pur și simplu, sex sălbatic. Dar Jessica și celelalte tipe se înșală. Tate e cel mai mare afemeiat din tot orașul. Chelnerița asta pesemne că e recent venită în Avalon Bay. Altfel, ar ști foarte bine ce hram poartă amicul meu.

— Haideți să vă conduc la masa voastră, spune Jessica.

Pleacă împreună cu Tate și cu cățelușa mea.

Zâmbind, pornesc și eu după ei. Pun pariu că Tate va face rost de numărul ei de telefon înainte să apucăm să ne uităm pe meniu.

Însă pierd pariul. Tate primește numărul de telefon abia după ce Jessica ne aduce sticlele cu apă.

— Bună treabă, fetițo! o laudă Tate pe Daisy, care stă la picioarele lui și se uită drăgăstos la el.

După zece minute, ajunge și Wyatt. Din moment ce n-a venit cu Ren, probabil că încă sunt certați.

— N-a venit și Ren? se încruntă Tate. Tot nu te-a primit înapoi?

— Nu.

După ce o salută pe Daisy cu o mângâiere pe cap, Wyatt se așază pe scaunul din fața mea și ia un meniu. Apoi îl lasă din mână, fără să-l citească.

— Pe cine încerc eu să păcălesc? Știm cu toții c-o să comand un sendviș cu pește.

— De ce îi ia atât de mult lui Ren să te ierte? întrebă Tate, rânjind. De obicei, vă împăcați destul de repede.

— Durează mai mult de data asta, se plânge Wyatt. Aseară, Ren a ieșit în oraș cu un prost pe care l-a găsit la sala de fitness. Mi-a trimis o poză cu ei doi uitându-se la *The Bachelorette*. Știa c-o să mă enerveze.

— De ce te-ar enerva așa ceva? întreb intrigat.

— Pentru că e emisiunea noastră preferată, idiotule! Și Ren se uită la ea împreună cu un dobitoc care poartă maiouri din plasă.

Tate chicotește.

— Auzi? Dar te supără mai mult faptul că se uită fără tine la o emisiune idioată sau că e posibil să și-o tragă cu unul pe care l-a întâlnit la sală?

Wyatt flutură din mână.

— Nu și-o trage cu nimeni. Iese cu el doar ca să se răzbune pe mine. Ca atunci când am ieșit eu cu tipa aia care lucra la școala de

surfing, după ce Ren mi-a aruncat la gunoi toate tricourile inscripționate, fără să mă întrebe.

— Deci, până la urmă, nu i-ai tras-o tipei de la școala de surfing? întreabă Tate, confuz.

Wyatt se holbează la el, după care i-o trânteste:

— Tu te-ai culcat cu ea, prostule!

După câteva secunde în care a încercat să-și aducă aminte, Tate dă din cap cu hotărâre.

— A, da, ai dreptate! Tipa aia era nebună. M-a convins să încerc Viagra pentru prima dată. A fost o noapte lungă!

Pufnesc în râs.

— Frate, ai luat Viagra fără mine? îl acuză Wyatt.

Mă cocoșez de râs.

— De când e asta o activitate de grup? îl întreb pe Wyatt, printre hohote.

Jessica ne aduce mâncarea și continuă să flirteze cu Tate:

— Frumuseții ăsteia îi place să iasă la plimbare?

El îi face cu ochiul și îi zice:

— Frumusețea asta *adoră* plimbările.

— Eu mă refeream la câine, precizează Jessica.

— Și eu la fel, spune el, făcând-o pe inocentul.

— Tura mea se termină cam într-o oră. După ce terminați de mâncat și ies și eu de la muncă, ia-o pe Daisy și hai să ne întâlnim pe plajă!

Mă pregătesc să-i reamintesc lui Tate că Daisy nu e a lui, dar nu apuc, fiindcă amicul meu își arată gropițele și îi spune chelneritei:

— S-a făcut! Te scot la întâlnire.

Jessica se îndepărtează de noi.

Îmi dau ochii peste cap.

— Pe bune?! Te folosești de câinele meu ca să te strecuri în chiloții unei tipe?

— Bineînțeles! Ți-am spus: cățelușii sunt ca un magnet pentru gagici.

Tate își dă la o parte o șuviță de păr de pe frunte și adaugă:

— Lasă-mă s-o împrumut pentru câteva ore, frate! Știi că mă pricep la câini. Am trei acasă.

Mă înduplec:

— Bine, dar să știi că nu stau prin oraș, să aștept după tine. Adu-o tu la mine acasă! Daisy mănâncă de seară la ora cinci. Să nu întârzii, tâmpitule!

— Bine, tati, glumește Tate.

— Crezi că, dacă aș lua-o pe Daisy cu mine, când mă duc s-o văd pe Ren, aș avea șanse mai mari s-o recuceresc? întrebă Wyatt, gânditor.

— Cu siguranță, îi zice Tate.

Wyatt se întoarce spre mine și mă roagă:

— Pot s-o împrumut și eu mâine?

Prietenii mei sunt idioți.

Dar și eu sunt la fel. Când îmi vibrează telefonul și văd numele lui Mac pe ecran, nu iau decizia inteligentă de a ignora apelul.

Îi răspund.

20.

Mackenzie

În vara de după absolvirea liceului, am călătorit singură prin Europa. A fost un cadou din partea alor mei. Tocmai ce ajunsese la Colosseum, după ce plecasem de la Vatican, când, dintr-un impuls complet nebunesc, am trecut pe lângă hotelul meu și m-am dus la gară. Nu știam încotro urma s-o apuc. Am cumpărat pur și simplu un bilet la clasa întâi pentru următorul tren, care avea drept destinație Florența. De acolo, am călătorit la Bologna. Apoi, la Milano. După aceea, prin Elveția, Franța și Spania. La două zile după ce am plecat din Italia, am sunat la hotel și le-am zis să-mi trimită bagajele la Barcelona.

Nici până în ziua de azi nu știu ce m-a apucat. A fost o nevoie bruscă de a fi liberă, de a pleca. De a strica ordinea din viața mea și de a-mi demonstra că sunt vie și că dețin controlul asupra destinului meu.

La o zi după ce Preston mi-a distrus toate fanteziile despre hotelul meu, la două săptămâni de când l-am sărutat pe Cooper și i-am spus să nu mă mai caute vreodată, acum Cooper e cu mine, pe promenadă, privind exteriorul dărăpănat al hotelului The Beacon.

— Deci pur și simplu l-ai... cumpărat?

Uimit, Cooper își trece degetele prin păr.

Poartă un tricou negru și blugi cu talie joasă, care îi atârnă pe șolduri. Mă simt de parcă îl văd din nou pentru prima dată. N-am uitat ce stârnește privirea lui în mine. Trăirea asta e și mai puternică acum, când e lângă mine. Simt că nu pot să-i rezist. Îmi bate inima mai repede ca de obicei, palmele mele sunt transpirate, iar gura mi-e uscată.

— Păi... ar mai fi niște acte de completat și de făcut o verificare preliminară, dar, dacă totul merge bine...

Sunt mai emoționată acum decât când i-am făcut Lydiei oferta sau când i-am arătat lui Preston hotelul. Din cine știe ce motiv, am nevoie să-l văd pe Cooper bucurându-se pentru mine. Până acum, nu mi-am dat seama cât de mult îmi doresc asta.

— Putem arunca o privire?

Nu pot citi nimic pe chipul lui. Nici lipsă de interes, nici dezamăgire. Nici măcar entuziasm. Abia dacă ne-am salutat. Nu a scos niciun cuvânt despre săruturile noastre sau despre ceartă. I-am zis doar că am cumpărat un hotel. N-am idee de ce a venit să ne întâlnim.

Îi răspund:

— Sigur! Inspectorul a spus că fundația e stabilă. Totuși, ar fi bine să nu mergem la etaj.

Facem turul proprietății, neluând în seamă mobila deteriorată de furtună și covoarele pline de mucegai. Unele încăperi sunt aproape în perfectă stare, în timp ce camerele cu vedere spre plajă sunt distruse complet. Unii pereți s-au prăbușit.

Bucătăria arată de parcă ar putea fi folosită chiar mâine. Sala pentru evenimente este mai degrabă o scenă dintr-un film de groază cu corăbii părăsite. Afară, porțiunea de fațadă cu vedere la stradă nu trădează deloc daunele din interior. E încă intactă, cu excepția șindrilelor lipsă de pe acoperiș și a frunzișului care a crescut prea mult.

— Și ce planuri ai cu hotelul? întrebă Cooper, în timp ce aruncăm o privire în spatele biroului de la Recepție.

Pe coperta unei cărți de oaspeți veche, cuvintele *Hotelul Beacon* sunt scrise în relief, cu litere aurii. E pe un raft, printre cheile camerelor. Unele sunt împrăștiate, altele sunt încă agățate în cârlige, la locul lor.

— Fostul proprietar are o singură condiție: să nu-l dărâm ca să construiesc un zgârie-nori în locul lui.

Cooper spune:

— Când eram copil, veneam aici foarte des. Evan și cu mine foloseam piscina și stăteam în cabanele de pe plajă până când ne izgonea vreun angajat. Steph a lucrat aici câteva veri, în timpul liceului. Îmi aduc aminte că înăuntru vedeai peste tot lemn masiv, de esență tare, și accesorii din alamă.

— Vreau să-l refac cu totul, îi spun. Să salvez cât de mult pot. Să-l transform într-un hotel de epocă.

Coop fluieră încet.

— O să fie scump. Vorbim despre mobilier din lemn de cireș, care va trebui reprodus la comandă, și de corpuri de iluminat realizate manual. O să ai nevoie de plăci de piatră pentru podele și de blaturi de bucătărie care nu se mai produc decât în loturi mici.

Dau aprobator din cap și zic:

— Știu că instalația electrică e veche. În plus, toți pereții din rigips trebuie să dispară.

— Parcă văd cum o să arate după ce termini, zice el.

Se plimbă prin hol. Se îndreaptă către scara interioară. Își trece palma peste balustrada sculptată minuțios.

— Dacă știi exact ce anume trebuie renovat și ai destui bani, cred că hotelul are potențial, adaugă Coop.

— Pe bune?

— Clar! Hotelul Beacon are un mare potențial.

— Știu că sună prostesc, zic eu, așezându-mă pe trepte, dar când am văzut locul ăsta pentru prima dată, în minte mi-a răsărit

brusc o imagine: oaspeți care stau pe verandă, în balansoare, bând vin și privind valurile. Parcă era aievea!

— Nu sună prostesc, spune Cooper.

Se așază lângă mine.

Nu pare să-mi poarte pică. Se comportă de parcă am fi din nou prieteni. Cu excepția atracției irezistibile dintre noi, care îmi dă ghes să-mi răsfir degetele prin părul lui.

— Când mă apuc să lucrez la o bancă din lemn, nu am niciun plan despre cum va arăta. Doar stau acolo, cu bucata de lemn, și aștept să se exprime singură. Și pe urmă începe, pur și simplu, să se construiască singură în mintea mea, iar eu nu fac altceva decât să urmez instrucțiunile.

Îmi mușc buza de jos.

— Ai mei n-o să fie încântați când o să afle de achiziția mea.

În ultima vreme, am observat că tata se enervează din nimicuri. Se întâmplă, în mare, din cauza stresului de la muncă. Tot timpul are parte numai de scandaluri. Probabil de la el moștenesc latura mea agresivă. Problema e că, atunci când certurile noastre se termină urât, își exprimă frustrarea țipând la mine și spunându-mi că l-am dezamăgit.

— Cui îi pasă? mă tachinează Cooper.

— Da, ție ți-e ușor să spui asta.

— Vorbesc serios. De când îți pasă ce zic alții?

— Tu nu înțelegi cât de greu e să scap de influența lor. Părinții mei controlează aproape fiecare aspect al vieții mele.

— Pentru că le dai voie.

— Nu, dar...

— Uite ce-i: de când te-am întâlnit, mi-am dat seama că ești foarte încăpățânată. Ești o pacoste!

Izbucnesc în râs. Are dreptate — mai toate discuțiile noastre au degenerat în certuri.

— Hartley, nu-i vina mea că n-ai dreptate niciodată.

— Ai grijă cum vorbești, Cabot! mă avertizează el.

Îmi aruncă, în glumă, o privire amenințătoare.

— Acum vorbesc serios: ești mai sănătoasă la cap decât majoritatea oamenilor pe care îi cunosc. La naiba cu aprobarea alor tăi! Fii cine vrei să fii!

— Tu nu-i cunoști.

— Nu-i nevoie să-i cunosc. Te știu pe tine.

Întoarce capul spre mine, cu o privire serioasă.

— Mac, ești o fată puternică. Nu pare că te-ai lăsat vreodată călcată în picioare.

La naiba!

— De ce faci asta? întreb încet.

Mă ridic în picioare.

Simt că nu-mi mai pot controla mușchii. Trebuie să mă mișc, să iau aer.

— Ce-am făcut? Am spus ceva aiurea?

Se ridică și el și începe să pășească în urma mea, prin încăpere.

Încep să gesticulez fără noimă.

— De ce ești așa de... așa cum erai adineauri?

— Nu înțeleg.

E mai ușor când se poartă ca un nesimțit. Când flirtează și mă ia tare. Când mă contrazice și îmi spune „prințesă”. E mai ușor să-l consider doar un alt tip sexy și prea plin de el, care nu trebuie luat în serios. Dar apoi începe să se poarte drăguț și-mi face capul vraiște. Iar inima mea se zbate și urlă.

— Nu mai fi amabil cu mine! E derutant.

— Și eu am fost puțin derutat când mă zgâriaai pe spate, dar n-am zis nimic.

Mă întorc spre el și îl arăt cu degetul.

— Bine, Hartley. Așa e bine! E OK dacă te comporți așa. Mă descurc cu tine când te porți ca un ticălos.

— Deci asta era problema? Te temi că, dacă începe să-ți pese, n-o să te mai poți minți în legătură cu noi?

— Nu există niciun noi! îi răspund. Ne-am sărutat. Mare scofală!

— Ne-am sărutat de două ori, prințesă.

— Și a fost atât de bine, încât după aia n-am vorbit două săptămâni.

— Alo! Tu m-ai sunat prima.

Mă privește sfidător, de sus.

— Da. Iar acum îmi dau seama că a fost o greșeală.

Scrâșnind din dinți, pășesc apăsător, cu privirea ațintită asupra ușii cu boltă, care duce spre ieșire. Dar, ca să ies, trebuie să trec pe lângă Cooper. Mă apucă de talie. Mă ia în brațe imediat, strângându-mă la pieptul lui. Îi simt pielea caldă. Se lasă liniștea când mă privește, iar eu uit să respir. Am uitat cine am fost înainte să-l cunosc. În această bulă, în acest loc liniștit, unde nimeni nu ne va găsi, putem fi cu adevărat noi.

Aștept să spună sau să facă el ceva. Orice. Așteptarea asta mă omoară.

— Ești liberă să pleci oricând vrei.

— Știu.

Totuși, picioarele mele nu se mișcă. Inima mi se zbate copleșitor în piept. Deși simt că mă sufoc, tot ce vreau să fac e să mă afund și mai mult în brațele lui. Tremur când degetul lui mare mă mângâie ușor pe deasupra materialului subțire al tricoului meu alb. Apoi atingerea ușoară se transformă într-o strânsoare puternică pe șoldul meu, iar mie mi se înmoaie genunchii. Mă simt ușoară în brațele lui, de parcă n-aș avea corp.

— Ce facem aici, Mac?

Ochii lui pătrunzători și întunecați mă privesc.

— Credeam că știi deja.

Imediat, buzele lui se lipesc de ale mele. Mă strânge de șold, iar degetele mele se înfig în părul lui și-l trag mai aproape de mine. Sărutul e pasional, disperat. Când îi simt limba pe buzele mele,

încercând să-și facă loc înăuntru, scâncesc și îi dau ce-și dorește. Limbile ni se întâlnesc și genunchii mi se înmoaie din nou.

Cât ai clipi, mă ridică de la podea, iar eu îmi încolăcesc picioarele în jurul lui.

Face câțiva pași în spate, până când mă lipește de betonul expus al unui perete crăpat. Îi simt penisul tare.

Nu pot lupta cu valul de excitare care mă îndeamnă să mă frec de el, căutând acea mișcare ce poate să desfacă ghemul de dorință pe care-l simt în mine de săptămâni întregi. Eu nu sunt așa. Nu sunt o fată care își pierde mințile după un băiat, care face sex în toiul după-amiezii, în locuri semipublice. Și totuși, iată-ne aici, cu buzele contopite. Trupurile noastre încearcă să se apropie și mai mult unul de celălalt.

— La naiba! geme el.

Măinile lui își croiesc drum pe sub tricoul meu. Își strecoară degetele pe sub cupele sutienului.

În momentul în care îmi cuprinde un sfârc, mă simt de parcă cineva a deschis draperiile în camera mea întunecată. E uimitor; ca atunci când lumina orbitoare a soarelui se revarsă peste tot.

— Nu pot s-o fac, îi șoptesc.

Cooper se trage înapoi imediat și mă lasă jos.

— Ce s-a întâmplat?

Buzele lui sunt umede, umflate. Părul — ciufulit. Zeci de fan-tezii îmi trec prin minte. Mă străduiesc să-mi trag sufletul. Singurul lucru care mă ține în picioare în momentul de față e peretele din spatele meu.

— Încă am un iubit.

N-oi fi eu fericită cu Preston acum, dar încă nu ne-am despărțit la modul oficial.

— Tu chiar vorbești serios?

Cooper dă să plece valvârtej, dar apoi se oprește. Se uită la mine cu exasperare.

— Trezește-te la realitate, Mackenzie! Ești o fată deșteaptă. Cum de poți fi atât de naivă?

Sunt derutată.

— Ce vrei să spui?

Cooper mi-o trânteste:

— Iubitul tău te înșală.

— Poftim?!

— Am întrebat prin oraș. De doi ani, toată lumea din Avalon Bay vede cum nemernicul ăla de Kincaid și-o trage cu tot ce mișcă.

— Minți!

Sunt copleșită de furie.

Dacă el crede că mă fraierește cu strategia asta de rahat, se înșală amarnic. Mi-a spus chestia asta doar pentru că vrea să facem sex. Vrea să mă întărate atât de mult împotriva lui Preston, încât să cedez atracției evidente care s-a creat între noi doi. Dar Cooper nici măcar nu-l cunoaște pe Preston. Dacă l-ar fi întâlnit, ar fi înțeles că nu-i stă în fire să facă asta.

— Ai vrea tu să fie o minciună!

Cooper se apropie de mine. E limpede că e nervos.

Habar n-am care dintre noi e mai enervat în clipa asta.

— Înțelege odată! Prințul tău fermecat a trecut prin chiloții nu știu câtor tipe.

Mă cuprinde o furie oarbă, copleșitoare. Îl plesnesc peste obraz atât de tare, încât mă doare palma.

Lovitura răsună în hotelul pustiu.

La început, Coop mă privește. E șocat. Supărat.

Apoi începe să râdă încet, batjocoritor.

— Știi ce, Mac? N-ai decât să crezi ce vrei.

Râde din nou, iar de data asta hohotul lui seamănă cu un avertisment răgușit și amenințător.

— Mac, o să stau deoparte și o să asist, plin de satisfacție, atunci când o să-ți dai seama, în sfârșit, care e adevărul.

21.

Mackenzie

Acuzațiile lui Cooper la adresa lui Preston mă macină. Îmi întunecă mintea și îmi otrăvesc gândurile. Nu sunt deloc atentă la cursurile de luni. În schimb, repet în gând vorbele lui Cooper și trec de la furie la teamă și la îndoială.

De doi ani, toată lumea din Avalon Bay vede cum nemernicul ăla de Kincaid și-o trage cu tot ce mișcă.

Înțelege odată! Prințul tău fermecat a trecut prin chiloții nu știu câtor tipe.

Oare a spus adevărul? N-am niciun motiv să-l cred. Poate că l-a acuzat pe Preston ca să mă enerveze. Se pricepe foarte bine la chestia asta.

Și totuși, de ce m-ar minți? Chiar dacă m-aș despărți de Preston, nu înseamnă că m-aș rezezi direct în brațele lui Cooper.

Nu-i așa?

Ieri, când am ajuns la cămin, după cearta noastră, m-am silit să nu-l sun pe Preston ca să-l iau la întrebări. Încă sunt supărată pe el pentru cum a reacționat când i-am zis despre hotel. Sunt supărată pentru că mi-am dat seama că nu mă ia în serios ca

femeie de afaceri și pentru că a vorbit despre un viitor care-mi răpește orice putere.

Încă de dinainte să vină Cooper cu acuzațiile astea, aveam destule motive să pun la îndoială relația mea cu Preston. Acum sunt și mai derutată. Am creierul terci și simt un gol în mine.

Părăsesc amfiteatrul cu capul plecat. Nu mă opresc să schimb vreo vorbă cu colegii mei. Afară, respir aerul curat și răcoros al toamnei care începe să-și facă apariția, după o vară prelungită.

Îmi vibrează telefonul. Îl scot și văd un mesaj de la Bonnie, care mă întreabă dacă vreau să luăm prânzul împreună. Colega mea de cameră are abilitatea neobișnuită de a-mi citi gândurile. Îi spun că am de învățat, apoi găsesc o bancă goală în curte și scot laptopul.

Am nevoie de o distragere, de o evadare din gândurile mele haotice. Planurile pentru hotel sunt un pretext potrivit.

În următoarele ore, caut pe internet resursele de care am nevoie pentru a începe acest proiect. Fac o listă cu firme de construcții și le contactez pe fiecare în parte, le cer să facă o vizită la fața locului, ca să-mi ofere estimări concrete cu privire la prețul renovărilor pe care vreau să le fac. Cercetez ordonanțe statale și regulamentele de autorizare. Mă uit la câteva videoclipuri despre instalațiile electrice și sanitare. Mă pun la curent cu cele mai recente polițe de asigurare pentru construcții și cu prețurile pentru asigurările în caz de dezastre naturale.

E foarte mult de citit.

Într-un sfârșit, bag laptopul în geantă și mă ridic să-mi dezmoștesc picioarele. Stau de trei ore pe o bancă de fier forjat, iar mușchii mi s-au anchilozat.

Deodată, văd că mă sună mama.

— Bună, mamă!

Maică-mea trece direct la subiect:

— Mackenzie, eu și tatăl tău vrem să vă scoatem pe tine și pe Preston la cină, în seara asta. La șapte e OK?

Scrâșnesc din dinți. Faptul că ai mei au impresia că trebuie să fiu oricând la dispoziția lor, indiferent de oră și de programul meu, mă calcă pe nervi. Maică-mea se poartă de parcă am de ales, când știm amândouă că nu e așa.

— Habar n-am dacă Preston e liber diseară, răspund încordată.

Îl tot evit de două zile, de când și-a bătut joc de visurile mele și mi-a spus că sunt iresponsabilă și imatură.

Mă enervez din nou când îmi aduc aminte de cuvintele lui dure, rostite cu un aer de superioritate. Nu! În niciun caz nu-l aduc la cină diseară, fiindcă risc să ne certăm urât în fața părinților mei. Deja am plesnit un tip. Hai să nu mai adăugăm încă unul pe listă!

Dar mama îmi strică planurile.

— Tatăl tău a vorbit deja cu Preston. A spus că i-ar face plăcere să ni se alăture.

Rămân cu gura căscată. Pe bune? Au făcut planuri cu iubitul meu înainte să mă sune pe *mine*, fiica lor?

Mama nu-mi lasă timp să protestez:

— Ne vedem la șapte, scumpo!

În momentul în care încheie apelul, îl sun repede pe Preston. Răspunde imediat.

— Bună, iubito!

Bună, iubito? Își bate joc de mine? De sâmbătă după-amiază îi tot ignor apelurile și mesajele. Sâmbătă dimineață, când m-a amenințat că vine la cămin, i-am scris că am nevoie de răgaz și c-o să-l sun eu când voi fi pregătită.

Și acum mă ia cu „bună, iubito”?

Chiar nu-și dă seama cât de supărată sunt pe el?

— Mă bucur că m-ai sunat.

Simt remușcarea din vocea lui. Deci bănuiește că nu sunt deloc mulțumită.

— Știi că încă ești supărată după mica noastră ceartă, așa că am încercat să-ți acord răgaz, așa cum mi-ai cerut.

— Pe bune? izbucnesc cu amărăciune. De-aia ai acceptat să iei cina cu părinții mei fără să vorbești cu mine mai întâi?

— Dacă te-aș fi sunat, mi-ai fi răspuns?

Are dreptate.

— Pe deasupra, adineauri am vorbit cu tatăl tău. N-am apucat să te sun eu primul.

— Bine, în fine... Dar nu vreau să merg diseară la cină, Preston. După ce s-a întâmplat sâmbătă, la hotel, chiar am nevoie să-mi limpezesc gândurile.

— Știi, spune Pres, iar regretul din vocea lui pare sincer. Am reacționat aiurea, nu zic nu. Dar trebuie să înțelegi: chiar m-ai șocat. Să-mi spui că ai cumpărat un hotel era ultimul lucru la care mă așteptam din partea ta. Am avut multe de digerat, Mac.

— Înțeleg. Dar mi-ai vorbit de parcă sunt un copil. Măcar îți dai seama cât de umilitor...

Mă opresc și inspir adânc, ca să mă calmez.

— Nu. Nu vreau să-mi reamintesc. Trebuie să vorbim despre asta, dar nu acum. Și nu pot veni la cină. Pur și simplu nu pot.

Urmează o pauză.

— Mackenzie, amândoi știm că nu le vei spune alor tăi că nu mergi la cină.

Mda.

Are dreptate.

— Vino să mă iei la șapte fără un sfert, îi zic, fără tragere de inimă.

Îmi calc o rochie potrivită, la care mama nu se va uita chiorâș și care mă va face să par prezentabilă. Aleg una lungă, bleumarin. Se poate spune că e destul de decentă, deși ar fi perfectă și pentru o seară în club, cu fetele. Așa protestez eu împotriva programului care mi-a fost impus. De îndată ce Preston mă ia de la cămin, îmi sugerează să iau pe mine un pulover subțire.

Sunt tăcută pe drumul spre noul restaurant de lângă campus. Preston știe că nu e o idee bună să mă forțeze să vorbesc.

La restaurant, suntem conduși într-un separeu, datorită faptului că asistenta tatălui meu a sunat și a făcut o rezervare. La intrare, ca de obicei, tata zâmbeste și dă mâna cu votanții, apoi se pozează cu managerul. Fotografia va ajunge pe un perete din restaurant și în ediția de mâine a ziarului local. Chiar și cina devine un prilej important atunci când taică-miu apare în peisaj. Orgoliul lui îl împiedică să ia masa în privat, cu familia. Între timp, mama stă într-o parte, cu mâinile împreunate politicos și cu un zâmbet fals pe buze. Nu-mi dau seama dacă încă îi place să facă lucrurile astea sau dacă trăsăturile ei sunt imobile din cauza injecțiilor cu botox.

Lângă mine, Preston e foarte entuziasmat.

Printre cocktailuri și aperitive, tata vorbește despre un nou proiect de lege. Eu nu pot nici măcar să mă prefac că-mi pasă. Mut salata de sfeclă de colo colo, în farfurie. Preston participă cu însuflețire la conversație. Nu știu de ce, în seara asta mă scoate din sărite. Întotdeauna am apreciat capacitatea lui de a vorbi cu părinții mei, de a-mi lua de pe umeri o parte din povară. Ai mei îl adoră, așa că prezența lui îi binedispune. Dar în momentul de față, Pres mă enervează la culme.

Pentru un moment, mă gândesc să le dau alor mei vestea: *Ia ghiciți! Am cumpărat un hotel.* Dar când o aud pe mama spunând că abia așteaptă să mă implic în acțiuni caritabile, alături de ea, sunt convinsă că o să reacționeze la fel ca Preston.

— Speram să mă lăsați s-o duc pe Mackenzie prin Europa în vara asta, spune Preston, când ni se aduce felul principal. Tata a cedat, în sfârșit, și a acceptat s-o ducă pe mama să aleagă o nouă casă de vacanță. O să navigăm cu iahtul, de-a lungul coastei, din Spania până în Grecia.

E pentru prima dată când aud despre un asemenea plan. Sunt sigură că noi doi nu am discutat recent despre planurile mele

pentru vară. În plus, acum am de renovat un hotel. Preston știe că nu pot să plec din Avalon Bay în vara asta.

Sau poate că e sigur că va reuși să-și convingă iubita imatură și iresponsabilă să renunțe la proiectul ei.

Simt un gust amar. Îl alung cu un dumaticat de calcan gătit cu lămâie și usturoi.

— Sună minunat! spune mama, pe un ton oarecum încordat.

Unul dintre cele mai mari resentimente pe care le are maică-mea față de cariera soțului ei — deși asta nu înseamnă că nu se bucură de privilegiul de a fi soție de politician — este „sărăcia” pe care o îndură: are „doar” două case de vacanță, iar toți prietenii ei călătoresc constant la cabanele lor private din Zermatt sau la vilele lor din Mallorca. Tata spune că nu e bine să-și etaleze averea ostentativ, atât timp cât e plătit din banii contribuabililor. Însă, pe de altă parte, majoritatea averii familiei noastre provine din moșteniri și din corporația din care a demisionat tata, pentru a candida la o altă funcție. Cu toate acestea, încă e membru în consiliul administrativ al firmei.

Atenția publică aduce cu sine întrebări incomode, iar tata le urăște.

— Mama chiar rabdă multe năzbâtii din partea tatei, spune Preston în glumă, zâmbindu-i maică-mii. Și ea îmi rabdă multe, adaugă el, dând din cap spre mine și strângându-mi mâna pe sub masă.

Îmi trag mâna și mă întind după paharul cu apă.

Nu mai am răbdare deloc. Altădată, mă pricepeam să ignor conversațiile astea. Nu le băgam în seamă, le consideram inofensive, doar ca să-mi fac părinții fericiți. Atât timp cât Preston îi distra și toată lumea se înțelegea bine, viața mea era mult mai ușoară. Însă acum situația asta nu-mi mai convine.

— Ce planuri ai pentru anul viitor, după absolvire? îl întreabă tata pe Preston.

Taică-miu abia dacă mi-a zis două cuvinte toată seara. Se comportă de parcă eu reprezint doar un mod ca ai mei să-l întâlnească pe adevăratul lor copil.

— Tata vrea să încep să lucrez la sediul băncii lui, în Atlanta.

— Va fi o schimbare importantă, zice tata, în timp ce își taie friptura.

— Abia aștept o provocare. Am de gând să învăț tot ce e de învățat despre afacerea familiei mele. O să iau totul de la zero: de la cum se procesează corespondența până la achiziții și fuziuni.

— Și la cum se aprobă proiectele de lege, adaugă tata. Ar trebui să stabilim un aranjament pentru semestrul următor. Știi tu, să te aducem la Capitoliu. Există câteva acte legislative importante care se vor dezbate. Pentru tine, ar fi o experiență neprețuită să participi la întrunirile alea. Să vezi cum se lucrează departe de ochii publicului, cum s-ar zice.

— Sună bine, spune Preston, bucuros. Mulțumesc mult, domnule!

Tata nu s-a oferit niciodată să mă ia cu el la Washington. Singura data când am pășit în Capitoliu a fost pentru o ședință foto. Când tata a depus jurământul, am fost condusă într-o cameră, împreună cu celelalte familii nou-venite, am pozat și am fost scoși imediat pe ușă. Eu și ceilalți copii de kongresmeni am bătut barurile și cluburile din Washington D.C., până când copilul unui senator a început să se bată cu odrasla unui diplomat. Totul s-a transformat într-o confruntare între Serviciul Secret și alte forțe de securitate.

— E păcat că tu și Mackenzie o să învățați împreună la Garnet doar un an, iar apoi o să stați din nou separat. Dar știu că o s-o scoateți la capăt cu relația, zice mama.

— De fapt, spune Preston, Mackenzie va merge cu mine în Atlanta.

Serios?!

— Garnet oferă posibilitatea de a învăța online, de la distanță, așa încât Mackenzie va putea să-și ia diploma fără să trebuiască să se transfere la o altă facultate, continuă el. Dacă va avea nevoie să se întoarcă în campus, zborul din Atlanta până aici e foarte scurt.

Ce dracu'?!

Mă holbez la Preston, dar el ori nu observă, ori nu-i pasă. Nici părinții mei nu-și dau seama de supărarea mea, care crește tot mai mult.

— O soluție excelentă! îl laudă tata pe Pres.

Mama dă din cap. E complet de acord.

Oare de ce mă aflu aici? Sunt un simplu ornament, o piesă de mobilier pe care ei o mută de colo colo. Țștia sunt părinții mei. Țșta e iubitul meu. Ei sunt oamenii cărora ar trebui să le pese cel mai mult de mine.

Și totuși, mă simt complet invizibilă. Și nu e prima dată când se întâmplă.

În timp ce discută și mănâncă felul principal, total indiferenți față de criza mea existențială, vizualizez brusc cum vor fi următoorii cinci, zece, douăzeci de ani din viața mea.

Nu văd un viitor, ci o amenințare. Mai mult o sentință decât o oportunitate.

Dar apoi îmi dau seama. Nu mai sunt copil. N-am niciun motiv să mă aflu aici, acum. De fapt, absolut nimic nu mă obligă să rămân pe acest scaun.

Îmi aduc aminte de prânzul pe care l-am luat cu prietenii lui Preston și de faptul că fetele acceptau cu seninătate aventurile amoroase ale lui Seb, numindu-le „activități extracurriculare”. Și apoi, mai târziu, felul în care Preston m-a iertat atât de repede pentru nechibzuința mea. Pun piesele cap la cap. Totul devine clar.

Al dracului de clar.

Împing farfuria deoparte, pun șervetul pe masă și mă ridic.

Mama se uită la mine, puțin încruntată.

— Îmi pare rău. Trebuie să plec.

Fără să ezit nici măcar o secundă, ies pe ușă. Nimeni nu apucă să protesteze. Afară, încerc să mă ascund într-un tufiș, în dreptul unui valet, și comand în grabă un taxi. Dar am ales prost ascunzătoare. Preston mă zărește imediat ce iese din restaurant.

— Ce dracu' a fost asta? cere să afle.

Inspir profund.

— Nu vreau să mă cert cu tine. Du-te înăuntru, Pres! S-a terminat.

— Vorbește mai încet!

Mă apucă de braț și mă trage după un colț, unde nimeni nu ne poate auzi, de parcă aș fi un copil care urmează să fie dojenit.

— Ce *naiba* te-a apucat? izbucnește Preston.

Îmi smulg brațul din strânsoarea lui.

— Nu mai pot să trăiesc așa cu tine, cu ai mei, cu tot restul. M-am săturat până peste cap. E ultima dată când îmi mai pasă de ce ziceți voi.

— Ți-ai pierdut mințile de tot?

Preston îmi aruncă o privire furioasă.

— Înțeleg ce se întâmplă. Criza ta de isterie, prostia cu cumpărarea hotelului — totul e din cauza stresului. Începi să resimți stresul din primul an de facultate. Cedezi în fața presiunii, spune el și dă aprobator din cap. Înțeleg. Te vom ajuta. O să te trimitem la spa sau ceva de genul ăsta. Sunt sigur că putem vorbi cu decanul și vom găsi o modalitate să termin semestrul...

— La spa?!

Nu mă mai pot abține. Încep să-i râd în față. Nu cred că Preston m-a cunoscut vreodată cu adevărat.

Se încruntă când aude râsul meu batjocoritor.

— Nu e vorba de stres. Am avut o revelație. Acum văd totul clar.

Privirile ni se întâlnesc.

— Mă înșeli cu alte fete, Preston.

— Și cine ți-a spus asta? întrebă iubitul meu, cu o strâmbătură.

— *Ăsta e răspunsul lui? Dacă am avut vreun dubiu, acum sigur nu mai am. Nici măcar nu se obosește să nege!*

— Vrei să spui că nu e adevărat? îl provoc. Zici că nu ești la fel ca amicul tău, Sebastian, care se culcă cu fete pe care nu le consideră bune de măritat, în timp ce îi declară lui Chrissy iubire eternă? Iar lui Chrissy nici măcar nu-i pasă că el le-o trage altor tipe.

Scutur din cap. Nu-mi vine să cred că se întâmplă așa ceva.

— Preston, uită-te în ochii mei și spune-mi că nu ești așa!

— Nu sunt așa.

Însă nu se uită în ochii mei.

Râd sarcastic.

— De-aia nu te deranjează deloc escapadele lui Seb! Nu-i așa, Preston? Pentru că ești exact ca el. Și știi ce e amuzant? Nici măcar nu sunt supărată, deși ar trebui să fiu.

M-am înfuriat după ce am constatat că nu mă tratează cu respect.

— Ar trebui să fiu nervoasă. Dar în seara asta mi-am dat seama că nu-mi mai pasă.

— Nu te poți despărți de mine! declară el serios, de parcă-mi spune că nu pot să mănânc dulciuri, pentru că îmi stric dinții.

— Ba da. Exact asta fac.

— Uită tot ce crezi că am făcut înainte! Au fost doar rahaturi extracurriculare...

Iar cuvântul ăsta!

— Nu au nicio legătură cu relația noastră. Te iubesc, Mackenzie! Și tu mă iubești pe mine.

Ani întregi, am catalogat drept iubire ce era între noi. Chiar îl iubesc pe Preston. Sau, cel puțin, l-am iubit cândva, la început. Sunt sigură. Dar n-am fost niciodată *îndrăgostiți*. Am confundat plictiseala cu confortul și confortul cu romantismul. Nu știam cum e adevărata pasiune. Nu știam ce pierd, nu știam cum te simți când nu te poți abține, când dorința față de altcineva

te mistuie, când aprecierea și afecțiunea ta pentru celălalt sunt totale și necondiționate.

— Termină, Mackenzie!

Ce să-ți zic! Acum el e cel nervos. Dacă mă trimite în camera mea fără să primesc desert?

— Ai o criză de isterie, și nu e deloc amuzant. Vino înapoi înăuntru, cere-ți scuze de la ai tăi! Vom da totul uitării.

— Tu chiar nu vrei să înțelegi. Am luat o hotărâre. Am terminat-o cu tine!

— Ba nu ai terminat nimic!

Nu vreau să recurg la opțiunea drastică, dar nu îmi dă de ales.

Îi zic:

— Am întâlnit pe altcineva.

— Ce dracu'?! Pe cine? se răstește el, roșu la față.

Taxiul meu oprește lângă bordură. Slavă Domnului!

— Nu te privește, i-o retez. Acum plec. Nu veni după mine!

Pentru prima dată în seara asta, mă ascultă.

22.

Mackenzie

Cincisprezece minute mai târziu, sunt acasă la Cooper, la ușa de la intrare. Bănuiam unde o să ajung încă din momentul în care m-am ridicat de la masă. Ieri, când am plecat de lângă Cooper, când am petrecut ore întregi gândindu-mă la cuvintele lui și la cât de arzătoare erau săruturile noastre, știam că mă voi întoarce aici.

Când deschide ușa, aproape că-mi pierd curajul. Poartă un tricou și jeanși. Are părul umed, de parcă abia a ieșit din duș. Felul cum arată, corpul lui, tatuajele mă ispitesc. Urăsc faptul că nu e nevoie să facă sau să spună ceva anume ca să-mi pierd mințile. Nu e drept!

Înghit în sec.

— Bună!

Se uită la mine lung, în tăcere. Mă așteptam să fie furios. Poate c-o să mă alunge și o să-mi ceară să nu-mi mai arăt fața pe-aici.

Dar e mult mai rău decât atât.

— Uite, am venit să-mi cer scuze.

— Chiar așa?

Corpul lui Cooper umple tot cadrul ușii.

Deși încearcă din răspuțeri să-l ascundă, Cooper nu poate înăbuși zâmbetul care îi apare în colțul gurii. Își lasă brațele în jos.

— Intră!

Mă conduce prin toată casa, până ajungem pe terasa din spate, cea cu priveliște spre ocean. Niciunul dintre noi nu știe cum să înceapă conversația, așa că ne sprijinim amândoi de balustradă și ne prefacem că privim valurile în întuneric.

— N-am mai pălmuit pe nimeni, niciodată, îi mărturisesc.

E responsabilitatea mea să sparg gheața. Și e mai greu decât am crezut.

— Dai bine, spune Cooper sec. A durut ca dracu'.

— Dacă asta te consolează, încă mă durea mâna azi-dimineață, când m-am trezit.

— Da, chiar că mă consolează, zice Cooper amuzat. Dar nu-mai puțin.

— Îmi pare rău. Am întrecut măsura și m-am lăsat dusă de val. M-am simțit prost. Încă mă simt prost.

Cooper ridică din umeri.

— Nu-ți face griji! Am încasat-o eu și mai rău.

Aș vrea să se enerveze, să-mi spună că sunt o nemernică răsfățată. Dar e atât de calm și de liniștit! Nu-l pot citi. E impene-trabil, enigmatic. Deși am aflat multe despre Cooper, observ că nu-l cunosc deloc. Uneori, mi se pare că avem o conexiune, apoi încep să mă gândesc mai bine la asta, până mă conving că poate doar mi s-a părut. De parcă, de fiecare dată când ne întâlnim, mă trezesc dintr-un vis și nu-mi pot da seama ce e real și ce nu e.

— Vrei să auzi unde am fost în seara asta?

Ridică dintr-o sprânceană.

— Păi, în primul rând, am plecat de lângă ai mei fără să-mi iau la revedere.

— Și n-a picat cerul pe tine?

Nici măcar nu încearcă să-și ascundă amuzamentul.

— Nu prea știu. Am șters-o de-acolo în timp ce luam cina cu ei. Vrei să știi ce-am mai făcut?

— Ce-ai mai făcut?

— M-am despărțit de Preston.

Vestea îi atrage atenția. Se răsuțește spre mine și se sprijină de balustradă, încrucișându-și brațele la piept. Cooper chicotește și clatină din cap.

— Aha! Acum are noimă. Ai fugit și te-ai gândit: care ar fi un loc bun în care să mă ascund? Sigur n-o să te caute aici, așa-i?

— Cam așa ceva, recunosc rușinată.

Înainte să vină taxiul, nu plănuiam să mă ascund aici. Dintr-un impuls de moment, i-am dat șoferului de taxi adresa lui Cooper.

— Și cât ai de gând să te ascunzi? Nu vreau să par nesimțit, dar casa mea nu e hotel, prințesă.

— Ai dreptate.

Liniștea ne cuprinde, mai sonoră decât sunetul valurilor care se sparg la mal.

Azi-dimineață, m-am trezit lac de sudoare. În timp ce clipeam în razele soarelui, ultimele imagini din visul meu — în care Cooper mă țintuia de perete, cu picioarele mele în jurul lui, cu mâinile lui arzătoare pe pielea mea — s-au evaporat odată cu roua dimineții de pe pervazul ferestrei mele. Ce ar trebui să fac acum? Sunt sentimente noi pentru mine. Niciodată nu am fost așa de obsedată de un băiat. Da, mi-a arătat că e interesat de mine, dar, dacă nu face el următoarea mișcare, nu știu ce înseamnă toate astea.

— Într-un fel, îmi doresc să nu ne fi întâlnit, declară el, într-un final.

Becurile de pe terasă îi luminează fața.

— Cum așa?

Unul dintre motive e la mintea cocoșului: am fost o mare pacoste.

— Pentru că treaba o să devină complicată, mă lămurește Cooper.

Se aproprie de mine până când mă lipește de balustradă. În tot acest timp, nu mă scapă din ochi.

Ceva se schimbă pe chipul lui. De parcă primesc un semnal subliminal, devin brusc vigilentă.

— Ce se întâmplă...

Nu mă lasă să termin de vorbit. Mă sărută.

Ținându-mă prinsă ca-n cușcă, lipită de balustradă, Cooper mă sărută intens. Pasional. Săptămâni întregi am tot așteptat să se întâmple asta. În timp ce mâinile lui îmi apasă șoldurile, uit de mine, mistuită de dorință. Îl sărut și eu cu poftă. Gem când îmi desface picioarele și îi simt erecția.

— O să-mi spui să mă opresc? șoptește el, sărutându-mă pe gât.

Ar trebui să mă gândesc la ce implică această clipă, la toate lucrurile pentru care n-o să fiu pregătită când o să mă trezesc, mâine-dimineată, și o să analizez greșelile din seara asta.

Îi răspund:

— Nu. Nu te opri.

Acum, că i-am dat undă verde, Cooper nu ezită nicio secundă. Îmi trage rochia în jos destul cât să-mi dezgolească sânii. Când cuprinde cu buzele unul dintre sfârcurile mele întărite, valul de emoție, adrenalina din pieptul meu sunt copleșitoare. Devin alt-cineva când sunt cu el. O fată dezlănțuită. Îi iau mâna și o călăuzesc în jos, pe sub rochia mea. Apoi degetele lui îmi scot lenjeria intimă și alunecă pe clitorisul meu, înainte să le simt în mine.

— La naiba! șoptește el, cu buzele lipite de pielea gâtului meu. Cât de udă ești!

Își strecoară două degete în mine. Degetul lui mare îmi dezmiardă clitorisul. Mă țin de umerii lui. Îmi mușcă buzele atât de tare, încât simt gustul sângelui. Picioarele îmi tremură din pricina orgasmului.

— Bravo, fata mea!

Zâmbește și mă sărută, înăbușindu-mi gâfâitul.

Când aud cuvintele astea, simt un fior. Fata *lui*. Știu că e doar un mod de exprimare, dar ideea de a fi a lui, de a mă poseda cu totul în seara asta declanșează un nou val de dorință.

Mă grăbesc să-i desfac blugii. Îi scot penisul și încep să-l mângâi. Îmi răspunde cu un geamăt care îmi desfată urechile. Mâinile lui mă apucă de fund. Ochii lui întunecați sclipesc de patimă.

— Hai înăuntru! îl îndemn.

— Am un prezervativ în buzunar.

Vocea lui e răgușită. Îl simt pulsând în palma mea.

— Pe bune? De ce ai așa ceva în buzunar chiar acum?

— Hai să nu punem astfel de întrebări!

Corect! Până acum o oră, am avut un iubit. Ce făcea Cooper — sau ce era pe cale să facă — nu e treaba mea.

Rupe ambalajul prezervativului, apoi îl potrivește la locul lui. Îmi ridică un picior și îl petrece pe după șoldul lui. Mă așază dintr-odată pe marginea balustradei, iar eu mă agăț de el, în timp ce mă penetrează încet. Dacă mi-ar da drumul acum, m-aș răsturna peste balustradă. Dar mă las complet în voia lui, pentru că am încredere în el. Savurez senzația pe care penisul lui tare o trezește în mine.

— Mac, mă simt atât de bine în tine!

Mă sărută din nou și împinge adânc. Mintea mi-e întunecată de dorință.

O adiere caldă îmi trece prin păr. Nu-mi pasă că am putea fi surprinși în orice moment. Nu-mi pasă nici măcar de faptul că nu știu dacă fratele lui e acasă. Sau că poate ne privește cineva de la distanță. Nu-mi pasă decât de senzația care îmi străbate corpul — una de plinătate, de potrivire. Când Cooper își trece degetele prin părul meu și îmi trage capul pe spate, ca să-mi sărute gâtul, nimic nu mă mai distrage de la opintirile lui prelungi, de la nevoia sălbatică și carnală pe care o simțim amândoi.

— O să-ți dai drumul din nou? îmi șoptește la ureche.

— Poate.

— Încearcă!

Se retrage până când rămâne doar cu vârful penisului în mine, apoi plonjează din nou. Adânc, apăsător. Un braț puternic se încolățește în jurul meu. Cealaltă mână ajunge între picioarele mele. Cooper își trece ușor degetele peste clitorisul meu. Gem de plăcere.

— O, continuă așa! îl implor.

După ce se apleacă să mă sărute, îi simt chicotul răgușit pe buzele mele. Șoldurile lui continuă să se miște, dar mai încet, tachi-nându-mă, aducându-mă pe culmea plăcerii. Sub asaltul acesta minunat, nu durează mult până când extazul își face apariția din nou și mă face să uit de mine. Îl simt în tot corpul.

— Așa! șuieră el, apoi iuțește ritmul.

Se împinge în mine cu sălbăticie, până când începe să geamă, să tremure și să respire sacadat.

Înghit în sec, respirând adânc și încercând să-mi potolesc bătăile nebunești ale inimii.

Îngaim:

— A fost...

N-am cuvinte să descriu experiența asta.

Și Cooper pare să fi uitat cum se vorbește:

— A fost... da.

Rădem încet și ne desprindem unul de celălalt. Cobor cu stângăcie de pe balustradă și-mi aranjez rochia. Cooper mă ia de mână și mă conduce înăuntru.

Fac duș, împrumut niște haine de la el și o scoatem pe Daisy la plimbare, pe plajă, sub clar de lună. Degetele încă îmi sunt puțin amorțite, iar picioarele — grele. A fost exact cum mă așteptam să fie, ba chiar mai mult decât atât. Pur, pasional.

Sunt uimită de faptul că nu mă simt jenată. Nu m-am mai culcat cu niciun alt tip în afară de Preston, deci nu știam la ce să mă aștept după... nu cred că știu cum s-o numesc. A fost doar sex?

O întâlnire romantică? Ceva despre care n-o să vorbim mâine-dimineată? E ciudat: nu-mi pasă.

În vreme ce ne întoarcem la el acasă, Cooper o necăjește pe Daisy cu un pai lung de stuf.

— Vrei să rămâi la mine peste noapte? îmi propune.

— Da, sigur.

Începând de acum, n-o să mai despici firul în patru. O iau de la capăt. O iau de la zero.

E timpul să mă distrez și eu.

23.

Cooper

Mintea mea e varză. Când mă trezesc lângă Mac, în pat, prima mea pornire e să iau iar niște decizii proaste. Apoi îmi aduc aminte că am intrat în bucluc. Aseară, eram foarte calm și detașat. Iar apoi, dintr-odată, a sărit pe mine. Pe urmă s-a întâmplat ceva superciudat. N-am vrut s-o las să plece. Am început să mă gândesc că, dacă se duce acasă, poate c-o să primesc un alt mesaj de genul: „Îmi pare rău, e vina mea. Am făcut o greșală. O să mă împac cu iubitul meu cretin”.

Și îmi dau seama că sunt într-o mare belea.

— 'Neața! mormăie ea, cu ochii încă închiși.

Când se întoarce spre mine și-și saltă coapsa peste piciorul meu, tachinându-mă când îmi atinge erecția, nu mă pot abține și o apuc de fund.

— 'Neața! îi răspund.

Mă sărută încet pe piept, după care mă mușcă ușor.

Tipa asta e culmea. Așa-s fetele cumiți, nu? Îmbrăcate cuviincios și manierate, până când rămâi singur cu ele. După aia, îți împing fața între picioarele lor și te zgârie până la sânge.

Mai stăm îmbrățișați câteva minute în patul meu, unde e cald și putem lenevi.

Mac ridică privirea spre mine. Pare neliniștită.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur.

— E o întrebare cam indiscretă.

— Nicio problemă!

— Sigur e ceva care nu mă privește.

— Ai de gând să mă întrebi sau vrei s-o ținem tot așa?

Mă tachinează din nou cu o mușcătură — de data asta, pe umăr.

— Bine. Te-ai culcat cu Sutton?

— Nu. Ne-am plimbat puțin pe debarcader și apoi a vomitat, așa că i-am chemat un taxi, s-o ducă acasă.

Mackenzie mă iscodește iar:

— Dacă n-ar fi vomitat, ai fi făcut vreun pas? Ai fi sărutat-o?

Ai fi adus-o aici?

— Poate. Probabil.

Când o simt cum se încordează lângă mine, îmi trec mâinile prin părul ei. Poate că alți băieți ar fi mințit-o, dar eu nu sunt ca alții. M-a întrebat, așa că i-am răspuns.

— Tu ai vrut să știi.

— Da, am vrut. Și eu am fost cea care a trimis-o pe Sutton la tine. N-am voie să fiu geloasă, bombăne Mac. Dar să fiu a naibii! Chiar sunt geloasă.

— Bine ai venit în clubul geloșilor! mormăi eu. Gândul că altul în afară de mine te-ar atinge îmi stârnește gânduri criminale.

— Ți-a mai spus cineva că ești un pic cam teatral?

Ridic din umeri.

— Te deranjează chestia asta?

— Absolut deloc!

Răsucesc pe deget o șuviță din părul ei.

— Știi — spun gânditor —, chiar dacă m-am enervat pe tine în seara aia, am redescoperit cât de amuzant e să mă prefac că

sunt Evan. A trecut o grămadă de timp de când n-am mai făcut asta.

— O făceați des?

— Tot timpul. Când eram în liceu, Evan dădea toate lucrările de control la geografie, în locul meu. Jur că are o memorie foarte bună când vine vorba despre capitalele statelor. Uneori, chiar ne despărțeam de iubita celuilalt.

Mackenzie suspină.

— Ce măgărie!

— Așa-i. Nu era frumos din partea noastră. Făceam schimb între noi ca să le jucăm farse prietenilor noștri, chiar dacă mulți dintre ei pot să facă diferența între noi, chiar și când încercăm să ne îmbrăcăm identic, din cap până-n picioare. Da, uneori e bine să iau o pauză de la a fi eu însumi și să mă transform în Evan. Să-mi trăiesc viața fără să mă gândesc la consecințe. Să faci ce vrei tu, să ți-o tragi cu cine vrei, fără niciun regret.

— Nu știi ce să zic... Mie îmi place de tine așa cum ești, spune ea și își plimbă palma pe pieptul meu gol. Chiar foarte mult.

— Stai! Vreau să-ți pregătesc micul dejun.

O opresc la timp, înainte ca mâna ei să mi se strecoare în boxeri.

— Nu putem să facem asta mai întâi? zice Mac, ridicând privirea și umezindu-și buzele.

La dracu'! *Prințesă, tânjesc să văd cum arăți când îmi faci sex oral, dar încerc să mă port ca un gentleman.*

Așa cum am mai zis, am mîntea varză.

— Dacă faci asta, nu mai coborâm din pat, o avertizez.

— Nu mă deranjează.

Oftez și o dau jos de pe mine, apoi mă ridic din pat.

— E tentant. Crede-mă, chiar aș vrea să ți-o trag, dar astăzi o să primesc o comandă cu materiale de construcție pentru casă, iar eu și Evan trebuie să ne apucăm de treabă devreme.

Mac se bosumflă. Tricoul meu atârnă pe umerii ei bronzăți. Picioarele ei goale parcă mă roagă să mă întorc în pat. Acolo îmi voi găsi sfârșitul! În patul ăla.

— Bine. Ar merge și un mic dejun. Ai brioușe?

— Pe bune?! râd eu, în timp ce mă îndrept spre baie.

Îi dau periuța de dinți de rezervă, pe care o țin în dulap, iar Mac îi rupe ambalajul. Ne spălăm amândoi pe dinți, unul lângă celălalt. Mă dă afară din baie, ca să facă pipi, iar eu mă duc să răspund la mesajul lui Billy West în legătură cu comanda de che-
restea. Încă sunt cu ochii în telefon, când Mac iese din camera mea și se duce în bucătărie.

Înainte să termin de tastat, simt aromă de cafea proaspătă.

— Sigur, scumpo! Servește-te! îl aud pe Evan.

O văd pe Mac lângă cafetieră, cu o cană în mână.

Și ea a simțit sarcasmul din vocea lui.

— Am vrut să umplu o cafetieră, în caz că vrea cineva cafea. Sper că nu te deranjează.

— Bineînțeles că nu îl deranjează, spun apăsător.

Vorbele mele îi sunt adresate lui Evan. Nu înțeleg de ce, brusc, are atitudinea asta.

O invit:

— Ia loc! O să prăjesc niște ouă. Vrei și șuncă?

— Să-i zic servitoarei să scoată vesela bună sau Majestatea Sa poate să mănânce și normal? întrebă Evan, luând cutia de cereale din dulap.

Încearcă să-mi blocheze calea spre frigider. Îl dau la o parte. Se comportă ca un copil.

— Termină, omule! îl dojenesc.

Se vede că Mac e stânjenită.

— Știi, de fapt, trebuie să mă întorc la cămin. O să plec.

— Ei, haide! Rămâi! Te duc eu la cămin după ce luăm micul dejun.

Dar e prea târziu. Indiferent care-i motivul proastei-dispoziții a lui Evan, e clar că a speriat-o.

Mac nu știe cum să scape mai repede de noi. Se duce grăbită în dormitorul meu. Comandă un taxi, în timp ce se îmbracă cu rochia ei de aseară.

Înainte să iasă pe ușa din față, o apuc de talie.

— Îmi cer scuze pentru purtarea lui Evan! Nu e un tip foarte matinal.

— Nu-i nimic. Serios! Sunt sigură că, dacă aș fi avut frați, și ei ar fi fost enervanți, mă liniștește Mac.

Mă uit la chipul ei. Nu mai are nici urmă de machiaj. Și-a prins părul într-un coc, în vârful capului. E mai frumoasă ca oricând. Ar fi trebuit să-i accept propunerea de a sta în pat toată ziua.

Se ridică pe vârfuri și mă sărută. Asta îmi dă de înțeles că ne vom revedea.

După ce Mac pleacă, îl caut pe Evan și îl găsesc în garaj.

— Hei, de ce te-ai purtat așa? îl întreb tăios.

Evan trece pe lângă mine, ducând pe umăr centura cu scule.

— Mai bine ți-ai pune aceeași întrebare! mi-o întoarce el. De când te joci de-a prințesa și servitorul? Planul era s-o faci să se despartă de Kincaid, nu să vă jucați de-a familia.

— Exact asta am făcut.

Îl urmăresc prin curte și apoi până în casă. Încerc să ignor cât de tare mă enervează ura din vocea lui.

— Aseară, Mac i-a dat lui Kincaid papucii.

— Super! spune el, desfăcând o bere, deși e șapte dimineața. Atunci, e timpul să scapi de ea. Îi aducem pe amândoi în același loc, ca el să te vadă împreună cu fata, apoi terminăm definitiv cu clonele.

Îi smulg berea din mână și o torn pe jos.

— Încetează cu prostiile astea! N-am chef să te îmbeți și dup-ai să îndrepti pistolul pneumatic spre mine.

— Sigur, tati! mă ironizează el.

Îndrept un deget spre frate-miu. O face dinadins.

— Alo! Dacă mai spui asta o dată, o să ai probleme.

Mă lovește peste mână și zice:

— Da, bine!

Evan e sictirit azi, iar eu m-am săturat de prostiile lui. Dar nu-mi permit să mă îngrijorez și mă gândesc la ce anume l-a determinat să se poarte așa, fiindcă trebuie să-mi dau seama cum naiba o să procedez cu Mackenzie. Fratele meu și prietenele noastre n-o să mă lase în pace. Toți patru mi-au dat târcoale, așteptând să-mi capturez prada. Vor neapărat să vadă că Mac suferă.

Mă gândesc la asta toată ziua, dar nu-mi vine nicio idee. Ceva mai târziu, ne ducem toți la barul lui Joe. Steph lucrează azi. Încă nu am găsit nicio variantă mai bună decât să trag de timp și să sper că nimeni n-o să aducă vorba de plan.

Eu și Joe ne înțelegem bine din nou. Încă sunt dezamăgit de cât de ușor i-a fost să cedeze și să mă concedieze, dar înțeleg de ce a făcut-o. E greu să-i porți pică unui tip care își face griji pentru creditul lui ipotecar, pentru împrumuturile pentru facultatea pe care o urmează copilul lui. Nu era corect să mă aștept să îmi țină partea, mai ales că trebuia să-și protejeze familia.

Alegem un separeu de lângă bar. Evan se așază lângă mine, iar Heidi și Alana, în fața noastră. Steph ne aduce meniul de băuturi, deși nu are nimeni nevoie de el, fiindcă îl știm pe de rost. Fetele comandă *shot*-uri. Evan și cu mine alegem să bem bere. Ne-am luat liber azi ca să reconstruim terasa din față, ceea ce înseamnă că mâine vom lucra tură dublă pentru Levi. Trebuie să ne trezim dis-de-diminețată. Aș prefera să nu fiu mahmur. Sunt sigur că lui Evan nu-i pasă de asta.

Bineînțeles că nu pierde ocazia și le spune fetelor ce s-a întâmplat cu Mackenzie.

— Sunt atât de excitată în momentul ăsta! se bucură Alana.

Are un rânjel diabolic care, sincer, mă sperie. Uneori, tipa e înfricoșătoare.

— Uită-te la mine! spune ea, arătându-mi brațul. Mi s-a făcut pielea ca de găină.

Heidi se uită la postările de pe contul de Instagram al lui Kincaid și zice:

— Tot ce trebuie să facem e să fim atenți și să-l urmărim când o să iasă în oraș, într-o seară. Trebuie să fie într-un loc public. Coop, apoi tu vii acolo cu fosta lui iubită și îl umilim de-l ia naiba! Doamne! Am putea vinde bilete pentru un asemenea spectacol.

— Fă-o mai repede, mormăie Steph. Dacă Kincaid ăla mai vine pe-aici, o să-i pun laxative în băutura. Vreau să se teamă să-și mai arate fața în public.

— De ce nu facem chestia asta în weekend? sugerează Evan și mă înghiontește cu cotul. Măine, o scoți pe prințesa la o întâlnire. Steph, tu o pui pe Maddie sau pe altcineva să-l invite pe Kincaid să iasă în același loc, și îl încolțim cu toții.

— Nu! spun eu.

În sfârșit, contribui și eu la conversație.

Evan se încruntă.

— Poftim?

Mă enervează că iar își bate joc de Mac. M-am săturat să tot aud de planul ăsta stupid și să mă prefac că sunt de acord cu el. Am renunțat la plan din clipa în care am realizat cât de mișto e Mac. E deșteaptă, sexy și fascinantă. E diferită de toate tipele cu care am fost până acum.

— Gata, am terminat! le spun prietenilor mei. Uitați de treaba asta!

— Cum adică să uităm? exclamă Evan.

Frate-miu îmi smulge sticla de bere din mână.

Mă încordez. Ar face bine să aibă mare grijă la ce urmează să-mi spună.

— Aveam o înțelegere! se răstește el.

— Voi voiiați să vă răzbunați, iar eu nu mai vreau să fiu implicat în treaba asta. Eu am fost cel care și-a pierdut slujba, nu voi. Deci eu am ultimul cuvânt în situația de față. S-a terminat.

Evan clatină din cap. Nu-i vine să creadă.

— Știam eu! Te-a prostit tipa, nu-i așa? Nenorocita aia de clonă te are la degetul ei mic și fandosit.

Izbesc cu palma în masă, făcând paharele să zdrăngăne.

— Ajunge! E valabil pentru toți! le spun fetelor. Nimeni nu se atinge de ea!

— Când te-ai sucit așa? întrebă Steph, nedumerită.

Nu o îvinovățesc. Până acum, nu le-am anunțat de schimbarea de planuri.

— Uite, de-aia nu ne putem distra ca lumea, se plânge Alana.

— Vorbesc serios! Să vă zic ceva: îmi place de Mac.

Respir profund, apoi continui:

— Nu mă așteptam să se întâmple, dar uite că așa a fost să fie.

Chiar îmi place de ea.

Heidi se încruntă.

— Așa-s bărbații..., mormăie ea pe sub mustăți.

Îi ignor comentariul.

— Nu știu încotro se îndreaptă relația dintre noi, dar vreau să fiți drăguți cu ea. Uitați că am vorbit vreodată despre planul ăla stupid! Nu mai e valabil. Gata cu comentariile urâte! îi spun lui frate-miu. Și nu mai complotați pe la spatele ei! le previn pe fete. De bine, de rău, voi, nemernicilor, sunteți familia mea. Vă rog să faceți asta de dragul meu.

Pe rând, în tăcerea care urmează, prietenele mele dau scurt din cap, în semn de încuviințare.

Furios, Evan pleacă valvârtej. Steph dă din umeri și se întoarce la treabă. Heidi și Alana se uită la mine de parcă sunt cel mai mare fraier pe care l-au întâlnit vreodată. Au reacționat mai bine decât am sperat. Totuși, nu îmi fac iluzii că acest lucru va fi ușor pentru vreunul dintre noi.

Heidi își trece o mână prin părul scurt și se uită lung la mine. În ochii ei zăresc furie. Tot acolo, văd o urmă de milă. Și o expresie răzbunătoare, alarmantă.

— Nimeni nu-i suflă niciun cuvânt lui Mac despre asta! o avertizez pe Heidi. Niciodată.

24.

Mackenzie

Îmi petrec săptămâna următoare evitându-l pe Preston cu atâta îndemânare, încât e păcat că evitatul nu e un sport olimpic, fiindcă aş lua medalia de aur. Şi Bonnie ar fi o concurentă pe cinste. Într-o seară, când Preston a sunat la uşa noastră, Bonnie a deschis-o, pe jumătate dezbrăcată, ca să-l pună pe fugă. Oricât de desfrânat e Pres, îi e frică să nu se facă de ruşine în public. Aşa că, atunci când Bonnie a început să vorbească foarte tare, iar vecinii noştri de pe hol au scos capul pe uşă, ca să vadă ce se întâmplă, Preston a şters-o repede.

Mi-e uşor să-i ignor mesajele şi apelurile. Dar e mai complicat să mă ascund de el prin campus. Am ajuns să mă strecur pe uşa din spate a amfiteatrelor, cu câteva minute mai devreme sau după sfârşitul cursurilor, ca să mă asigur că nu mă aşteaptă acolo. I-am rugat pe colegii cu care m-am împrietenit să-mi dea un mesaj când Pres e pe aproape. E o mare bătaie de cap, dar, cu siguranţă, e mai bine decât să mă prindă la înghesuală.

Se pare că totul în viaţa mea se reduce la a mă furişa. La a-l evita pe Pres. La a lucra la renovarea hotelului fără să le zic alor mei şi la a mă întâlni pe ascuns cu Cooper. Nu pot risca să-l

recunoască vreun student și să mă pârască lui Preston. Am impresia că și Cooper mă ascunde de Evan, așa că întâlnirile noastre au devenit din ce în ce mai... creative.

Deși încă nu am discutat la modul serios despre relația noastră, nu ne putem ține mâinile acasă. Sunt dependentă de el. Total dependentă. Bonnie îmi zice că sunt nebună după el. Aș fi contrazis-o dacă n-ar fi avut dreptate, încă de la început, în legătură cu tot ce s-a întâmplat până acum.

Sâmbătă seară mă întâlnesc cu Cooper într-unul dintre locurile noastre, pe plajă. Acest capăt al orașului Avalon Bay a fost cel mai puternic afectat de ultimele două uragane și e abandonat de ani buni. Aici nu sunt decât case goale și restaurante în plină descompunere. Mai e și un vechi dig de pescuit, sfărâmat și în mare parte acoperit de ocean. Am lăsat-o pe Daisy fără lesă, ca să alerge în voie. Cățelușa nu pierde timpul și începe să terorizeze crabii mici și să fugărească păsările.

După ce ne așezăm pe o bucată de lemn, Cooper mă trage în poala lui. Îmi cuprinde fundul în palme. Îl mângâi ușor pe ceafă, cu vârfurile degetelor, în felul acela care știu că-l excită.

— Dacă nu te oprești, mă avertizează el, o să ți-o trag fix aici, în fața pescărușilor.

— Ești un animal, îi spun, mușcându-l de buze.

— Nu mă mai tachina!

Mă sărută. Mâinile lui puternice alunecă pe coastele mele și ajung la sâni, apoi îmi cuprind talia. Se îndepărtează de buzele mele și mă privește în ochi.

— Se dă o petrecere în seara asta. Vino cu mine!

Ridic o sprânceană.

— Nu știu ce să zic, Coop. Ar însemna să ne vadă toată lumea. Sigur ești pregătit pentru asta?

— De ce n-aș fi?

Faptul că ne întâlnim pe furiș e, mai degrabă, un acord tacit. Deși inevitabilă, modificarea acordului ar aduce cu sine noi

consecințe. Asta nu înseamnă că nu sunt mulțumită că facem acest pas. Doar puțin surprinsă.

Îmi trec palmele peste pieptul lui, simțind fiecare mușchi, apoi mâinile mele îi întâlnesc mijlocul.

— Adică va fi *ca* la o întâlnire, precizez eu.

— *Ca* la o întâlnire, da.

Cooper își linge buzele. Are impresia că gestul ăsta e fermecător. De fapt, e al naibii de sexy.

Insist:

— Înseamnă că ne vom purta *ca un cuplu*.

Cooper îmi dă părul la o parte de pe umăr. Îl apucă în pumn și trage încet. E un gest subtil, tulburător, care a devenit codul nostru secret pentru „Vreau să smulg hainele de pe tine”. Ca atunci când îi mușc buza de jos sau îl apuc de jeanși și îl trag spre mine. Am aceeași reacție când mă uit la el sau pur și simplu când respir.

Cooper explică:

— Hai să zicem așa: nu i-o mai trag niciunei alte tipe. Și nu vreau ca alții să ți-o tragă. Dacă se uită cineva la tine ciudat, o să-i sparg fața. Sună bine?

Nu sună poetic, dar s-ar putea să fie cel mai romantic lucru pe care mi l-a spus vreodată vreun băiat.

O fi Cooper puțin vulgar și din topor, dar îmi place.

— Sună bine.

Rânjind, mă împinge din poala lui.

— Hai să ducem monstrulețul blănos acasă! propune Coop. Vreau să fac un duș rapid înainte să mergem la petrecere. Mereu simt că sunt plin de rumeguș.

— Mie îmi place. E bărbătesc, îi spun, iar el își dă ochii peste cap.

Intrăm în casă pe terasa din spate. Umplu bolul cu apă al lui Daisy, în timp ce Cooper se duce să facă duș. M-aș alătura lui, însă mi-am uscat părul cu föhnul, ceva mai devreme, și nu vreau să-mi stric coafura — mai ales acum, că mergem la o petrecere.

— Bună! mormăie Evan.

Apare în ușa bucătăriei. E desculț, poartă niște jeanși uzați și un tricou roșu.

— Nu știam că ești aici.

Mă așez la masă și privesc cum Daisy bea zgomotos din bolul cu apă.

— Da, aici sunt. Cooper e la duș.

Evan deschide un dulap și ia o pungă de chipsuri. O desface și bagă câteva în gură. Se uită suspicios la mine și întrebă:

— Ce plănuieți să faceți în seara asta?

— Cooper zicea ceva despre o petrecere. O să mergem acolo.

Nedumerit, Evan ridică o sprânceană.

— Te duce la petrecerea lui Chase?

— Da. Te deranjează?

— Absolut deloc, prințesă.

— Ești sigur?

— Era și timpul să ieși cu noi, adaugă Evan, ridicând din umeri. Dacă te-ai cuplat cu frate-miu, mai devreme sau mai târziu va trebui să întâlnești și gașca. Să-i câștigi de partea ta.

Aoleu! Acum am emoții. De ce a spus-o pe tonul ăsta?

Dacă prietenii lui Cooper mă urăsc?

Uit de supărarea mea pentru un moment, când Daisy începe să latre insistent. Mă uit la cățelușă. Pur și simplu stă acolo, lătrând la perete.

— Daisy!

— Nu-ți face griji, spune Evan. Probabil că latră la fantomă.

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu ți-a povestit Cooper despre fantoma noastră?

Înclină capul într-o parte și adaugă:

— Serios că nu ți-a zis? ăsta e, de obicei, primul lucru pe care îl zic când am musafiri. Să trăiești într-o casă bântuită e beton.

— Deci casa voastră e bântuită? întreb sceptică.

Nu sunt chiar atât de credulă.

— Da, cam așa ceva. Nu prea ne deranjează, explică Evan. Nu se poate spune că ne bântuie la modul serios. Dar, cu siguranță, stă și ea pe-aici.

— Cine e ea?

— Patricia Nu-Știu-Cum. Fetița care s-a înecat în spatele casei, acum o sută de ani. Avea vreo șase-șapte ani. Când e furtună, poți s-o auzi țipând. Iar din când în când, luminile din casă pâlpâie; de obicei, atunci când are chef de joacă...

Evan tace. Becul de deasupra mesei începe să pâlpâie.

O, la naiba!

Evan observă că m-am panicat și zâmbește.

— Vezi? Ne tachinează. Nu-ți face griji, prințesă! Patricia e o fantomă de treabă. Dacă vrei mai multe detalii, la biblioteca publică există articole din ziare vechi care vorbesc despre incidentul ăla.

Se apropie de Daisy, care între timp s-a liniștit, și o mângâie pe cap.

— Ce câine bun! Pune la punct fantoma!

Îmi pun în cap să vizitez biblioteca din Avalon Bay. Nu prea cred în fantome, dar îmi place istoria, iar acum, că dețin un hotel aici, sunt mult mai curioasă să aflu despre istoria orașului.

— Merg și eu la petrecere. Vă deranjează? spune Evan, apoi iese din bucătărie.

Cred că e o întrebare retorică. Oftând, mă uit spre ușă. Am impresia că există o singură persoană pe care trebuie s-o „câștig” în momentul de față: fratele geamăn al lui Cooper.

Prietenul lui Cooper, Chase, are o casă cu două etaje în oraș, cu o curte imensă în spate, care se prelungeste spre o zonă împădurită. În momentul în care ajungem acolo, sunt copleșită de numărul invitaților. Au venit o grămadă de oameni. Înăuntru, se joacă *beer pong*. Afară, lumea stă în jurul unui foc de tabără. Muzica e dată la maximum. Se râde zgomotos. Cooper face prezentările. Ar fi chiar distractiv, dacă nu aș observa că toată lumea

se holbează la mine. Între timp, Cooper, care pare că nu-și dă seama de stânjeneala mea, mă ține de mijloc și vorbește cu prietenii lui. Oriunde mă uit, lumea mă privește cu coada ochiului sau peste umăr. Aud șușoteli peste tot. De obicei, nu mă simt stânjenită când trebuie să socializez, dar e greu să nu mă simt aiurea acum, când toată lumea îmi transmite clar, din priviri, că n-am ce să caut aici. E deranjant. Sufocant.

Am nevoie de mai mult alcool, dacă vreau să supraviețuiesc în seara asta.

— Mă duc să-mi mai iau ceva de băut, îi spun lui Cooper.

Coop vorbește cu un tip tatuat, pe nume Wyatt, care se plânge că prietena lui nu vrea să se împace cu el. În apropiere, în curtea din spate, un grup restrâns asistă la un joc de Twister la care iau parte oameni îmbrăcați doar cu lenjerie intimă.

— Îți aduc eu de băut, se oferă Cooper. Ce vrei să bei?

— Nu-i nevoie. Stai aici și vorbește cu lumea. Mă întorc imediat.

Mă îndepărtez. Ajung în bucătărie, unde găsesc o sticlă singuratică de vin roșu, nedesfăcută. Sper să nu-mi provoace o mahmureală nasoală mâine-dimineată.

— Tu ești Mackenzie, nu? întrebă o fată superbă, cu părul lung și cu tenul măsliniu. Mackenzie a lui Cooper.

Poartă costum de baie și pantaloni scurți, cu talie înaltă. Stă la masă, pregătind o băutură.

— Da, eu sunt.

— Scuză-mi exprimarea! spune ea, cu un zâmbet prietenos, apoi pune capacul pe shakerul de cocktail și îl scutură energic. Am vrut să spun că am auzit multe despre tine de la Coop. Eu sunt Steph.

— O! Tu ești fata cu capra?

Buzele îi zvâcnesc.

— Poftim?

Râd stânjenită.

— Scuze! Cooper și Evan mi-au povestit despre întâmplarea de când erau ei mici, când au salvat o capră la ordinul prietenei lor, Steph. Era vorba de tine, nu?

Izbucnește în râs.

— Doamne, Dumnezeu! Da. Marea Răpire a Caprei! A fost ideea mea. Ți-au spus și că au lăsat-o în pădure? Nu-mi vine să cred! Ce naiba m-o fi apucat?

— Exact! exclam. Așa am zis și eu. Biata capră probabil a fost mâncată de vreo pumă.

Steph chicotește și mă corectează:

— Locuim într-un oraș de pe malul oceanului, deci aici nu trăiesc pume. Dar sigur a fost sfâșiată de vreun animal de pradă.

Pun sticla de vin pe masă și deschid un sertar, în căutarea unui tirbușon.

Steph toarnă amestecul în două pahare roșii. Îmi oferă unul.

— Lasă vinul! E groaznic. Încearcă chestia asta!

Împinge băutura spre mine.

— Crede-mă, e bun. Nu e prea tare.

N-are sens să jignesc singura persoană care mi-a vorbit la petrecerea din seara asta. Sorb din pahar și sunt plăcut surprinsă de gustul ușor dulce, de portocale.

— E foarte bun. Mulțumesc!

— Cu plăcere! Nu spune nimănui de unde-l ai! zice ea. Speram să se dea Cooper pe brazdă și să te aducă să facem cunoștință. Noi abia așteptam să te cunoaștem.

— Noi?

— Da, știi tu: gașca.

— Ah...

Și Evan a folosit cuvântul ăsta. Mă întreb cine mai face parte din această „gașcă”.

Un tip foarte atrăgător intră cu pași mari în bucătărie. Înalt, frumos și înarmat cu o pereche de gropițe. Îi zâmbește lui Steph.

— Cine e prietena ta? întrebă el.

Ochii lui albaștri și curioși mă privesc.

— Mă cheamă Mackenzie, îi răspund, întinzându-i mâna.

— Eu sunt Tate, zice el și-mi strânge mâna, iar degetele lui îmi mângâie pielea.

Steph pufnește.

— Țineți-o în pantaloni, drăguțele! E iubita lui Cooper.

Tate pare impresionat. Privirea lui mă cântărește, mă analizează lent.

— Serios? Norocosul!

Ia câteva beri din frigider și întreabă:

— Veniți și voi la foc?

— În curând, răspunde Steph.

— Super!

Tate iese din bucătărie.

După ce pleacă, Steph se grăbește să-mi spună adevărul despre el. E un mare afemeiat, dar cică îl salvează gropițele.

— E al naibii de simpatic, știi? oftează ea. Urăsc oamenii care sunt așa.

— Da, știi ce zici, aprob solemn. Pe unii pur și simplu nu ai cum să te superi. Continuăm să vorbim, în timp ce ne bem cocktailurile. Cu cât vorbim mai mult, cu atât îmi dau seama că îmi place de ea. Amândurora ne plac parcurile de distracții și hiturile pop din anii 2000.

— Am văzut un concert al unei trupe anul trecut, în Myrtle Beach. Cântau în deschidere pentru...

Steph se gândește puțin, apoi începe să râdă.

— Nu-mi aduc aminte. Tipii ăia au vreo cincizeci de ani acum.

— Doamne! Nu-mi vine să cred că mai cântă împreună.

— A fost ciudat, spune ea, turnând încă un rând de cocktailuri.

— Ce a fost ciudat? intervine în discuție o fată blondă, îmbrăcată cu un tricou negru, cu mânecile tăiate.

Se așază lângă Steph.

— Nimic, spune ea.

Când observă că blonda se holbează, zâmbetul lui Steph pierе.

— Heidi, ea e Mackenzie.

Se pare că toată lumea știe de mine. Mă întreb ce le-a spus Cooper despre persoana mea.

— Mă bucur să te cunosc, îi zic, ca să mai risipesc puțin tensiunea.

Probabil că Heidi e altă membră a „găștii”.

— Super! spune ea, plictisită. Steph, putem vorbi între patru ochi?

Lângă ea, o roșcată zâmbește batjocoritor, insinuând că situația mă depășește. Am impresia că nu sunt bine-venită aici.

— Știi, ar trebui să-l caut pe Cooper, îi spun lui Steph. Mi-a părut bine de cunoștință.

Nu aștept să primesc răspuns. Plec, lăsând băutura în urmă.

Îl găsesc pe Cooper în curtea din spate. Stă lângă o tipă foarte drăguță, al cărei fund parcă încearcă să evadeze din pantalonii ei scurți. Când mâna fetei atinge pieptul lui Cooper, îmi vine s-o bat. Dar îmi păstrez cumpătul, mă apropiu de el și-l apuc de curea. Asta îi atrage atenția. Îmi zâmbește.

— Haide! îl îndemn, ignorând privirea iritată a brunetei. Vreau să te pipăi pe întuneric.

Cooper nu stă pe gânduri. Pune sticla jos.

— OK.

Ocolim împreună casa și ajungem pe strada din față, unde și-a parcat camioneta. Mă ridică și mă așază pe hayonul deschis. Cu un rânjet obraznic, se proțapește între picioarele mele.

— Ai venit să mă stârnești, nu?

Își trece vârfurile degetelor peste coapsele mele goale. Rochia galbenă mi s-a ridicat aproape până în talie, dar corpul masiv al lui Cooper mă ferește de eventualele priviri curioase.

— Cam așa ceva.

— Îmi place, spune el. Ai lipsit destul de mult timp. E totul în regulă?

— Da. Am socializat. L-am întâlnit pe prietenul tău, Tate.

Îi fac cu ochiul și adaug:

— E drăguț.

Cooper se încruntă.

— S-a dat la tine?

— Foarte puțin. S-a oprit după ce a aflat că am venit cu tine la petrecere.

— Perfect! Deci nu trebuie să-l omor. Ai mai întâlnit și pe altcineva?

— Câtiva, răspund vag.

Nu vreau să vorbesc despre acest subiect.

Adevărul e că seara asta a fost destul de aiurea și mă tem să mă gândesc care-s șansele noastre de a face parte unul din viața celui alt. Cu cât mă gândesc mai mult la subiect, cu atât crește îndoiala în mintea mea. Nu mai vreau să gândesc. Vreau doar ca el să facă totul să dispară. Îmi trec degetele prin părul lui și îl trag spre mine, sărutându-l apăsător. Geme ușor și-și încolățește brațele în jurul meu. Mă sărută pasional.

Tresar când Evan se furișează în spatele nostru, îndreptând lanterna telefonului mobil spre noi.

— Ce faceți voi doi aici? Am rămas deja fără Dom Pérignon?

— Taci naibii! mormăie Cooper, dând telefonul la o parte. Nu găsești și tu pe altcineva să te distreze?

— Nu-i nevoie. Am venit să văd ce faceți voi, nebunaticilor.

Evan zâmbește și îmi face semn cu sticla de bere pe care o ține în mână. În prima noapte, când ne-am întâlnit pe plajă, am crezut că Evan e un tip OK. De atunci, mi se pare că e nepolitic și neprietenos. Nu se mulțumește să se poarte aiurea cu mine; vrea să știi că *se străduiește* să se comporte așa. Faptul că depune atâta efort mă enervează.

Cooper îi vorbește fratelui său din priviri. Între ei se desfășoară o întreagă conversație, iar eu nu o pot înțelege.

— Acum ai văzut ce facem. Pa!

— Am o curiozitate, Mac! spune Evan.

— Las-o baltă! se răstește frate-său. N-auzi?

Cooper se îndepărtează de mine, încercând să-l conducă pe fratele lui, vizibil beat, spre casă. Evan mă privește. Mai ia o înghițitură de bere și îl împinge pe frate-său.

— Mor de curiozitate, Mac. Ia zi: tipele ca tine fac sex anal?

— Ajunge, idiotule! izbucnește Cooper. Las-o în pace!

Evan nu se dă bătut:

— Sau plătești pe cineva care s-o facă anal, în locul tău?

Totul se întâmplă într-o secundă. Îl văd pe Evan râzând de propria glumă nesărată, apoi, dintr-odată, e trântit pe jos. Îi curge sânge din gură.

25.

Cooper

Îl dobor dintr-un singur pumn. Evan are noroc că e beat. Altfel, ar fi încasat-o și mai rău. Simt puțin regret când văd sângele curgând pe asfalt, dar toate remușcărilor se estompează când Evan se ridică și sare pe mine.

Își înfige umărul în stomacul meu și mă înșfacă de mijloc. Ne izbim de camioneta mea. O aud pe Mac țipând la noi, dar nu are rost. Evan s-a dezlănțuit. Iar când îmi dă câteva lovituri zdravene în coaste, nu-mi mai pasă că e fratele meu. Ceva în mine se destramă și, dintr-odată, întreaga mea lume se reduce la un singur scop: să-l bat măr pe Evan. Ne cărăm pumni reciproc și ne rostogolim în mijlocul străzii. Ne-am julit rău amândoi. Cineva mă apucă de brațe. Invitații încearcă să ne despartă.

— Du-te dracului! urlă Evan.

— Ți-ai căutat-o, mârâi la el.

Se avântă iar spre mine.

Ridic pumnii.

Lumea se îngheșuie între noi și ne desparte cu forța.

— Ce dracu' faceți? țipă Heidi.

Ea și Jay West îl apucă pe Evan și se pun între noi. Eu încerc să dau la o parte mâinile care mă țin în loc.

— Sunt bine, murmură Evan. Lăsați-mă în pace!

Reușește să scape din strânsoarea lor și pleacă.

— Mă duc eu după el, se oferă Steph.

— Nu! Lasă-l să se calmeze, o sfătuiește Alana.

Văzând că bătaia a luat sfârșit, toți, în afară de prietenii mei apropiați, se îndreaptă spre casă.

Heidi se uită urât la mine, apoi pleacă, iar Jay o urmează ca un cățeluș îndrăgostit. Mă întreb dacă sunt împreună. Sper că da. Poate că Heidi nu mă va mai urî atât de mult.

Steph și Alana se încruntă la mine, dar acum nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de părerea lor. Evan a meritat-o din plin.

Mac îmi cuprinde fața în palme și îmi cercetează loviturile.

— Ești bine?

Tresar când degetele ei ating locul de sub ochiul meu stâng, care se umflă rapid.

Mă uit atent la ea.

— Da. Dar tu?

Nu regret că l-am lovit pe Evan pentru cuvintele lui urâte, dar îmi pare rău că Mac a asistat la asta. Fir-ar să fie! Dacă fata asta mă părăsește din cauza...

Mă sărută pe obraz și spune:

— Ar trebui să te duci după el.

Ezit.

— Voi fi aici când te vei întoarce, îmi promite ea, de parcă mi-ar citi gândurile.

Nu am de ales. Trebuie să o cred. Pe lângă asta, faptul că Evan umblă haihui pe străzi, beat și nervos, ar putea să ducă la un dezastru. Pornesc pe stradă, în căutarea lui. Mă uit peste umăr o dată, de două ori, iar Mac e încă acolo, lângă camioneta mea.

Într-un final, îl prind pe Evan din urmă. Îl găsesc pe o bancă, într-un loc de joacă luminat doar de câțiva stâlpi de iluminat.

— Mai ai toți dinții în gură? întreb, așezându-mă lângă el.

Își pipăie maxilarul.

— Da. Lovești de zici că ai zece ani.

— Chiar și așa, tot te-am bătut, subliniez eu.

— Pe naiba! Te aveam la degetul mic.

— Mă aveai pe dracu', îi spun cu un zâmbet.

Stăm în liniște un timp, uitându-ne cum briza mișcă leagănele. Au trecut ani de când eu și Evan ne-am bătut atât de urât, de când am sărit unul la gâtul celuilalt. Aș minți dacă aș spune că nu mă așteptam la asta. De-a lungul timpului, s-au tot acumulat chestii. Poate că sunt idiot pentru că nu am vorbit deschis cu el până acum. Și totuși, să-și verse nervii pe Mac e un semn de lașitate, și n-o să-l las să-și facă un obicei din asta.

— Ai întrecut măsura.

— Ei, haide! protestează frate-miu. A fost puțin amuzant.

Stă cocoșat pe bancă, de parcă urmează să se prăvălească pe asfalt.

— Vorbesc serios, Evan. Mac nu ți-a făcut nimic rău. Dacă ai o problemă cu mine, poartă-te ca un adult și spune-mi! Trebuie să termini cu comentariile de căcat și cu purtarea asta agresivă.

Evan se uită la mine.

— Mi se pare că-mi dai un ultimatum. La asta s-a ajuns?

Scutur din cap, plin de frustrare.

— Fir-ar să fie! Ești fratele meu. Suntem rude de sânge și nimic nu va schimba asta. De ce ești așa de nervos pe ea?

— E vorba de principii. E o clonă, Coop. Oamenii ăia ne-au înjosit încă de când eram copii. Sau nu-ți mai aduci aminte? Nemernicii care își făceau apariția în mașinuțele lor stupide de golf, aruncau cu băuturi în noi, ne dădeau la o parte de pe stradă, când ne plimbam cu bicicletele.

Evan și-a rupt mâna o dată. S-a răsturnat într-un șanț, după ce o clonă l-a lovit cu mașina. Ne-am întors după o săptămână și i-am spart toate cauciucurile de la mașină. Ani întregi, am tot

trecut prin genul ăsta de situații. Ne-am luat la hartă cu ei. Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte.

— Da, oamenii ăia ne-au făcut rău, dar nu și Mac. Nu-i corect s-o pedepsești pentru ceva ce ți-a făcut unul dintre ei. Aș fi fost un nemernic dacă aș fi continuat cu planul de la început.

Oftez din rărunchi.

— De ce nu mă lași să mă bucur de ea?

Văd cum i se încordează umerii.

Cu toții am asistat la telenovela dintre Evan și Genevieve. Se certau mereu, în fața tuturor. Ne obligau să alegem de a cărui parte suntem, deși nu voiam să fim implicați. Se despărțeau. Și-o trăgeau. Se împăcau de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu am făcut niciodată crize în privința asta și nici nu m-am comportat urât cu Genevieve, în speranța că va pleca. Dacă Evan o iubea, era problema lui.

Prin urmare, de ce trebuie să se comporte atât de urât acum, când am găsit și eu pe cineva la care țin?

Evan oftează și se scarpină în cap.

— Nu mă pot abține, omule. Mă râcăie pe creier. De ce tocmai ea? Ai putea avea orice altă tipă.

— Nu știu ce să-ți spun. E diferită. Dacă i-ai da o șansă, ai înțelege.

Nu există niciun motiv întemeiat pentru care relația dintre mine și Mac ar trebui să funcționeze. La dracu! Poate că nici n-o să funcționeze. E încăpățânată, nu-i tace gura și mă scoate din sărite. Dar e și frumoasă, amuzantă, spontană și ambițioasă. Se pare că e genul meu de fată. Sunt nebun după ea. N-am mai întâlnit nicio tipă care să-mi rămână în minte zile și săptămâni întregi după ce am văzut-o prima dată. Mi-a intrat pe sub piele. Și, cu toate că suntem atât de diferiți, ea mă înțelege așa cum puțini alții reușesc.

Dacă mă amăgesc și toată chestia asta se va termina rău, atunci așa să fie! Cel puțin am încercat.

— Deci nu există nicio șansă să te conving să te răzgândești?
zice Evan.

Nu mai pare la fel de sigur pe sine.

— În calitate de frate, te rog să accepți relația mea cu Mac!

Stă pe gânduri. Pentru prima dată în viața noastră, suntem în tabere opuse. Mă întreb dacă simte prea multă ură, prea multă furie față de clone ca să-l atrag de partea mea.

Evan oftează și se ridică de pe bancă.

— Bine! Nu te pot salva de tine însuși. Voi înceta cu prostiile.

Mă mulțumesc cu atât și ne împăcăm. Odată întorși la petrecere, îl trimit acasă împreună cu Alana, ca să mă asigur că ajunge în siguranță, iar eu o duc pe Mac la cămin.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, îi spun, văzând că rămâne tăcută minute în șir.

Stă pe gânduri și se uită pe geam, iar asta mă îngrijorează.

— N-a avut nicio legătură cu tine, Mac. Evan era furios pe cine nu trebuia.

— Frații n-ar trebui să se bată.

Aștept. Nu sunt sigur dacă mai are și altceva de zis. Mă îngrijorez și mai tare când nu mai adaugă nimic.

— Vorbește-mi, Mackenzie!

— Dacă relația noastră e o idee proastă?

— Nu e.

— Vorbesc serios, Coop. Nu vreau să fiu motivul pentru care tu și Evan nu vă mai înțelegeți. Nu ajută pe nimeni. Tu nu poți fi fericit pentru că el e supărat, iar eu nu pot să fiu fericită pentru că tu ești supărat. Toți avem de pierdut.

Tocmai de-asta Evan trebuie să renunțe la ideile lui prostești și să ne lase în pace. Mac nu e așa cum își închipuie el, iar dacă ar înțelege-o, și-ar da seama cât de nedrept a fost cu ea.

— Lui Evan o să-i treacă.

— Și dacă nu îi trece? Nemulțumirile astea te macină.

— Nu-ți face griji, Mac!

Nu-mi pasă dacă fratele meu acceptă situația asta sau nu, atât timp cât se poartă frumos cu Mac și își ține comentariile pentru el. Toată viața am trăit pentru noi doi, pentru mine și Evan. Măcar atât — relația asta — vreau s-o am doar pentru mine.

N-am reușit să o liniștesc.

— Cooper, nu vreau să intervin între tine și fratele tău geamăn.

— Am făcut deja o alegere. Vreau să fim împreună. Evan o să se descurce, spun eu, aruncându-i o privire aspră.

Îi văd suferința în ochi.

— Și ce înseamnă, mai exact, să fim împreună? întrebă Mac. Știu că mai devreme am zis că ieșim împreună și am crezut că n-o să mă deranjeze... Dar apoi am venit la petrecerea aia. Ai văzut cum se uita toată lumea la noi? Ba nu! Se uitau la *mine* de parcă nu aveam ce să caut acolo. Iar tipa aia, Heidi, mi-a aruncat numai săgeți. Și am auzit niște fete spunând că sunt o snoabă bogată și că rochia mea e ridicolă.

— De ce să fie ridicolă?

Din punctul meu de vedere, rochia ei galbenă și scurtă e al naibii de sexy.

— Pentru că e o rochie Givenchy. Bănuiesc că nu poartă nici-meni o rochie de o mie de dolari când merge la o petrecere privată.

Obrajii lui Mac se înroșesc de stânjeneală.

— Nici măcar nu mi le cumpăr eu. Asistenta maică-mii mi le ia. În caz că n-ai observat, nu-mi pasă de modă. Eu port blugi și tricouri.

Devine din ce în ce mai agitată.

— Am ales rochia asta doar pentru că e drăguță, și de vară, și destul de scurtă încât să te înnebunească pe tine.

Îmi stăpânesc râsul și mă forțez să nu comentez faptul că bucata de material galben care abia dacă-i acoperă fundul costă o *mie de dolari*.

— Dar poate au crezut că mă dau mare. Habar n-am... Nu asta încercam să fac. Tot ce știu eu că nimeni nu voia să fiu la petrecere.

— Eu voiam să fiu acolo.

— Tu nu contezi, bombăne Mac.

Mă întind peste consolă și o iau de mână. Îmi împletesc forțat degetele cu ale ei și o corectez:

— Doar *eu* contez.

— Și *ei* contează. Ai un grup de prieteni. Vă știți dintotdeauna. Eu am doi prieteni, iar unul dintre ei e colega mea de cameră, așa că e obligată să mă placă.

De data asta, chiar râd.

— Mi-aș dori să am și eu un grup de prieteni ca al tău. Sunt invidioasă, spune ea cu sinceritate. Și chiar voiam să mă placă toată lumea.

Îi eliberez mâna și conduc camioneta spre marginea șoselei. Parchez și mă răsucesc spre Mac, privind-o cu seriozitate.

— Iubito, *eu* te plac. Și prietenii mei o să te placă. Îți promit.

Mac se încruntă.

— Nu face promisiuni pe care nu le poți respecta!

— Vorbesc serios. O să se dea ei pe brazdă. Mai așteaptă puțin! Nu mă părăsi doar pentru că amicii mei nu te-au primit foarte călduros în seara asta și fiindcă niște fete te-au judecat din cauza unei rochii. Apropo: ca să știi și tu, rochia asta e cel mai sexy lucru pe care l-am văzut vreodată. Vreau să smulg cu dinții bucata asta de material de o mie de dolari.

Mac râde.

— Chiar te rog s-o smulgi!

— Să nu mă părăsești, Mac!

Mă jenez când aud tonul rugător din vocea mea.

Pe chipul ei frumos dansează umbre. Pentru o clipă, rămâne tăcută. Simt că trece o veșnicie până răspunde, într-un final.

Ochii ei verzi sclipesc în lumina farurilor unei mașini care trece pe lângă noi. Se aplecă și mă sărută apăsător. Se desprinde de mine, cu respirația întretăiată, și șoptește:

— Nu te părăsesc.

26.

Mackenzie

Mai așteaptă puțin, mi-a spus el.

O să se dea ei pe brazdă.

Cooper vorbește prostii! De când cu petrecerea-dezastru, m-am străduit și am făcut tot posibilul să câștig „gașca” lui Cooper de partea mea. Deși nu ar recunoaște niciodată, știu că îl deranjează diferențele dintre mine și prietenii lui. Nu vreau să fiu motivul pentru care se îndepărtează de oamenii la care ține. Ei sunt în viața lui de mult mai mult timp decât mine. În opinia mea, nu avem motive să nu ne înțelegem cu toții.

Așa că încerc. Chiar mă străduiesc din răspuțeri. Fie că e vorba să jucăm *darts* într-un bar sau să lenevim pe plajă, lângă un foc de tabără, am făcut progrese în ultimele săptămâni. Cei mai mulți dintre amicii lui Cooper — Tate, Chase, Wyatt — s-au obișnuit cu mine. Chiar am ieșit într-o seară, la cină, cu Chase și cu iubitul lui — un tip drăguț, pe nume Alec, care e student tot la Garnet. Doar că ei nu se pun la socoteală, pentru că nu pe ei trebuie să-i cuceresc, ci pe cei mai apropiați de Cooper.

În afară de Steph, care mi-e încă aliată, nu pot să sparg zidul dintre mine, Alana și Heidi. Deși în ultima vreme Evan nu s-a

mai purtat ca un idiot nesuferit, e tăcut în preajma mea. A adoptat deviza „Dacă nu ai nimic frumos de zis, mai bine îți ții gura”.

Mi-am zis că seara asta ar fi momentul perfect pentru o ieșire mai intimă. Doar *gașca*. O să luăm câteva gustări, o să ne uităm la filme de groază, poate că o să jucăm Adevăr sau Provocare. O să petrecem mai mult timp împreună.

Sigur că nu se putea altfel! Până după-amiază, ploile prognozate pentru această seară se transformă în avertismente de furtuni puternice și tornade în statele Carolina de Nord și Carolina de Sud.

Minunat! Nici măcar vremea nu ține cu mine.

Acum o oră, Cooper și Evan au plecat să-l ajute pe Levi să închidă trapele din unul dintre șantierele lui. Acum stau aici, în casa lor, alături de vreo patru kilograme de aripioare de pui și de pâine cu usturoi și brânză, iar dincolo de ușile glisante de sticlă, deasupra oceanului, cerul devine gri și rău-prevestitor. Pentru că nu am nimic de făcut și pentru că iubesc furtunile — mă atrage haosul care urmează să se dezlănțuie —, deschid ușa din spate și las aerul rece să intre. Mă așez pe canapea și încep să-mi fac temele. Televizorul se aude în surdină. Pe canalul cu știri locale, oamenii care prezintă rubrica Meteo stau în fața unei hărți inundate de roșu și portocaliu.

Termin de citit pentru cursul de antropologie și mă uit la câteva clipuri pe laptop, pentru cursul meu de cultură mass-media. Observ un fulger uriaș. E urmat de un tunet care zguduie casa. Potopul înfiorător mă sperie. Daisy, care stă sub o pătură la picioarele mele, țâșnește din cameră și fuge în ascunzătoarea ei preferată, sub patul lui Cooper. Ploaia începe să se reverse. Furtuna înghite orizontul. Sar de pe canapea și închid rapid ușa glisantă, apoi șterg cu o lavetă apa care s-a strecurat înăuntru.

Aud un bocet slab în depărtare.

— Daisy, tu ești?

Să fi ieșit cumva din casă fără s-o văd?

Mă uit în camera lui Cooper și o găsesc sub pat, cu lăbuțele întinse pe podea și cu căpșorul între ele.

— Tu plângeai, micuțo?

Tresar când aud din nou sunetul. E mai mult un țipăt decât un bocet, și e clar că vine de undeva de afară.

Când e furtună, poți s-o auzi țipând...

Când îmi aduc aminte de ce mi-a spus Evan, pulsul mi se accelerează. Chiar a vorbit serios când mi-a zis că locul ăsta e bântuit? Cum naiba o cheamă pe fetița aia?

— Patricia? îngaim, privind precaut prin cameră. Tu ești?

Becurile de deasupra mea încep să pâlpaie.

Țip de spaimă. Daisy dispăre sub pat.

Ies din camera lui Cooper. Inima stă să-mi sară din piept. Ar trebui să caut niște lumânări, în caz că se întrerupe curentul. Nu mă atrage deloc ideea de a sta pe întuneric, ascultând țipetele unui copil mort de un secol.

Exact când mă aștept să le aud din nou, zgomotele stridente izbucnesc iar. Aud o grămadă de sunete amestecate cu tunetele.

— Patricia!

Vocea mea e mai liniștită, dar mâinile mele cam tremură.

— Hai să ne purtăm frumos, bine? Știu că nu e distractiv să fii moartă, dar asta nu înseamnă că trebuie să urlî din toți bojocii. Dacă vorbești mai încet, o să ascult orice ai...

Un alt țipăt.

— Sau poate că nu, o dau eu la întors. Bine, ai câștigat, Patricia! Continuă să mă sperii de moarte!

Merg în bucătărie, unde încep să deschid dulapurile, în căutarea lumânărilor sau a unei lanterne. Găsesc un pachet de lumânări mici. Respir ușurată. Bun! Iau una dintre brichetele de pe măsuta de cafea. Acum sunt pregătită de orice.

Când mă îndrept spre sufragerie, aud un bâzâit. Cred că îmi sună telefonul, dar apoi îmi dau seama că îl am în buzunar. Urmăresc sunetul și mă apropii de blatul de bucătărie, unde telefonul

lui Cooper vibrează. La naiba! Și-a uitat telefonul acasă. Văd că are mai multe apeluri pierdute și câteva mesaje. Nu le citesc, fiindcă nu vreau să-i încalc intimitatea, dar observ că mesajele au fost trimise de Alana și de Steph.

Dat fiind de câte ori au încercat să dea de Cooper, bănuiesc că e o urgență. L-aș suna pe Evan, să-i spun ce se întâmplă, dar nu am numărul lui în agendă și nici nu pot debloca telefonul lui Cooper. Dacă e chiar atât de important, fetele îl vor suna și pe Evan.

Îmi văd de treabă și mă întorc la temeile mele.

Dar telefonul continuă să mă întrerupă. Din cinci în cinci minute, mobilul lui Cooper începe să se vibreze pe blatul de bucătărie. În cele din urmă, răspund.

— Steph, tu ești? întreb, citind numele de pe ecran.

— Cu cine vorbesc?

— Sunt Mackenzie. Cooper și Evan au plecat cu Levi. Cooper și-a uitat telefonul acasă.

— La naiba! izbucnește ea, frustrată. Am tot încercat să dau de Evan, dar nici el nu răspunde.

— Ce s-a întâmplat?

— Curge apă prin tavanul din baie. Am auzit un sunet ca și cum un copac ar fi căzut pe acoperiș și, dintr-odată, ne-am trezit cu apă pe pereți.

— Sunteți tefere?

— Da, dar trebuie să reparăm acoperișul înainte să se inunde toată casa. Am pus prosoape pe jos, dar e prea multă apă și n-avem cum s-o oprim.

Fir-ar! Dacă nu pot da de Evan, înseamnă că amândoi încă sunt ocupați și îl ajută pe unchiul lor. Furtuna e din ce în ce mai puternică, iar vântul și ploaia bat în ferestre. Dacă mă iau după rubrica Meteo de la televizor, nu se va sfârși rapid. Asta înseamnă că, în curând, Steph și Alana vor avea nevoie de o plută.

Încerc să găesc o soluție. Îmi aduc aminte de camioneta lui Cooper, pe care a lăsat-o acasă, și de cheile aflate pe măsua

de cafea. Pun pariu că are tot felul de lucruri în garaj — de pildă, o scară și câteva prelate.

În mintea mea se conturează un plan.

— Steph, notează numărul meu de telefon și dă-mi un mesaj cu adresa voastră! Vin la voi!

Aud un zgomot în fundal. Probabil că e vocea Alanei.

— Ăă... Nu sunt sigură că e o idee...

Nu o las să termine:

— Mă duc să iau niște materiale din garajul lui Cooper și vin spre voi. Ai încredere în mine! O să rezolvăm problema.

— Bine, cedează ea, într-un final.

Mi se pare că aud o notă de ușurare în vocea ei.

După ce închei apelul, iau o geacă de-a lui Cooper, iau cheile camionetei și mă îndrept spre garaj, prin ploaie și noroi. Înăuntru, rezemate de perete, văd tot felul de materiale de construcții rămase de la renovările de care se ocupă Cooper și Evan. Printre ele, găsesc un fel de material din vinil de culoare neagră și o frânghie. Din fericire, sculele lui Cooper sunt bine organizate, așa că găsesc imediat un ciocan, niște cuie și un pistol mare cu capse. E de ajuns.

La zece minute după ce am vorbit cu Steph, aduc camioneta lângă ușa garajului și o încarc cu toate materialele, luptându-mă cu scara de aproape patru metri, apoi pornesc spre Steph și Alana.

Când ajung la casa micuță și albastră, totul pare OK. De aici, din față, nu se vede nici urmă de stricăciune. De îndată ce sun la ușă, Steph deschide și mă trage înăuntru, fiindcă ploaia dă să intre pe ușă.

— Pe aici! spune ea, după ce ne salutăm scurt.

Mă conduce pe veranda din spate. De aici, văd ramurile unui copac ce atârnă de colțul din spate al casei.

— Am fost norocoase că la ultimul uragan ramurile alea nu s-au prăbușit pe casă. Era doar o chestiune de timp până să pice.

— A tot zis Evan că o să vină să mai scurteze crengile, spune Alana, cu mâinile pline de prosoape ude. Dar bineînțeles că a uitat.

Steph o privește și îi zice:

— Ar fi bine să duci prosoapele astea în uscător, ca să avem ce pune pe jos când celelalte se fac learcă.

— Sper că n-aveați de gând să faceți duș în seara asta, oftează Alana.

— Haideți afară, să mă ajutați! le cer fetelor. În primul rând, trebuie să ajungem pe acoperiș și să scăpăm de ramurile alea. Având în vedere cât de nasolă e vremea, dacă le lăsăm acolo, s-ar putea să înrăutățească situația.

Steph se uită la mine, îngrozită.

— Poftim? Doar nu vrei să urci pe acoperiș!

— La ce te așteptai? o întreb ironic. Vrei să-l suni pe Cooper, ca să-ți aducă mai multe prosoape?

— Dar e periculos. În plus, mai și fulgeră.

Bineînțeles că Steph are dreptate. Însă alternativa ar fi să așteptăm să se inunde toată casa și să rămână o ditamai gaura în acoperiș. Am petrecut trei ani de liceu lucrând cu echipa care se ocupa de producție pentru piesele de teatru puse în scenă de școală. Sunt destul de îndemnatică atunci când e nevoie.

— O să urc pe acoperiș și o să leg frânghia de ramuri, ca să le cobor până la voi. Apoi o să acopăr gaura cu niște materiale. Voi termina repede.

E o minciună. Nu voi termina repede, dar trebuie să trec la treabă. Cu cât pierd mai mult timp vorbind cu Steph, cu atât va fi mai rău.

— Spune-ne ce să facem! cere Alana.

E prima oară când îmi vorbește fără să zâmbească ironic. Constat că facem progrese.

Plouă de rupe, iar noi ne străduim să ducem materialele în curtea din spate și să proptim scara de un perete lateral al casei. Odihnește-te în pace, covor din sufragerie! Știi că îmi risc viața

urcând pe o scară de metal, în toiul unei furtuni, dar au trecut câteva minute bune de la ultimul fulger, așa că îmi încerc norocul și urc, ducând frânghia pe umăr.

Am în picioare bocancii de drumeție ai lui Steph. Pășesc pe acoperișul înclinat. La fiecare pas, simt de parcă m-am încălțat pentru prima dată cu patine pentru gheață. Nu am de ce să mă sprijin. Sunt atentă să nu fac nicio mișcare bruscă. Reușesc să leg frânghia în jurul crengii uriașe, bifurcate, apoi trag de un capăt, ca să mă asigur că frânghia e bine strânsă. O petrec peste o altă ramură a copacului, ca să acționeze ca un scripete. Reușesc din prima încercare. Bravo mie!

Jos, Steph și Alana țin de frânghie cât pot ele de bine, iar eu le ajut, cu grijă, să tragă ramura de pe marginea acoperișului. Când o coboară la pământ, văd imediat locul de unde lipsesc câteva șindrile. Printr-o gaură largă, apa curge înăuntru.

Cobor încet. Fetele au început să deznoade frânghia.

— Cât de rău e? întrebă Steph, ștergând apa care i se scurge pe față.

Stăm în noroi până la glezne. Curtea s-a transformat într-o piscină, iar bocancii lui Steph sunt plini de apă.

— E o gaură în acoperiș. Nu foarte mare.

Strigăm ca să ne putem auzi dincolo de vântul asurzitor și de ploaia care lovește copacii și răpăie pe acoperișul metalic al verandei.

Îmi dau la o parte părul ud care mi s-a lipit de frunte.

— Tot ce putem face este să acoperim gaura și să sperăm că ploaia o să înceteze în curând, le zic.

— Ce putem face?

Alana mă privește îngrijorată. Părul ei roșu-aprins i s-a lipit de gât.

— O să iau pistolul cu capse, ciocanul și cuiele. Tu și Steph legați prelata cu frânghia asta, ca s-o trag ușor la mine, după ce mă urc iar pe acoperiș.

— Fii atentă! îmi spune Steph, pentru a cincea oară.

Tot ce vreau e să termin treaba și să mă usuc. Degetele mi s-au murat, iar chiloții sunt uzi learcă. Frigul mi-a intrat în oase. După ce fetele ridică prelată și eu tai o bucată suficient de mare, folosind briceagul Alanei, o fixează cu ajutorul pistolului cu capse și o bat în cuie. Tremur din tot corpul și îmi clănțâne dinții, așa că durează o veșnicie să bat cuiele astea.

— Ești bine? strigă Steph.

Mai bat un cui până la jumătate, dar pe urmă ciocanul îmi alunecă din mână, iar cuiul ăsta idiot se îndoiește. Ia mai dă-l încolo! E destul de bine și așa.

— Vin acum! îi răspund.

Cobor și toate trei ne grăbim să intrăm, lăsând frânghia și prelată în curte. Un fulger scapără chiar deasupra noastră.

Intrăm în baie, ne dezbrăcăm până la chiloți, după care ne aruncăm hainele umede și pline de noroi în mașina de spălat.

— A fost cât pe-acți! îmi spune Alana, cu zâmbetul până la urechi.

Îi zâmbesc și eu din toată inima. Amândouă suntem conștiente că am scăpat ca prin urechile acului.

— Exact! aprobă Steph, cu o privire obosită. Ce i-aș fi spus eu lui Cooper, dacă te electrocutai pe acoperiș?

Alana scoate din dulap trei pături, ca să ne încălzim.

— Ar fi trebuit să ascundem cadavrul tău și să-i spunem că ai dat bir cu fugiții.

Alana vede că mă încrunt. Ridică din umeri și zâmbește, apoi adaugă:

— De ce te uiți așa? Încă nu l-ai văzut pe Cooper nervos.

Alana și cu mine mergem în sufragerie. Steph pune de cafea. Stau pe canapea și tremur, înfășurată în pătură. Alana primește un apel și răspunde:

— Salut! Da, ne-am dat seama. Mackenzie e aici, cu noi. Sigur! Ne mai auzim.

Lasă telefonul deoparte și se așază lângă mine.

— Băieții vin încoace.

— Îmi poți împrumuta niște haine, te rog?

Dat fiind că am pus hainele mele ude în mașina de spălat, n-aș vrea să plec de aici doar în lenjerie intimă și cu geaca lui Cooper.

— Sigur că da.

Steph aduce ceștile cu cafea. De obicei, o beau cu frișcă și puțin zahăr, dar acum nu sunt pretențioasă. O cafea neagră și fierbinte e exact ce-mi trebuie ca să-mi alung frigul din oase.

— Ce-ai făcut acolo sus a fost foarte tare! mă laudă Steph, așezându-se pe canapea, între mine și Alana. N-aș fi crezut că ești atât de bună la treaba cu mâinile.

Mă privește cu un zâmbet plin de regret. Își dă seama că aș putea să iau remarca ei ca pe o insultă.

Încep să povestesc:

— Când eram în clasa a zecea, am avut un profesor de chimie care ne puna numai note mici. Singura modalitate de a obține puncte în plus era să faci voluntariat, așa că am ajutat la construirea decorurilor pentru piesele de teatru puse în scenă de școală. A fost distractiv, cu excepția momentului în care aproape c-am rămas fără un deget, când un coleg m-a atins cu burghiul.

Îi arăt lui Steph cicatricea de pe degetul meu arătător.

— Mi-a făcut degetul ferfeniță.

— Ce nasol!

Alana intervine:

— Mulțumim că ai venit! Nu știi ce ne-am fi făcut fără tine.

Steph pufnește în râs:

— Alana e vai de mama ei. Îi e frică de înălțime.

Alana se uită urât la Steph și îi arată degetul mijlociu.

— Mersi, scorpie ce ești!

Steph ridică din umeri.

— Am spus adevărul.

— Încerc să mă port frumos. Mai lasă-mă în pace!

N-o cunosc foarte bine pe Alana, dar cred că am făcut un mare pas înainte. Ca să o conving să mă simpatizeze, a fost nevoie doar să fac pe eroina și să sfidez moartea. Gata! Am câștigat de partea mea două treimi din gașcă. Dacă mi-aș da seama cum s-o cucesc și pe Heidi, ar fi super.

Vorbim vreun sfert de oră. Când le zic că am cumpărat hotelul The Beacon, Steph îmi dă o grămadă de detalii despre clădire. A lucrat trei veri la hotel. Are cunoștințe care mi-ar putea fi de folos, deci îmi pun în cap s-o invit la hotel, de îndată ce intru în posesia lui. Faptul că știe atât de multe despre Beacon ar putea fi un adevărat atu.

— Au sosit ajutoarele, domnișoarelor! exclamă Evan, dând buzna pe ușă, ud leoarcă și fără tricou. Unde-i problema?

E ciudat că, în ciuda faptului că mă culc cu fratele lui geamăn, nu mă tulbură deloc să-l văd pe Evan la bustul gol.

— Ai întârziat două ore, spune sec Alana.

În mod clar, nu e impresionată de intrarea lui măreață.

Evan își scutură apa din păr cu eleganța unei potăi fără stăpân, apoi îi aruncă Alanei o privire sarcastică și o ia peste picior:

— Of! Îmi pare rău. Încă nu mi-ai dat avansul pe luna asta, ca să-ți stau la dispoziție tot timpul.

Cooper îl împinge pe frate-său din ușă și intră. Pare puțin derutat când mă vede pe canapeaua prietenelor lui, înfășurată într-o pătură, ca un hotdog ud.

— Am văzut camioneta mea afară, spune el, nedumerit. Ai venit să le ajuți?

Ridic din umeri și îi zâmbesc.

— Da. Am furat niște materiale de la tine. Ai o influență proastă asupra mea.

— Pe bune?! râde Cooper.

Sclipirea din ochii lui e ațâțătoare. Mă excit cât ai clipi. Am senzația că toată lumea aflată de față își dă seama de ce se petrece

între noi, dar nu-mi pasă. Când Cooper Hartley intră într-o încăpere, îmi pierd mințile. Urăsc și ador totodată chestia asta.

Băieții se duc în bucătărie și-și toarnă câte o ceașcă de cafea.

— Am fost norocoase că a venit Mackenzie, spune Steph. Nebuna asta s-a urcat pe acoperiș și a acoperit singură gaura.

Alana întinde propria cană de cafea spre Evan, îndemnându-l să-i mai toarne puțin, iar el își dă ochii peste cap când ne vede pe toate trei înfășurate în pături.

— În altă ordine de idei — adaugă Alana —, să nu folosiți baia de oaspeți! E ca un acvariu acolo.

— Stați așa! intervine Cooper. Mac, te-ai urcat pe acoperiș?

— S-ar putea să-mi fi găsit o nouă vocație, îi răspund. Ar trebui să mă ocup personal de renovarea hotelului, așa cum fac oamenii în emisiunile alea de la televizor.

— Hei! exclamă Steph, lovindu-mă peste braț. Vreau să fiu eu prezentatoarea emisiunii.

— Tot nu-mi vine să cred că ai cumpărat hotelul Beacon, se minunează Alana.

Cooper trântește ceașca pe televizor. Cafeaua se varsă, iar noi rămânem tăcuți.

— Și voi două n-ați încercat s-o opriți?

— Coop, s-a rezolvat, spune Steph, ignorându-i izbucnirea. Pur și simplu ploua în casă.

Cooper i-o retează:

— Da, dar nu tu ți-ai riscat viața.

Vocea lui e plină de asprime. Habar n-am ce anume a provocat furia asta bruscă. Să urc pe acoperiș în toiul furtunii nu a fost o decizie foarte chibzuită, dar nimeni nu a fost rănit. Poate doar orgoliul lui Coop.

Încerc să-l liniștesc:

— Hei, e în regulă! N-am pățit nimic. Fetele au avut nevoie de ajutor, iar eu m-am oferit să vin. A fost decizia mea.

— Mă doare-n cot a cui a fost decizia asta tâmpită! Ar fi trebuit să ai mai multă minte, îmi reproșează el.

Îmi vorbește de sus, cam așa cum mi-a vorbit Preston când i-am spus că am cumpărat hotelul.

Mă enervez. De ce toți cu care am fost simt nevoia să mă dădăcească? Nu m-am despărțit de Preston ca să-l las pe altul să mă trateze ca pe un copil.

— Iar voi două, completează el, uitându-se la fete, trebuia s-o fi oprit!

— Prietene, calmează-te! îi zice Alana, lăsându-și capul pe spate și oftând plictisită. Mac e om în toată firea. Și ne bucurăm că e aici, cu noi.

Simt că ăsta e felul Alanei de a-și cere scuze față de mine. Eforturile mele din seara asta au înmuiat atitudinea rece cu care fetele m-au tratat până acum. Aș zice că suntem în relații bune.

— Mai lasă-mă, Alana! V-a ajutat doar fiindcă vrea ca tu și Heidi să nu vă mai purtați urât cu ea.

Izbucnesc:

— Nu te-am rugat să vorbești în numele meu!

Mersi că m-ai dat de gol, nemernicule! Chiar făceam progrese cu fetele, dar tu nu mă ajuți deloc.

Cooper se apropie de canapea și se postează în fața noastră.

— Ai fi putut să mori! se răstește la mine. În caz că n-ai observat, suntem în plin uragan.

Rămân cu gura căscată.

— Îți bați joc de mine? În caz că n-am observat? Acum, brusc, îți faci griji pentru siguranța mea? Tu ești cel care m-a lăsat în casă, în toiul uraganului. Eram singură! Doar eu și Patricia, care urla ca un demon!

Cooper se uită la mine de parcă aș fi nebună.

— Vorbești despre Daisy?

— Nu vorbesc despre câine, Coop, ci despre Patricia!

— Nu știi cine e Patricia! Te-ai țcănit?

— Fetița moartă, care s-a înecat lângă casa voastră, acum o sută de ani, și...

Mă întrerup din tiradă și mă uit la Evan. Buzele lui zvâcnesc nestăpânit. Nemernicul râde.

— Dobitocule! mârâi eu. Pe bune? M-ai păcălit?!

Evan își încrucișează brațele la piept și mi-o trânteste:

— Mackenzie, scumpo, n-o să-mi cer scuze pentru că ești prea credulă. E vina ta!

Pe canapea, Alana și Steph râd isteric. Lui Steph i-au dat lacrimile. Printre râsete, repetă cuvintele „fetița moartă”.

Cooper mustăcește.

— Să nu îndrăznești să râzi! îl avertizez, arătându-l cu degetul.

Cooper abia dacă se poate abține.

— Evan are dreptate. E vina ta.

Mă holbez la el.

— Evan e sadic. Și tu ești nesimțit.

— Eu, nesimțit?!

Indignată, îmi pun mâinile în șolduri. Uit de pătura înfășurată în jurul meu. Pică pe covorul ud, iar eu rămân doar în sutien negru și în chiloți roz-aprins.

Evan își linge buza de jos și exclamă:

— Așa mai zic și eu!

În ciuda privirii lui libidinoase, tonul lui Cooper rămâne rece.

— Ia-ți hainele, Mac! Plecăm.

— Nu!

Cooper mijește ochii și repetă:

— Haide!

— Nu. Acum locuiesc aici.

Alana chicotește.

Cooper face un pas spre mine.

— Mackenzie, să mergem!

— Nu!

Brusc, mi se usucă gâtul. Tensiunea face aerul irespirabil. Nu știu dacă e furios sau excitat; ochii lui aprinși par să absoarbă tot oxigenul din cameră.

Se uită la frate-său și spune:

— Evan, dă-mi cheile tale! Poți să te întorci acasă cu camioneta mea.

Evan zâmbește de parcă știe ce plănuiește Cooper să facă. Bagă mâna în buzunar, apoi îi aruncă cheile.

Sunt revoltată.

— Nu știu ce crezi tu că se întâmplă acum, dar *nu* merg...

Cât ai zice pește, Cooper mă saltă pe umăr. Văd cum bocancii lui uzi se îndreaptă spre ieșire.

— Lasă-mă jos! urlu eu.

Ploaia ne face flească imediat. Cooper mă așază pe scaunul din dreapta șoferului, în Jeepul lui Evan, și aleargă spre portiera șoferului. Când pornește motorul, se întoarce spre mine.

Privirea lui e pătimașă.

— O să ți-o trag imediat ce ajungem acasă.

O spune ca pe o amenințare. Ca pe o promisiune.

E excitat.

Mai mult ca sigur, e excitat.

27.

Mackenzie

— La duș cu tine!

Ordinul scurt al lui Cooper îmi provoacă un fior. Fugim de la Jeep până în casă, udându-ne leoarcă. Sunt îmbrăcată doar în lenjerie intimă, iar dinții îmi clănțane din nou. Din fericire, nu stau foarte mult așa. În baie, Cooper dă drumul la apa fierbinte. Curând, aburul începe să iasă din cabina de duș.

Mă dezbrac de sutien și de chiloți și intru în duș. Gem de plăcere când apa caldă îmi scaldă corpul. O clipă mai târziu, temperatura crește și mai mult, fiindcă în spatele meu apare Cooper, gol.

Brațele lui puternice mă strâng. Spatele meu e lipit de pieptul lui lat. Îi simt erecția pe fundul meu.

— Mă faci să-mi pierd mințile, rostește el răgușit.

— Chiar așa? Tu mă faci *pe mine* să-mi pierd mințile.

Tremur de plăcere când palmele lui îmi acoperă sânii. Sfârcurile mi se întăresc.

— Ai fi putut să te lovești când ai urcat pe acoperiș.

— Dar nu m-am lovit.

— Chiar ți-a fost frică să stai aici, singură?

Tonul lui îmi spune că se simte vinovat.

— Cam da. Am auzit țipete de afară și, în plus, luminile pâlpâiau. Cooper chicotește.

— Trebuie să recablăm cea mai mare parte a casei. Sistemul electric e praf.

— Prostul de Evan!

Sunt supărată că și-a bătut joc de mine.

— Ce-ar fi să nu vorbim de fratele meu când suntem dezbrăcați? sugerează Cooper.

— Bună idee!

Mă întorc cu fața la el și îi cuprind penisul în palmă.

Cooper se cutremură.

— Da! Așa!

— Ce? Să fac asta?

Îi mângâi penisul, cu o mișcare prelungă.

— Mmm...

— Sau...

Îi mai strâng puțin penisul, îl mângâi încă o dată și apoi îngenunchez.

— ...mai bine fac *asta*?

Nu-i las timp să răspundă. Îi cuprind penisul cu buzele și sug ușor.

Cooper geme și împinge din șolduri.

Simt cum un val de putere mi se răspândește prin sânge. M-aș putea obișnui cu senzația asta, cu satisfacția de a ști că eu sunt cea după care tânjește, că datorită mie are privirea aia înfometată. Cu faptul că, în momentul ăsta, îl am la degetul mic. Sau, mai degrabă, pe vârful limbii. Îl mai ling puțin. Coop scoate un sunet răgușit, care îmi aduce un zâmbet pe buze.

— Mă tachinezi, murmură el.

— Îm-hm...

Îl ling din nou.

— E distractiv.

Mâna lui coboară. Își trece degetele lungi prin părul meu ud. Apa curge pe noi. Picăturile i se lipesc de piept, pe urmă alunecă pe pielea lui.

Îmi sprijin o mână de coapsa lui și sug prelung. Mă ghidează fără cuvinte, încurajându-mă, punându-și mâna pe ceafa mea. Tot corpul meu este înfierbântat, încordat de dorință. Când mă uit la Cooper și văd brațele lui tatuante, când îl simt tremurând, nu regret că am ajuns aici.

Ești plină de pasiune, Mac. Asta mi-a spus el în seara când am fost la festival. Mi-a zis că senzațiile tari și viața mă excită. Are dreptate. De când m-am despărțit de Preston și am început să mă întâlnesc cu el, nu m-am simțit niciodată atât de vie.

— Nu vreau să-mi dau drumul așa, mormăie Cooper.

Mă ridică, apoi mă sărută atât de apăsător, încât mă lasă fără suflu.

Măinile lui flămânde cutreieră pe trupul meu, în timp ce limba lui se joacă cu a mea. Sunt înfierbântată, tânjesc după el și sunt mai mult decât pregătită. Dar, cu toate că îmi plac senzațiile tari, sexul neprotejat nu mă încântă. În plus, eu și Cooper suntem abia la începutul relației.

— Prezervativ, îi șoptesc.

Fără un cuvânt, închide robinetul. Ne grăbim să ajungem în dormitor. Lăsăm dăre de apă peste tot și rădem de cât de disperați suntem.

— Treci pe pat! îmi ordonă el, devorându-mă din ochi.

Părul meu udă perna cât ai clipi, dar sunt prea excitată ca să-mi pese, iar pe Cooper nu pare să-l deranjeze. Își pune prezervativul și se lipește de mine. Mă sărută din nou, pasional și lacom. Limba lui se strecoară în gura mea. Se împinge adânc în mine.

Gâfâi, tremur și tresar datorită plăcerii pe care o simt până-n măduvă. Îi zgârii spatele umed și-mi înfășor picioarele în jurul lui, ca să-l simt mai adânc.

— Ce mult îmi place! spune el, cu buzele lipite de ale mele.

— Și mie.

Îmi salt șoldurile, ca să-i simt mai bine mișcările grăbite. Am nevoie de el.

— Mai repede! îl implor.

Mă ascultă. În scurt timp, nu mai văd nimic în fața ochilor. Tremur, cuprinsă de orgasm. Nici el nu mai rezistă mult. Mă pătrunde mai adânc, sărutându-mă, mușcându-mi buzele, apoi își dă drumul.

După aceea, ne așezăm pe spate și ne tragem sufletul. Mă cuprinde o mulțumire pură. Nu-mi amintesc când m-am mai simțit atât de satisfăcută după sex. Sau atât de satisfăcută în general.

— Încă sunt supărat fiindcă te-ai urcat pe acoperiș.

Mă uit el.

— Serios?

— A fost o idee atât de proastă.

— Eu tot cred că a fost o idee bună, îi spun cu aroganță.

— Bineînțeles că asta crezi.

Sună de parcă se abține să râdă. Sau poate că se abține să mă strângă de gât.

Se pare că niciunul dintre noi nu se ferește de certuri. Nu ne stă în fire. Dar nu mă deranjează. Dacă Coop ar fi altfel, nu aș putea să-l respect. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să fiu iubita unei cârpe de șters pe jos.

Pe de altă parte, sunt conștientă că cearta nu ne face bine.

Oftez.

— Ne certăm întruna. Simt că asta e a doua lovitură împotriva relației noastre.

— Care a fost prima? mă întrebă el, curios.

— Suntem total opuși. Știu, se spune că extremele se atrag, că certurile sunt o descărcare sănătoasă a pasiunii și așa mai departe, dar mediile din care provenim sunt foarte diferite.

După două clipe de ezitare, mărturisesc:

— Uneori, nici nu-mi pot da seama cum o să ne potrivim unul în viața celuilalt. Dacă mai punem la socoteală cât de ticălos poți fi și că-mi vine să te pocnesc...

Oftez din nou.

— După cum am zis: două lovituri.

Cooper se ridică în capul oaselor. Se uită la mine cu ochii lui întunecați. E amuzat.

— Mac, în primul rând, cui îi pasă? Fiecare relație e diferită. Unii se ceartă, alții nu. Unii vor liniște, alții vor pasiune. De noi depinde cum vrem să arate relația noastră. În al doilea rând, trebuie să te anunț că *amândoi* putem fi foarte ticăloși atunci când vrem asta.

Zâmbesc.

— Singura diferență dintre noi e dimensiunea conturilor noastre bancare, declară Coop. Suntem mult mai asemănători decât erați tu și încrezutul de Preston.

— Serious?

— Normal! Vrei să știi ce cred eu?

— Chiar te rog!

— Cred că ai fost împreună cu tâmpitul ăla pentru că îți oferea siguranță. Ai spus-o chiar tu: te-a ajutat să fii reținută. Și aveai nevoie de asta, pentru că în lumea ta nu poți să te răzvrățești, să fii tu însăși sau să faci ceva care ți-ar pune familia într-o lumină proastă, nu? Ei bine, cu mine nu trebuie să-ți faci griji pentru asta. Cele două lovituri despre care vorbești ar putea fi considerate neajunsuri în lumea bogătașilor, dar aici, noi doi suntem exact cine și ceea ce trebuie să fim.

Inima mi se umple de bucurie. Când îmi spune astfel de lucruri, mi-e greu să nu îl iubesc.

* * *

Bonnie: *Vezi că diseară nu vin acasă. Încearcă să nu-mi duci dorul prea mult, bine? Știu că va fi greu, dar am încredere în tine!*

Zâmbesc când citesc mesajul. Bonnie e cea mai tare. Mă ridic și îi răspund repede.

Eu: Ooo! Obraznico, nu vii acasă, deși mâine avem cursuri! Lasă-mă să ghicesc: te duci la o petrecere în pijamale cu... Edward?

Bonnie: Vrei să zici Jason. Da, Jason arată ca Edward, din Amurg. Nu merg la nicio petrecere.

Eu: Te vezi cu Todd?

Bonnie: L-am scos de pe listă.

Încerc să-mi amintesc cu care băieți s-a mai întâlnit în ultimele săptămâni, însă nu-mi vine nimic în minte. Cooper mi-a cam distras atenția.

Bonnie: Uite cum facem, scumpo. Zi-mi cum îl cheamă pe localnicul tău, iar eu îți voi spune totul despre noul meu iubit.

Fata asta nu se lasă cu una, cu două. Bonnie m-a tot bătut la cap să-i zic cu ce tip mă întâlnesc. Mă simt prost că nu-i povestesc despre Cooper, dar știu că, dacă informația ajunge pe mâini greșite, va deveni o armă. Încă nu știu dacă sunt pregătită să încarc arma asta.

Eu: Localnicul ăla va rămâne micul meu secret murdar.

Bonnie: BINE! Atunci, și al meu o să rămână un secret.

Două secunde mai târziu, îmi dă iar mesaj.

Bonnie: Pe cine încercăm să păcălim? Amândouă știm că nu-ți pot ascunde nimic. Îl cheamă Ben și e frumos!

Următorul mesaj vine la pachet cu captura de ecran a unei poze de pe Instagram, în care apare un băiat înalt, cu chipul unui zeu nordic.

Eu: *Miștooo! Să te distrezi!*

Bonnie: *Așa o să fac. Ne vedem mâine!*

Pun telefonul pe noptieră și iau manualul de antropologie. Este luni seară și aș prefera să fiu goală, în patul lui Cooper. Adevărul e că am petrecut tot weekendul împreună. În seara asta, mă forțez să stau în cămin. Nu numai ca să ajung la zi cu lecțiile, ci și pentru că prea mult timp petrecut împreună ar putea duce la saturație și plictis; ultimul lucru pe care mi-l doresc este să se sature Cooper de mine. Dumnezeu știe că eu, una, nu pot să mă plictisesc de el. Sunt precaută, deci mă străduiesc să mă concentrez și la cursuri.

Fiindcă sunt o fată cuminte, termin lectura pentru antropologie și biologie, scriu o ciornă pentru lucrarea mea la literatură engleză și merg la culcare la o oră foarte rezonabilă: 22:45.

Din păcate, nu am parte de somnul odihnitor la care am sperat.

Pe la două dimineața, sunt trezită de trei apeluri telefonice de la Evan, urmate de un mesaj: *Nu contează. Nu e o urgență.*

Dacă altcineva m-ar fi sunat de mai multe ori în toiul nopții, iar după aia ar fi pretins că nu e o urgență, i-aș fi spus imediat să se ducă dracului. Dar faptul că mesajele sunt de la Evan mă pune puțin pe gânduri. Am făcut schimb de numere de curând, după seara cu furtuna, când nu aveam cum să dau de el. Nu cred că m-ar contacta decât dacă ar fi, într-adevăr, o urgență.

Îl sun.

— Evan, ești bine?

— Nu chiar.

Cuvintele astea nu prevestesc nimic bun.

— Unde ești?

— În față la Sharkey. Poți să vii să mă iei? mormăie el. Știu că e târziu, și n-am vrut să sun, dar...

— Evan, e în regulă. Stai acolo! Vin acum.

28.

Mackenzie

Cincisprezece minute mai târziu, sar dintr-un Uber pe trotuarul din fața barului Sharkey. Îl văd imediat. Evan stă pe bordură. Arată foarte rău.

— Ce ți s-a întâmplat?

Observ sângele pe o parte a feței, cămașa ruptă la un umăr, mâinile julite și umflate. Simt miros de alcool.

Cu brațele sprijinite de genunchii îndoșiți, pare epuizat. Învins. Abia ridică privirea. Când vorbește, vocea lui este încordată și slabă.

— Poți să mă iei de aici?

Îmi dau seama că sunt ultima lui soluție și că să mă sune pe mine, ca să-l ajut, a fost mai dureros decât orice a îndurat în seara asta. Acum are cel mai mult nevoie de înțelegere.

— Da.

Mă aplec și îi petrec unul dintre brațe peste umărul meu.

— Am eu grijă de tine.

În timp ce îl ajut să se ridice, trei băieți apar de după colț. Poartă tricouri inscripționate cu litere grecești. Strigă cuvinte incoerente și se apropie de noi. Sunt siguri studenți.

Privirea tulbure a unuia dintre străini poposește pe mine.

— Bună, scumpo!

Zâmbește lasciv și adaugă:

— Ce-ai acolo? Ți-ai găsit un maidanez?

— Dispari, nemernicule! îl ia Evan la rost.

Nu prea poate să stea drept, dar asta nu-i suficient pentru a-l descuraja să se certe. Tupeul lui e admirabil.

Cel mai înalt dintre ei se apropie de noi, clătînându-se, și se uită la Evan, pe urmă se răsucește spre prietenii lui.

— Iar am dat de nenorocitul ăsta? Ia uite cine s-a întors, băieți!

Mă uit urât la cei trei.

— Lăsați-ne în pace!

— Nu ți-a ajuns cât ai încasat, omule?

Evan încearcă să-și ridice capul. Al treilea tip se apropie și se uită în ochii lui.

— Ai crezut că ești al naibii de amuzant când ai încercat să ne furi, nu? Nu mai râzi acum, nu? Țăranule!

Privirea mea devine ucigătoare. Sunt obosită, nervoasă și trebuie să am grijă de Evan. Nu mai am răbdare cu acești idioți.

— Hei, te știi! spune cel înalt, mijind ochii la mine.

— Mă îndoiesc, mârâi eu.

— Ba da, te știi. Ești iubita lui Preston Kincaid, zice el, râzând. Da, ești fata lui Kincaid. Facem parte din aceeași frăție. V-am văzut împreună la o petrecere, acum ceva timp.

Sunt neliniștită. Minunat! Ultimul lucru de care am nevoie este ca Preston să afle ce s-a întâmplat în seara asta. Strâng și mai tare brațul lui Evan și spun:

— N-am idee cine ești. Acum, te rog, dă-te din calea noastră!

— Kincaid știe că-ți faci de cap cu ăsta? întrebă tipul și începe să râdă isteric. Cu o scursură? Dumnezeuule! Toate sunteți niște târfe!

— Târfe! repetă unul dintre amicii lui.

Încearcă să se apropie mai mult.

Mi-a ajuns!

— Lăsați-ne în pace, idiților! mă răstesc la ei.

— Dacă nu, ce-ai de gând să faci? mă batjocorește cel înalt.

Furioasă, bag mâna în poșetă și scot un spray paralizant.

Băieții se dau înapoi.

— Să știi că sunt mai nebună decât crezi. Chiar te rog, pune-mă la încercare!

Undeva, în depărtare, se aude o sirenă de poliție. E destul ca să-i pună pe fugă.

— Omule, las-o pe idioata asta și hai s-o ștergem!

Se îngrămădesc într-o mașină. Cauciucurile scârțâie pe asfalt când șoferul face o întoarcere bruscă.

— De unde naiba ai scos sprayul ăla? chicotește Evan, încă agățat de mine, cu un braț peste umărul meu.

— Suntem ca niște fiare.

— Evident!

— Sunt pregătită pentru orice. Am călătorit mult singură.

Îl ajut să ajungă la Jeepul lui și îi scot cheile din buzunar. Reușește să se urce pe scaunul din dreapta șoferului, iar eu mă strecor la volan.

— Nu pot să merg acasă, spune el.

Stă cu ochii închiși și cu capul sprijinit de geam.

Reglez scaunul șoferului, ca să-l potrivesc pentru picioarele mele scurte.

— Bine... Mergem la Steph și la Alana?

— Te rog, nu! Cooper nu trebuie să afle ce s-a întâmplat.

Nu știu la ce anume se referă, dar îi înțeleg disperarea. Nu am altă soluție decât să-l duc la mine, la cămin.

L-am cărat cu greu până la etajul patru. Odată intrați în cameră, îl așez pe marginea căzii și mă apuc să-l curăț. Mă lovește o senzație de déjà-vu.

Ce ți-e și cu frații Hartley!

În timp ce îi șterg sângele de pe față cu o cârpă umedă, nu-i pot ignora privirea, care-mi urmărește fiecare mișcare. Are vână-tăi și ceva tăieturi mici, dar nu e grav. Are nevoie doar de puțin unguent și de câteva bandaje.

— S-au supărat fiindcă au pierdut, îmi explică Evan.

— Poftim?

— Vorbesc de tipii ăia. I-am bătut la biliard, și nu le-a picat bine. Nu ar trebui să pună la bătaie bani pe care nu sunt pregătiți să-i piardă.

— Dar tu nu ai văzut că tu erai unul, iar ei trei?

Scoate un râset, apoi tresare, sprijinindu-se în mâini.

— Eram pe teritoriul meu, dar nimeni nu mi-a sărit în ajutor.

Ridic o sprânceană.

După ce îl curăț, îi aduc un pahar cu apă și niște aspirină și îi dau o pungă cu gheață.

— Poți să dormi în camera lui Bonnie. A ieșit în oraș în seara asta. Știu că nu o va deranja.

— Ar fi bine să n-o deranjeze. I-am oferit trei orgasme în seara aia, pe plajă.

Aproape că mă înec de râs.

— Ce amabil din partea ta!

Uau! Parcă a trecut o grămadă de timp de când Evan și Bonnie au plecat împreună pe plajă. A doua zi, ea pornise deja în căutarea următoarei cuceriri. Țștia doi știu bine ce vor.

Îl proptesc pe marginea patului lui Bonnie și încep să-l dez-brac. Încerc să nu mă uit la corpul lui și să nu-l compar cu al lui Cooper, dar mi se pare dificil. Da, e la fel de musculos ca fratele lui. Însă nu are tatuaje. Îl ajut să se bage în pat și atunci îmi dau seama că are, de fapt, un tatuaj uriaș pe spate.

E prea întuneric ca să-l disting.

— Mulțumesc! spune el, de îndată ce se întinde.

Știi că e sincer. N-am idee ce s-a întâmplat între el și Cooper, dar mi-e de ajuns că a apelat la mine să-l ajut. Faptul că Evan are atât de multă încredere în mine sugerează că ne-am mai apropiat. O luăm pas cu pas.

Îl mângâi ușor pe cap, de parcă ar fi copil.

— Cu plăcere.

A doua zi de dimineață, mă pregătesc pentru cursuri, când îl văd pe Evan ieșind din camera lui Bonnie, cu telefonul la ureche.

— Da, da, știi. Vin acum. Am zis că te-am auzit, prostule!

Încearcă să-și tragă blugii pe el, în timp ce caută ceva prin camera lui Bonnie.

— Ajung în zece minute.

Când îl privesc întrebător, ridică mâna și mimează că agită niște chei. Cheile! Cheile de la Jeepul lui încă sunt în camera mea. I le aduc.

— Nu, spune el. Plec chiar acum, calmează-te dracului!

E Cooper? mimez eu din buze, iar Evan aprobă dând din cap. Întind mâna spre telefon.

— Poftim! Prințesa vrea să discute cu tine.

De data asta, în loc să afișeze o expresie sarcastică, ochii lui parcă zâmbesc.

— Bună! îi spun lui Cooper. L-am invitat pe Evan să luăm micul dejun, dar restaurantul era plin și a durat cam mult.

— Micul dejun, zici? spune sceptic Cooper.

Continui cu povestea mea:

— Da, am crezut că ar fi o idee bună ca eu și Evan să mai vorbim. Să petrecem ceva timp în familie.

Parcă văd cum Cooper își dă ochii peste cap.

— Da, mă rog... Spune-i lui frate-miu să-și miște fundul la muncă!

— Bine, te pup. Pa! îi zic drăgăstoasă.

— Am impresia că ne-a crezut.

Mă privește nedumerit și amuzat în același timp.

— Mi-ai salvat pielea.

— Știi. Pot să te întreb de ce a trebuit să-l mint pe fratele tău?

Evan oftează și își trece mâna prin păr. E genul de persoană căreia nu-i place să dea explicații. Îl înțeleg, însă cred că merit să știu adevărul.

— Coop mă pisează de ceva vreme, spune el, fără tragere de inimă. Dacă află ce s-a întâmplat azi-noapte, o să mă bage la dezalcoolizare.

— Păi, chiar așa de grav e?

Cooper e îngrijorat că Evan nu se mai poate controla, însă nu mi-a dat detalii. Dar, judecând după ce s-a întâmplat seara trecută, cred că băutura și bătăile sunt marea lui problemă.

— Nu, deloc, zice Evan.

Nu sunt convinsă.

Oftez și spun:

— Promite-mi ceva!

Își dă ochii peste cap. Uneori, uit că el și Cooper sunt două persoane diferite.

— O să mint pentru tine atât timp cât ești sincer cu mine. Dacă nu vrei să vorbești cu fratele tău, măcar lasă-mă să am grijă de tine.

— N-am nevoie de o bonă, mârâie el.

Da. Înțeleg de ce frații Hartley se ceartă atât de mult. Cooper e autoritar, iar Evan este încăpățânat. Dacă-i pui laolaltă, ies scânteii.

— Nu vreau să-ți fiu bonă. Ce-ai zice dacă am fi prieteni? De acord?

— Bine, prințesă. De acord.

Ne strângem mâna. Nu știu dacă o să se țină de cuvânt. Totuși, am progresat destul de mult de când ne-am întâlnit. Sunt suficient de deșteaptă încât să accept situația așa cum e.

29.

Cooper

Astăzi Mac are încă un evaluator la hotel, așa că îmi iau liber după-amiază, ca să fiu acolo, cu ea. Îmi spune că m-a chemat ca să-i explic totul pe înțelesul ei, dar, de fapt, cred că e agitată fiindcă nu știe în ce s-a băgat. Nu o condamn. Să mă arunc cu capul înainte într-un proiect atât de complex precum renovarea unui hotel — ca să nu mai vorbim de administrarea lui — m-ar îngrijora și pe mine. În timp ce evaluatorul își face treaba, eu și Mac stăm în fața hotelului, așteptând verdictul.

— Încep să cred că un hotel blestemat nu ar trebui cumpărat așa, dintr-o toană, spune ea sumbru.

Surâd.

— Serious?

— Da.

Se apleacă și o mângâie pe Daisy, care stă la picioarele ei. Câinele ăsta se ține după mine peste tot când suntem acasă, dar, imediat ce o vede pe Mac, zici că nu mă mai cunoaște.

— Ai putea să renunți, îi sugerez.

Din câte am înțeles, vânzarea proprietății se face după evaluarea finală.

— Nu vreau asta. Sunt hotărâtă. Dar e copleșitor când mă gândesc la tot ce e de făcut și la cât de multe am de învățat.

— O să înveți.

Își mușcă buza de jos.

— Așa e, spune ea, sigură pe sine. Ai dreptate, o să mă descurc. *Asta* îmi place cel mai mult la ea. Încrederea în sine. Curajul. A avut o idee, a luat o decizie, apoi a pus-o în aplicare. Cu toții ne dorim una sau alta de la viața noastră. Dar, la primul impas, unii dintre noi renunțăm repede. Dar Mac nu este așa.

— Când te uiți la locul ăsta, te simți la fel ca atunci când ai făcut oferta? o întreb.

Îmi zâmbește. Ambiția sclipește în ochii ei, când se uită la clădirea dărăpănată.

— Da.

— Atunci, mergi înainte! N-ai cum să câștigi dacă nu joci.

— Așa e și când joci la Loto, îmi zice ea, lovindu-mă ușor peste umăr.

— E același lucru.

Ca să fiu sincer, mă bucur că m-a rugat să fiu aici, chiar dacă doar pentru sprijin moral. Nu-i pot oferi mare lucru unei fete ca Mackenzie Cabot. Are deja foarte multe sau își poate face rost de ele singură. Și totuși, toți vrem să ne simțim utili. La un moment dat, fără să-mi dau seama, am început să-mi doresc ca ea să aibă nevoie de mine.

După vreo două ore, inspectorul iese din hotel și parcurge lista împreună cu Mac. Ne așteptam la o mare parte dintre problemele pe care le-a notat; la altele, nu.

— Care e concluzia? îl întreabă Mac, după ce au bifat toate elementele de pe listă.

— O să vă coste destul de mult, spune bărbatul. Dar, cu toate astea, nu există niciun motiv pentru care locul să nu poată deveni funcțional din nou. Vă urez noroc!

După o strângere de mână, omul îi dă documentele și pleacă spre mașina lui.

— Deci? o întreb eu, luându-i lesa din mână.

Mac ezită pentru o secundă, apoi zâmbește.

— Ar trebui să sun la bancă.

Trebuie să recunosc: faptul că poate face rost imediat de câteva milioane e destul de sexy. O prinde bine.

După ce încheie conversația cu reprezentantul băncii, ne plimbăm pe plajă și o lăsăm pe Daisy să alerge puțin.

— Uite cum stă treaba, spune Mac.

Caută prin nisip scoici care-i atrag atenția. Ia câte una, o admiră, apoi o aruncă iar în nisip.

— Știu că situația mă depășește. Mă pricep mai mult să scriu cecuri decât să refac instalația electrică a unei clădiri.

— Nu-ți face griji! Îi știu pe toți de aici care lucrează în domeniu.

— Fix la asta mă refer și eu. Tu știi zona, știi oamenii.

Presimt că urmează o întrebare. Nu pricep de ce ocolește subiectul.

— Hai, spune ce vrei, Cabot!

Se rotește spre mine, ridicând o sprânceană.

— Vreau să-l angajez pe unchiul tău, Levi, să renoveze hotelul.

Mă încrunt.

— Care parte din clădire?

— Pe toată. Cât de mult poate. Dacă nu reușește să se ocupe de vreo parte, vreau să angajeze el oameni în care are încredere. Știi tu, să-i aleagă pe băieții pe care i-ar lăsa să lucreze la casa mamei lui. Adică să rămână totul în familie, cum ar veni.

— Uau!

Mă așteptam să-l roage pe Levi să-și dea cu părerea sau să-i recomande muncitori. Poate chiar să-i dea o sarcină de făcut.

Dar așa ceva... e mult.

— Nu pari convins, observă Mac.

— Nu, nu-i vorba de asta. Doar că e...

— Un angajament important?

O observ cum zâmbește. Oare chiar râde de mine?

— Nu mi-e frică de angajamente, dacă asta sugerezi.

— Îm-hm... Da, cum zici tu, Hartley!

— O să primești un angajament de n-o să-l poți duce...

— Perfect! Atunci, ne-am înțeles. Aranjezi tu o întâlnire cu Levi, ca să discutăm ce e de făcut și un preț corect.

— Stai așa, prințesă! Acum Levi lucrează la alte proiecte. Nu știi dacă are timp. Nu te grăbi așa!

— Astea-s detalii, zice Mac, fluturând din mână. Totul se poate negocia. Unde există voință, există și o cale.

— Bine, o să-i spun despre oferta ta, dacă ne scutești de mesaje motivaționale.

— Nu pot să-ți promit.

Mac ia un băț și-l aruncă pentru Daisy.

Fata asta e insuportabilă, dar o ador. Cumva, mi-a intrat pe sub piele. Chiar și atunci când e nesuferită, tot îmi place de ea.

— Fii sinceră! După ce termini cu renovarea hotelului, o să-ți rămână măcar zece dolari în fondul fiduciar?

Nici măcar nu încerc să ghicesc câți bani are. La un moment dat, nu prea mai are importanță. Te încurci în zerouri, iar diferența dintre o sută de milioane și cinci sute de milioane începe să ți se pară neglijabilă.

Rămâne tăcută pentru câteva momente. Neliniștea se așterne pe chipul ei.

— De fapt, nu am acces la fondul fiduciar decât când împlinesc douăzeci și cinci de ani.

Asta mă pune pe gânduri. Cum își permite să cumpere un hotel? Știi că părinții ei nu îi dau bani. Mi-a zis că părinții nu sunt de acord cu ambițiile ei.

— Dacă nu cumva ești o mare șefă mafiotă care face contra-bandă cu droguri, de unde naiba ai tu, la douăzeci de ani, atâția bani cash?

— O să crezi că e o prostie, răspunde Mac, cu privirea în pământ. Devin puțin agitat. Dintr-odată, mă întreb dacă m-ar deranja să aud că face *videochat*. Sau, mai rău, dacă m-ar întreba dacă vreau să mă alătur unei afaceri cu uleiuri esențiale.

Din fericire, își face curaj să vorbească înainte ca imaginația mea s-o ia razna.

— Îți mai amintești când mi-ai arătat povestea aia amuzantă de pe net? Cea în care fata căuta tampoane în baia mamei tipului cu care ieșise la întâlnire?

Sunt uimit. Ce legătură are asta cu discuția noastră?

— Da...

— Eu am creat site-ul BoyfriendFails.com. Din el s-a născut GirlfriendFails.com.

— Vorbești serios?

— Da.

Măiculiță!

— Și ai scos atâția bani din site-urile alea?

Ridică din umeri, cu modestie.

— Mackenzie, e super!

— Nu crezi că e o prostie?

Se uită la mine cu ochii ei mari și verzi, plini de speranță.

Nu știi dacă ar trebui să mă simt ca un idiot fiindcă a crezut că o s-o judec.

— Nu! La naiba! Sunt impresionat. Când aveam eu douăzeci de ani, ardeam macaroanele cu brânză.

Mă rog, încă mi se întâmplă.

— Părinții mei nu sunt de acord cu ce fac.

După ton, se vede că e afectată. Așa se întâmplă mereu când vorbim despre părinții ei.

— Se poartă de parcă mi-am făcut un tatuaj pe frunte sau mai știu eu ce. Tot așteaptă să „trec peste faza asta”.

Schițează ghilimele în aer și lovește cu piciorul în nisip, înciudată.

— Ai mei nu mă înțeleg deloc.

— De ce nu? Fiica lor încă nu a împlinit vârsta la care poate să închirieze o mașină, dar a reușit să devină milionară fără niciun ajutor de la alții.

— Le e rușine. Li se pare o copilărie. Mă rog, poate că așa este. Dar ce e atât de rău în asta, dacă site-urile îi fac pe oameni să râdă? Ai mei consideră că afacerea asta îmi distrage atenția. Tot ce vor ei din partea mea este să-mi iau diploma de licență într-un domeniu respectabil și să mă căsătoresc cu un bărbat bogat, ca să pot fi ca mama și să fac parte din consiliile unor organizații de caritate. E vorba doar despre aparențe.

— Ce tâmpenie!

Scutur din cap. Chiar nu îi înțeleg. Niște oameni bogați care-și cumpără statutul ca să-i impresioneze pe alți bogătași, care au cumpărat același statut ca să-i impresioneze pe ei. Un cerc vicios de prefăcuți.

— Sute de mii de dolari pentru taxe universitare, doar pentru menținerea unor aparențe? mă scandalizez eu. Mai dă-o naibii de treabă!

— Nici măcar nu am vrut să învăț la Garnet, dar a fost singurul mod ca ai mei să mă lase să-mi iau un an liber. Așa am avut timp să-mi construiesc aplicațiile și să-mi extind afacerea. Dar de când am ajuns aici, m-am gândit doar cum să găesc o nouă afacere care să mă entuziasmeze la fel de mult cum mă entuziasmau site-urile mele, atunci când le-am lansat.

— Păi, știi ce zic eu? Fă cum vrei tu! La naiba cu tot ce cred ceilalți!

— E mai ușor de zis decât de făcut, spune Mac, vizibil necăjită.

Daisy ne aduce în bot un crab care se ascunde în cochilia lui, iar Mac îl ia și-l pune înapoi în nisip. Caută un băț pe care să i-l arunce cățelușei.

Părinții ei au fost întotdeauna un obstacol pentru ea. Pentru un om care se bucură de toate avantajele posibile, mi se pare o prostie. Mac e puternică.

— Și ce? Dacă îți dorești îndeajuns de mult, ar trebui să lupti pentru ideile tale. Care e cel mai nasol lucru pe care pot să ți-l facă ai tăi? Să nu-ți mai dea bani? Dacă le spui sincer cât de mult înseamnă toate astea pentru tine, iar ei tot așa o să se poarte, lasă-i în pace și vezi-ți de treburile tale.

Oftează încet.

— Sincer, uneori mă întreb dacă ai mei chiar mă iubesc. Pentru ei sunt doar o marionetă.

— Aș putea să te plictisesc cu povești despre familii nasoale, îi spun eu. Te înțeleg. Știu că nu e același lucru, dar crede-mă că mai știu cum e să te simți singur și lipsit de dragoste părintească. Știu cum e să încerci mereu să umpli golul ăla cu ceva, cu orice. Aproape că pot să-l iert pe tata fiindcă a fost un nemernic. Avea o dependență. Tot ce atingea se ducea pe apa sâmbetei. Dependența l-a omorât. Și nici măcar nu am fost trist când a murit. O mai aveam pe mama. Dar numai pentru o vreme, fiindcă apoi a luat-o și ea pe arătură. Aia doi nu știau cum să scape mai repede de noi.

Simt un nod în gât.

— Am pierdut prea mult timp gândindu-mă că o să ajung ca părinții mei. Mi-a fost teamă că, orice aș face, înot împotriva curentului și voi ajunge ori mort, ori vreun ratat.

La dracu'!

Niciodată n-am mai rostit cuvintele astea cu voce tare.

E înspăimântător câtă influență are Mac asupra mea și cât de mult vreau să mă cunoască pe de-a-ntregul. E înspăimântător că nu-mi mai pot controla inima. O doresc pe ea. Vreau să rămână lângă mine. Sunt îngrijorat că poate o să se răzgândească în privința noastră și o să-mi dea papucii.

Mac mă ia de mână, iar eu mă gândesc că aș muta munții pentru fata asta.

— Cooper, hai să facem un pact: să nu ne îngăduim să devenim ca ai noștri! Înțelegerile între prieteni nu dau greș niciodată.

— S-a făcut!

Chestia asta e atât de siropoasă, încât râd pe înfundate.

— Mac, nu rata șansa asta! Dacă inima îți spune să faci ceva, fă-o! Nu lăsa pe nimeni să te oprească. Viața e al naibii de scurtă. Construiește-ți imperiul! Fă-i praf!

— Ar trebui să inscripționezi propoziția asta pe un tricou.

Daisy se întoarce și se așază la picioarele lui Mac. În sfârșit, a obosit. Îi pun lesa, iar eu și și Mac ne așezăm pe nisip. Între noi se lasă o liniște confortabilă.

Nu înțeleg cum reușește ea să insuflă în mine și haos, și pace. Când ne certăm, uneori îmi vine s-o strâng de gât. Mă scoate din minți. Face prostii nebunești, ca atunci când s-a urcat pe acoperiș. Și apoi, deodată, avem momente precum cel de acum, când stăm unul lângă celălalt, liniștiți, pierduți în propriile gânduri, dar complet pe aceeași lungime de undă. Suntem conectați. Nu știu ce înseamnă asta. Cum de putem să țipăm unul la altul, iar în secunda următoare putem sta complet liniștiți? Poate că suntem amândoi nebuni.

Sau poate că încep să mă îndrăgostesc de ea.

30.

Mackenzie

La câteva zile după evaluarea de la hotel, mă întâlnesc cu Steph și cu Alana, într-un mic restaurant cu sendvișuri, în oraș. E ciudat că acum câteva zile abia dacă ne salutăm, iar acum vorbim aproape în fiecare zi. Totul a început când Steph m-a adăugat într-un grup de chat, ca să îmi arate niște poze cu Evan reparând gaura din acoperișul lor. Avea blugii lăsați și i se vedea jumătate de fund. Ca descriere pentru poză, Steph a scris: *Cineva face treabă cu fundul*. Apoi Alana a trimis o captură de ecran cu o postare amuzantă de pe BoyfriendFails.com și — deși la început eram îngrijorată că s-ar putea să pară că mă laud sau că fac o aluzie la bani — le-am zis fetelor că eu sunt cea care a făcut site-urile alea. Din fericire, vestea le-a făcut să mă placă și mai mult.

— Lămurește-ne și pe noi! spune Alana, gesticulând cu o jumătate de castravete murat. E adevărat că Mr. Cooper s-a tatuat pe penis?

Aproape că mă înec cu un cartof prăjit.

— Poftim?

— Acum câțiva ani, am auzit un zvon cum că o tipă a făcut sex pe acoperișul secției de poliție, în weekendul de 4 Iulie,

explică Steph. Pe net a circulat o poză cu un tip cu penisul tatuat, dar nu am aflat niciodată cine e posesorul.

— Și n-ați întrebat-o pe Heidi?

Fetele mă privesc cu teamă.

— Ce? Nu trebuia să fiu la curent cu povestea despre ea și Cooper? Întreb cu un ton dezinvolt.

Mi s-a părut evident că ăștia doi s-au combinat la un moment dat.

Steph și Alana schimbă o privire. Se gândesc ce să-mi răspundă.

Încerc să le liniștesc:

— E în regulă. Înțeleg. Heidi e prietena voastră cea mai bună.

— Ea și Coop nu au fost împreună, spune Steph, ca și cum ar fi o consolare. Au fost... știi tu... prieteni și un pic în plus.

— Heidi încă îl place, adaugă Alana, fără ocoliș.

Fata asta nu e genul de om care se ascunde după deget.

Bănuiam că sentimentele neîmpărtășite — sau, poate, o despărțire — sunt motivul pentru care Heidi mă urăște. Instinctele mele rareori dau greș când vine vorba de astfel de treburi, iar acum Alana mi-a confirmat suspiciunea.

— Mi-am dat seama, le spun eu. Dar poate că, în curând, Heidi va fi pregătită să depășească faza asta. Cooper mi-a zis că un tip e interesat de ea. Îl cheamă Jay Nu-știu-cum.

Fetele scot un sunet de frustrare.

— Hai să nu vorbim despre el! propune Alana. Da, noi am vrut ca Heidi să treacă peste pasiunea ei pentru Cooper, ca să putem trăi cu toții normal. Dar nici să se cupleze tocmai cu frațele lui Genevieve nu e o idee bună!

— Cine e Genevieve? mă interesez.

— Fosta iubită a lui Evan, răspunde Steph. Genevieve s-a mutat în Charleston.

— Mi-e dor de ea, spune Alana cu tristețe.

Steph pufnește:

— E clar că și lui Evan îi e dor de ea; altfel, nu ar încerca să le-o tragă fetelor, în dreapta și-n stânga, până uită de ea.

Steph se întoarce spre mine și-mi zâmbește.

— Aici, în Avalon Bay, toată lumea are porniri... incestuoase, să zicem. Evan se cuplează Genevieve. Heidi și-o trage cu Cooper. Dar, slavă Domnului, relația lor s-a încheiat. Prietenii nu ar trebui să se combine, pentru că asta aduce doar necazuri.

Privirea ei se îndreaptă spre Alana.

— Iar acum idioata asta încearcă să se combine cu Tate, pentru a doua oară. Sau o fi a treia oară? Poate a patra?

— Tate? repet eu, cu un zâmbet până la urechi. O, tipul e foarte sexy!

Alana flutură din mână și își contrazice prietena:

— Nu. Am terminat-o cu el. Nici mie nu-mi place să fiu „prietină și un pic în plus”.

— N-am făcut așa ceva niciodată, le zic. Singurele relații pe care le-am avut sunt cea cu Cooper și o alta, de patru ani. Am avut un iubit care, din câte am aflat, umbla cu toate.

Steph se strâmbă.

— Sincer, nu-mi vine să cred că ai fost cuplată cu dubiosul ăla. Nedumerită, îmi încrețesc fruntea.

— Îl știi pe Preston?

Vorbele ei îmi stârnesc o senzație îngrijorătoare de déjà-vu.

— Poftim? zice Steph. Nu, nu, nu-l știu. Am *auzit despre* el. Cooper ne-a spus că te înșela. În opinia mea, toți ăștia care înșală sunt dubioși.

Steph se întinde spre cafeaua ei, soarbe din ea, apoi întoarce capul pentru o secundă. Se uită iar la mine și îmi zâmbește liniștitor.

— Mac, nu-ți face griji pentru Heidi! Cooper e mort după tine.

— Iar lui Heidi i s-a atras atenția de câteva ori să se poarte frumos, zice Alana.

Steph se uită la ea cu reproș, ca și cum ar vrea s-o înghiontească pe sub masă. Fetele astea sunt la fel de subtile ca un ciocan pneumatic.

Nu e prima dată când asist la o astfel de interacțiune între ele, de parcă ar ascunde ceva. Relația mea cu Steph și cu Alana s-a îmbunătățit mult și nu am nicio îndoială despre cât de sincer e Cooper cu privire la relația noastră, dar am impresia că există multe pe care nu le știu despre acest grup restrâns. Evident, nu mă pot aștepta să le câștig încrederea totală în așa de scurt timp.

Dar oare de ce am impresia că secretele lor au legătură cu mine?

Nu am timp să mă gândesc la întrebarea asta, pentru că telefonul îmi vibrează în buzunar. Mă sună maică-mea. Din nou. Azi-dimineață, m-am trezit cu câteva mesaje de la ea — îmi făcea morală. Am început să-i blochez numărul din când în când, doar ca să am parte de puțină liniște și să nu-mi mai bombardeze telefonul. Mă tot stresează cu mesaje despre despărțirea mea de Preston. Din partea mea, nu mai e nimic de spus despre acest subiect.

Dar se pare că maică-mea ține morțiș să mă silească să vorbesc. Acum mă sună. Las să intre mesageria vocală. Primesc un mesaj urgent de la Bonnie, care mă anunță că Ziua Judecății a venit peste mine.

Steph se apleacă peste umărul meu. E îngrijorată, văzând că m-am înroșit la față.

— Ce s-a întâmplat?

— Au venit ai mei aici.

Mă rog, nu chiar „aici”, ci la cămin. Săraca Bonnie e asediată și îmi cere instrucțiuni.

Bonnie: *Ce să fac cu ei?*

Eu: *Trimite-i la cafenea! O să vin și eu acolo.*

Știam că va sosi și ziua asta. Am tot evitat mesajele și apelurile, m-am tot dat dispărută, ca să nu fiu nevoită să vorbesc cu ei. Dar era doar o chestiune de timp până când ai mei aveau să-mi ceară socoteală.

Tata nu permite nimănui să se ridice și să plece, pur și simplu, de lângă el.

Plec de la restaurant, cerându-mi scuze față de fete, și mă întorc în campus. Tensiunea mea arterială atinge cote primejdioase. După un scurt apel telefonic, cel mai bun lucru pe care am putut să-l fac a fost să-i ademenesc într-un loc public. Părinții mei nu ar îndrăzni să facă o criză de față cu alții. Aici, am avantajul strategic și o cale de evadare.

Totuși, când intru în cafenea și îi văd așezați lângă fereastră, așteptând să apară fiica lor răzvrătită, mă simt intimidată. Nu contează că sunt adultă. E ca și cum m-aș fi întors în timp: am șase ani și stau în sufrageria noastră, iar taică-miu mă ceartă pentru că mi-am vărsat suc de fructe pe rochie, înainte de ședința foto de Crăciun. Asta, bineînțeles, după ce mi-a spus foarte clar că pot să beau doar apă.

Îmi las geanta pe un scaun.

— Bună! Îmi pare rău că v-am lăsat să așteptați. Luam prânzul în oraș, cu niște prietene...

Mă opresc din vorbit când văd expresia nerăbdătoare de pe fața tatălui meu. E îmbrăcat la costum, cu o mânecă puțin ridicată, ca să i se vadă ceasul. E un mesaj pentru mine. Tata e nevoit să lipsească de la ședințe și de la cine știe ce alte evenimente cruciale, ca să aibă grijă de odrasla lui care a luat-o pe arătură. Cum îndrăznesc să-l oblig să se comporte ca un părinte?!

Scumpa mea mamă bate darabana, cu unghii atent manichiurate, în poșeta ei Chanel, de parcă o țin și pe ea din treabă. Sincer, habar n-am ce naiba face maică-mea toată ziua. Sunt sigură că are programat un apel cu un furnizor de mâncare pe undeva, prin

programul ei. Singurele decizii pe care le are de luat sunt: să se servească la prânz pui sau pește?

Pentru o fracțiune de secundă, în timp ce ei doi se uită la mine enervați și disprețuitori, văd cum modul lor de a trăi se suprapune peste viitorul meu, și îmi vine rău. Simt un nod în gât. O panică totală se instalează în corpul meu. Îmi imaginez că așa te simți când ești pe cale să te îneci.

Nu mai pot să trăiesc în stilul ăsta.

— Mă bucur că sunteți aici, încep eu.

Dar tata ridică o mână, cerându-mi să tac.

— Ne datorezi scuze, domnișoară!

Uneori, mă întreb dacă tata îmi vorbește cu „domnișoară” pentru că nu mai știe cum mă cheamă.

— Ai întrecut măsura de data asta, îl aprobă mama. Îți dai seama că ne-ai făcut de rușine?

— Uite ce se va întâmpla de acum încolo, zice tata.

Nici măcar nu se uită la mine. Cred că își verifică e-mailurile pe telefon. A pregătit un discurs la care eu nu am fost invitată să particip.

— O să-ți ceri scuze față de Preston și de părinții lui pentru purtarea ta. Ei au fost de acord să continuați relația. Apoi o să vii acasă, în weekend, și vom vedea ce urmează. Mă tem că prea te-am lăsat să faci ce vrei în ultima vreme.

Mă holbez la el.

Când îmi dau seama că vorbește serios, râd neîncrezătoare.

— Nu! Nu o să fac asta.

— Poftim? întreabă mama, aranjându-și eșarfa — e un tic nervos care apare când se silește să nu izbucnească în public. Tatăl tău nu-ți dă de ales, Mackenzie.

Ei, cel puțin unul dintre ei îmi știe numele! Încerc să mi-i imaginez alegând un nume pentru mine, înainte să mă nasc. Dacă a existat vreodată un moment în care au așteptat cu nerăbdare să aibă un copil, atunci trebuie să fi fost, nu?

Declar răspicat:

— Nu mă împac cu Preston.

Tonul meu nu lasă loc de comentarii. Însă, evident, primesc unul.

— De ce nu? zice mama, exasperată. Nu fi fraieră, scumpo! Băiatul ăla o să-ți fie un soț credincios și sincer.

— Credincios? mă răstesc la ea.

Am atras câteva priviri de la mesele vecine.

Tata se încruntă și spune:

— Vorbește mai încet! Atragi atenția.

— Mamă, crede-mă când îți spun că Preston e credincios doar față de propria persoană. O să te scutesc de detalii.

Detalii precum că e un ticălos care m-a înșelat probabil încă de când am devenit un cuplu.

Îmi continui discursul:

— Eu și Preston am rupt-o.

Ezit. Apoi decid să risc totul și spun:

— În plus, acum mă văd cu altcineva.

— Cu cine? întrebă mama cu glas pierit, de parcă Preston ar fi ultimul bărbat de pe Pământ.

— Un băiat din orașul ăsta.

Maică-mea o să-și iasă din minți.

— Ajunge!

Tresar când tata își trântește telefonul pe masă. Cine e cel care atrage atenția acum?

Când își dă seama ce a făcut, taică-miu coboară tonul. E atât de nervos, că îi tremură umerii. Îmi vorbește printre dinți:

— Obrăznicia ta se oprește aici! Nu voi mai accepta provocările tale. Îți vei cere scuze. Te vei împăca cu iubitul tău. Și vei începe să te porți cum trebuie. Altfel, poți să-ți iei adio de la banii de buzunar și de la cardurile de credit! N-o să mai primești niciun fel de ajutor din partea mea și o să vezi cât de greșită e calea pe care ai ales-o.

Nu mă îndoiesc nicio secundă că e în stare s-o facă. Am știut dintotdeauna că poate să fie nemilos cu mine. Să nu-mi ofere tratament special. Cândva, acest gând mă speria.

— Hai să-ți zic eu cum stă treaba, i-o întorc, luându-mi geanta de pe scaun. Uite contraoferta mea: nu!

Ochii lui, care au aceeași nuanță de verde-închis ca ai mei, sunt dezaprobatori.

— Mackenzie!

Scotocesc prin geantă.

— Fă ce vrei! M-am săturat să trăiesc cu teama că o să vă dezamăgesc. M-am săturat să nu ajung la înălțimea idealurilor voastre. M-am străduit în zadar să vă fac să fiți fericiți. Nu voi fi niciodată fiica pe care v-o doriți. Renunț!

Găsesc ce căutam în geantă. Pentru prima dată în viața mea, părinții mei rămân fără cuvinte. Se uită cum completez un cec. Îl împing pe masă, spre tata.

— Poftim! E pentru tot ce ați cheltuit pentru mine, în primul semestru de facultate. Am decis că am alte interese.

Fiindcă n-a mai rămas nimic de spus și pentru că sunt sigură că izbucnirea mea de nebunie și de curaj nu va dura mult, mă ridic de la masă, ținându-mi respirația. Ies din cafenea fără să arunc nicio privire în urmă.

Și uite-așa, m-am lăsat de facultate.

31.

Mackenzie

Îl aștept pe Cooper pe scările din fața casei lui. O să ajungă de la muncă din clipă-n clipă.

După ce i-am lăsat pe ai mei în cafenea, m-am plimbat puțin pe faleză ca să-mi revin.

Ceva mai târziu, Cooper parchează camioneta. Frații Hartley coboară din mașină.

Evan se apropie, îmi face cu ochiul și, înainte să intre în casă, îmi zice:

— Ce faci, prințesă?

Până la urmă, eu și Geamănul cel Rău ne-am împrietenit.

Cooper mă privește surprins.

— De când aștepți aici?

Pentru un moment, uit ce m-a întrebat. Sunt prea ocupată să mă holbez la el. Mă înnebunește de fiecare dată când îl văd. Ochii lui întunecați, părul ciufulit de vânt, trupul lui care se ghicește sub tricou și pe sub blugii uzați mă fac să-mi aduc aminte de momentele petrecute împreună. Cooper are ceva extrem de masculin. Și-a petrecut toată ziua pe șantier, așa că e plin de praf din cap

până-n picioare. Mirosul de rumeguș mă ispitește. Îmi reduce întreaga ființă la dorința copleșitoare de a-l avea.

— Mac?

Zâmbește pieziș, dându-mi de înțeles că știe la ce mă gândesc.

— Ăă... Scuze! Te aștept de vreo oră.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu.

Îl iau de mână și mă ajută să mă ridic. Intrăm în casă. Odată ce ne descălțăm, îl conduc direct în dormitorul lui.

— Am vești, îl anunț.

— Da?

Închid ușa de la dormitor și o încui. În ultimul timp, Evan s-a distrat încercând clanța, când știe că facem sex. O face doar ca să mă sperie. Tipul are mare nevoie de un hobby.

— M-am lăsat de facultate.

Abia dacă pot să-mi controlez entuziasmul. Simt și puțină frică. Toate stările mele se învălmășesc, clocotind înăuntrul meu.

— Să dea naiba! izbucnește Cooper. Ce veste! Cum s-a întâmplat?

— Ai mei venit peste mine, în campus. Mi-au cam forțat mâna.

Cooper își scoate tricoul și îl aruncă în coșul cu rufe murdare. Când începe să-și desfacă cureaua, mă apropii și îi dau mâinile la o parte. În timp ce îi desfac fermoarul, îl simt cum mă privește de sus. Abdomenul i se încordează.

— Și cum a fost întâlnirea cu ai tăi?

Îmi strecor o mână în boxerii lui și încep să-l mângâi. E pe jumătate excitat. În câteva clipe, penisul devine tare ca piatra. Cooper respiră precipitat.

— Le-am spus să mă lase în pace.

Îmi trec degetul mare peste vârful penisului. Cooper trage adânc aer în piept.

— Și ești destul de mândră de tine, așa-i?

Își plimbă degetele prin părul meu. Mă apropii de el și îl sărut pe bărbie.

— Doar puțin.

Ne îndreptăm spre pat. În ochii lui citesc dorință.

— Cum s-a ajuns la asta?

— În mare parte, din vina mea.

Iau de pe noptieră un prezervativ și i-l arunc. Apoi îmi trag rochia peste cap și completez:

— Și puțin din vina ta.

Îmi las sutienul și chiloții să cadă pe podea.

— Îți stă bine așa, independentă, spune el răgușit.

Își pune prezervativul cu o mișcare care mă înnebunește, privind fiecare reacție de-a mea.

Mă așez încet în poala lui. Îmi șoptește o înjurătură la ureche și mă apucă de fund. Cu palmele lipite de pieptul lui, încep să mă mișc deasupra lui. La început, blând. Mă trec florii. Întotdeauna mă simt așa când sunt cu Cooper. Îmi place totul la el, și totuși nu sunt obișnuită să fac dragoste cu el. Nu cred că vreau să mă obișnuiesc. Încă mă surprinde. Încă tremur ori de câte ori îi simt buzele pe pielea mea.

Mă mișc înainte și înapoi. Nu mă satur de el. Parcă niciodată nu-l simt destul de aproape. Îmi las capul pe umărul lui și-l mușc, ca să nu scot niciun sunet în timp ce mă frec de el.

— La naiba! N-o să rezist mult, mormăie el.

— Foarte bine!

Geme și se împinge în mine, iar mâinile lui îmi cuprind mijlocul. Zâmbesc când văd extazul pe fața lui și ascult zgomotele răgușite pe care le scoate când ejaculează. După ce aruncă prezervativul, mă întinde pe pat și începe să mă sărute. Pornește de la sâni, apoi coboară până când gura lui se oprește între picioarele mele. Cooper mă devorează până când îl trag de păr și gem de plăcere. Se pricepe să-mi facă sex oral. Limba lui dă dependență.

Mai târziu, după un duș și încă o rundă de orgasme, stăm pe veranda din față, împreună cu Daisy, și așteptăm să se coacă pizza pe care am pus-o în cuptor.

— Nu cred că m-aș fi lăsat de facultate dacă nu te întâlneam pe tine, îi spun lui Cooper.

— Ai fi făcut-o, la un moment dat. Eu sunt doar pretextul care ți-a dat un impuls.

— Poate, recunosc eu. M-ai inspirat.

Își dă ochii peste cap.

— Termină, Mac! Eu vorbesc serios.

Am învățat că băiatul ăsta nu se pricepe să accepte complimente. E una dintre cele mai simpatice calități ale lui.

— Cooper, ție nu ți-e frică de nimeni și de nimic. Trăiești după propriile reguli și nu-ți pasă de ce zic alții.

— E chiar ușor să nu-ți pese atunci când nu ai mare lucru pe lume.

— Ai crezut în mine, Coop. Tu ești singurul care a făcut-o vreodată. Și înseamnă mult pentru mine. N-o să uit asta.

Chiar dacă mă bucur de independența mea proaspăt descoperită, nu sunt atât de naivă încât să cred că părinții mei îmi vor accepta decizia cu una, cu două. Vor găsi ei o modalitate să mă facă să sufăr. Cine îl scoate pe taică-miu din sărite nu scapă nepepsit. Cu siguranță, răzvrătirea mea va avea consecințe. Cel mai important este *cât de severe* vor fi.

Nu durează mult și urmările faptelor mele încep să apară. La șase zile de când m-am lăsat de facultate, primesc un e-mail de la decană. E scurt și la obiect. Îmi spune politicoasă să vin în biroul ei.

Întârzii câteva minute la întâlnire. Secretara mă conduce într-un birou cu mobilier din lemn de cireș. Îmi spune că doamna decan e prinsă cu treburile și că va veni curând. Mă întreabă dacă doresc niște apă.

Îmi închipui că părinții mei au dat câteva telefoane, sperând că o terță parte — una neutră — mă poate convinge să nu renunț la studii. În ceea ce mă privește, ca să plec definitiv de aici, au mai rămas doar niște formalități de rezolvat. Sincer vorbind, n-am făcut mari progrese în finalizarea retragerii mele de la Garnet. Am fost ocupată cu hotelul și cu site-urile mele, așa că n-am prea dat pe la facultate.

— Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți, spune doamna decan Freitag, după ce intră în birou.

E o femeie mărunțică și ridată.

Se așază pe scaun și își trece degetele prin părul blond și lung până la umeri. Își aranjează sacoul costumului vișiniu și-și desface eșarfa de mătase pe care o poartă la gât.

— Ce cald e!

Doamna decan pornește un mic ventilator de birou și îl îndreaptă spre ea. Pentru o clipă, se relaxează în bătaia curentului de aer, apoi își întoarce atenția asupra mea.

Brusc, atitudinea ei se schimbă.

— Domnișoară Cabot, înțeleg că nu ați fost la niciun curs în ultima săptămână.

— Așa e, doamnă. Am decis că mă voi retrage din semestrul acesta.

— Da? Dacă-mi aduc bine aminte, deja ați amânat primul an de facultate.

Ridică dintr-o sprânceană subțire.

— Ce poate fi atât de important încât educația dumneavoastră trebuie să aștepte?

Se prefacă că habar n-are. Falsa ei amabilitate mă enervează. Parcă sunt pe cale să pășesc într-o capcană.

— De fapt, mă retrag cu totul de la Garnet. N-o să mă întorc semestrul viitor.

Mă privește impasibilă pentru câteva secunde. Mi se pare că trece atât de mult timp, încât vreau să spun eu ceva, doar-doar va începe să vorbească.

Atunci când mi se adresează iar, simt că tonul ei e răzbunător.

— Și v-ați cântărit destul de bine decizia?

— Da, doamnă.

Zâmbește scurt și mișcă mouse-ul. Își îndreaptă atenția asupra computerului.

— Atunci, cu siguranță vă putem ajuta. O s-o rog pe secretara mea să vă aducă formularele necesare.

Îmi aruncă o privire deloc liniștitoare.

— Tot ce trebuie să faceți este să semnați de vreo două ori, spune ea, apăsând pe butonul mouse-ului. Bineînțeles, va trebui să părăsiți căminul Tally în douăzeci și patru de ore de la trimiterea notificării către Biroul pentru Locuințele Studențești.

Îmi zâmbește larg.

— Tocmai am trimis notificarea.

Și acum îmi dau seama de aranjament.

E o palmă peste obraz, din partea tăticului meu.

Bineînțeles, decana are dreptate. Nu există niciun motiv să locuiesc în cămin, dacă nu mai sunt studentă aici. Se pare că detaliul ăsta mi-a scăpat. Fără îndoială, toată săptămâna trecută, ai mei au așteptat să mă întorc acasă cu coada între picioare.

— Vă mai pot ajuta și cu altceva?

Doamna decan zâmbește ciudat, de parcă i-am făcut ei ceva, de parcă am insultat-o.

Nu mă consum pe tema asta nici măcar o secundă. De bine, de rău, am pus punct.

— Nu, doamnă.

Îi zâmbesc mios și mă ridic de pe scaun.

— O să plec chiar acum.

O oră mai târziu, sunt în cămin, făcându-mi bagajele.

La un moment dat, aud vibrația telefonului. Am primit un mesaj. Iau telefonul de pe masă. Mi-a scris Kate. N-am mai văzut-o de săptămâni bune. Am mai întrebat-o de câteva ori dacă vrea să ne întâlnim — n-am vrut să fiu una dintre fetele alea care uită de prietenii ei imediat ce începe să iasă la întâlniri cu un tip nou —, dar a fost ocupată să facă repetiții cu o trupă căreia i s-a alăturat luna trecută. Cântă la chitară bas.

Kate: Bună! Fii atentă! Am vorbit cu soră-mea la telefon mai devreme și am discutat puțin despre tine. Mel mi-a zis că fostul tău iubit a început să întrebe în stânga și-n dreapta, să afle cu cine te-ai cuplat. Cred că te-a văzut cineva prin oraș cu un tip din Avalon Bay.

Înjur cu voce tare. Să te ia naiba, Evan! Știam eu că așa se va întâmpla, după ce am nimerit peste cei trei idiști din frăția studențească!

Eu: Of! Super!

Kate: Da. Preston e în misiune. Am vrut să te previn.

Eu: Mersi!

Kate: N-ai pentru ce. Apropo: primul nostru concert e vinerea următoare, la seara amatorilor de la Rip Tide. Vino și tu!

Eu: Dă-mi mesaj cu detaliile!

Din nou, telefonul îmi vibrează în mână. Că tot vorbeam de lup — e un mesaj de la Preston. E furios.

Preston: Ai renunțat la Garnet? Ce dracu' e în neregulă cu tine, Mackenzie? De ce îți arunci viitorul pe fereastră?

Maxilarul mi se încordează. M-am săturat de prostiile lui și de felul în care mă tratează. Mă judecă și mă ia de sus, de parcă aș fi incapabilă să-mi trăiesc viața.

Eu: *Vreau să știu: mă spionezi chiar tu sau i-ai plătit pe alții ca să stea cu ochii pe mine?*

Preston: *M-a sunat tatăl tău. Crede că ai luat-o pe arătură.*

Eu: *Nu dau doi bani pe părerea lui.*

Eu: *Nici pe părerea ta.*

Eu: *Lasă-mă în pace!*

Când văd că scrie un alt mesaj, pun telefonul pe modul *Nu Deranjați*. Deocamdată, nu pot să-i blochez numărul. Asta ar însemna să șterg cu buretele toată relația noastră. Dar am impresia că va trebui s-o fac, mai devreme sau mai târziu.

Când Bonnie se întoarce la cămin, după cursul ei de după-amiază, sunt gata de plecare. Mi-am făcut bagajele. Blonda micuță se holbează la cutiile aliniate lângă perete. Își lasă rucsacul pe podea.

— Cumva fugi din țară?

Ia o sticlă cu apă din minifrigider, apoi lasă o vreme ușița deschisă, ca să-și răcorească picioarele.

— Am fost dată afară din cămin, răspund eu, ridicând din umeri. Oricum, urma să se întâmple și asta.

— La naiba!

Bonnie închide ușa minifrigiderului.

— Crezi c-o să mă lase să stau singură aici?

Îi zâmbesc. Bonnie nu e genul de tipă sentimentală, dar știu că ține la mine.

Îi zic:

— Și mie o să-mi fie dor de tine.

— Ce o să faci cu toate lucrurile astea?

Bonnie arată spre cutii. Apoi afișează un zâmbet malefic și întreabă:

— Hai să-l rugăm pe nemernicul ăla de Preston să ne împrumute Porsche-ul lui, ca să-ți mutăm bagajele!

Chicotesc.

— Nu-i nevoie să apelez la Preston, Bonnie. Cunosc pe cineva care are o camionetă. Stai să văd dacă poate să vină să mă ia!

— Oo! Vorbești despre localnicul cu sculă magică?

— Poate, spun eu, râzând.

Intru în dormitor, ca să vorbesc la telefon.

— Bună, iubito! Ce faci?

Vocea răgușită și sexy a lui Cooper îmi gădilă urechea și-mi trimite un fior pe șira spinării.

— Am o mare rugămintă.

— Ia zi!

Sunetul ciocanelor și al fierăstraielor se pierde treptat în fundal, semn că se îndepărtează de șantier.

— Trebuie să eliberez camera de la cămin. Am fost dată afară. N-am voie să stau în cămin dacă nu sunt studentă aici.

— E o decizie complet rezonabilă din partea facultății. Știi asta, nu?

— Mi-au lăsat la dispoziție douăzeci și patru de ore ca să eliberez camera. Cât de rezonabil ți se pare?

Cooper chicotește.

— Ai nevoie de ajutor la împachetat?

— Nu, dar speram să mă iei de aici după ce pleci de la muncă. Până îmi găsesc un apartament, o să-mi duc lucrurile într-un depozit închiriat.

După câteva clipe de ezitare, adaug:

— Și... Ăă... Am nevoie de un loc unde să stau până găsesc ceva permanent. Sper că nu-ți cer prea mult.

De fapt, e clar că îi cer prea mult. Abia dacă am început să ieșim împreună. Să mă mut la el, chiar și temporar, nu e de ici, de colo. Da, Evan și cu mine ne înțelegem bine acum, lucru care a atenuat tensiunea dintre noi, dar nu cred că fraților Hartley o să le convină să aibă un colocatar.

Îl întrerup exact când dă să răspundă:

— Nu! Știi ce? O să mă duc la un hotel. E mai bine așa.

Ce-o fi fost în capul meu? A fost o idee proastă. Cum am putut să mă gândesc că prima opțiune ar trebui să fie Cooper, de parcă l-aș ști de ani buni, nu de câteva luni? E nebunie curată.

— În nordul plajei e un hotel. Pun pariu că închiriază camere cu săptămâna...

— Mac!

— Da?

— Mai tacă-ți gura aia!

Mă umflă râsul.

— Ce nepoliticos ești!

— N-o să te cazezi la niciun hotel. O să stai cu mine, și cu asta basta!

— Ești sigur? Nu m-am gândit foarte mult înainte să te sun...

— Termin munca la șase. Pe urmă vin să te iau de la cămin.

De emoție, mi se pune un nod în gât.

— Mulțumesc! Eu, ăă... Uau! Cooper, chiar apreciez asta.

— Am eu grijă de tine, prințesă.

Își ia repede la revedere și închide, lăsându-mă cu zâmbetul pe buze. A primit vestea foarte bine.

— Am auzit bine? exclamă entuziast Bonnie, din ușa dormitorului. Mi s-a părut mie sau chiar i-ai zis *Cooper* tipului?

Mă uit la Bonnie cu sflală. Ochii ei sunt cât roata carului.

— Adică... ai vorbit cu Cooper Hartley?

Încuviințez din cap.

Bonnie icnește de uimire.

— O, Dumnezeu! Pe *el* l-ai tot ascuns de mine?

Intră ca o furtună în cameră. Buclele blonde îi saltă pe umeri.

— Nu pleci de-aici până nu-mi povestești! Vreau să știu *tot*.

32.

Cooper

Tipa asta nu e sănătoasă la cap.

— Ce caută untul de arahide în frigider? strig din bucătărie.

Jur că, de când locuiesc trei oameni în casa asta, aici e ca la balamuc. Înainte, știam pe unde mișună Evan, după zgomotele pe care le scotea casa în jurul lui. Acum, locul parcă e bântuit: încontinuu, se aud sunete din toate direcțiile, simultan. La naiba! Mai că-mi vine să cred că fantoma există.

— Hei! strig din nou. Unde te-ai dus?

— Sunt chiar aici, prostule.

Evan apare din spatele meu. Mă împinge cu umărul, ia din frigider două baxuri de bere și le bagă în lada frigorifică.

— Nu cu tine vorbeam, Evan.

Ridică din umeri și pleacă din bucătărie cu tot cu lada frigorifică.

— Ce s-a întâmplat?

Mac apare ca din senin. Poartă un costum de baie minuscul. Sâni mai că i se revarsă din sutien, iar fâșia de material dintre picioarele ei parcă mă imploră să o rup cu dinții.

Fir-ar să fie!

— Tu ai făcut asta?

Ridic la vedere borcanul. E o marcă de unt de arahide de care n-am mai auzit niciodată. Era pe raftul de pe ușa frigiderului, în timp ce eu căutam de nebun, în fiecare dulap din bucătărie.

Mac se încruntă la mine.

— Ce-am făcut?

— Cine ți-a zis că untul de arahide trebuie păstrat la frigider?

— Ăăă...

Mac îmi ia borcanul din mână și-l răsuțește.

— Scrie chiar aici, pe etichetă.

— Dar, dacă-l pui în frigider, se întărește! protestez eu. E scârbos.

Deschid borcanul. Un strat gros de ulei plutește deasupra untului solid.

— Ce e scârboșenia asta?

— E organic, îmi explică ea, de parcă sunt prost fiindcă întreb. Se separă. Trebuie să amesteci puțin.

— De ce naiba să *amestec* în untul de arahide? Tu chiar mă-nânci porcăria asta?

— Da, e delicios. Și știi ce? Ți-ar prinde bine să renunți și tu la produsele cu zahăr adăugat. Pari încordat.

Oare sunt pe cale să sufăr un infarct? Simt că-mi pierd mințile.

— Ce legătură are asta cu ce vorbeam înainte?

Mac își dă ochii peste cap și mă pupă pe obraz.

— Găsești în cămară unt de arahide normal.

Iese pe verandă, în urma lui Evan, legănându-și fundul.

— Ce cămară? urlu după ea.

Mă apuc să cercetez fiecare colțișor, până când ajung la dulapul unde țin diverse unelte. Simt un gol în stomac.

Deschid ușa. Descopăr că a luat de aici toate sculele, proviziile de urgență în caz de uragan și alte lucruri pe care le organizasem cu grijă. Totul a fost înlocuit cu mâncarea care a dispărut în mod misterios, după ce Mac s-a mutat la noi. Ne-a umplut dulapurile cu biscuiți din semințe de in, nemodificate genetic și alte prostii de genul ăsta.

Evan mă pocnește peste cap.

— Hai să mergem!

— Tu vezi ce-i aici? îl întreb, arătând spre „cămară”.

— Da. E mai bine așa, nu?

Frate-miu iese din nou, strigând peste umăr:

— Ne vedem în față!

Trădătorul!

A trecut doar o săptămână de când Mac s-a mutat la noi, și deja a schimbat total dinamica acestei case. Evan e în toane suspect de bune, chestie care mă face să intru la bănuieli. Tot spațiul liber de pe blatul din baie a fost ocupat. Mâncarea e ciudată. Hârtia igienică e diferită. În plus, de fiecare dată când nu sunt atent, Mac mută lucrurile prin casă.

Încui ușa de la intrare și pășesc pe verandă. Mac și Evan râd de se prăpădesc — naiba știe din ce cauză —, cât mă așteaptă pe mine. Par fericiți. Se comportă de parcă se știu de o viață.

Tot nu-mi dau seama cum și când s-au schimbat lucrurile. Într-o zi, Evan n-a mai părăsit camera atunci când Mac intra în ea și nici n-a mai bombănit pe sub mustăți. A acceptat-o. Iar ea a devenit una dintre noi. Face parte din familie. E un gând înfricoșător. Nu am îndrăznit să sper c-o să fie OK. Am crezut că ne vom certa foarte urât, că ne vom împărți în două tabere — localnicii împotriva clonelor —, până când ne vom sătura unii de ceilalți. Mă bucur că n-am avut dreptate. Însă o parte din mine nu are încredere în ce se întâmplă, pentru că lucrurile care se schimbă atât de ușor niciodată nu durează mult timp.

Evan și cu mine cărăm lada frigorifică până la camionetă și o urcăm în remorcă. Sare și fratele meu înăuntru. Își pune rucsacul pe post de pernă și se întinde, ca un nemernic leneș ce e.

— Treziți-mă când ajungem! ne spune, iar eu îmi pun în cap să trec prin cât mai multe gropi până ajungem să ne vedem cu câțiva prieteni.

Mai devreme, Wyatt ne-a sunat ca să organizeze un turneu de volei. Aproape toți am acceptat să participăm, fiindcă vrem să ne bucurăm de vremea bună atât cât mai putem.

— Hei! spune Mac, când mă așez la volan. Am luat o carte din biblioteca ta, în caz că vrei să citești ceva între meciuri.

Scotocește prin geanta uriașă de plajă de la picioarele ei. Spre dezamăgirea mea, și-a pus un maiou și o pereche de pantaloni scurți, acoperind costumul de baie al naibii de sexy.

— Muțumesc! Pe care?

Îmi arată cartea — *De la sărăcie la bogăție: 10 miliardari care au pornit de la zero și au obținut totul*. Titlul e plicticos, dar conținutul e aur curat.

— Super! E o carte bună.

— Biblioteca ta e fascinantă, declară Mac serioasă. Nu am întâlnit vreodată pe cineva care citește atât de multe biografii.

Ridic din umeri și spun:

— Îmi plac biografiile.

Conduc camioneta pe drumul plin de praf și nisip, până la stopul din capăt. Semnalizez stânga și, când mă răsucesc ca să mă asigur că drumul e liber, simt brusc vârful degetelor lui Mac pe ceafa mea.

La atingerea ei, fiorii coboară instantaneu spre penis. E o reacție normală când mă atinge ea.

— Abia acum observ, zice cu surprindere. Aveai ancora asta tatuată și înainte?

— Nu. Mi-am făcut-o acum câteva luni.

Când își retrage mâna, simt ca și cum am pierdut ceva. Dacă ar fi după mine, mi-ar conveni ca Mac să mă pipăie non-stop.

— Îmi place. E un tatuaj simplu, finuț, zice ea, zâmbindu-mi. Ai o pasiune pentru ancore?

Îi surâd.

— Păi... locuiesc pe plajă. Ca să fiu sincer, e doar o coincidență că o mare parte dintre tatuajele mele sunt simboluri care fac

trimitere la apă. M-am dus să-mi tatuez ancora dintr-un impuls de moment, când eram într-o stare proastă.

Mă uit pieziș la ea.

— Am luat decizia să-mi fac ancora asta după ce mi-ai zis că-l alegi pe fostul tău iubit, și nu pe mine.

— Cea mai proastă decizie pe care am luat-o vreodată! declară Mac.

Îi fac cu ochiul.

— Evident!

— Din fericire, am îndreptat lucrurile.

Pune o palmă pe coapsa mea.

— Ce reprezintă ancora? Că erai supărat pe mine?

— Mă simțeam împovărat. Fusesem respins de cea mai tare, cea mai deșteaptă și mai amuzantă fată pe care am cunoscut-o vreodată. Tipa nu mă voia. Simt că toată viața am fost tras în jos. De orașul ăsta. De amintirile cu ai mei. Tata a fost un ratat. Mama e o ratată.

Ridic din umeri, cu un zâmbesc scurt.

— Am prostul obicei de a-mi face tatuaje simple, care n-au sens metaforic. Pe corpul meu nu e nimic simbolic, cu subînțeles.

Replica mea o face să râdă.

— Corpul tău îmi place foarte mult.

Mă strânge de coapsă, adăugând:

— Și să știi că nu ești un ratat.

— Mă străduiesc să nu devin unul.

Arăt spre cartea pe care o ține în poală.

— Citesc biografii, memorii ale unor bărbați și femei care au scăpat de sărăcie sau de circumstanțe nefavorabile și care au făcut ceva cu viața lor. Cărțile astea mă inspiră. Să-ți povestesc despre unul dintre tipii despre care se vorbește în cartea asta! Maică-sa era văduvă, cu cinci copii de care nu putea să aibă grijă, așa că îi trimite la orfelinat. El e sărac, singur, lucrează într-o fabrică, unde face matrițe pentru piese auto și rame de ochelari.

Când împlinește douăzeci și trei de ani, își deschide propriul magazin de matrite.

Îmi întorc privirea spre Mac.

— Și în magazinul ăla creează marca Ray-Ban.

Mackenzie își mută mâna pe genunchiul meu. Îl strânge ușor, pe urmă ne împletim degetele.

— Pe mine *tu* mă inspiri, spune ea, fără ocolișuri. Și nu am niciun dubiu că numele tău o să apară într-o carte, la un moment dat.

— Poate.

Pe plajă, Wyatt și restul găștii au revendicat unul dintre fileurile pentru volei. În apropiere, fetele stau pe nisip, sub o umbrelă. Steph citește o carte, Heidi se bronzează, iar Alana soarbe plictisită dintr-un cocktail.

Eu și Evan îi salutăm pe băieți. Aproape imediat, Wyatt ne spune să ne formăm echipele.

— Țsta s-a transformat într-un adevărat dictator, după ce Ren l-a părăsit, mormăie Tate.

Ne uităm la prietenul nostru, care ne dă ordine de parcă am fi în armată.

— Tipa tot nu l-a primit înapoi? chicotesc eu.

— Nu. Cred că de data asta chiar au terminat-o de tot...

Tate tace încruntat.

Wyatt o ridică pe Alana de pe șezlong. Ea oftează și-l ia de mână. Probabil că face parte din echipa lui. Dar de ce îi șoptește Wyatt la ureche?

— Ce fac ăia doi? îl întreb pe Tate.

— Habar n-am.

Amicul meu strânge din dinți.

În fine...

Turneul de volei începe. Dat fiind că toți localnicii din Avalon Bay sunt competitivi, meciul e aprins. Mac e cu mine în echipă și sunt plăcut surprins să aflu că are o servă bună. Mulțumită ei,

luăm un avans încă de la început, care ne ajută să câștigăm primul set. Echipa lui Wyatt îl câștigă pe al doilea. Pentru depar-tajare, Mac o roagă pe Steph să-i ia locul, iar iubita mea se îndreaptă spre malul apei.

— Revin imediat, îmi spune. Mă duc să mă răcoresc puțin.

Mă întorc la misiunea mea de a zdrobi echipa lui Wyatt și a lui Evan. Abia după o oră îmi dau seama că Steph încă joacă în locul lui Mackenzie.

— Hei! se răstește Tate la mine, când ratez o servă.

Acum sunt preocupat s-o găsec pe Mac. Îmi plimb privirea de jur împrejur, până o zăresc pe malul apei. Vorbește cu cineva.

În ciuda faptului că soarele îmi bate fix în față și pe pieptul gol, mi se răcește tot corpul când îmi dau seama cu cine discută.

Kincaid.

33.

Cooper

— Coop, e rândul tău să servești, spune Steph cu nerăbdare.

— Nu mai joc.

Îl caut cu privirea pe fratelui meu și îl găsesc de partea cealaltă a fileului. Îl strig, iar Evan se apropie de mine. Arăt în direcția lui Mac. Privirea lui se întunecă.

— Fir-ar să fie! mormăie frate-miu.

— Exact!

Încercând să pășim agale, nepăsător, ne îndreptăm spre ei. Prietenii noștri protestează că am părăsit terenul. Mai dă-l naibii de meci! Dacă situația scapă de sub control, s-ar putea să dau de dracu'.

— Ce vrei să facem? șoptește Evan.

— Nu prea știu.

În timp ce ne apropiem de malul apei, îmi trece prin cap că poate ar fi fost mai bine să mă prefac că nu l-am văzut pe Kincaid și să păstrez distanța, să mă camuflez printre ceilalți jucători de volei. Dar în niciun caz nu o las pe Mac singură cu idiotul ăla.

— E vreo problemă? îl întreb.

Îmi petrec un braț pe după umerii lui Mac. Îl înfrunt din priviri pe Kincaid. Preston e nedumerit. Însă apoi mă recunoaște. Speram că a uitat de mine.

Se încruntă când își dă seama ce se întâmplă.

— Ia stai așa! Cu ăsta te-ai combinat? cere el să știe, întorcând capul spre Mackenzie.

Ea se uită la mine, frustrată. Vede că și Evan a venit și oftează. Îi răspunde lui Kincaid:

— Da. Și acum, hai să ne luăm la revedere. Să ai o după-amiază frumoasă, Pres!

Când dăm să ne îndepărtăm, clona se înfurie.

— Așteaptă puțin! cere Kincaid. Stai așa, că acum înțeleg. Îi știu pe fraierul ăsta.

Mac se încordează puțin. Se oprește și se întoarce spre fostul ei iubit.

— Despre ce vorbești?

Kincaid mă privește și zâmbește arogant, apoi mă întreabă:

— Nu știe, așa-i?

Am doar o fracțiune de secundă ca să decid ce să fac. Știu că nu am de ales acum, când Kincaid e de față. Îi spun:

— Ne cunoaștem de undeva?

Nimeni nu se pricepe să facă pe prostul mai bine decât cel care a făcut schimb cu fratele lui geamăn la aproape toate lucrările de control de algebră.

— Frumoasă încercare, prietene! mă ironizează el, pe urmă își îndreaptă atenția spre Mac. Lasă-mă să ghicesc: tipul ăsta a apărut fix după ce te-ai mutat în oraș, nu? Întâmplător, ai dat peste un localnic prietenos când ai ieșit cu fetele în oraș, într-o seară. Îți sună cunoscut?

— Cooper, despre ce vorbește Pres? cere Mac să știe.

Din clipa în care ochii ei verzi și îngrijorați mă pironesc, mi se usucă gura.

Îi răspund:

— N-am idee.

Mă sperie cât de ușor îmi e s-o mint și cât de convingătoare sunt cuvintele care-mi ies pe gură.

— Mackenzie, iubito, ascultă-mă! o imploră Kincaid.

Întinde mâna spre ea. Mi-ar plăcea să i-o rup, dar mă abțin. Pășesc între ei. Demoralizat, Preston își lasă brațul să cadă.

— Cu două zile înainte să înceapă anul universitar, tipul ăsta mi-a căutat nod în papură, într-un bar. L-am lăsat imediat fără slujbă. Mai ții minte că aveam ochiul vânăt când te-am ajutat să te muți la cămin?

— Mi-ai spus că te-ai lovit la un meci de baschet, îi reamintește Mac, supărată.

Kincaid recunoaște fără tragere de inimă:

— Da, te-am mințit.

Mac își încrucișează brațele la piept și nu se mai uită în ochii lui. Îi dă de înțeles că n-o mai interesează subiectul. Însă Kincaid se grăbește să se apere:

— Dar acum nu te mint.

— Și cum ar trebui să-mi dau seama că zici adevărul? îl iscodește ea.

Nimeni nu-i face față lui Mac când vine vorba despre certuri obositoare. S-ar certa chiar și pentru un fleac, doar ca să demonstreze că are dreptate.

Tipul își pierde răbdarea. Exasperat, ridică brațele în aer și i-o trânteste:

— Nu-i evident? ăsta ți-o trage doar ca să se răzbune pe mine. N-o să stau cu mâinile în sân, în timp ce el îmi distruge viața.

— Hei, ajunge! Trebuie să pleci, frate! Las-o în pace!

— Mackenzie, ascultă-mă! imploră el. Doar nu crezi prostiile pe care ți le îndrugă, nu? Nu se poate să fii chiar atât de proastă.

Până aici i-a fost! Vorbele astea urâte, aruncate cu un aer de superioritate, o fac pe Mac să-și iasă din minți.

— Am fost o proastă că am stat cu tine atât de mult timp, răspunde ea. Din fericire, de-acum nu mai am grija asta.

Mac se îndreaptă valvârtej spre grupul nostru, trecând pe lângă Evan. Mă întreabă dacă totul e OK. Nu știu ce să-i răspund.

Mac se răsucește spre mine și-mi ordonă:

— Vorbește!

— Ce să-ți spun?

Chiar dacă mă prefac neștiutor, mă întreb dacă ar trebui să-i spun adevărul, să recunosc că la început nu am avut intenții bune, dar că lucrurile s-au schimbat după ce ne-am cunoscut. Sigur ar înțelege. Poate chiar s-ar distra. Am râde pe cinste și ar deveni una dintre poveștile alea amuzante pe care le spui la petreceri.

Sau poate că nu ar mai vorbi deloc cu mine, iar într-o zi, când m-aș întoarce acasă, aș găsi casa în flăcări și o pancartă pe peluza din față, cu un mesaj scris cu cenușă: *Hai să ne despărțim!*

Mac mă împunge cu arătătorul în piept.

— Nu mă minți! Ce zicea Preston? Chiar vă cunoașteți?

Avem spectatori. Simt că toți prietenii mei ne privesc, ceea ce mă face să-mi pierd curajul. Dacă îi spun adevărul când suntem între patru ochi, s-ar putea s-o pierd. Dacă-i spun adevărul în fața unui grup de oameni, e sigur c-o s-o pierd. Aș umili-o în fața tuturor. Nu m-ar ierta niciodată.

Cuvintele mi se revarsă de pe buze. Minciuna îmi arde limba:

— Știi despre Preston doar din auzite și din ce mi-ai mai zis tu. Dacă l-aș fi văzut pe stradă, nu l-aș fi recunoscut.

Mac rămâne nemișcată. Pare că abia mai respiră.

Mă apucă panica, dar reușesc să mă comport normal. Mă țin de povestea mea. Am învățat acum mult timp că numai oamenii care cedează sunt prinși cu mâța-n sac. Important e să crezi în ce spui. Și să negi în continuare.

— Chiar te-ai bătut cu Pres?

— Mac, poți să umpli stadioane cu idioți care se îmbată și se încaieră. Sincer, nu-mi amintesc dacă Preston a fost și el unul dintre ei.

Frustrată, se întoarce spre Evan și-l întreabă:

— Cooper a fost concediat?

Pentru o fracțiune de secundă, îmi fac griji că prietenia lor recent înfiripată ar putea fi în dezavantajul meu.

Frate-miu ridică din umeri și răspunde:

— Coop a lucrat pe timp de vară în barul unde lucrează și Steph. A fost o slujbă temporară.

Evan mai că mă convinge și pe mine. Sunt ușurat. Eu și frate-miu încă suntem în aceeași tabără.

Mac se uită în direcția lui Steph, care s-a așezat iar și citește.

— Steph, e adevărat?

Fără să ridice privirea din cartea ei, Steph aprobă:

— Da. A fost doar un job pe timp de vară.

Mă cuprinde un sentiment de ușurare. Dar apoi se duce naibii, când o văd pe Heidi apropiindu-se de noi.

Rahat!

Cunosc privirea aia. O să strice totul. Heidi e genul de fată care nu ratează niciodată ocazia de a face rău, doar ca să vadă cum se duce totul de râpă. Unde mai pui că în ultima vreme a fost supărată pe mine și că nu-i place deloc relația mea cu Mac. Când privirile ni se întâlnesc pentru câteva clipe, o implor în tăcere să nu mă dea de gol.

— Pe bune, mor de foame! spune ea, pe un ton plictisit. Putem să plecăm naibii de aici?

Am scăpat ca prin urechile acului.

După aceea, în fiecare zi, mă simt de parcă stau ca pe ace, așteptând să se întâmple inevitabilul. Mă tem că Kincaid va reuși cumva să ne ia din nou prin surprindere. Mac pare că nu-și mai face griji, iar Evan și cu mine evităm să aducem vorba despre el.

A fost cât pe ce să fiu dat de gol. Asta îmi aduce aminte cât de fragilă este relația noastră și cât de ușor aş putea s-o pierd pe Mac. Conștientizarea acestui fapt mă doare mai mult decât aş fi crezut. Mac mi-a intrat în suflet și a prins rădăcini acolo.

În seara în care ne-am întâlnit cu Kincaid, după ce Mac s-a culcat, m-am dus în atelier și am fumat în neștire. Speram că nicotina o să-mi potolească sentimentul de vină, agitația și frica. De obicei, fumez doar din când în când. Dar atunci simțeam nevoia de țigări, fiindcă s-o mint pe Mackenzie m-a distrus sufletește.

La unu dimineața, Evan m-a găsit în atelier. Fumasem aproape jumătate de pachet, iar mucusurile de țigară umpleau scrumiera de pe masa mea de lucru.

— Trebuie să-i spun adevărul, i-am zis mohorât.

Evan s-a împotrivit:

— Te-ai tâmpit? Cum te-ar ajuta asta, omule? Am renunțat la planul nostru de a-l umili pe Kincaid. Tu și Mac sunteți împreună pentru că o placi.

— Dar totul a început doar ca să mă răzbun pe Kincaid. Toată relația mea cu Mac e clădită pe intenții rele.

Într-un final, Evan a reușit să mă lămurească să nu-i zic nimic. Însă nu a fost nevoie să se străduiască să mă convingă să-mi țin gura. Gândul că aş putea s-o pierd pe Mackenzie mă termină. Nu se poate s-o pierd. Evan se înșală. Nu suntem împreună pentru că o plac.

Sunt îndrăgostit de ea.

Alung vina într-unul dintre cele mai îndepărtate cotloane ale minții mele. Mă străduiesc să fiu bărbatul de care Mac are nevoie, bărbatul pe care îl merită.

Într-o dimineață, stăm întinși în pat. Respir ușurat pentru prima dată, după aproape o lună. Mac se trezește, se întoarce spre mine și își saltă piciorul peste șoldul meu. Când Mac se cuibărește la pieptul meu, o senzație de liniște copleșitoare, pe care nu am mai simțit-o niciodată, mă învăluie.

— 'Neața! îmi șoptește. Cât e ceasul?

— Nu știu. Cred că e zece.

Brusc, se ridică în fund.

— Zece? La naiba! Unchiul tău o să apară în curând. Trebuie să facem curat.

Chiar crede că lui Levi îi pasă de curățenie. Ce drăguț!

Se duce să facă duș. Revine după zece minute, cu părul ud și cu fața îmbujorată.

— Of! Nu-mi găsesc rochia albastră, mormăie ea.

Scotocește prin dulapul pe jumătate plin cu hainele ei.

Au trecut săptămâni bune de când a venit să stea cu noi, și e bine că nimeni nu a adus în discuție mutarea ei în altă parte. Sigur, să avem în casă încă o persoană a fost o schimbare serioasă. Încă învățăm cum să respectăm ciudățeniile celorlalți. Prezența ei face ca locul ăsta să fie din nou primitiv — mai degrabă un cămin, nu o simplă casă. Mac insuflă viață locului, după ani de amintiri urâte și de pustietate.

Pur și simplu se potrivește aici.

— Pune altceva pe tine! îi sugerez. Sau nu te îmbrăca deloc și vino în pat!

— Dar e rochia mea de fată serioasă! protestează Mac, pe jumătate îngropată sub un morman de umerășe.

Nu are motive să-și facă griji pentru întâlnirea cu Levi. Pare intimidant, dar e foarte prietenos. Deși se spun multe despre îmbinatul utilului cu plăcutul, aleg să privesc cu optimism posibilitatea ca unchiul meu și Mac să lucreze împreună la renovarea hotelului.

— Ce zici de combinația asta?

Face parada modei într-o bluză verde, care se potrivește perfect cu nuanța ochilor ei, și o pereche de pantaloni bleumarin care i se mulează pe fund. Deja am un început de erecție.

— Arăți super!

Zâmbetul ei, felul în care își înclină capul, ochii ei care scli-pesc, privirile alea care-mi sunt destinate doar mie — toate mă dau peste cap.

Fata asta mă face să-mi pierd mințile.

— Ce-i? întrebă Mac.

Tocmai își prinde părul în coc.

Tot ce pot să fac este să-i zâmbesc și să sper că nu o să stric totul.

— Nimic. Cred că sunt fericit.

Mac mă sărută pe obraz.

— Și eu.

— Da? Chiar dacă... știi tu... Chiar dacă părinții tăi aproape că te-au renegat?

Ridică din umeri și se îndreaptă spre baie. Mă îmbrac și o privesc în oglindă, în timp ce se machiază.

— Nu pot să zic că-mi convine că nu mai vorbim, recunoaște ea. Dar ei sunt ăia încăpățânați. Faptul că am ales să-mi trăiesc viața nu e un motiv să mă izgonească.

Mi-am cam făcut griji, crezând că, cu cât neînțelegerea cu părinții ei se va prelungi mai mult, cu atât mai repede își va regreta decizia de a se lăsa de facultate, de a cumpăra hotelul, de a fi iubita mea.

Dar nu dă semne că regretă.

— La un moment dat, o să accepte situația, spune Mac. Nu mă stresez. Prefer să nu le dau satisfacția asta.

Îi cercetez chipul, în căutarea vreunui indiciu că minte, însă nu văd niciunul. Din câte îmi dau seama, *chiar este fericită*. Încerc să nu mă las pradă paranoiei. Am obiceiul de a mă aștepta la ce-i mai rău fiindcă, dintotdeauna, asta a fost ritmul vieții mele: situația începe să se îmbunătățească, iar apoi îmi pică lumea-n cap.

De data asta, sper ca Mac să fi destrămat blestemul care mă apasă.

34.

Mackenzie

Încă nu e iarnă — vremea s-a menținut la 21 de grade tot weekendul, de parcă ar fi tot toamnă —, dar să pornesc în căutarea unui brad de Crăciun cu frații Hartley este o aventură. Am fost alungați din trei târguri de brazi, pentru că ticăloșii ăștia doi sunt incapabili să se poarte frumos în public. După ce se provoacă unul pe celălalt, ca să vadă care dintre ei poate să ridice în brațe cel mai mare brad, și organizează un turnir într-o parcare de supermarket, am senzația că va trebui să trecem în alt stat ca să putem găsi un brad de Crăciun.

Vocea lui Evan răsună din pâlcul de brazi:

— Ce zici de ăsta?

Ca să fiu sinceră, la un moment dat, ne-au dat afară pentru că ne-au prins pe mine și pe Cooper sărutându-ne în spatele unor pini. Demonstrându-mi că nu și-a învățat lecția, Cooper se furișează în spatele meu și îmi trage o palmă peste fund.

— Arată ca iubita ta din clasa a opta, îi spune Cooper lui frate-său.

Evan stă lângă un molid bogat la vârf și la bază, dar cam golaș la mijloc.

Evan rânjește și zice:

— Ești invidios.

Arăt spre alt brad și zic:

— Țsta e drăguț.

E des, cu o mulțime de ramuri distribuite egal, perfecte pentru ornamente. Nu are părți golașe sau crengi maronii.

Cooper măsoară din priviri copacul.

— Crezi că încapă pe ușă?

— L-am putea aduce în casă pe ușa din spate, răspunde Evan. E destul de înalt. S-ar putea să trebuiască să facem o gaură în tavan.

— Ar merita! le spun cu un zâmbet.

Mereu mi-au plăcut brazii de Crăciun mari, deși ai mei nu m-au lăsat niciodată să aleg unul. Părinții mei angajau oameni care să facă treaba asta. În fiecare decembrie, la noi acasă venea un camion plin până la refuz cu decorațiuni de Crăciun. Un brad mare și perfect era pus în sufragerie, și altele mai mici erau răspândite în toate celelalte zone de locuit din casă. Aveam ghirlande, luminițe, lumânări și multe altele. Apoi, un decorator de interioare și o mică armată de angajați se apucau să decoreze casa. Niciodată nu s-a strâns toată familia mea ca să împodobească bradul; nu am căutat niciodată creanga potrivită pentru ornamentele moștenite din generație în generație, așa cum fac alte familii. Noi aveam doar o grămadă de decorațiuni închiriate și scumpe, menite să se potrivească cu orice tematică de care mama era interesată în acel an. Casa noastră era doar o altă scenă pregătită pentru petrecerile alor mei și pentru a-i distra pe oamenii influenți sau pe cei care sponsorizau campaniile lui taică-miu. Pentru mine, Crăciunul era o sărbătoare sterilă, impersonală.

Și totuși, în ciuda acestui fapt, mă simt puțin tristă la gândul că n-o să-i văd pe ai mei anul ăsta, de sărbători. Abia dacă vorbim. Pe de altă parte, tata mi-a trimis un teanc de felicitări de Crăciun și mi-a ordonat să mă semnez sub numele lui și al mamei. Felicitările vor fi trimise către spitalele și organizațiile caritabile care aparțin

de sectorul Congresului din care face parte și tata. Perfectei familii Cabot îi pasă atât de mult de oameni!

Seara, după cină, toți trei scotocim prin pod, după decorațiuni și luminițe. Sunt îngropate sub praful depus de ani de zile.

— Cred că n-am mai decorat casa pentru Crăciun de... De cât timp? îl întreabă Cooper pe fratele lui, în timp ce cărăm cutiile în sufragerie.

— De vreo trei sau patru ani.

— Serios? mă minunez.

Las cutia pe podea și mă așez în fața bradului.

Evan desface o cutie cu o instalație de brad ale cărui cabluri s-au încălzit și zice:

— Cam așa ceva. Eram în liceu când am încetat să împodobim bradul de Crăciun.

— Ce trist!

Chiar și un Crăciun fad e mai bun decât niciunul.

— Familia noastră nu s-a dat niciodată în vânt după sărbători, mă lămurește Cooper. Uneori, ne duceam acasă la Levi și petreceam sărbătorile acolo. De obicei, de Ziua Recunoștinței. O dată la doi ani, Levi se duce să viziteze familia lui Tim, în Maine.

— Cine e Tim? întreb nedumerită.

— Soțul lui Levi, mă pune Evan la curent.

— Partenerul lui! îl corectează Cooper. Nu cred că sunt căsătoriți.

— Levi e homosexual? exclam. Cum se face că e prima dată când aud despre asta?

Gemenii ridică din umeri, cu o mișcare identică. Acum îmi dau seama de ce profesorilor le era greu să-i deosebească.

— Levi nu prea vorbește despre asta, zice Cooper. Sunt împreună de douăzeci de ani, dar nu își etalează relația. Amândoi sunt foarte discreți.

— Majoritatea celor din oraș știu, adaugă Evan. Sau bănuiesc. Toți ceilalți au impresia că Levi și Tim sunt doar colocatari.

— Ar fi trebuit să-i invităm la cină, le zic băieților.

Mă întristez că am ratat șansa asta. Dacă voi locui în Avalon Bay, cu gemenii, ar fi bine să închei relații mai profunde.

E ciudat. Chiar dacă am crescut în lumi opuse, Cooper și cu mine nu suntem chiar atât de diferiți. Am avut experiențe similare în multe privințe.

— Frate, cred că unele dintre decorațiunile astea sunt de la mamaie și de la tataie.

Evan trage o cutie mai aproape de brad. Băieții scotocesc prin ea și scot ornamente miciute, lucrate manual. Înăuntru au poze. Sunt din anii 1953 și 1961. Văd suveniruri cumpărate din călătoriilor prin țară. Evan ridică la vedere o covată în miniatură. Probabil că a făcut parte dintr-o scenă cu ieslea din Betleem.

— Ce naiba e asta? se miră Evan.

Ne arată o figurină care îl înfățișează pe pruncul Isus înfășat. Figurina seamănă cu un cartof copt, învelit în staniol. Are două puncte negre în loc de ochi și o linie roz pe post de gură.

Pălesc când o văd.

— Arată groaznic.

— Nici nu știam că astea sunt aici.

Cooper admiră o poză. Cred că îl înfățișează pe tatăl lui, când era tânăr. Apoi o pune înapoi, la fundul cutiei.

Simt un nod în gât. Mă întristez.

— Mi-aș fi dorit să am și eu acasă cutii ca astea, pline cu poze vechi și cu fleacuri, cu povești interesante, pe care să mi le împărtășească ai mei.

Cooper cară o cutie mare înapoi pe hol.

— Nu știu ce să zic... Nu poate fi chiar atât de rău să ai o grămadă de servitori care să ridice chestiile grele în locul tău, îmi strigă Coop peste umăr.

— Ca să nu mai vorbim despre cum e să te trezești în ziua de Crăciun cu o mulțime de cadouri, își dă Evan cu părerea.

— Sigur, spun eu, în timp ce aleg ornamentele încă bune de folosit și care par a fi cel mai puțin... traumatizante din punct de

vedere emoțional. *Sună* grozav. Era ca și cum mă trezeam în atelierul lui Moș Crăciun. Dar după aceea am crescut și mi-am dat seama că scrisul de pe etichetele lipite pe cadourile mele nu era al părinților mei. Și că, în loc de spiriduși, există oameni pe care părinții mei îi plătesc ca să mențină o distanță cât mai mare între ei și orice aduce a sentimente adevărate.

— Erau cadouri dintr-alea de te duci cu ele la spital în vizită la o rudă internată..., spune Evan.

Deși Evan a trecut de mult peste glumele tâmpite la adresa mea, nu se poate abține să mă ia peste picior.

Ridic din umeri, cu tristețe.

— Aș renunța la toate cadourile mele, dacă așa părinții mei ar vrea să petrecem timp împreună, măcar o dată. Dacă ar vrea să se comporte ca și cum am fi o familie, nu o firmă. Tata lucra mereu și mama era preocupată de cum decurg activitățile ei caritabile. Da, știu, se pot întâmpla lucruri mai neplăcute decât să strângi bani pentru spitalele de copii. Dar și eu eram un copil. Eu de ce nu am avut parte de sărbători așa cum trebuie?

— Of! Vino aici, fraieră mică!

Evan își trece brațul pe după gâtul meu și mă sărută pe creștet.

— Doar râdeam de tine. Toți părinții sunt varză, chiar și ăia bogați. Toți suntem dați peste cap, într-un fel sau altul.

Izbutesc să îngaim:

— Vreau să știți... Faptul că facem asta împreună înseamnă mult pentru mine. E primul meu Crăciun adevărat.

Sunt surprinsă de mine când încep să mă usture ochii. Dacă o să plâng în fața lor, o să mă ia peste picior până la adânci bătrâneți.

Cooper mă trage în poala lui și mă cuprinde în brațe.

— Ne bucurăm că ești aici, Mac.

Evan îmi întinde o cutie mică.

— Voiam să-ți pun asta sub brad, mai târziu, dar cred că trebuie să-ți-o dau acum.

Mă uit la cutie. Nu se pricepe deloc la împachetat — colțurile nu sunt egale și a folosit mult mai mult scotch decât ar avea nevoie un pachetel de mărimea palmei mele.

— Nu-ți face griji! Nu l-am furat.

Zâmbesc și desfac cadoul la repezeală. Înăuntru găsesc o figurină de plastic: o fată într-o rochie roz. Părul ei e colorat în negru, cu marker permanent, și are pe cap o coroană minusculă, galbenă, decupată din hârtie.

— Jur că am căutat un ornament cu prințesă în șase magazine diferite! Nici n-ai idee cât de greu e să găsești așa ceva, zice Evan, surâzând. Așa că am făcut eu unul.

Ochii încep să-mi lăcrimeze. Alt nod în gât își face simțită prezența.

— Am vrut să-ți dăruiesc ceva. Să sărbătorim cum se cuvine.

Mâinile îmi tremură.

— Hei, am vrut să fie amuzant! Jur că nu am vrut să râd de tine, se apără Evan.

Mă cocoșez și izbucnesc într-un râs isteric. Râd atât de mult, că mă doare burta. Cooper nu mă mai poate ține în brațe, așa că mă prăbușesc pe podea.

— Fata asta râde sau plânge? îl întreabă Evan pe frate-său.

E cel mai drăguț lucru pe care l-a făcut cineva pentru mine. Cu atât mai mult, cu cât știu că Evan a depus multe eforturi ca să-mi dea cadoul perfect. Cooper are competiție serioasă.

După ce îmi revin, mă ridic și-l îmbrățișez pe Evan, care pare ușurat că nu-l iau la bătaie.

— Dacă ați terminat cu vorbăria, putem împodobi odată brațul ăsta nenorocit? se bosumflă Cooper.

— Dacă te comporti așa, diseară n-o să primești niciun cadou, îl avertizez.

— Vă rog! spune Evan, făcându-ne semn să tăcem. Isus, bebelușul-cartof, vă aude.

Câteva zile mai târziu, după cea mai discretă — și cea mai frumoasă — vacanță de Crăciun pe care am avut-o vreodată, sunt cu Cooper, în atelierul lui. Îl ajut să ștergă praful, să lustruiască și să împacheteze niște piese de mobilier. După ce a văzut cum gestionez renovarea hotelului, s-a simțit stimulat să lucreze și mai mult la propria afacere. A bătut străzile și a întrebat în stânga și-n dreapta, iar săptămâna asta a primit câteva apeluri de la magazine de tip butic, care vor să vândă câteva dintre piesele lui. În această dimineață, am trimis fotografii noi pentru site-urile magazinelor, iar acum pregătim comenzile pentru transport.

— Sper că nu vinzi și setul meu, nu? îl întreb neliniștită.

— Cel pentru care n-ai plătit nici până acum?

Îmi face cu ochiul și se apropie de mine. E plin de rumeguș din cap până-n picioare.

— Ai dreptate. Îți sunt datoare cu un cec.

— Las-o baltă! Nu pot lua bani de la tine, zice Cooper. Mobilierul ăla ar fi fost oricum al tău, indiferent dacă îl luai sau nu. După ce l-ai atins, nu mi-a mai venit să-l dau altcuiva.

Inima îmi bate foarte tare.

— În primul rând, e unul dintre cele mai drăguțe lucruri pe care mi le-ai spus vreodată. În al doilea rând, nu este nicio problemă. Bani sunt făcuți să fie cheltuiți.

Coop mă ia peste picior:

— Ai vorbit ca o adevărată clonă.

Îl lovesc ușor cu cârpa pe care o țin în mână.

— Ai grijă ce faci cu mâinile, Cabot!

— Da? Îți arăt eu mâini, Hartley!

— Serious?

Cu un zâmbet, mă trage spre el, iar gura lui o acoperă pe a mea, într-un sărut posesiv.

Deodată, aud o voce de femeie:

— Cioc, cioc!

35.

Cooper

Încremenesc când aud vocea aia în spatele meu. Sângele îmi îngheață în vene. Mă întorc în silă. Sper că e doar o halucinație.

Dar n-am eu norocul ăsta.

În ușă o văd pe Shelley Hartley. Îmi face cu mâna.

Mama mă-sii!

Nici nu-mi aduc aminte când a dat ultima oară prin oraș. Au trecut luni, poate chiar un an. În mintea mea, imaginea ei este distorsionată și se schimbă constant. Arată cam la fel. A încercat să se vopsească blond, dar nu i-a ieșit. E machiată prea strident. S-a îmbrăcată ca o fetișcană care a ajuns din greșeală la un concert de-al lui Jimmy Buffet și nu a mai plecat de acolo. Intră hotărâtă în atelier. Zâmbetul ei mă enervează. Încă nu a câștigat dreptul de a-mi zâmbi.

Îmi vâjâie capul. E ca și cum cineva a tras cuiul unei grenade și mi-a întins-o, iar acum am câteva secunde la dispoziție să-mi dau seama cum s-o dezamorsez, înainte să-mi explodeze în față.

— Bună, scumpule! mă salută ea.

Mă ia în brațe. Mirosul de gin, de țigări și parfumul ei îmi provoacă un gust amar. Puține mirosuri sunt capabile să mă proiecteze brusc înapoi în copilărie.

— Lui mami i-a fost dor de tine, îmi zice.

Da, sigur!

Apoi o observă pe iubita mea și brățara ei cu diamante. A fost a străbunicii lui Mac. Shelley mă dă la o parte și o apucă pe Mac de încheietură, sub pretextul unei străngeri de mână.

— Cine-i fata asta drăguță? întrebă încântată.

— E Mackenzie, iubita mea, îi răspund sec.

Mac se uită la mine cu nedumerire.

— Mac, ea e Shelley. Mama mea.

— Ah!

Mac își vine repede în fire.

— Îmi pare bine să vă cunosc, doamnă.

— Veniți să mă ajutați! spune Shelley. Am făcut cumpărături pentru cină. Sper că vă e foame.

Nu e nicio mașină pe alee. Văd câteva punji pe scările de la intrare. Nu ne spune cum a ajuns aici și nici ce vânt îngrozitor a adus-o înapoi în oraș. Probabil că vreun alt ratat a dat-o afară din casă, după ce a secăt-o de bani. Sau poate că maică-mea a dat bir cu fugiții în miez de noapte, înainte ca tipul să-și dea seama că l-a furat. Un singur lucru îmi e clar: nu se va termina bine. Shelley e un dezastru. Numai tâmpenii face. Iar eu și frate-miu trebuie să-i rezolvăm problemele. A învățat să mintă de îngheață apele. Iar dacă-ți zâmbește, păzea la portofel!

— Evan, scumpule, a venit mama! strigă ea când intrăm în casă.

Evan iese din bucătărie. Se albește la față când își dă seama că mintea nu-i joacă feste. Stă nemișcat, aproape ca și cum s-ar aștepta ca ea să se evapore. Evan e nehotărât; se întreabă dacă este în siguranță sau dacă o s-o pătească.

— Vino aici! îl îndeamnă Shelley, cu brațele deschise. Îmbrățișează-mă!

Sceptic, frate-miu se uită la mine, așteptând o explicație. Pe urmă o îmbrățișează. Spre deosebire de mine, chiar o ia în brațe.

Evan e capabil s-o ierte din nou și din nou pe femeia asta — ceva ce n-o să înțeleg vreodată. Fratele meu a refuzat dintotdeauna să privească adevărul în față. De fiecare dată când mama noastră se întoarce la noi, el se așteaptă ca ea să rămână și să fim iar o familie, în ciuda dezamăgirilor și a suferinței la care ne-a supus.

— Ce se întâmplă? mă întreabă Evan.

Maică-mea îi răspunde:

— O să luăm cina.

Ia câteva pungi de cumpărături și i le întinde lui Evan.

— Fac lasagna. Mâncarea ta preferată.

Mac se oferă să ajute, dar e mult mai politicoasă decât ar fi cazul. Aș vrea să-i spun să nu-și bată capul. Nu-i nevoie să impresioneze pe nimeni. În schimb, îmi țin gura și stau pe-aproape. În niciun caz n-o s-o las singură cu femeia asta. Shelley ar fi în stare s-o tundă în schimbul sumei pe care ar obține-o de la un producător de peruci, pe piața neagră.

Mai târziu, când Shelley și Evan sunt în bucătărie, profit de ocazie și o iau pe Mac de acolo — chipurile, ca să mă ajute să punem masa.

O previn:

— Fă-mi un serviciu! Când te întreabă maică-mea, nu-i povesti nimic despre ai tăi.

Mac se încruntă.

— Poftim? De ce?

Îi vorbesc în șoaptă:

— Te rog, nu-i spune mamei nimic despre slujba tatălui tău. Nimic care să dea de înțeles că ai tăi sunt înstăriți. Ori că tu ai bani.

— Dacă la asta te referi, n-o s-o fac pe mama ta să se simtă prost.

Știu că Mac nu se laudă cu averea ei în fața tuturor, dar nu de asta mă tem.

— Nu-i vorba despre asta, iubito. Pur și simplu spune-i minciuni. Ai încredere în mine!

Îmi aduc aminte de brățara ei. O desfac și i-o strecor în buzunarul jeansilor.

— Ce faci?

— Te rog, ține-o în buzunar până pleacă. Nu o purta în fața ei!

N-am idee cât de mult plănuiește Shelley să rămână în oraș sau cât vrea să stea aici. Camera ei e exact așa cum a lăsat-o. Nici eu, nici Evan nu intrăm acolo. Dacă judec după experiența anterioară, maică-mea o să plece în căutarea unui alt bărbat cât ai clipi.

Cu toții ne purtăm frumos în timpul cinei. Bietul Evan chiar pare fericit că Shelley a venit acasă. Discută despre ce a mai făcut ea. Acum locuiește în Atlanta, cu un tip pe care l-a cunoscut într-un cazino.

— Ne-am certat din cauza unui aparat de păcănele — râde ea — și am ajuns să ne îndrăgostim până peste cap.

Îm-hm... Cum să nu! Sunt sigur că vor trăi fericiți până la adânci bătrâneți. Având în vedere că Shelley a venit aici, probabil că deja s-au despărțit.

O întrerup:

— Și cât vrei să stai aici?

Tonul meu e tăios. Pe sub masă, Mac mă ia de mână. O strânge încet, liniștitor.

Shelley pare ofensată că am îndrăznit să-i pun această întrebare, iar Evan se uită urât la mine.

— Omule, calmează-te! Abia a sosit.

Îmi vine să mă răstesc la el: *Da, și vreau să știu când pleacă!* E nevoie de un efort supraomenesc ca să-mi țin gura.

— Deci, Mackenzie — spune Shelley după o tăcere încordată, prelungită —, cum ai devenit iubita fiului meu? Cum v-ați întâlnit? Spune-mi totul.

În următoarele cincisprezece minute, Mac evită zeci de întrebări indiscrete, atunci când are ocazia, și răspunde cu minciuni la restul.

Primesc o privire nedumerită din partea lui Evan, care tace și ne cântă în strună. Maică-mea reușește să-l manipuleze pe fratele meu, dar el nu e idiot. Eu vorbesc cât de puțin pot. Mi-e teamă că, în orice moment, autocontrolul meu o să mă lase baltă și că nu voi putea stăpâni tirada care mi se va revărsa de pe buze. Puțini oameni mă enervează așa cum o face Shelley Hartley.

După cină, în timp ce clătesc farfuriile, Shelley mă încolțește.

— Ai fost foarte tăcut la masă, începe ea, luând o farfurie din mâna mea și punând-o în mașina de spălat vase.

— Sunt obosit, mârâi eu.

— Of, scumpule! Muncești prea mult. Trebuie să te mai și odihnești.

Nu-i răspund. Mă simt scârbit de fiecare dată când încerc să joace rolul de mamă. Nu i se potrivește deloc.

— Mackenzie pare o dulce.

— Da. E o tipă mișto.

— Am observat brățara aia. Și poșeta ei, în sufragerie.

Umerii mi se încordează.

— Poșeta aia costă mulți bani. Bună treabă, scumpule!

Îmi mușc limba de nervi, când văd că-mi zâmbește de parcă știe ce e în capul meu. E evident ce crede ea: că mi-am găsit o fată care mă întreține. Maică-mea practică aceeași înșelătorie de atâta timp, încât nu cred că mai știe cum să trăiască altfel.

— Ascultă, dragule...

Uite că a venit momentul! Bineînțeles, ce mama dracului! Mereu cere câte ceva. Mereu vrea să obțină ceva.

— Știi, aproape că n-am ajuns aici întreagă, continuă ea, fără să observe furia care clocotește în mine. Mașina mea e superveche; a început să scoată fum când eram pe autostradă. A trebuit să mi-o tracteze cineva. O piesă mică din motor a cedat, explică ea, râzând sfioasă. Am reușit să negociez prețul cu tipul de la atelierul auto, dar tot nu o să-mi ajungă banii pentru reparații.

Evan intră în bucătărie tocmai la timp ca să audă sfârșitul poveștii ei de rahat. Minunat!

— Despre ce vorbiți? se interesează el. Ți s-a stricat mașina?

— Mereu se strică ceva la vechitura aia, îi zice Shelley, jucând rolul de doamnă aflată la ananghie.

Știe că lui Evan îi place să facă pe eroul.

Maică-mea continuă:

— Mă rog, aveam un loc de muncă, dar m-au dat afară după sărbători. Și mi-a fost destul de greu să găsesc altă slujbă. Reparația asta o să mă scuture de toți banii pe care i-am strâns până acum.

— Nu avem bani, i-o trântesc eu, uitându-mă la Evan. I-am folosit pe toți ca să renovăm casa.

Shelley se uită la Evan — o pradă mult mai ușoară.

— Am nevoie de numai două sute de dolari ca să recuperez mașina. Apoi o să găsesc un job aici. O să-ți restitui împrumutul.

— Rămâi aici? întrebă frate-miu.

Bietul fraier! Are atâta speranță în glas, încât mi-e milă de el. Îmi vine să-i dau una peste ceafă, ca să-și vină în fire.

Shelley se duce să-l îmbrățișeze și-și cuibărește capul sub bărbia lui.

— Rămân, dacă mă primiți. Mi-e dor de băieții mei.

Evan bagă mâna în buzunar și scoate câteva bancnote de douăzeci de dolari. Probabil asta-i tot ce i-a rămas de la ultimul salariu.

— Poftim o sută cincizeci de dolari! O să mă duc la bancomat și o să scot restul.

Adică o să dea iama în contul lui de economii.

— Mulțumesc, scumpule!

Shelley îl pupă pe obraz și se desprinde imediat din brațele lui.

— Cine vrea milkshake? Mă duc repede să fumez și merg să cumpăr niște milkshake-uri pentru noi.

M-aș mira să se întoarcă înainte de răsăritul soarelui.

Mai târziu, după ce mă bag în pat, nu pot să dorm. Corpul mi-e încordat și povestea cu Shelley încă mă macină. Nu am așteptat să văd dacă aduce milkshake-urile. Imediat ce a plecat, eu și Mac ne-am ascuns în camera mea. Sau, mai degrabă, eu m-am ascuns, iar ea a venit să-mi țină companie.

Se rostogolește și aprinde lampa de pe noptieră. Mă găsește cu ochii pironiți în tavan.

— Ești îngândurat.

— Da... Îmi pare rău că te-am rugat s-o minți. Mama s-a uitat la tine, la brățara și la poșeta ta, și și-a dat seama că ești plină de bani, îi zic cu amărăciune. Shelley mereu se folosește de ceilalți. Nu am vrut să aflu că familia ta are bani, pentru că sigur ar fi găsit o modalitate să te tapeze.

— OK, dar asta n-are nicio legătură cu noi doi.

Mac își sprijină capul pe brațul meu și adaugă:

— Nici eu n-aș vrea să mă judeci după ai mei.

— Shelley crede că suntem împreună doar pentru că ești bogată.

— Da? Păi, se înșală. Știu că nu e adevărat. La naiba! Ar trebui să angajezi o agenție de recuperare a datoriilor, fiindcă tot uit să te plătesc pentru mobila aia.

— O să încasez și dobândă.

O sărut pe creștet și o trag mai aproape de mine. Să o simt în brațele mele îmi face atât de bine.

— Știi că nu te-aș folosi niciodată pentru bani, da? Eu nu sunt ca femeia aia.

— Cooper — îmi zice blând Mac —, nu e nevoie să mă convingi de chestia asta.

Se pare că eu simt mereu nevoia să mă conving pe mine că nu sunt ca maică-mea.

Mac se cuibărește și mai aproape de mine.

— Cât crezi c-o să stea aici?

— Vreo douăzeci și patru de ore. Cel mult patruzeci și opt.

— Ce trist!

Izbucnesc în râs și o contrazic:

— Nu e trist. Poate că odată a fost, dar acum îmi doresc să plece de tot. De fiecare dată când se întoarce, își bate joc de sentimentele lui Evan. Prezența ei mă stresează și devin irascibil cu toată lumea. Tot timpul mă gândesc oare când o să plece și mă rog să dispară de tot.

— Dar se tot întoarce la voi. Asta înseamnă ceva, nu?

Draga de Mac vrea să creadă că Shelley ne vizitează pentru că simte nevoia iubitoare și maternă de a se reuni cu fiii ei.

— Înseamnă că ultima ei relație a eșuat, sau că e falită, sau amândouă, îi zic. Crede-mă, prințesă! Trec prin faza asta de când aveam paisprezece ani. Shelley nu se întoarce pentru noi. Se întoarce pentru ea.

Îi simt respirația caldă pe clavicula mea. Se proptește în coate și mă pupă pe obraz.

— Îmi pare rău, Cooper. Nu meriți așa ceva.

— Asta-i situația.

— Termină! mă ceartă Mac. Acceptă-mi scuzele și lasă-mă să te ajut să uiți puțin de toate! propune ea.

Îmi presară săruturi pe corp. Strecoară o mână în boxerii mei.

Închid ochii, gem încet și nu mă mai gândesc la nimic.

Maică-mea a rămas patruzeci și opt de ore.

Aș fi pus pariu c-o să stea doar douăzeci și patru. La fix două zile după venirea ei neașteptată, o surprind pe Shelley apropiindu-se de ușa din spate, cu geanta pe umăr.

Nu e nici șapte dimineața. M-am trezit primul. Tocmai ce-am pus de cafea și am lăsat-o pe Daisy afară, când Shelley apare în bucătărie.

— Deja pleci pe furiș? o întreb.

Se întoarce iute spre mine și începe să râdă.

— Scumpule, m-ai speriat. N-am vrut să vă trezesc.

— Nici măcar n-aveai de gând să-ți iei la revedere?

Sincer, nu dau doi bani pe ea. Însă, pe de altă parte, să-l fenteze pe Evan l-ar răni foarte mult, iar el nu merită așa ceva.

Își lasă geanta la ușă și se apropie de mine zâmbind.

— Ce-ar fi să fac clătite? întrebă maică-mea. Vom savura un mic dejun plăcut, împreună.

Bine... Hai să ne mai prefacem o dată. Pot să intru în jocul ei, dacă asta înseamnă că va pleca mai repede.

Curând, Mac și Evan se trezesc. Intră în bucătărie, iar Shelley le servește micul dejun. Mestec încet clătitele, apoi mă las pe spătarul scaunului. Aștept să înceapă să debiteze prostii. Dar Shelley îmi evită privirea. O distrează pe Mackenzie cu o poveste stupidă despre copilăria noastră. Când terminăm de mâncat, mi-e clar că Shelley nu va pleca decât dacă-i fac vânt.

— Și încotro te îndrepti acum? întreb cu răceală.

Întrerup o altă istorisire de-a maică-mii, despre mine și Evan. Sunt sigur că e complet inventată, ca să arate că nu e o mamă chiar atât de rea.

Shelley tace. Nu prea reușește să-și ascundă iritarea. Se șterge la gură și-și termină de băut sucul de portocale.

— Mi-a părut bine să vă văd, băieți! îi spune ea lui Evan, cu voce tristă. Mi-aș dori foarte mult să mai rămân, dar mi-e teamă că trebuie să plec.

— De ce? se încruntă frate-miu.

— Știi, deocamdată, aici nu sunt locuri de muncă potrivite pentru mine. Cunoscut un tip. L-am întâlnit în Baton Rouge. Are ceva de lucru pentru mine. Aproape că m-a implorat să mă duc la el și să mă apuc de treabă. Nu vreau să-mi părăsesc fiii, dar trebuie să fac rost de ceva bani. Vreau să vă ajut să renovați locul ăsta.

O ține așa pentru un timp. Bagă vrăjeală. Se autoconvinge că are un scop nobil atunci când ne abandonează iar și iar și își încălcă promisiunile. Mănâncă numai rahat! Ieri, în Avalon Bay, am văzut cel puțin cinci magazine care aveau în vitrină anunțuri

de angajare. Sunt convins că tipul despre care vorbește e fostul ei iubit. Probabil că l-a îmbrobodit și l-a convins să-i acorde o a doua șansă. Sau poate că vrea să-i ceară bani din nou. Nici nu mai contează. Găsește ea o scuză. Ne-ar părăsi și pentru un sendviș cu salam.

— Odată ce mă mut, ar trebui să mă vizitezi, spune Shelley un sfert de oră mai târziu, când își ia rămas-bun de la Evan. Va trebui să-mi cumpăr un telefon nou. Celălalt s-a stricat. Te sun de îndată ce fac rost de altul.

N-o să-l sune. Nici nu va trimite mesaje. Rahaturile pe care le zice când își ia rămas-bun și împăcărilor astea mincinoase au devenit o rutină. Pe mine nu mă mai impresionează, dar s-o ia dracu' pentru că îl chinuie din nou pe Evan!

— Da, să ne dai și nouă numărul tău nou! spune Evan, dând din cap. Ca să putem da de tine.

Îmi vine să-l întreb: *De ce să dăm de ea?* Dar mă abțin. Dacă Evan vrea să trăiască într-o lume plină de iluzii, în care maică-sa îl iubește, cine sunt eu ca să-l judec?

— Pa, scumpule!

Shelley mă ia în brațe, deși vede clar că nu-mi convine. Ba chiar mă pupă pe obraz. Cineva să-i dea femeii premiul Mama Anului!

— Ne vedem în curând. Promit!

Și apoi, la fel de repede cum a venit, pleacă. Din fericire, nu lasă în urmă stricăciuni mari.

Sau așa am crezut.

Abia peste o săptămână, într-o seară, descopăr pagubele provocate de vizita maică-mii. Se apropie ziua de naștere a lui Mac — chiar cu o zi înaintea zilei mele de naștere. Deși mi-a zis să nu-i iau nimic, sunt hotărât să-i cumpăr ceva frumos. Mac îmi oferă atât de puține șanse s-o răsfăț, încât am decis să-i ignor rugămintea și să fac cum mă taie capul.

În camera mea, sub o scândură din dușumea, sub dulap, am ascuns o cutie veche de bomboane. De când aveam unsprezece ani, acolo îmi țin banii și diverse obiecte. Ridic capacul, așteptându-mă să găsesc toți banii pe care i-am câștigat pe sub mână, în toate joburile mele temporare, feriți de ghearele băncilor și ale Fiscului.

Douăsprezece mii de dolari, ținuți laolaltă cu două elastice. Fondul meu de urgență.

Dar banii nu sunt aici.

A dispărut până și ultimul bănuț.

36.

Mackenzie

Din sufragerie, aud zgomotele pe care le scoate Cooper în dormitor. O bușitură în perete și un zgomot în podeaua de lemn. Dintr-odată, iese valvârtej pe hol.

Daisy latră zgomotos. De obicei, cu vreo oră înainte de masă, devine agitată. Cățelușă se ține după Coop. Iubitul meu pășește apăsător în sufragerie.

Sar de pe canapea.

— Hei, te simți bine?

— Mda, mârâie Coop printre dinți.

Nici măcar nu se uită la mine.

— Ce s-a întâmplat?

În loc să-mi răspundă, deschide ușa glisantă și iese din casă. Închide ușa în nasul lui Daisy. Aproape că o lovește. Animalul pare dezamăgit că stăpână-său s-a dus afară fără ea.

Ca să o liniștesc, îi dau de mâncare, apoi mă încălț și mă duc să-l caut. Îl găsesc pe plajă. Aruncă în apă bucățele de lemn. Când ajung la el, regret că nu am pus pe mine un pulover sau măcar niște pantaloni lungi. Am ieșit în pantaloni scurți și într-un tricou. E aproape întuneric și briza îmi face pielea ca de găină.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb iar.

— Du-te înăuntru!

Tonul lui e ciudat de sec, în contrast cu mișcărilor lui furioase.

— Nu mă duc înăuntru. Hai să trecem la partea în care îmi zici direct ce-i cu tine!

— Fir-ar al dracului! Mac, nu acum! Las-o baltă!

Caută prin nisip alte bucăți de lemn. E din ce în ce mai nervos, fiindcă nu găsește nimic.

— Aș lăsa-o baltă, dacă asta te-ar ajuta. Dar nu cred, așa că...

Își ridică brațele și parcă încearcă să-și smulgă părul din cap.

— De ce trebuie să fii atât de...

Restul cuvintelor se revarsă nedeslușit de pe buzele lui.

Mă așez pe nisip. Îi fac semn să vină lângă mine. Trec câteva secunde de tăcere. Până la urmă, Cooper cedează și se așază.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb încet.

— I-a furat.

— Poftim?

Cooper refuză să se uite la mine. Își ține privirea ațintită spre ocean.

— Banii pe care i-am strâns pentru urgențe. A luat până la ultimul dolar.

Sunt stupefiată.

— Stai puțin! Vorbești despre mama ta? Ești sigur?

Coop râde sec.

— Normal că-s sigur. Nici măcar Evan nu știe unde-mi țineam banii.

La naiba! Ce nasol!

— Ar fi trebuit să ascund banii încă din clipa când Shelley a intrat în casă, oftează Cooper. Când aveam treisprezece ani, mi-a găsit rezerva de marijuana și a fumat-o pe toată, în timp ce eram la școală. Uitasem că știe despre ascunzătoarea mea. Sau poate c-am avut prea multă încredere în ea și mi-am închipuit că n-o să fure tocmai de la copiii ei.

— Îmi pare rău.

Cuvintele astea par neînsemnate, dată fiind situația. Cum să-i zic cuiva că-mi pare rău pentru că a dus o viață plină de suferință?

— Câți bani a luat?

— Douăsprezece mii de dolari, bolborosește el.

Dumnezeule!

Creierul meu caută o soluție. Așa procedez eu. Ori de câte ori e vreo problemă cu unul dintre site-urile mele, sau vreo situație mai complicată cu renovarea hotelului, îmi pun mintea la contribuție; evaluez problema și încerc să găsesc o modalitate de-a o rezolva.

— E nasol. Chiar e! Îmi dau seama că ești supărat și că te simți trădat. Ai tot dreptul să te simți așa.

Îmi sprijin capul pe umărul lui, ca să-i arăt că-l susțin. Dar și pentru că am înghețat. Cooper e o sursă constantă de căldură.

Îi spun:

— La urma urmei, sunt doar bani, nu? Te ajut eu!

— Tu chiar vorbești serios?

Se desprinde brusc de mine și izbucnește:

— De ce ai...

Cooper nu-și termină propoziția. Se ridică în picioare.

— Ce dracu', Mac?! De ce te gândești mereu numai la asta? Ai impresia că, dacă sari cu banul, rezolvi orice problemă!

Protestez:

— Credeam că banii sunt problema.

Expresia iritată de pe chipul lui mă scoate din sărite. De ce o ia razna de fiecare dată când mă ofer să fac un gest frumos pentru el?

— De câte ori trebuie să-ți spun? urlă el. Nu vreau banii tăi afurisiți! Înțelegi cât de umilitor ar fi pentru mine?

— Nu o lua așa!

Mă scoate din răbdări. Dacă vrea să fie supărat pe maică-sa, fie! Dacă vrea să se plângă, fie! Însă ar fi bine să priceapă că nu eu sunt personajul negativ.

— Încerc să te ajut, Coop. Ai nevoie de bani, iar eu am mai mulți decât îmi trebuie. De ce ți se pare greșit? Banii nu înseamnă nimic pentru mine.

— Știu, spune bosumflat, oftând din rărunchi. Tocmai asta-i problema. Voi, clonele, aruncați cu bani de parcă ne-ați face un serviciu, și apoi vă așteptați ca noi, ceilalți, să vă fim recunoscători. Ce dracu'! Nu sunt vreo slugă care-ți cade la picioare pentru un bacșiș!

Uite-așa, am revenit la statutul de „clonă”.

— Știi ce, Coop? Ce-ar fi dacă ți-ai rezolva problemele emoționale, în loc să-ți verși toată nesiguranța pe mine? M-am săturat al dracului de tare să îndur răutățile astea! Revino-ți! Hai să-ți zic ceva din proprie experiență: bogați sau săraci, părinții de doi bani tot de doi bani rămân. Maică-ta e nasoală. Bun venit în club! Nu ar fi rămas cu tine nici dacă ai fi avut bani.

Îmi regret cuvintele încă din clipa în care îmi ies pe gură.

Rămânem nemișcați. Suntem șocați de ceea ce se petrece, de cât de repede am sărit unul la gâtul celuilalt. Fiecare emoție acumulată și reprimată de când părinții mei m-au renegat a ieșit la suprafață. Mi-am vărsat nervii pe Cooper, de parcă ar fi vina lui. Exact lucrul de care l-am acuzat adineauri.

Copleșită de remușcări, vreau să-mi cer scuze. Dar Cooper a plecat deja. Îmi strigă peste umăr să nu vin după el, dacă nu vreau ca asta să fie ultima noastră conversație. Îl acult.

Câteva ore mai târziu, Evan mă întreabă dacă știu de ce apelele lui către frate-său intră direct în căsuța vocală. Văzând că iubitul meu tot nu s-a întors, încep să-mi fac griji. Dacă era doar supărat pe mine, n-aș fi fost așa de agitată. Dar felul în care a plecat de aici... furia din ochii lui... Un tip ca el ar putea intra în belea într-un milion de moduri.

Lui Cooper nu-i trebuie decât unul.

37.

Cooper

La aproximativ o oră de mers, la vest de orașul Avalon Bay, există un bar. O crâșmă, mai degrabă. E pe marginea unui drum cu două benzi, care străbate doar mlaștini pustii și trece pe lângă ferme mici. Huruitul motocicletelor din parcare a barului se poate auzi de la un kilometru distanță. Îmi parchez camioneta acolo și opresc motorul. Când pășesc înăuntru, văd niște motocicliști care vor să pară duri, strânși în jurul unei mese de biliard. Câțiva moși stau așezați la bar. Mă așez și comand câteva pahare de Jack Daniels. Când încep al doilea pahar, un tip care stă câteva locuri mai încolo începe să zbiere. Pe perete, deasupra noastră, e un televizor aprins. Omul vorbește despre fotbal, comentând tot ce spun prezentatorii canalului ESPN. Încerc să-l ignor. Se apleacă spre mine și lovește teigheaua cu palma lui lată. Îmi aduc aminte de vremea când lucram ca barman și trebuia să mă abțin să mă răstesc la astfel de clienți.

— Cu cine ții? bolborosește tipul.

Nu zic nimic. Repetă cuvintele, mai tare și mai clar:

— Vorbesc despre Super Bowl. Cu cine ții?

Îi arunc o privire.

— Îți dau de băut, dacă mă lași în pace.

— Ooo! exclamă ironic bețivul. Ia priviți la el! Ssst...

Duce un deget la gură și se răsuțește spre ceilalți clienți.

— Tăceți dracului din gură! Copilul vrea puțină liniște. Ați înțeles?

Am venit în crâșma asta ca să dispar, ca să fiu lăsat în pace.

Mac nu o să mă găsească aici, iar Evan nu știe despre locul ăsta.

După moartea tatei, unchiul meu m-a adus aici, ca să-mi mai

revin și să jucăm *darts*. Vreau să fiu lăsat în pace, dar o să-l fac de

rușine pe nenorocitul ăsta, dacă nu se potolește. Poate ar trebui

să-i propun lui Evan să ne încăierăm aici, ca să mă descarc un pic.

La urma urmei, de ce nu?

În timp ce cochetez cu ideea asta, o mână mă atinge pe umăr.

— Dă-mi două beri! îi cere cineva barmanului.

Vocea mi-e cunoscută.

Mă răsucesc și-l văd pe unchiul meu. S-a așezat pe scaunul de lângă mine. La dracu'!

I se adresează tipului beat, care nu mă lasă în pace:

— Gary, de ce nu te duci acasă, la nevastă-ta?

— Suntem în toiul Super Bowl-ului, îi răspunde Gary, ostil.

Doar nu te aștepti să plec când se transmite Super Bowl-ul la televizor!

— E o reluare de anul trecut, zice Levi, foarte răbdător. Super Bowl-ul are loc luna viitoare, Gary. Du-te acasă, la Mimi! Sigur a trimis poliția după tine.

— Nemernica aia! mârâie Gary, în timp ce-și scoate portofelul și aruncă două bancnote pe tejghea.

Mormăie „Nu mai are voie omul să bea un pahar!”, apoi se îndreaptă spre ieșire.

Chiar dacă acum câteva secunde voiam să-l iau la bătaie, mă uit cu îngrijorare după bărbatul care se împiedică la fiecare pas.

— Nu-ți face griji! îmi spune Levi. După vreo două sute de metri, o să cadă grămadă în boscheți. N-o să pățească nimic.

Mă uit bănuitor la unchiul meu.

— Mac te-a trimis să mă cauți?

— Nu. Evan mi-a dat mesaj. A zis c-ai plecat de acasă cu o falcă-n cer și una-n pământ.

Bineînțeles că asta i-a zis! Mac s-a dus ață la noul ei cel mai bun prieten, ca să mă bârfească. M-am săturat până peste cap de ăia doi!

— Nu vreau să discut despre asta, îl anunț răspicat pe Levi.

— Perfect! Am venit aici doar ca să beau, spune el, ridicând din umeri.

Levi soarbe din berea lui și își îndreaptă privirea spre televizor. Nu se uită deloc la mine. La început, mă simt ușurat. Apoi se scurge o oră. Și încă una. Curând, mă îmbăt. Mintea mea mă chinuie cu toate rahaturile care s-au întâmplat în seara asta: de la faptul că am aflat că toate economiile mele s-au evaporat, până la cearta cu Mac, pe plajă. Derulez în minte dialogul nostru. Nu prea îmi amintesc ce i-am spus, dar sunt sigur că n-a fost de bine.

Într-un sfârșit, alcoolul îmi dezleagă limba.

— Shelley s-a întors acasă. A stat două zile. Apoi a fugit cu economiile mele de-o viață.

Levi se răsuțește spre mine.

— Douăsprezece mii de dolari. Zdrang! I-a șterpelit chiar de sub nasul meu.

— Doamne! exclamă unchiu-miu. Ai idee unde a fugit?

— Nu prea. În Baton Rouge, poate. Ce mai contează? Oricum, n-o să se mai întoarcă niciodată. Și în niciun caz acum.

— Îmi pare rău, Coop! Femeia aia lasă numai prăpăd în urmă.

Levi termină de băut berea și pune sticla pe tejghea.

— M-am săturat să-mi tot cer scuze pentru fratele meu. Nu mă ascund după deget. V-a lăsat pe voi, băieți, cu un munte de datorii. Iar nemernica aia de Shelley nu a ridicat nici măcar un deget ca să vă ajute.

Amărăciunea din tonul lui e palpabilă.

— Tu și Evan ați muncit pe brânci ca să scăpați de datorii. Iar acum Shelley apare și-ți ia banii! N-o să accept asta și nici n-o să stau cu mâinile în sân.

Izbește cu pumnul în tejgheaua de lemn. Nu l-am văzut niciodată atât de supărat. De regulă, Levi e un tip liniștit, cu capul pe umeri. Ani întregi, n-a crâcnit când Shelley venea și pleca după cum poftea. De când a devenit tutorele nostru, niciodată nu ne-a dat de înțeles că eu și Evan am fi o povară pentru el. Nu l-am mai auzit niciodată să izbucnească așa.

Sunt la fel de înverșunat ca el.

— Ce e de făcut? întreb. Nu poți s-o prinzi din urmă. Dacă nu vrea să fie găsită, n-o să dai de ea.

De furie, stomacul mi se întoarce pe dos. Sunt supărat din cauza banilor, desigur, dar și mai mult din cauza umilinței, a trădării. Din cauza nenumăratelor feluri în care femeia asta și-a bătut joc de noi de-a lungul anilor. Iar noi nu am împiedicat-o. Sunt furios din cauză că, chiar și atunci când își dă seama de adevăr, Evan tot speră că de data asta Shelley vorbește serios. Să te ia dracu', Shelley!

— Nu ne dăm bătuți încă, îmi spune Levi. Și de acum încolo nu-i mai dăm voie femeii ăleia să se comporte așa, m-auzi?

Nu apuc să răspund, fiindcă unchiu-miu strigă la cineva așezat în capătul opus al barului:

— Steve! Am o întrebare pentru tine.

Vorbește cu un polițist despre care bănuiesc că a ieșit din tură. Cămașa de la uniformă îi este desfăcută la gât, lăsând la iveală un maiou alb, pătat de transpirație.

— Cu ce te pot ajuta, Levi? îi strigă Steve.

În Avalon Bay, toată lumea știe pe toată lumea.

— Cum putem depune plângere împotriva cuiva care a plecat din oraș?

Cum? Mă uit uluit la unchiul meu.

Frecându-și ochii oboșiți, Steve se îndreaptă de spate.

— Ce fel de plângere? se interesează el.

Levi răspunde sumbru:

— Pentru furt calificat.

38.

Mackenzie

Chiar și Daisy s-a dat bătută. La început, se tot băga printre picioarele mele. Mă plimbam prin casă, tastând și apoi ștergând mesaje către Cooper. Apoi, cățelușa și-a luat jucăria de mestecat și s-a așezat lângă frigider, cât timp am făcut curățenie prin bucătărie. E dubios; nu-mi stă în fire să fac curat când sunt stresată. La urma urmei, am crescut într-o casă plină de servitori. Când încep să dau cu aspiratorul, Daisy o ia la goană. Nu o învinovățesc; în momentul de față, nimănui nu i-ar face plăcere să fie în preajma mea.

Constat că podelele bine spălate nu reușesc să-mi liniștească mintea agitată. Intru în camera lui Evan. Daisy e ghemuită la picioarele lui, iar el joacă un joc video.

Bat în ușa întredeschisă.

— Salut!

Pune jocul pe pauză și răspunde:

— Ce-i?

— Nimic.

Evan răspunde la întrebarea mea nerostită:

— Nici mie nu mi-a răspuns la mesaje.

— Da, mi-am dat seama.

Mă sprijin de tocul ușii. Nu știu de ce am venit aici. Probabil fiindcă m-am săturat să-mi fac griji de una singură. Sunt genul de persoană care rezolvă problemele, nu care stă cu mâinile-n sân. Urâsc să nu fac nimic. Dacă Cooper a vrut să mă pedepsească pentru cearta noastră, atunci a reușit de minune.

— Vino aici! mă îndeamnă Evan.

Ia al doilea controler pentru consola veche. Monitorul arată îngrozitor. E spart și lipit cu bandă adezivă.

Prima mea pornire e să-i cumpăr unul nou. De parcă știe la ce mă gândesc, Evan afișează un zâmbet strâmb, care-mi dă de înțeles că nu e nevoie.

Așa e. Trebuie să respect limitele altora. Nu toată lumea vrea ajutorul meu.

— Tu o să joci rolul tipului ăștuia, mă informează el.

Îmi explică repede ce trebuie să fac. Ne așezăm pe marginea patului.

— Ai înțeles, Mac?

— Da.

În mare, înțeleg scopul personajului meu și cum să mă mișc.

— Imită-mă pe mine! mă sfătuiește Evan.

Aventura noastră digitală nu se sfârșește bine. Suntem prinși într-o ambuscadă și, în loc să trag în cei răi, arunc o grenadă, așa că personajele noastre mor.

Evan pufnește tare.

— Îmi plac mai mult jocurile cu raliuri, mărturisesc, ridicând din umeri. La alea mă descurc.

— Cum zici tu, prințesă. Am văzut cum conduci.

— Vorbești prostii! Sunt o șoferiță grozavă. Doar că prefer să conduc cu viteză.

— Mă rog...

Îl înghiontesc în glumă. O luăm de la capăt cu jocul. De data asta, încerc să mă concentrez. Ajungem puțin mai departe, înainte să fim aruncați în aer din nou.

— Jocul ăsta nu te ajută să-ți iei gândul de la Coop, așa-i?

Îmi mușc buza de jos.

— Nu prea.

De ce oi fi crezut că, dacă stau lângă copia fidelă a lui Cooper, n-o să mă mai gândesc la iubitul meu? În mod ciudat, niciodată nu i-am considerat pe Cooper și pe Evan foarte asemănători. Personalitățile lor sunt opuse din multe puncte de vedere.

Evan iese din joc și pune controlerele lângă el.

— OK, Mac. Ce te macină?

Deși relația noastră a evoluat mult în ultimele două luni, Evan nu e prima persoană la care aș apela pentru o discuție așa de intimă. De cele mai multe ori, nu se pricepe să-și exprime emoțiile. Și totuși, în momentul ăsta, el e singurul la îndemână.

— Dacă nu se întoarce? întreb încet.

— Trebuie să se întoarcă. Aici locuiește.

Oftez din rărunchi.

— Mă refer dacă nu se întoarce *la mine*. Ce-o să mă fac?

Îmi crește tensiunea numai când mă gândesc la această posibilitate.

— Știi, Evan, nu pot să scap de senzația că poate eu și Coop am terminat-o de tot, de data asta. Când un cuplu se ceartă prea mult, nu-și mai revine. Dacă i-a ajuns și s-a săturat de mine?

Evan stă pe gânduri. Încă mi se pare straniu că gesturile lui sunt fix ca ale lui Cooper, și totuși ăștia doi sunt ca o înregistrare în care sunetul nu se sincronizează întocmai cu filmarea. Totul e decalat cu o fracțiune de secundă.

— Știi, Mac, nu vreau să par nesimțit, dar ce zici tu e o prostie.

— Care parte?

— Totul! Îți aduci aminte că frate-miu aproape că m-a omorât în bătaie pentru că m-am purtat aiurea cu tine, o dată?

— Numai o dată? repet, cu o sprânceană ridicată.

Evan rânjește.

— Va fi nevoie de mai mult decât de câteva certuri ca să-l faci să renunțe la tine. Într-o vară, am sărit unul la gâtul celuilalt, din nu

știu ce motiv, și ne băteam din două în două zile, zice Evan. Însă asta nu înseamnă nimic. Așa ne rezolvăm noi problemele: ne batem.

— Dar voi sunteți frați, îi reamintesc. E o diferență foarte mare.

— Ce vreau să spun e că el ține mult la tine. Nu locuiești aici pentru că vrea să-i plătești chirie sau pentru că îi place cum gătești.

Are dreptate. Nu gătesc deloc. Cât despre chirie, pentru fiecare lună cât am stat aici, i-am oferit lui Coop atâția bani câți am crezut că e corect. Dar el tot nu vrea să primească bani de la mine, așa că de fiecare dată i-i dau lui Evan.

— Dar n-ai văzut ce privire avea când a ieșit pe ușă!

— Hei, i-am văzut toate privirile pe care ar putea să le aibă, spune Evan, amuzat. Uite ce-i: la un moment dat, când îi vine mintea la cap, Cooper o să vină acasă. Trebuie să cugete la tot ce s-a întâmplat. Tot ce ai tu de făcut e să-l lași s-o facă în ritmul lui.

Vreau să-l cred. Vreau să cred că, în ciuda diferențelor dintre noi, între Cooper și mine s-a creat o legătură mai puternică decât lucrurile care ne deosebesc, mai profundă decât cicatricile emoționale care îl țin treaz noaptea. Nu pot să schimb mediul din care provin, și nici el nu-l poate schimba pe al lui. Nici nu vreau să mă gândesc la cum ar fi noua mea viață fără el.

Evan îmi cuprinde umerii cu brațul.

— Îl cunosc pe Cooper mai bine decât oricine altcineva. Crede-mă când îți spun că e mort după tine. Și chiar n-am motiv să te mint.

Discursul motivațional al lui Evan mă mai îmbărbătează puțin. Încep să casc. Sunt gata să merg la culcare.

— Promiți că mă trezești dacă te sună Coop? îl rog.

— Promit.

Vocea lui Evan e surprinzător de blândă.

— Nu te stresa prea tare, Mac! O să vină acasă cât ai zice pește. OK?

Dau aprobator din cap.

— OK.

Noaptea, la douăsprezece și un sfert, mă trezesc dintr-un somn agitat, fiindcă simt mișcare lângă mine. Cooper se strecoară sub plapumă. Corpul lui e cald după duș. Miroase a șampon și a pastă de dinți.

— Dormi? îmi șoptește.

Mă întorc pe spate, frecându-mă la ochi. E beznă în dormitor, dar lumina becurilor de afară intră printre jaluzele.

— Nu.

Cooper răsuflă prelung.

— Am vorbit cu Levi.

Habar n-am ce relevanță are informația asta pentru cearta noastră. Aș vrea să-i spună să nu mai tragă de timp și să-mi zică odată c-o să fim bine, că ne-am împăcat. Dar mă abțin. Evan a spus că fratele lui trebuie să cugete. Poate că e așa e modul lui de a cugeta.

— O să depun plângere împotriva lui Shelley, pentru că mi-a furat banii.

— Uau!

Nici nu mi-a dat prin cap că asta e o posibilitate. Are dreptate: nu contează că Shelley e maică-sa; a furat de la el peste zece mii de dolari.

— Și cum te simți?

— Sincer? Ca dracu'. Până la urmă, e vorba de maică-mea.

Sunt surprinsă când vocea i se frânge.

— Nici nu vreau să mă gândesc c-o să ajungă la închisoare! Dar, pe de altă parte, ce fel de om fură de la propriul copil? Dacă n-aș avea nevoie de banii ăia, mi-ar fi indiferent. Dă-i naibii! Dar e vorba de fiecare bănuț pe care l-am obținut din munca mea. A durat ani de zile să strâng suma aia.

Măcar acum îmi vorbește. E un semn bun.

Însă apoi Cooper tace. Nici măcar nu ne atingem. Parcă ne e frică să nu ne certăm și mai rău.

— Îmi pare rău. Am întrecut măsura. M-am înfuriat și mi-am vărsat nervii pe tine. Am fost răutăcioasă. Nu meritai asta.

Am impresia că zâmbește.

— Ba am cam meritat-o. Shelley mă scoate din sărite. Când e prin preajmă, îmi vine să sparg totul. Unde mai pui că mi-a furat banii...

Simt că e tensionat. Trage adânc aer în piept și se relaxează din nou.

— Ți-am spus cuvintele alea pentru că eram supărat pe ea. Ai dreptate. M-am descărcat pe tine. Am niște probleme emoționale care au apărut de dinainte să te întâlnesc.

— Te înțeleg. Am crezut că te-ar ajuta banii mei, dar îmi dau seama că te-am supărat. Nu încercam să arunc cu bani ca să rezolv problema sau ca să te fac să te simți mai puțin bărbat. Pur și simplu așa funcționează creierul meu. Încerc să rezolv problema: *ți s-au furat banii? Poftim niște bani!* Înțelegi? Nu m-am gândit că o să te superi.

Mă simt foarte vinovată. Înghit în sec.

— Pe viitor, când vrei să discutăm despre vreo problemă de familie sau financiară, voi fi aici. Altfel, n-o să mă mai bag.

— Nu zic că nu vreau să te implic, spune el, întorcându-se spre mine. Nu vreau să impunem reguli sau mai știi eu ce.

Cooper îmi ia mâna și o pune pe pieptul lui. Nu are tricou. Poartă doar boxeri. Pielea lui e caldă.

Îmi zice:

— Diferențele financiare dintre noi n-o să dispară. Trebuie să mă obișnuiesc cu ideea. Știu că nu încerci să mă faci să mă simt prost.

— Mi-a fost teamă că n-o să te mai întorci, dacă sunt și eu aici.

— Nu scapi așa de ușor de mine.

Își trece mâinile prin părul meu, mângâindu-mă cu degetul mare pe ceafă. E un gest drăguț și liniștitor, care mă îmbie la somn.

— Am avut o revelație în seara asta, îmi zice.

— Ce fel de revelație?

— Eram într-un bar mic și murdar, împreună cu Levi și cu niște moși nemernici și triști, care se ascundeau de soțiile lor sau

evitau să meargă acasă. Bărbați la vreo șaizeci de ani, care au trecut prin viață. Și mă gândeam: „Să mă ia naiba! Am acasă o iubită foarte sexy, iar mie mi se pare că cea mai mare problemă a noastră e că iubita mea vrea să-mi cumpere chestii”.

Zâmbesc. Judecând după cum o spune, ai crede că suntem doi proști.

Cooper continuă:

— Și, dintr-odată, m-a izbit o întrebare. Dacă iubita mea nu mai e acasă când mă întorc? Mă uitam în paharul meu gol și-mi plângeam de milă. Dacă am distrus cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat vreodată?

— Ești drăguț că zici asta, dar exagerezi.

— Vorbesc serios! declară Cooper. Mac, situația de aici nu a fost niciodată OK, iar moartea tatei a venit ca o confirmare că nici nu se va îmbunătăți curând. Shelley a șters-o. Noi ne-am descurcat cum am putut. Nu ne-am plâns niciodată. Apoi ai apărut tu și au început să-mi răsară în minte tot felul de idei: poate că n-ar trebui să mă mulțumesc cu resturi; și dac-aș putea fi fericit?

Mi se rupe inima. Să trăiești așa, fără fericire, fără speranța că ziua de mâine ar putea fi extraordinară te seacă de tot. Trăiești într-un neant rece, întunecat, ești înghițit de disperare. Nimic nu poate crește în sufletele pustii, când ne resemnăm să ne simțim amorțiți. E acel tunel lung care duce spre stagnare, pe care îl vedeam închizându-se tot mai mult în jurul meu, pe măsură ce mă gândeam la viitorul pe care Preston și părinții mei și l-au imaginat pentru mine.

Cooper m-a salvat de la un astfel de viitor. Nu pentru că m-a cucerit repede, ci pentru că, întâlnindu-l pe el, mi-am dat seama, în sfârșit, care sunt posibilitățile pe care nu le explorez. Până l-am cunoscut, nu știam ce înseamnă euforia necunoscutului, pasiunea și curiozitatea.

Eram într-un soi de adormire când l-am întâlnit.

— Credeam că sunt fericită, îi spun, plimbându-mi degetele în sus și în jos, pe pieptul lui. Mult timp am crezut asta. Nu aveam de

ce să mă plâng, corect? Aveam tot ce mi-aș fi putut dori, în afară de un scop, de șansa de a alege. De posibilitatea de a da greș și de a suferi. De a iubi ceva atât de mult, încât gândul de a-l pierde mă răvășește total. În seara asta, când am crezut că noi doi am terminat-o, mi-au trecut o grămadă de idei prin cap. Am simțit că înebbunesc.

Cooper îmi înclină bărbia și-și lipește foarte ușor buzele de ale mele.

Respirația lui e o șoptă caldă pe buzele mele:

— Cred că mă îndrăgostesc de tine, Cabot.

Inima îmi sare din piept.

— Aoleu!

— Bine zis! glumește el.

Își plimbă degetele în jos, pe spina mea. Îmi incendiază fiecare nerv. Îi mușc buza de jos și trag puțin de ea — în limbajul nostru secret, înseamnă că îl doresc. Acum. Vreau să-mi alunge durerea. Dar se mișcă încet, frustrant de răbdător. Durează o grămadă până-mi scoate maioul. Îmi atinge un sân, în timp ce-l sărută pe celălalt. Își dă boxerii jos. Îmi dau și eu jos chiloții, în timp ce el își pune prezervativul. Un fior de nerăbdare mă străbate când îl simt în mine.

Brațele lui mă strâng în vreme ce Coop se mișcă în mine. Domol. Cu mișcări lente. Mă lipesc de el, înăbușindu-mi gemetele.

Când vine clipa orgasmului, tremur în brațele lui și îi zic:

— Și eu te iubesc.

39.

Cooper

La câteva zile după ce am depus plângere împotriva lui Shelley, primesc un telefon: trebuie să merg la secția de poliție. Vorbind cu șeriful, am aflat că au săltat-o în Louisiana. Probabil că a uitat de toate amenzile de parcare neplătite pe care le-a lăsat în urmă după ce tipul ăla despre care mi-a spus a scăpat de ea. Când a văzut că există un mandat de arestare pe numele ei în Carolina de Sud, șeriful din Baton Rouge a trimis-o înapoi în Avalon Bay.

Mac și fratele meu m-au însoțit la secție, dar l-am pus pe Evan să aștepte afară, cât am vorbit cu șeriful Nixon. Evan a fost furios când a aflat că Shelley m-a jefuit, dar îl cunosc pe fratele meu; mereu va avea o slăbiciune pentru femeia asta. Acum trebuie să-mi păstrez mintea limpede. Nu-mi permit să mă enervez.

— Cooper, ia loc!

Șeriful Nixon îmi strânge mâna, apoi se așază la biroul lui și trece direct la subiect.

— Când băieții au adus-o din Baton Rouge, maică-ta avea cam zece mii de dolari cash.

Simt un val de ușurare. Zece mii! Cu două mii mai puțin decât a furat, dar tot e mai bine decât nimic. La naiba! Sunt mai

mulți decât mă așteptam. A fost plecată patru zile. Shelley e perfect capabilă să cheltuiască douăsprezece mii de dolari în patruzeci și opt de ore.

— Dar s-ar putea să mai aștepți un timp până-ți recuperezi banii, adaugă Nixon.

— De ce?

Începe să vorbească despre probe. Creierul meu încearcă să țină pasul cu toate informațiile astea. În primul rând, Shelley va fi trimisă în fața unui judecător. Mac pune o mulțime de întrebări. Eu sunt stupefiat. Mi-o închipui pe Shelley într-o salopetă portocalie, de penitenciar, cu încheieturile încătușate. Urăsc ce ne-a făcut femeie asta, dar nu mi-ar pica bine s-o văd în spatele gratiilor.

Un fiu bun își trimite propria mamă la închisoare?

— E aici? îl întreb eu pe Nixon.

— Da. În arest preventiv.

Își trece o mână peste mustața groasă. Arată exact așa cum ți-ai închipui că arată șeriful unui oraș mic. A sosit de curând în oraș, deci mă îndoiesc că știe multe despre mine și despre familia mea. Predecesorul lui, șeriful Stone, ne ura din tot sufletul. Își petrecea după-amiezile de vară urmărindu-ne pe Evan și pe mine prin tot orașul Avalon Bay, căutând motive să ne supravegheze din mașina de poliție fără însemne.

— Ce s-ar întâmpla dacă m-aș răzgândi?

Mac mă privește uimită.

— Vrei să-ți retragi acuzațiile? spune șeriful, privindu-mă foarte atent.

După o scurtă ezitare, continui:

— Dacă nu mai depun plângere, o să-mi primesc banii înapoi azi?

— Da. N-ar mai exista niciun motiv să-i reținem drept probă. Exact asta am vrut de la bun început.

— Ce i se va întâmpla maică-mii?

— Să depui plângere e dreptul tău, în calitate de victimă. Dacă nu ești interesat s-o dai în judecată, va fi eliberată. Doamna Hartley a fost reținută în Louisiana doar la cererea acestui departament de poliție. Amenzile ei neplătite sunt o chestiune diferită. Nu știm să existe vreun alt mandat de arestare pe numele ei, în acest moment.

Mă uit la Mac. Știu că nu e o decizie pe care ea o va lua pentru mine, dar aștept confirmarea că fac ce trebuie.

Iubita mea mă privește, apoi aprobă încet din cap.

— Fă ce simți că trebuie să faci, șoptește ea.

Îmi întorc privirea spre șerif.

— Da, vreau să-mi retrag acuzațiile. Hai să terminăm odată cu tărășenia asta!

Trece vreo oră până când semnăm toate hârtiile. Un ofițer de poliție aduce o punguță de plastic cu toți banii mei. Omul numără toate bancnotele, apoi mă pune să mai semnez câteva documente. Mă cuprinde ușurarea când îi întind banii lui Mac, ca să-i pună în geanta ei. Am de gând să-mi iau inima în dinți și să-i depun la bancă.

Afară, Evan ne așteaptă lângă camionetă.

— E totul OK? ne întreabă.

— Toate bune, îi răspund.

Suntem pe picior de plecare. Deodată, Shelley iese din clădire, masându-și încheieturile.

La dracu'!

Își aprinde o țigară. Expiră fumul. Ne zărește.

— Scap eu de ea, se oferă Mac, strângându-mă de mână.

— Nu-i nevoie, îi zic. Așteaptă în camionetă!

Shelley se îndreaptă spre noi cu un zâmbet până la urechi.

— Ce zi am avut! Cineva chiar a dat-o în bară, nu-i așa? Nu știu cum de-au putut să greșească. Le-am spus că au reținut pe cine nu trebuie. Le-am zis: „Sunăți-i pe băieții mei! Vă vor spune că nu am luat nimic din ce nu îmi aparține”.

— Dumnezeu! Încetează odată! mă răstesc la ea.

Shelley e uimită.

— Scumpule...

— Nu! Nu mă lua cu „scumpule”!

Nu mai pot suporta nicio secundă prostiile ei. Mă lupt cu ele de când aveam cinci ani. Mi-a ajuns până peste cap!

— Mi-ai găsit banii și i-ai furat. *De-ai* ai plecat din oraș. Sper că a meritat, mamă!

Rostesc apăsător ultimul cuvânt și o țintuiesc cu privirea.

— Scumpule, nu!

Vrea să mă ia de mână, dar pășesc în spate.

— Doar i-am luat cu împrumut. Ți i-aș fi restituit imediat ce m-aș fi pus pe picioare. Doar știi asta. N-am crezut c-o să te deranjeze.

Nu-mi vine să-mi cred urechilor.

— Sigur! Cum zici tu... Nu vreau să te mai aud. E ultima dată când mai faci așa ceva. Nu vreau să te mai văd! Din partea mea, nu mai ai ce căuta pe aici. Nu mai suntem fiii tăi, Shelley!

Maică-mea tresare.

— Ei, haide! Cooper, înțeleg că ești supărat, dar încă sunt mama ta. Voi sunteți fiii mei. Nu se face să întorci spatele familiei! Se uită la Evan, care nu zice nimic.

— Nu-i așa, scumpule? i se adresează ea.

— Nu și de data asta, îi răspunde frate-miu.

Evită privirea lui Shelley. Se uită la mașinile care trec pe lângă noi.

— Sunt de acord cu Coop. Cred că ar fi mai bine să nu te mai întorci.

Mă lupt cu pornirea de a-l lua în brațe pe fratele meu. N-o s-o fac aici, în fața ei. Înțeleg durerea, singurătatea pe care le simte. Astăzi, Evan și-a pierdut mama.

Eu am pierdut-o acum mult timp.

Shelley mai încearcă o dată să ne înduplece, dar vede că nu ne răzgândim. Apoi renunță la teatru. Zâmbetul ei se transformă în indiferență. Privirea îi e răutăcioasă. Vocea — înverșunată. În cele din urmă, nu are prea multe cuvinte de despărțire pentru noi. Ne suflă fum de țigară în față și se îndreaptă spre taxiul care o așteaptă. Va deveni problema altcuiva. Ne va fi tuturor mai bine așa, chiar dacă, în momentul ăsta, nu sunt foarte convins.

Mai târziu, la cină, Mac comandă pizza, iar eu și Evan o scoatem pe Daisy la plimbare. Nu vorbim despre Shelley. De fapt, nu vorbim deloc. Suntem deprimați. Amândoi suntem pierduți în gânduri. Știu că ne macină aceleași idei.

Când ne întoarcem acasă, îl vedem pe Levi pe veranda din spate, sorbind dintr-o bere.

— Salut! ne strigă el. Am venit să aflu cum a fost la secție.

Evan se duce să ne aducă două beri. Îi povestesc totul unchiului nostru. Când ajung la partea în care Shelley urcă în taxi fără multă vorbă, Levi dă din cap, satisfăcut.

— Crezi că a înțeles mesajul de data asta? întrebă el.

— Poate. Părea destul de demoralizată.

— Nu pot să zic că-mi pare rău pentru ea, comentează Levi.

Levi nu s-a înțeles niciodată cu Shelley, nici măcar atunci când mama noastră încă era prin preajmă. Nu îl învinovățesc. Singurul lucru bun pe care l-am primit din partea părinților noștri a fost un unchi de treabă.

— Acum suntem orfani, spune Evan, uitându-se la valuri.

— Ei, băieți, știu că nu e ușor, dar nu sunteți singuri. Dacă aveți vreodată nevoie de ceva...

Levi s-a străduit întotdeauna să ne facă să ne simțim ca într-o familie adevărată, în ciuda lipsei părinților. Și a făcut o treabă destul de bună.

— Hei, știu că nu ți-am spus-o de câte ori ar fi fost necesar — îi zic unchiului nostru —, dar motivul pentru care eu și Evan am ajuns bine e că ne-ai fost alături. Mereu ne ești alături. Dacă nu

erai tu, am fi ajuns la orfelinat. Trimiși în plasament și, probabil, despărțiți.

— Te iubim! adaugă Evan, cu vocea sugrumată.

Replica asta îl face pe Levi să lăcrimeze. Tușește ca să-și mascheze emoția.

— Sunteți băieți buni, ne zice.

Nu e genul de om emotiv, care spune multe. Cu toate astea, știm ce simte față de noi.

Nu am avut niciodată parte de familia pe care am meritat-o, dar am primit-o pe cea de care avem nevoie.

40.

Mackenzie

— Ai zis c-o să iei gheață în drum spre casă! strig din curtea din spate.

Am la picioare șase lăzi frigorifice pline de bere caldă și sucuri.

Odată cu luna februarie, a venit brusc o iarnă aprigă. Deși dârdâi, sticlele sunt calde la atingere, pentru că Evan le-a lăsat prea aproape de foc. Acum el se relaxează. M-a lăsat să mă lupt singură cu o masă pliabilă care refuză să se miște. Încerc să o desfac.

— Congelatorul din magazinul de băuturi era stricat, răspunde Cooper, din verandă. A zis Heidi c-o să treacă pe la Publix când vine îcoace, ca să ne aducă gheață.

— Dar băuturile nu se vor răci înainte să ajungă toată lumea aici! protestez eu. Tocmai de-aia te-am trimis după gheață!

De nervi, sunt pe cale să-mi smulg părul din cap. Încerc să-i explic pentru a treia oară, dar parcă vorbesc cu pereții.

— M-aș fi oprit să iau gheață, dar magazinul nu era în drumul meu. Voiam să ajung mai repede aici, ca să ajut cu pregătirile. Ai fi preferat să faci totul singură? urlă el, ridicând exasperat brațele în aer.

— Dar eu eram aici. Aș fi putut s-o ajut, se bagă Evan în discuție.

Fratele lui Coop stă tolănit într-un scaun. A băut ultima bere rece, în loc să mă ajute să aranjez pe aici.

— Mac are dreptate, Coop.

Evan face un gest larg spre mine, de parcă-mi zice: *Hei, sunt de partea ta.*

— Nu te băga! îl repede Cooper.

Mă holbez la amândoi.

Sigur există situații mai rele decât să-ți împarți ziua de naștere cu niște gemeni zăpăciți. Aseară, le-a venit ideea genială să organizeze o petrecere mare. Eu plănuisem doar o cină, așa că acum ne grăbim să încropim ceva. Însă Evan e leneș și Cooper are abilitățile logistice ale unui pește mort.

Nici măcar n-am vrut să organizăm petrecerea asta stupidă, dar au insistat, fiindcă împlinesc douăzeci și unu de ani. Cică e musai s-o facem lată. Însă bineînțeles că eu sunt cea care depune cele mai multe eforturi.

Mă răstesc la ei:

— Lăsați-o baltă! Mă duc să iau mâncarea dintr-o parte a orașului, tortul din capătul opus, apoi o să mă duc iar în celălalt capăt, ca să iau gheața, și pe urmă o să încerc să mă întorc acasă înainte să se întunece. Urați-mi noroc!

Cooper oftează exasperat.

— O s-o sun pe Heidi să vină mai devreme. E bine? Ești fericită acum?

Enervată, izbesc cu piciorul în masă. Dau năvală spre ușa glisantă, în dreptul căreia stă Cooper.

— Nu te obosi s-o suni! De ziua mea, îmi doresc nespus să nu-i mai aud comentariile sarcastice și să nu-i văd privirile disprețuitoare. Chiar cer prea mult?

— Am vorbit cu ea, răspunde Cooper. N-am ce să-i fac. Ai răbdare. O să-i treacă.

— Știi, nici măcar nu sunt supărată pe Heidi. Are toate motivele să fie așa cu mine.

— Nu i-am făcut nimic rău, mârâie Cooper.

— Ea este de altă părere. Ar trebui să stați de vorbă.

— La naiba, Mac! Poți să mă lași în pace măcar zece minute?

— Hei, prostule! îi strigă Evan, din grădină. Mac are dreptate.

Cooper îi întoarce spatele și vine după mine în casă. Mă grăbesc să-mi iau poșeta și să găsesc cheile de la camionetă. Fiindcă nu le găsesc în bucătărie și nici în sufragerie, mă îndrept spre dormitorul lui. Cooper vine după mine.

Mă întorc spre el.

— Știi ce? îi zic. Nu cred că mai merge așa.

Certurile noastre ne obolesc. Și sunt enervante, pentru că, de obicei, ne ciondănim din lucruri stupide. Ne încăpățănăm și refuzăm să cedăm, până când suntem secați de energie și uităm de la ce a început cearta.

— Ce dracu' vrea să însemne asta? cere Cooper să știe.

Ia din dressing cheile de la camionetă.

Scrâșnesc din dinți, apoi răsuflu prelung, exasperată.

— Ne certăm cam des în ultima vreme. E clar că am stat aici mai mult decât ar fi trebuit.

Cooper se dezumflă, de parcă o rafală de vânt l-ar fi trântit la pământ. Îmi pune cheile în palmă. Vocea lui se îmblânzește.

— Nu asta vreau. Dacă ești pregătită să te muți, înțeleg. Dar nu trebuie să te muți din cauza mea. Îmi place să te am aproape.

Am observat că, de când m-am mutat acasă la el, se plânge cam des că-i invadez spațiul.

— Ești sigur? Aș prefera să-mi spui adevărul, nu ceea ce crezi că vreau să aud.

— Îți jur că vorbesc serios.

Îi întâlnesc privirea. Ceva se petrece între noi. Se întâmplă mereu atunci când furia și frustrarea noastră se potolesc, atunci când furtuna trece, iar eu sunt din nou atentă la el. Văd felul în care tatuajele îi scot în evidență mușchii brațelor și pieptul bine lucrat. Observ iar mirosul lui de șampon și rumeguș.

Cooper își sprijină palmele pe șoldurile mele. Mă împinge în spate câțiva pași și închide ușa dormitorului, apoi mă lipește de ea.

— Îmi place să te am aproape. Să merg cu tine la culcare. Să mă trezesc lângă tine. Să fac dragoste cu tine.

Îmi apucă tivul rochiei și îl ridică, trăgând de material până când mă dezgolește de la talie în jos. Pulsul mi se zbate în gât. De fiecare dată când mă atinge, corpul meu arde de nerăbdare.

— Adică nu te superi că-ți invadez spațiul? îl tachinez.

Se lipește de mine. Lingându-și buzele, adaugă:

— Spune-mi să te sărut!

Nu răspund. Mă încordez toată.

Își aproprie fruntea de a mea. Mă strânge de talie.

— Dacă am terminat cu cearta, spune-mi să te sărut!

Urăsc să mă ciondănesc cu el. Dar partea asta — împăcarea — e ca siropul rămas nediluat, la fundul unui pahar cu apă rece. E momentul meu favorit.

— Sărută-mă, îi șoptesc.

Buzele lui se apropie de ale mele. Apoi se dă încet în spate.

— Asta..., șoptește Coop.

Respirația lui îmi gădilă nasul.

Nu își încheie propoziția. Nici nu e nevoie. Știu foarte bine ce vrea să spună. Asta.

Pur și simplu... *asta*.

Se dovedește că mă pricep foarte bine la jocurile pe băute. De fapt, cu cât beau mai mult, cu atât devin mai pricepută. După câteva runde, n-am mai pierdut. I-am băgat pe toți sub masă. După primul joc, am nimicit trei adversari la jocul *beer pong* și l-am învins pe un tip la *darts*. Descopăr că, după ce termin o sticlă de vin, e imposibil să *nu* câștig.

Acum stau lângă foc, ascultând cum Tate ne povestește despre un exercițiu întortocheat de gândire.

— Stai, că nu înțeleg! Dacă vin niște bărci spre insulă, de ce nu mă pot urca într-una, ca să ajung acasă?

— Pentru că nu asta e ideea! izbucnește Tate.

Ochii lui albaștri sunt plini de exasperare.

— Dar, în principiu, sunt salvată de pe insulă, argumentez eu. Deci de ce nu pot urca în barcă? Aș prefera asta, decât să aleg între Cooper și o grămadă de provizii, însă fără să am acces la vreuna dintre bărci.

— Păi tocmai asta e dilema! Important nu e cum pleci de pe insulă. Trebuie să alegi!

— Aleg bărcile! îi zic.

Tate se uită la mine de parcă vrea să mă omoare. Nu înțeleg. Pentru mine, rezolvarea acestei dileme e clară.

Tate îmi zâmbeste, iar în obraji îi apar gropițe.

— Știi ce? Ai noroc că arăți bine, Mac. Nu te pricepi deloc la exercițiile astea de gândire.

Îl bat prietenește pe umăr.

— Și tu ești drăguț.

— Te urăsc, oftează el.

Nu, nu mă urăște. Deși a durat destul timp, cred că, în sfârșit, mi-am găsit locul în viața lui Cooper. Nu mai sunt în plus. Nu mai e vorba doar de viața lui, ci de a noastră.

— Mi-e frig, anunț eu.

— Serios?

Tate arată spre focul de tabără din fața noastră.

— Nu contează că stau lângă foc. Încă suntem în februarie, spun cu încăpățănare.

Îl las la focul de tabără și mă duc în casă, să-mi iau un hanorac. Cum ajung la scări, îmi aud numele. Dau să răspund, însă realizez că Heidi vorbește despre mine, pe balcon. Îmi dau capul pe spate. Printre golurile dintre șipci, văd părul blond al lui Heidi și pe cel roșu al Alanei. Și fețele câtorva fete pe care nu le cunosc.

Sunt pe cale să urc prima treaptă, însă aud următoarele cuvinte ale lui Heidi și mă opresc.

— Pot să trec peste faptul că tipa e proastă, dar e atât de plictisitoare! spune Heidi, râzând. Iar Cooper nu mai e deloc distractiv. Vrea să se joace de-a cuplul căsătorit. Abia dacă mai iese din casă.

Valuri de furie mă străbat. Iar aceleași prostii! Niciodată nu l-am împiedicat pe Cooper să iasă cu Heidi și nici nu i-am cerut să nu o invite la ieșirile noastre. O pot tolera, de dragul lui. Nu înțeleg de ce Heidi se înverșunează să se poarte urât cu mine. Îmi aruncă priviri glaciale și îmi aruncă vorbe urâte. Iar acum, mă mai și vorbește de rău, pe la spate.

— Încă nu-mi dau seama cum de Mackenzie l-a crezut pe Cooper, când el i-a zis că nu-l cunoaște pe tipul ăla, adaugă Heidi, râzând arogant. Hai să fim serioși! Adică nu-ți dai seama că e ceva putred în Danemarca?

Poftim?!

Vorbește despre Preston?

— Pur și simplu mi-e milă de ea.

S-o ia naiba pe Heidi! Habar n-are despre ce vorbește. Fiindcă vreau să știu ce alte prostii mai zice despre mine pe la spatele meu, urc treptele tiptil și mă ascund printre invitații care stau pe scări și discută.

— A trecut destul timp de când Coop s-a cuplat cu ea, intervine o fată. Nu crezi că o place?

Heidi ridică disprețuitor din umeri.

— Ce contează? La un moment dat, tipa o să-și dea seama că a mințit-o de la bun început și că s-a cuplat cu ea doar ca să se răzbune pe fostul ei iubit.

— Lasă-i în pace! spune Alana. Ai promis că nu te mai amesteci. Rămân fără suflare. Am auzit bine? A sunat a confirmare.

Ce altceva ar putea să însemne?

Sunt cam la un metru distanță. Atât de aproape de ele... Încep să tremur.

— Ce-ai cu mine? îi spune Heidi. Nu am zis c-o să-i spun adevărul. Sau, cel puțin, nu dinadins.

Îmi simt inima bubuind în piept. Alana stă lângă Heidi și tace. Nu neagă spusele lui Heidi.

Dacă am înțeles bine, Cooper mă minte de când ne-am cunoscut.

Ba chiar mai rău: m-a mințit când i-am cerut socoteală. M-a mințit în față. Și-a pus toți prietenii — pe care i-am considerat prietenii *noștri* — să mă mintă. Pe Evan. Pe Steph. Pe Alana.

Mă simt atât de umilită! Cine mai știe despre asta? Atâta timp, toți au râs de mine pe ascuns? Au făcut mișto de sărmana clonă proastă?

Pășesc cu hotărâre spre ele.

— Hai! mă răstesc. Nu mai aștepta să se răspândească vestea sau să aflu din întâmplare! De ce nu-mi spui totul în față, Heidi?

Alana are bunul-simț să afișeze o expresie de vinovăție. Heidi, în schimb, nici măcar nu încearcă să-și ascundă zâmbetul arogant.

Merită câteva palme. Am încercat să fiu drăguță cu ea, să vorbesc cu ea, să mă port civilizată, să am răbdare. Dar, indiferent cât de mult am lăsat de la mine, ea n-a făcut niciun efort să se schimbe. Acum înțeleg de ce; noi două nu am încheiat un armistițiu. Eram în conflict, iar eu nu eram conștientă de asta.

— Știi că mă urăști din tot sufletul, îi zic iritată. Găsește-ți și tu alt hobby!

Heidi se încruntă.

Întorc privirea spre Alana.

— E adevărat? Toată chestia asta a fost un fel de răzbunare împotriva fostului meu iubit? Cooper m-a mințit?

Când rostesc cuvintele cu voce tare, mi se face rău. Alcoolul pe care l-am băut în seara asta fierbe în stomacul meu. Derulez în minte ultimele șase luni. Mă gândesc la zecile de conversații pe care le-am purtat cu Cooper, mă întreb câte indicii flagrante

am ignorat. De câte ori a fost răspunsul chiar în fața mea, dar eram prea orbită de privirea lui profundă și de surâsul lui pieziș?

Alana șovăie. Credeam că ne-am apropiat, că am depășit neînțelegerile și că ne-am împrietenit cu adevărat. Și totuși, iat-o: tăcută, cu chipul împietrit — fiindcă nu vrea să se dea de gol —, în timp ce Heidi râde de mine. Sunt o proastă. Au reușit să mă păcălească.

— Alana! insist eu, înfiorându-mă de neputința pe care o aud în vocea mea.

După o tăcere care pare interminabilă, expresia ei indiferentă dispare. Zăresc o umbră de regret în ochii ei.

— Da. E adevărat. Cooper te-a mințit.

41.

Cooper

Printre flăcările focului de tabără, o văd pe Mac. În secunda următoare, mă trezesc împrôscat cu bere.

— Nesimțitule!

Sunt complet nedumerit. Pășesc în spate și mă frec la ochi. Clipesc de câteva ori și îmi șterg berea de pe față. Mac stă în fața mea, cu un pahar gol în mână. Prietenii noștri se holbează la noi, iar eu mă străduiesc să înțeleg ce naiba se întâmplă.

— Mincinosule! izbucnește Mac.

Glasul ei fierbe de furie.

Evan încearcă să-i vorbească:

— Hopa! Mac, de ce ai făcut asta?

— Să te ia naiba și pe tine!

Îl arată cu degetul și adaugă:

— M-ai mințit. Amândoi m-ați mințit!

Alana își croiește drum prin mulțime, urmată de Heidi. Alana are o expresie vinovată. În schimb, privirea lui Heidi e nepăsătoare.

Iar în ochii lui Mac văd suferință. Suferință, pentru că a fost trădată.

Acum înțeleg. Simt că mă ia cu leșin. E ca atunci când încremenim pentru un moment îngrozitor, înainte să ne prăbușim, când știm că o să doară. Nu mai am de ce să mă agăț. M-a prins cu mâța-n sac.

— Mac, lasă-mă să-ți explic! mă milogesc cu voce răgușită.

— M-ai *folosit!*

Azvrârle paharul gol spre pieptul meu. Cei care asistă la scenă sunt uluiți. Se retrag în partea opusă a focului.

Mac își continuă tirada:

— În tot acest timp, ai vrut doar să te răzbuni.

Scutură din cap cu înverșunare. În ochii ei se perindă nenumărate emoții: stânjeneală, furie, dezamăgire.

Îmi aduc aminte de seara în care i-am vorbit prima oară. Cât de iritat eram că trebuia să mă prefac interesat de o clonă snoabă! Apoi m-a uimit cu zâmbetul și cu inteligența ei.

Ce a văzut Mac la mine, de-a convins-o să nu mă părăsească?

— Da, asta a fost la început, recunosc eu.

Ar fi bine să mă grăbesc să-i explic, înainte să plece și să nu-mi mai vorbească niciodată.

Îi spun adevărul:

— La început, te-am căutat pentru că voiam să mă răzbun pe Preston. Am fost un idiot. Eram furios. Mac, apoi te-am cunoscut cu adevărat și mi-ai dat lumea peste cap. M-am îndrăgostit de tine. Ultimele șase luni au fost cele mai bune din viața mea.

Și totodată unele dintre cele mai grele. Iar Mac le-a îndurat cu mine. Chiar dacă viața alături de mine nu este ușoară. I-am dat multe motive să plece, și totuși m-a iubit necondiționat. Normal că am stricat totul. Cum de-am crezut că n-o s-o fac?

Fir-ar al naibii! Gândul c-o s-o pierd pe Mackenzie doare mai tare decât mi-am imaginat. Mi se frânge inima.

— Da, Mac, ar fi trebuit să-ți spun adevărul acum mult timp. Dar mi-a fost frică.

Gâtlejul mi se strânge. Aproape că nu mai pot vorbi sau respira. Abia dacă reușesc să iau o gură de aer. În cele din urmă, izbutesc să continui:

— Exact de momentul ăsta mi-a fost frică. Am făcut o greșeală îngrozitoare. Am crezut că, dacă n-o să aflu, nu vei suferi. Am vrut să te protejez.

— M-ai umilit, mi-o trântește ea furioasă, printre lacrimi.

Vreau s-o strâng în brațe și să-i alin durerea, dar eu sunt cauza suferinței ei. Cu fiecare clipă în care mă pironeste cu privirea asta răvășită, mă prăbușesc.

— M-ai luat de proastă!

— Te rog, Mac! Fac orice ca să mă ierți.

O iau de mâini. Când dă să plece, le strâng tare. Dacă se îndepărtează acum, o să dispară definitiv.

— Te iubesc! Lasă-mă să-ți demonstrez. Mai dă-mi o șansă!

Lacrimile îi șiroiesc pe obraji.

— Ai avut o șansă, spune Mac. Ai fi putut să-mi spui adevărul acum câteva luni. Ai avut o grămadă de ocazii, inclusiv în ziua în care te-am întrebat dacă-l cunoști pe Preston, dacă din cauza lui ai fost dat afară. Dar nu mi-ai spus adevărul. I-ai lăsat pe toți să râdă de mine pe la spate.

Mac își smulge mâinile dintr-ale mele și își șterge lacrimile.

— Te-aș fi putut ierta dacă nu m-ai fi mințit în față. Trebuie să recunosc: ai reușit să mă păcălești. Pe urmă le-ai zis celor pe care îi credeam prietenii mei să mintă pentru tine. M-ai lăsat să devin bătaia de joc a tuturor, doar ca să râzi de mine.

— Mackenzie!

Mă agăț de ea ca de o frânghie care îmi alunecă printre degete. Cu fiecare respirație, se îndepărtează și mai mult.

— Lasă-mă să îndrept totul! o implor.

— Nu ai ce să îndrepti.

Expresia ei devine ciudat de indiferentă.

— Mă duc în casă, îmi fac bagajele și plec. E singurul lucru care îmi mai rămâne de făcut. Nu încerca să mă oprești!

Îmi întoarce spatele și dispare dincolo de strălucirea focului.

— N-o asculta! mă îndeamnă Evan, împingându-mă. Du-te după ea!

Am rămas cu privirea pierdută în gol.

— Nu vrea să mă duc după ea.

O știu pe Mac destul de bine; îmi dau seama că a luat o hotărâre. Orice aș face acum ar alunga-o și mai mult. O să mă urască și mai mult. Are dreptate. Eram un om de rahat când am cunoscut-o.

Nimic din tot ce am făcut de atunci nu a dovedit că m-am schimbat.

— Atunci, mă duc eu după ea, mârâie Evan.

Mă rog... N-are decât! Nu va reuși să o convingă să se răzgândească. Mac o să plece.

Am pierdut-o.

Ceialți se îndepărtează încet, până când rămân singur pe plajă. Mă așez pe nisip. Nu știu cât timp stau aici. La un moment dat, focul se transformă în jar. Evan nu se întoarce. N-are rost să-mi spună ceea ce știu deja. Soarele se ridică deasupra valurilor. Mă târăsc spre casă.

Daisy nu aleargă la mine, ca s-o las afară. Bolul ei cu apă nu mai e în bucătărie.

Hainele ei au dispărut din dulap.

Mă trântesc pe pat și mă uit la tavan. Mă simt amorțit. Pustiit.

Aș fi vrut să știu de la început cât de greu este să-i duc dorul lui Mackenzie Cabot.

42.

Mackenzie

Am senzația că nu mai știu să trăiesc fără el. A fost nevoie de doar câteva minute ca totul să se ducă dracului.

O discuție pe care am auzit-o fără să vreau.

O mărturisire devastatoare.

Inima mea a amorțit.

După ce am plecat de la Cooper, într-o stare de năuceală, m-am așezat pe bancheta din spate a unui taxi, alături de Daisy. L-am plătit pe tip să conducă prin oraș pentru aproape două ore. La un moment dat, taxiul m-a lăsat la căminul Tally. Am apărut la ușa lui Bonnie cu bagajul într-o mână și cu lesa în cealaltă. Cu un zâmbet înțelegător, ne-a primit înăuntru. Din fericire pentru mine, noua ei colegă de cameră nu prea doarme în cămin noaptea. Din nefericire pentru mine, când lumea a început să se trezească și să se vânzolească pe holuri, Daisy s-a pus pe lătrat. Într-o clipită, îndrumătorul de cămin a venit și ne-a cerut să plecăm.

Ca să n-o bag pe Bonnie în bucluc, i-am zis îndrumătorului că am venit doar pentru câteva minute, ca să o salut, dar nu sunt sigură că m-a crezut. După-amiază, Daisy și cu mine eram pe bancheta altui taxi. Încerc să mă gândesc la un plan de rezervă.

Niciun hotel din Avalon Bay nu permite accesul animalelor de companie.

Prin urmare, mă duc la Steph și la Alana. Daisy, trădătoarea asta mică, sare direct pe canapea, în brațele lui Steph. Sunt puțin reticentă când mă așez lângă fete. Alana încearcă să se justifice. Mi-au trimis zeci de mesaje după ce am plecat furioasă de la petrecere. Nu atât conținutul mesajelor, cât insistența lor m-a convins că fetele sunt sincere.

— În apărarea noastră — spune Alana, cu brațele încrucișate la piept —, la început n-am știut că ești de treabă.

Apreciez că e directă, ca de obicei. Nici măcar când recunoaște că a contribuit la planul de răzbunare al lui Cooper nu are puterea să vorbească pe ocolite.

— Vorbesc serios! continuă ea. Când Cooper ne-a anunțat că sunteți împreună, ne-am zis că ar fi o răutate să-ți spunem adevărul.

O contrazic imediat:

— Nu! Adevărata răutate a fost că m-ați mințit.

Deși adevărul doare, minciuna te înjosește. Când mi-am dat seama că Preston s-a culcat cu altcineva, am înțeles ce înseamnă să fi mințită. Ani întregi, prietenii noștri mi-au zâmbit, chiar dacă știau că Pres mă fraierea; iar eu nu aveam cunoștință despre activitățile „extracurriculare”, despre hoarda de fete cu care mă înșela. Nu mi-a dat niciodată prin cap că și Cooper m-ar putea minți sau că, din nou, oamenii pe care îi credeam prietenii mei vor fi complici la ignoranța mea. Uneori, trebuie să-ți înveți lecția de două ori.

Dar nu sunt crudă. La urma urmei, loialitatea e complicată. Nu pot să nu țin seama de faptul că, înainte de toate, Alana și Steph sunt prietenele lui Cooper. Ar fi dreptul meu să le detest pentru rolul lor în șarada asta, dar, pe de altă parte, înțeleg că au fost prinse la mijloc. Ar fi trebuit să-mi spună adevărul, normal! Dar Cooper le-a pus să jure c-o să păstreze secretul. Au simțit nevoia să-l acopere.

Dacă cineva merită să poarte toată povara vinei, Cooper e ăla.
— Ne simțim foarte aiurea, spune Steph. A fost nasol ce ți-am făcut.

— Așa-i! o aprob.

— Ne pare rău, Mac! *Mie* îmi pare rău.

Se întinde șovăielnic și mă strânge de braț.

— Dacă ai nevoie de un loc unde să stai, poți să rămâi la noi, în camera noastră liberă, bine? Nu doar pentru că îți suntem datoare, ci și pentru că ești cu adevărat de treabă, iar eu... noi — îi aruncă o privire Alanei — te considerăm o prietenă bună.

În ciuda situației stânjenitoare, să rămân aici e cea mai bună alegere, până găsesc o soluție permanentă. În plus, Daisy deja se simte ca acasă.

— Și nu vom discuta despre Cooper decât dacă vrei tu, promite Alana. Deși, dacă te consolează, e distrus după tot ce s-a întâmplat. Evan spune că a stat pe plajă toată noaptea, în frig, cu ochii în gol.

Mă încrunt.

— Ar trebui să-mi pară rău pentru el?

Steph râde jenată.

— Păi, nu. Ai tot dreptul să fii nervoasă. Aș fi total de acord cu tine dacă ai alege să-i incendiezi camioneta.

— Planul de răzbunare a fost așa o tâmpenie, intervine Alana. Dar Cooper nu a mințit când a zis că te place. I-am spus amândouă că nu e nevoie să se prefacă îndrăgostit de tine, așa că la faza asta nu te-a mințit.

— Și chiar îi pare rău, spune Steph. Știe că a greșit.

Aștept câteva secunde. Se pare că și-au încheiat discursul. Bun! Acum putem trasa niște limite.

— Îmi dau seama că voi două sunteți prinse între ciocan și nicovală. E nasol. Hai să stabilim o regulă: n-o să mă port ciudat când cineva îi va pronunța numele și nici n-o să mă plâng de el în fața voastră, iar voi n-o să-i țineți partea. Batem palma?

Steph îmi zâmbește cu tristețe.

— OK.

Ceva mai târziu, seara, mi-am dat voie să plâng singură, în întuneric. Mi-am îngăduit să simt durere și furie. M-au sfâșiat. Și apoi le-am pus la o parte, le-am îngropat adânc. Mă trezesc de dimineață și-mi aduc aminte că viața nu se reduce la Cooper Hartley. De un an întreg mă tot plâng de lucrurile care — pasămite — mă împiedică să mă concentrez asupra afacerii mele. Acum nu mă mai oprește nimic. Am mai mult timp la dispoziție să muncesc pentru website-urile mele și pentru hotel. E timpul să mă adun.

S-o ia dracu' de dragoste! Treci la treabă!

43.

Cooper

— Hei, Coop, ești aici?

— Sunt în spate.

Heidi mă găsește în atelierul meu, unde mă ascund de șase ore. Curg comenzile pentru piese noi de mobilier, prin intermediul site-ului pe care Mac l-a făcut pentru mine. A rugat pe cineva care a lucrat la aplicațiile ei să-l construiască, iar unul dintre oamenii ei de la marketing a creat un cont de publicitate pentru pagina mea de Facebook. Uite încă un mod în care Mac mi-a schimbat viața în bine! Comenzile sosesc atât de repede, încât nu mai pri-didesc cu treaba. Când nu sunt pe șantier, cu Levi, vin aici și muncesc pe brânci la piese de mobilier. Numai asta mă mai ține în viață.

Dau scurt din cap, în semn de salut. Lucrez la o bucată de stejar, pe care o transform într-un picior de scaun. În ultima vreme, mișcările repetitive, lungi și line mă ajută să nu-mi pierd mințile.

Heidi se așază pe masa mea de lucru.

— De ce arată veranda ta ca o firmă de pompe funebre?

— Mac îmi restituie toate cadourile pe care i le trimit.

Se împlinesc două săptămâni de când tot încerc să-i trimit flori, coșuri-cadou și alte nimicuri. Însă toate ajung înapoi, pe veranda mea.

La început, i le trimiteam la hotel. Știu că se duce în fiecare zi să verifice munca începută de una dintre echipele lui Levi. Am bătut-o la cap pe Steph până mi-a zis că Mac locuiește cu ele. Am crezut că o s-o conving măcar pe una dintre ele să accepte cadourile, dar n-am avut noroc.

Înverșunarea cu care fata asta îmi refuză scuzele e ridicolă. A luat cu ea chiar și câinele nostru. Încă mă trezesc în toiul nopții crezând c-o aud pe Daisy lătrând. Mă întorc pe partea cealaltă și o întreb pe Mac dacă a scos-o la plimbare, însă în secunda următoare îmi aduc aminte că niciuna dintre ele nu e aici, cu mine.

La naiba! Mi-e dor de fetele mele. Simt că-mi pierd mințile.

— Deci acum știi în ce punct ați ajuns, comentează musafira mea.

Heidi desenează o față tristă în grămada de rumeguș.

— Nu că ar conta, dar știi că ți-am zis...

— Heidi, îți jur că, dacă termini propoziția, ai face bine să nu mai calci pe aici!

— Ce naiba e cu tine, Cooper?

Apăs prea mult pe daltă, iar lemnul crapă. O despicătură uriașă apare în piciorul de scaun. La dracu'! Arunc dalta. Alunecă pe podea, până în celălalt capăt al garajului.

— Ți s-a îndeplinit dorința. Așa e, Heidi? Mac nu mai vrea să-mi vorbească. Ai venit aici ca să-mi râzi în nas? Mai scutește-mă!

— Crezi că eu ți-am făcut asta?

— Știi că tu mi-ai făcut asta.

— Doamne, Cooper! Ești atât de nesimțit!

Cu obraji roșii de nervi, Heidi îmi aruncă în față un pumn de rumeguș.

Scutur nervos din cap și-mi dau pe față cu apa din sticla pe care o am lângă mine. Scuipele minuscule care mi s-au strecurat în gură. Mă uit precaut la Heidi. Se plimbă de colo colo prin garaj.

— Te-am avertizat că e o idee proastă, spune ea, nervoasă. Ți-am zis că e aiurea să te joci cu sentimentele altora. Dar nu m-ai ascultat. Ți-ai zis: „Heidi e geloasă”. Am dreptate? Nu asta ai crezut?

O urmă de vinovăție mă înțeapă în piept. Da, exact asta am crezut atunci când Heidi s-a împotrivit planului de răzbunare ticluit de Evan.

— Îmi pare rău că s-a dus naibii tot! Știam că așa o să se întâmple, rostește ea apăsător, împungând aerul cu un arătător. Dar nu da vina pe mine!

Îmi îndrept și eu arătătorul spre ea.

— A, deci tu n-ai nicio vină! Ai făcut-o pe Mac să se simtă groaznic în fiecare secundă în care era prin preajmă, până când ai găsit momentul potrivit s-o înlături.

— Tipa a tras cu urechea. Dacă iei decizii proaste, suporti consecințele.

Mi s-a luat de atitudine ei! Șase luni am tot zâmbit și am tolerat-o, dar acum am ajuns la limită.

— Din prima clipă când ai aflat că eu și Mac suntem împreună, ai zis răspicat că o urăști. Ți-am cerut, în calitate de prieten, să-mi faci o favoare. În schimb, m-ai înjunghiat pe la spate. Credeam că suntem mai apropiați de-atât.

Heidi aruncă un aparat de șlefuit spre capul meu. Reușesc să-l prind înainte să mă lovească în față.

— Mai lasă-mă cu prostiile astea despre loialitate! se răstește ea. Nu ai făcut decât să-ți bați joc de mine. Cine apărea la ușa mea beat și excitat? După, ai zis că eu mă țin de capul tău!

Heidi face înconjurul mesei. E mult prea aproape de daltă și de ciocan. Poate îi vine vreo idee...

— Da, recunosc! Coop, îmi pare rău, am făcut greșeala de a mă îndrăgosti de tine. Nu-mi aduc aminte să-mi fi spus că între noi nu e nimic. Nu-mi aduc aminte de nicio conversație în care mi-ai zis că e vorba doar de sex. Bruscu, ai început să mă ocolești, și cu asta s-a încheiat totul.

Șovăi. Mă forțez să-mi aduc aminte de evenimentele din vară. Amintirile mele sunt cam neclare. Nici măcar nu știu cum am ajuns să mă culc cu ea. Nu îmi amintesc să ne fi întâlnit ca să vorbim despre situație. Nu am vorbit despre *relația dintre noi*. Nu am purtat nicio discuție în care să stabilim câteva reguli de bază. Eu doar... mi-am dat cu presupusul.

Pălesc și simt cum vinovăția îmi întoarce stomacul pe dos. În clipa asta, îmi dau seama că eu am fost nesimțitul.

Stau cât mai departe de ea, pentru că nu pot garanta că n-o să mă atace iar.

— N-am știut că asta simți, recunosc eu. Credeam că amândoi vrem același lucru. Da, m-am simțit încolțit și am ales calea ușoară. N-am vrut să ne simțim stânjeniți unul în prezența celuilalt.

Heidi oftează și se așază pe un scaun.

— M-ai făcut să mă simt ca o târfă. Nici măcar ca prietenă nu am însemnat mare lucru pentru tine. Chiar m-a durut, Coop. M-am supărat foarte rău pe tine.

Heidi m-a susținut mereu. Dar am fost atât de egoist, că nu m-am gândit nici măcar o secundă că i-am greșit cu ceva.

— Vino aici!

Întind brațele spre ea.

Se apropie și mă lasă s-o îmbrățișez. Mă înghiontește în coaste, apoi mă îmbrățișează și ea.

— Îmi pare rău, Heidi. N-am vrut să te rănesc. Dacă vreun alt tip s-ar fi purtat cu tine așa cum m-am purtat eu, ar fi fost vai și-amar de el. Nu a fost deloc OK ce ți-am făcut.

Când se uită la mine, văd că are lacrimi în ochi. Le șterge rapid și spune:

— Da, și mie îmi pare rău. Ar fi trebuit să mă port ca un adult și să te las în pace, nu să mă răzbun pe iubita ta.

Draga de Heidi! Niciodată nu poți fi sigur de ceea ce urmează să spună. Nu mă mai surprinde nimic la ea.

O mai strâng o dată în brațe.

— Deci ne-am împăcat?

Ridică din umeri.

— Mda.

— Dacă simți nevoia să mă mai milogesc de tine ca să mă ierți, spune-mi! În ultimele două săptămâni, am devenit destul de priceput la milogeală.

Fac și eu haz de necaz.

Heidi zâmbește.

— Sigur, te mai las să te milogești de mine. Nu poți să te porți ca un nemernic, iar apoi să te aștepti să scapi basma curată.

Mă crispez.

— Dumnezeu, nu! Nu mă lăsa să scap basma curată! spun eu, oftând. Tocmai mi-am dat seama de ceva. M-am comportat cu tine de zici că-s Evan.

Heidi începe să râdă incontrolabil.

— O, Doamne! Ai dreptate, îngaimă ea printre hohote.

Când își recapătă calmul, obrajii ei sunt uzi de lacrimi de la atâta râs. Îmi zâmbește și zice:

— Simt că *aproape* te-am pedepsit destul.

O știu pe Heidi. Sunt sigur că o să ne împăcăm, mai ales după discuția noastră din garaj. Mi-e mai greu să îndrept lucrurile cu Mac, a cărei hotărâre de a mă ignora a depășit chiar și cele mai pesimiste așteptări ale mele. Au trecut trei săptămâni, iar fata asta încăpățânată încă se comportă de parcă n-aș exista.

I-am lăsat zeci de mesaje vocale. Nu că mi-ar răspunde, dar eu tot sper c-o va face, într-o bună zi.

Tocmai i-am trimis un mesaj — *Te rog, te rog, sună-mă* —, când Levi ne sună pe mine și pe Evan, rugându-ne să ne întâlnim cu el la biroul avocatului său, pe Main Street. De curând, a pomenit despre modificarea testamentului său. Cred că despre asta e vorba. Dar când ajungem acolo, ne lasă cu gura căscată.

După ce suntem conduși într-o sală de conferințe și luăm loc, Levi ne întinde un mic teanc de documente.

— Pentru voi, băieți.

— Ce-s astea? îl întreb.

— Aruncați o privire!

Mă uit repede pe documente. Fac ochii mari când văd cuvintele *Hartley & Fiii*.

— Levi, ce-i asta?

Evan trage foile spre el, ca să se uite mai atent.

— Reorganizez compania, ne explică Levi, împingând două pixuri spre noi. Coop, dacă te interesează, putem să facem în așa fel încât noua ta afacere cu mobilă să facă parte din compania Hartley & Fiii.

— Stai! intervine Evan, după ce citește mai bine contractul. Vrei să ne faci coproprietari?

Levi aprobă din cap, cu un zâmbet rezervat.

— Parteneri egali.

Rămân fără cuvinte. Uimit. Nu m-am gândit în vecii vecilor că se va întâmpla asta.

— Nu înțeleg. Ce ți-a venit?

Levi își drege glasul și îi aruncă avocatului său o privire cu subînțeles. Omul se ridică și iese din încăpere, oferindu-ne puțină intimitate.

— În ziua în care Shelley a plecat definitiv din oraș, când am trecut pe la voi, să văd ce faceți...

Levi se oprește, își drege glasul.

— Ce mi-ați spus voi, băieți, m-a impresionat. Cum că acum sunteți singuri. Că vă simțiți de parcă ați fi orfani. La drept vorbind, v-am considerat dintotdeauna fiii mei.

Levi nu a fost niciodată căsătorit și nici nu are copii. Abia când eu și Evan eram în liceu ne-am dat seama că Tim, prietenul și colegul de apartament al lui Levi, îi este, de fapt, iubit. Sunt împreună de când mă știu. Niciodată nu aduc vorba despre asta. Acel Avalon Bay în care a crescut Levi era total diferit de cel din prezent, deci îl înțeleg. Preferă să aibă o viață personală discretă, iar noi am încercat să-i respectăm decizia.

— M-am gândit să punem toată tărașenia pe hârtie, spune el, înghițind în sec și foindu-se pe scaun. Dacă sunteți și voi de acord, bineînțeles. Vreau să mă asigur că voi, băieți, veți avea o moștenire de care să fiți mândri.

Mă holbez la el. Uau!

Nimeni nu a mai investit în noi până acum. În timp ce eu și Evan creșteam, toți ziceau că n-o să avem niciun viitor. Că vom ajunge ca părinții noștri. Bețivi. Îngropați în datorii. Needucați. Toți așteptau ziua în care ar fi putut să spună: *Vezi? Știam eu!* Dar Levi nu s-a purtat așa. Poate fiindcă suntem rude; dar mai ales pentru că e un om bun. A considerat că merităm să ne protejeze. A știut că, dacă ni se dă o șansă, un dram de ajutor, vom fi OK. Poate puțin zăpăciți, dar OK.

— Deci ce ziceți? zice Levi.

Fratele meu nu stă pe gânduri. Ia un pix.

— Bineînțeles că vrem!

Vocea lui Evan se frânge. Și el e la fel de emoționat ca mine.

Știu că unchiul nostru ține la noi și că nu ne-ar dezamăgi niciodată, dar asta ce se petrece acum e peste așteptările mele. Ne oferă un viitor adevărat. Un punct de start. Eu și Evan avem senzația că, în sfârșit, ne-am găsit locul pe lumea asta. Că avem ceva care n-o să se ducă de râpă.

Evan mângălește o semnătură în josul paginii. Se ridică, îi strânge mâna lui Levi și îl îmbrățișează.

— Mulțumim, unchiule Levi! Promitem că nu te vom dezamăgi.

Tonul lui e serios — deloc caracteristic lui Evan.

Semnez și eu. Mă ridic să-l iau în brațe pe noul nostru partener de afaceri.

— Nu știu dacă-ți pot mulțumi îndeajuns, îi spun. Înseamnă enorm pentru noi!

— Nu-mi mulțumiți încă!

Levi zâmbește ironic.

— Sunteți proprietari de afacere. Deci va trebui să vă treziți dimineața devreme și să plecați de la muncă noaptea târziu. Aveți multe de învățat.

— Abia aștept! îi răspund cu sinceritate.

— Bun! Primul lucru pe care trebuie să-l facem e să-l trimitem pe unul dintre voi să conducă echipa de demolări care lucrează la hotelul lui Mackenzie. Așa, așa avea timp să mă concentrez pe restaurantul Sanderson.

Tresar. Mă doare să-i aud numele.

— Cel mai bine ar fi să-l trimitem pe Evan. Nu cred că Mac e pregătită să mă vadă pe șantier în fiecare zi.

Levi se încruntă.

— Încă nu v-ați împăcat?

— Nu-mi răspunde la telefon, nici nu-mi acceptă cadourile.

— Cadouri? repetă unchiu-miu, amuzat.

Fratele meu începe să povestească. Îi face mare plăcere să-i spună unchiului nostru despre florile pe care i le-am trimis lui Mac, despre numeroasele cutii de bomboane în formă de inimă, despre coșurile arhipline.

— A trimis atât de multe coșuri, că e de-a dreptul dezgustător, subliniază Evan.

Levi râde ușor:

— Și toate astea, în zadar! Băiete, nu poți recuceri o fată cu dulciuri și flori.

Mă simt frustrat.

— Nu? Atunci ce să fac? Cum o conving să stea de vorbă cu mine?

Levi mă bate pe umăr și zice:

— E ușor. Trebuie să faci un gest măreț.

44.

Mackenzie

În drum spre casă, mă opresc să iau mâncare la pachet, de la restaurantul chinezesc preferat al lui Steph și al Alanei. Au trecut câteva săptămâni de când muncitorii lui Levi au început să scape de toate covoarele vechi și de pereții din rigips. Au aruncat mobilierul, accesoriile deteriorate și orice alt obiect care nu poate fi refolosit. Înăuntru, locul este aproape de nerecunoscut.

O pânză albă.

Deja mă gândesc cum să decorez.

Am de gând să păstrez aspectul original cât mai mult posibil, dar să mai și schimb pe ici, pe colo. Vreau ca locul să pară mai primitiv, să-l modernizez. Să-l înveselesc cu lumină naturală și verdeață. Să emane o atmosferă de lux, dar într-un mod relaxat. Arhitectul pe care l-am angajat s-a săturat să-l bombardez cu apeluri și e-mailuri care tot modifică planurile. Sunt sigură că o să mă mai potolească de îndată ce vom începe noua construcție. Vreau să fie perfect. Până la urmă, vorbim despre viitoarea mea moștenire. Cu ceva noroc, hotelul va rezista încă cincizeci de ani.

Parchez pe alee SUV-ul pe care mi l-am cumpărat săptămâna trecută. Am cedat, în sfârșit, și mi-am luat o mașină, după ce

mi-am dat seama că nu-mi pot petrece restul zilelor în orașul ăsta călătorind cu taxiuri și cu Uber.

După ce opresc motorul, primesc un mesaj de la maică-mea.

Mama: Mackenzie, îți trimit numele proiectantului meu, așa cum ți-am promis. Dacă insiști să continui cu micul tău proiect, atunci fă-o ca la carte!

Râsul meu răsună în interiorul mașinii. Dat fiind că e vorba de mama, mesajul ăsta e cel mai apropiat lucru de o aprobare adevărată. După luni în care nu am vorbit deloc cu ai mei, i-am contactat, la o săptămână după ce m-am mutat de la Cooper. De vină a fost starea mea emoțională. În ciuda personalităților dominante și condescendente, tot părinții mei sunt. Singurele rude pe care le am. Mi-am luat inima în dinți și am întins o ramură de măslin. Spre surprinderea mea, au acceptat-o.

Acum câteva zile, au și venit la hotel. Au stat cam zece minute. Destul cât tata să se strâmbe și mama să-mi țină un discurs despre modelele în dungă. Nu se poate spune că s-au bucurat de noul meu proiect, dar măcar au încercat. A fost un pas înainte către o relație normală.

Îi trimit un mesaj scurt:

Eu: Mulțumesc, mamă! Îl sun mâine.

Mama: Dacă ai nevoie de încă o părere, după ce începi să decorezi, sun-o pe Stacey. O să-ți facă o programare în calendarul meu, dacă îmi rămâne timp.

Îmi dau ochii peste cap. Evident, replica asta e în stilul lui Annabeth Cabot.

Când ajung la ușă, colocatarele mele se năpustesc la mine și-mi smulg din mâini pungile cu mâncare. Punem masa și începem să mâncăm. Steph pornește televizorul. Se difuzează maratonul

de emisiuni cu investigații paranormale. Șase ore încheiate, niște bărbați în toată firea aleargă printr-un mall abandonat, țipând atunci când vreun șobolan nimereste peste o ceașcă rătăcită. În fine... Dacă asta îi place ei...

— Ce ziceai că ți s-a întâmplat la muncă? se interesează Alana. Steph își agită bețișoarele de-ai zice că e dirijoare de orchestră.

— A, da! Caitlyn i-a zis lui Manny că fosta lui iubită a postat pe BoyfriendFails.com ceva despre el. Și acum toată lumea vorbește despre asta la bar, încheie ea, cu un rânjel.

— Cum de s-au prins că în postare se vorbește despre el? întreabă Alana.

— Toți eram acolo când s-a întâmplat. Ca să vă zic pe scurt: Manny a cunoscut o fată la bar, luna trecută, și s-a culcat cu ea. Câteva zile mai târziu, o vede iar și o invită la o întâlnire. Erau împreună de câteva săptămâni când ne-am hotărât să mergem la bowling. Cică Manny a strigat-o pe alt nume. Nu știu cum de-a reușit să nu o strige pe nume până atunci. S-a dovedit că, în prima noapte, se culcase cu sora mai mare a iubitei lui, apoi o întâlnise pe sora mai mică, și le-a încurcat numele.

— Au!

Ori de câte ori mă gândesc că le-am auzit pe toate, apare ceva nou.

— Așa... Și ajungem la întâmplările din seara asta. Caitlyn îi arată lui Manny postarea de pe BoyfriendFails.com, când un adolescent intră în bar și vine direct la teighea. E în toiul prânzului, deci suntem destul de ocupați. Puștiul îi strigă ceva lui Manny în spaniolă, apoi înșfacă băutura unui tip, o răstoarnă pe teighea și aruncă un chibrit.

— O, Doamne! Manny e teafăr? exclam.

Steph flutură din mână.

— Da, da! E bine. Joe știe cum să reacționeze în situații de-astea.

Ăsta e motivul pentru care, după ce au început să curgă banii, unul dintre primele lucruri pe care le-am făcut a fost să angajez

un avocat care să compună o declarație de declinare a răspunderii, pentru site-ul meu.

— Băiatul vede că te jgheaua nu ia foc, așa că se enervează și sare peste ea, continuă Steph. E înalt de vreun metru și douăzeci, sigur nu are mai mult de cincisprezece ani. Nu e prima dată când Manny e fugărit. În viața mea nu l-am văzut mișcându-se atât de repede.

Alana chicotește.

— Așa... Deci Manny iese rapid de după te jghea. Puștiul se aruncă peste mese. Încearcă să-l lovească cu un scaun. Daryl îl ia cu forța și-l azvârle afară. Apoi baricadează ușile. Într-un sfârșit, puștiul se dă bătut și pleacă. Manny a ieșit prin spate, spune Steph, izbucnind în râs. E fratele mai mic al celor două fete. Venise să-l bată pe Manny. A fost adorabil.

— Bravo lui! comentez, încercând să nu mă înec cu mâncarea.

— Așa am zis și eu!

Înghit o bucătică din puiul cu lămâie și mă întind după o doză de Cola Zero.

— Că tot veni vorba de foști iubiți înverșunați, azi m-am întâlnit cu Preston, când luam prânzul cu Bonnie, în campus.

Steph ridică o sprânceană.

— Și cum a fost?

— Nu prea rău, recunosc eu. Era cu noua lui iubită. Genul de fată drăguță, studentă la Garnet, al cărei tată administrează un fond de investiții și a cărei mamă a moștenit o avere de pe urma vânzării de ventilatoare electrice. Sunt împreună de vreo două luni.

Alana se strâmbă:

— Săraca fată!

Ridic din umeri.

— Din câte am văzut, îl idolatrizează pe Preston. Cred că Pres exact asta vrea. O tipă care să-i zâmbească și să-i mulțumească pentru că el ia toate deciziile. Dacă sunt fericiți, cine sunt eu să-i judec?

— Hei, ați văzut asta?

Alana bagă în gură ultimul rulou, apoi își șterge degetele de sos și îmi întinde telefonul ei.

— Uite! Azi a apărut!

Văd o nouă postare pe BoyfriendFails.com. Spre deosebire de celelalte, asta începe cu un avertisment. Nu e un mesaj de la vreo fată supărată care își bârfește sub anonimat fostul iubit. Aceasta a fost scrisă de un iubit care își mărturisește greșelile în fața întregii lumi.

Eu sunt #BoyfriendFail

Ați citit bine. Eu sunt iubitul care a dat-o în bară. Rău de tot. Am greșit față de fata pe care o iubesc, față de relația noastră, față de mine însumi.

Ridic ochii din ecran și îi arunc Alanei o privire suspicioasă. Se prefacă că e foarte atentă la mâncarea ei.

Am stricat cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Am lăsat-o pe fata visurilor mele să-mi scape printre degete, pentru că am fost un nemernic egoist. În seara în care am cunoscut-o, mă gândeam doar la răzbunare. Mă certasem cu iubitul ei. Voiam să-l pedepsesc pentru că m-a făcut să-mi pierd slujba, pentru că mi-a stârnit nesiguranța în legătură cu faptul că sunt doar un tip ratat, fără perspective, blocat în orașul ăsta.

Dar apoi am cunoscut-o, și ceva s-a întâmplat. M-a inspirat. Mi-a arătat că persoana mea nu se reduce la ancora care mă îngreunează. M-a făcut să cred că sunt capabil de lucruri mărețe.

A avut dreptate, dar nu în totalitate. Nu vreau lucruri mărețe, nu vreau un viitor strălucit, dacă ea nu e aici, să se bucure împreună cu mine.

Simt un gol în stomac. E un mesaj drăguț și sincer. Mi-au amorțit degetele și ochii mă ustură.

Sunt conștient că nu e obligată să-mi acorde o a doua șansă. Nu-mi datorează nimic. Dar tot am s-o rog.

Mai dă-mi o șansă, prințesă! Dacă ești de acord, îți promit că n-o să te mai mint în viața mea. Te voi prețui mai mult, așa cum meriți. Și nu voi uita niciodată că ești o comoară.

Când termin de citit, abia dacă mai disting cuvintele. Vederea mea e încețoșată de lacrimi. Tipul încheie mesajul cu rugămintea de a mă întâlni cu el, sâmbătă, la ora șase, în locul de unde am salvat câinele nostru.

— La naiba! mormăi eu, când pun telefonul pe masă. Fetelor, credeam că am încheiat o înțelegere.

Alana îmi dă un șervețel, ca să-mi șterg lacrimile.

— Am încheiat, dar el e varză, iar tu te simți groaznic. Nici-unul dintre voi nu poate să-și vadă de viață. Îmi pare rău că a trebuit să acționez pe la spatele tău. Haide! Ce te costă să vezi ce are de spus?

— Nu mă simt groaznic, mă apăr eu. Și îmi văd de viața mea. Steph îmi aruncă o privire care mă contrazice.

— Nu vrei să privești adevărul în față, mă corectează Alana. O persoană care și-a revenit după o despărțire nu stă zece ore la hotel și alte cinci în camera ei, navigând pe internet, așa cum faci tu.

Recunosc că mi-a fost greu. Și ce-i cu asta? Când totul scapă de sub control, să mă concentrez asupra muncii mă ajută. E o distragere și, totodată, cel mai eficient mod de a nu mă gândi la Cooper.

E greu să-ți revii după o relație cu un tip ca el. Nu trece nicio zi fără să mă trezesc așteptându-mă să-i simt brațul în jurul meu. De zece ori pe zi, îmi vine să-i trimit un mesaj cu o glumă sau cu noutăți interesante despre hotel; și apoi îmi amintesc că nu mai e al meu. Daisy încă îl caută prin casă, amușinând peste tot.

Fără el, nu prea mă simt în largul meu în orașul ăsta.

Dar asta nu schimbă faptul că m-a mințit de mai multe ori. Mi-a răpit dreptul de a lua propriile decizii. M-a păcălit, și nu pot să-l iert atât de ușor. Dacă nici măcar eu nu mă pot respecta, nimeni nu o va face.

— Du-te să te întâlnești cu el! mă îndeamnă Alana. Vezi ce are de zis. Și apoi alege cu inima. Ce se poate întâmpla rău?

Ce se poate întâmpla? Stricăciuni ireparabile. Ar apărea o fisură în digul care mă apără de neliniștea copleșitoare. Când am plecat de acasă de la Cooper, am ridicat ziduri trainice în jurul meu. Nu am fost concepută să-mi deschid și să-mi închid inima la nesfârșit. Mai mult decât orice, mă tem că, dacă merg să-l văd, voi simți pentru totdeauna o durere teribilă. Mă tem că, dacă îl iert, o să am parte de suferință. N-o să scap teafără dacă va trebui să-l părăsesc pe Cooper Hartley a doua oară.

S-ar putea să nu supraviețuiesc.

45.

Cooper

E ora șapte fix.

Ce bou sunt! Ar fi trebuit să mă îmbrac mai frumos și să-i fi luat niște flori. Toată după-amiaza m-am plimbat prin casă, încercând să nu mă stresez, dar am luat-o razna de tot. Am ieșit din casă în pantaloni trei sferturi și într-un tricou. Arăt ca un vagabond care îi cere unei femei uimitoare să-l ierte că a fost un nemernic încă din ziua în care s-au cunoscut.

Ce naiba caut aici?

Alana mi-a spus că i-a arătat lui Mac postarea pe care am scris-o, dar nu mi-a zis multe despre reacția ei, cu excepția faptului că nu a aruncat telefonul pe geam. Acum e ora șapte. Cu fiecare minut care trece, speranța mea se risipește tot mai mult. Am crezut că planul ăsta o să funcționeze: Mac o să se convingă că-s sincer și serios, și normal că mă va ierta.

Însă planul e o prostie. De ce mi-oi fi închipuit că e romantic să fac confesiuni pe o pagină de internet pe care Mac a creat-o ca să râdă de fraierii ca mine? Sunt o glumă proastă. Poate că, dacă m-aș fi dus după ea în noaptea aia, la petrecere, nu aș fi stat aici, cu pescărușii care îmi dau târcoale, gata să mă atace.

E șapte și un sfert.

Nu vine.

Poate că n-ar fi trebuit să mă aștept c-o s-o recuceresc cu un gest măreț, dar nici nu m-am gândit că mă va ignora complet. Simt că nu mai pot să respir, de parcă m-a lovit cineva în coșul pieptului. Luminile de pe promenadă se aprind pe măsură ce soarele dispare în spatele orașului.

Chiar nu vine!

Îmi accept soarta. Mă întorc spre casă. Deodată, văd o siluetă singuratică. Se îndreaptă spre mine.

Când îmi dau seama că Mac se apropie de mine, intru în panică. E la zece metri distanță. Arată uluitor. Corpul ei zvelt e acoperit de o rochie albastră, până la glezne, cu un decolteu adânc, în V. Nu am uitat nici măcar un singur pistru de pe fața ei sau faptul că ochii ei au puncte mici, albastre, în profunzimea lor verde. Îmi aduc aminte de buzele ei când îmi rostește numele. S-o văd din nou mă răscolește.

— Nu credeam că o să vii, îi spun, încercând să-mi păstrez calmul.

Deși îmi doresc cu disperare s-o mai iau în brațe o dată, nu vreau să o sperii.

— A fost cât pe ce să nu vin, zice Mac.

Se oprește la mică distanță de mine. Mi se pare că acești câțiva pași care ne despart sunt de nedepășit. E de-a dreptul ciudat: în clipa asta, o pot citi mai puțin decât prima dată când ne-am întâlnit. E de nepătruns.

Mă pierd în amintiri despre noi doi. Mac nu mai are răbdare.

— Deci... ce voiai să-mi spui? mă întreabă.

Zile întregi mi-am repetat discursul, însă acum, când suntem unul în fața celuilalt, tot ce am plănuit să-i zic îmi par clișee prostești. Simt că mor.

— O să sune aiurea indiferent cum o să mă exprim, așa că o s-o zic pe șleau.

Inspir adânc. *Acum ori niciodată, dobitocule!*

— Îmi pare foarte rău că mi-a fost prea frică să-ți spun adevărul. Am fost egoist și prost, și ai tot dreptul să mă urăști. Am avut destul timp la dispoziție ca să mă gândesc cum să te conving că-mi pare rău și să-ți dau motive să mă primești înapoi. Sincer, nu am găsit niciun motiv întemeiat.

Mac își ferește privirea. Îmi dau seama că toate vorbele mele capătă un înțeles greșit, dar nu le pot împiedica să se reverse.

— Mac, știi că am greșit. Am distrus toată încrederea pe care ai avut-o în mine. Te-am trădat. Am fost neglijent cu un lucru foarte prețios. Dar, Mac, fir-ar să fie! Sunt atât de îndrăgostit de tine! Mă distruge gândul că ești de neatins pentru mine, când sunt convins că te-aș putea face din nou fericită, dacă m-ai lăsa. M-am purtat ca un idiot, și tot am vrut să mă iubești. Nu e corect. Ar trebui să sufăr pentru că te-am rănit. Să știi că sufăr al naibii de tare. Te implor să-mi curmi suferința! Nu știi cum să trăiesc fără tine.

Rămân fără suflare. Mac se șterge la ochi. Mă abțin din răspuneri să o iau în brațe. Trec secunde bune, iar eu încă aștept să răspundă. Însă nu scoate niciun sunet. Se lasă o tăcere rece, copleșitoare.

Presimt că vrea să plece.

— Vreau să-ți arăt ceva, Mac. Te plimbi puțin cu mine?

Nu se urnește.

— Ce vrei să-mi arăți?

— Nu e departe de-aici. Te rog! O să ajungem în câteva minute.

Se gândește la propunerea mea. Încep să-mi pierd curajul.

Apoi încuviințează din cap.

Dau s-o iau de mână, dar ea se ferește.

Pășim pe plajă. O conduc în fața hotelului ei. În continuare, clădirea e în paragină. Molozul a fost curățat. Pe ceea ce a mai rămas din verandă, două balansoare stau cu fața spre apă. Lumânări pâlpâitoare stau aliniate pe balustradă.

Priveliștea îi taie respirația. Se întoarce spre mine și șoptește:

— Ce-i asta?

— Prima dată când m-ai adus aici, mi-ai spus că ți-ai imaginat clienții așezați în balansoare, bând vin și privind valurile.

Se uită la mine. Mii de luminițe sclipesc în jurul nostru.

— Nu pot să cred că ai ținut minte!

— Îmi amintesc fiecare cuvânt pe care mi l-ai zis vreodată.

Se uită iar la verandă. Simt că se înmoaie. Corpul ei nu mai e la fel de rigid.

— Mac, atunci când mă gândesc la viitorul meu, mă văd bătrân și cărunț, stând în balansoar, pe verandă. Iar tu ești lângă mine. Țasta e visul meu.

Înainte s-o întâlnesc, nici măcar nu mă oboseam să mă gândesc la viața mea peste cinci ani, fiindcă perspectiva nu era plăcută. Îmi închipuiam că o să trăiesc de pe o zi pe alta, cerând minimul necesar de la viață. Nu m-am gândit niciodată că va exista cineva suficient de nebun încât să mă iubească. Mac *m-a iubit*, iar eu am alungat-o.

Vorbesc cu glas sugrumat de emoție:

— Nu pot să-ți garantez că n-o să mai greșesc. Nu știu cum funcționează relațiile adevărate. Uneori, sunt prea egoist. Dar promit că voi încerca să fiu bărbatul pe care îl meriți, mă voi strădui să devin cineva de care să fii mândră. Și nu te voi mai minți niciodată! Te rog, Mac, vino acasă! Nu știu cine sunt, dacă nu-mi dai voie să te iubesc.

Se uită la picioarele ei, frământându-și mâinile. Cu cât tace mai mult, cu atât mă pregătesc pentru ce e mai rău.

În cele din urmă, trage aer în piept și spune:

— Mi-ai frânt inima. În viața mea nu m-am simțit atât de rănită. Nu pot să trec atât de ușor peste asta, Cooper.

— Înțeleg.

Inima mi-a luat-o la goană. Dacă nu mă iartă, o să cad în genunchi, la picioarele ei.

— Va trebui să-mi faci altă promisiune.

— Orice!

Aș fi în stare să-mi vând un rinichi de dragul ei.

— Promite-mi c-o să-mi iei bani pentru chirie.

Îmi ia câteva clipe să înțeleg la ce se referă. Apoi zâmbește larg și mă trage de tricou, apropiindu-și buzele de ale mele. Copleșit de ușurare, o iau în brațe și îi petrec picioarele pe după soldurile mele. O sărut până rămânem amândoi fără aer. Până acum, nu am sărutat pe nimeni cu atâta pasiune. Am avut atâta nevoie să o simt din nou în brațele mele!

— Te iubesc! murmur eu, cu gura lipită de buzele ei.

Cuvintele astea nu par de ajuns ca să exprime tot ce e în sufletul meu.

— Te iubesc atât de mult...

A fost cât pe-aci s-o pierd. Aproape că am dat cu piciorul la tot ce e între noi.

Se agață de mine și mă sărută apăsător, iar pieptul meu se umple până la refuz cu o iubire pură și sinceră — genul de iubire pe care n-am crezut că sunt capabil să o simt. Am învățat multe despre mine în ultimele luni. Am învățat să am mai multă grijă de oamenii pe care îi iubesc.

Mac se trage înapoi. Ochii ei superbi îi caută pe ai mei.

— Și eu te iubesc!

În momentul ăsta, fac un jurământ față de mine însumi: chiar dacă o să dureze toată viața, îi voi demonstra că nu și-a irosit dragostea pe mine.

Sfârșit

MULȚUMIRI

După cum pot depune mărturie toți cei care mă cunosc, de mult timp sunt obsedată de orașele pitorești de la malul oceanului. O fi Avalon Bay un oraș imaginar, dar, totodată, reprezintă un amestec de frânturi din diferite orașe de pe coastă pe care le-am vizitat de-a lungul anilor. Mi-a făcut mare plăcere să mă pierd prin această lume imaginară. Bineînțeles, nu aș fi reușit să creez acest univers fără sprijinul și calitățile extraordinare ale următorilor oameni: agenta mea literară, Kimberly Brower, și editorul meu, Eileen Rothschild, care au manifestat un entuziasm molipsitor pentru romanul de față; Lisa Bonvissuto, Christa Desir și ceilalți angajați de la editura St. Martin Press.

Le mulțumesc primilor mei cititori și prietenilor mei autori, care mi-au dat sfaturi și mi-au promovat cartea într-un mod extraordinar; Natasha și Nicole, vă apreciez pentru că sunteți cei mai eficienți oameni de pe planetă; fiecărui recenzent, blogger, utilizator de Instagram și de TikTok, tuturor cititorilor care au vorbit despre, au susținut și au iubit această carte.

Și, ca întotdeauna, le mulțumesc familiei mele și prietenilor mei, care m-au suportat când lucram din greu, sub presiunea termenului-limită. Vă iubesc pe toți!

În curând:

Reputația fetei rele

GENEVIEVE

Tipul ăsta are mare tupeu să vină aici. Ochii ăia întunecați, tulburători, care pândesc în cele mai îndepărtate unghere ale minții mele. Părul aproape negru, pe care încă pot să-l simt printre degete. E la fel de frumos ca în imaginile care mi s-au întipărit în minte. A trecut un an de când nu l-am văzut, și totuși, când îl zăresc, reacționez la fel. Intră într-o încăpere, iar corpul meu îi simte prezența înainte ca ochii mei să-l vadă. E ca o undă electrică pe care o simt pe piele.

E foarte enervant. Și mai enervant este că trupul meu are îndrăzneala să reacționeze tocmai *acum*, la înmormântarea mamei mele.

Evan stă lângă Cooper, fratele lui geamăn. Își rotește privirea prin cameră, până mă vede. Țștia doi sunt identici, cu excepția faptului că, uneori, se piaptăna altfel. Cei mai mulți îi deosebesc doar după tatuaje. Cooper are ambele antebrațe tatuat, în timp ce Evan s-a tatuat pe spate. Dar eu îl recunosc pe Evan după ochi. Fie că strălucesc poznaș sau pâlpaie de bucurie, dorință, frustrare, întotdeauna îmi dau seama dacă sunt privită de Evan.

Ochii ni se întâlnesc. Evan îmi face semn, dând scurt din cap. Îl imit. Pulsul meu a luat-o la goană. Trei secunde mai târziu, ieșim împreună pe hol, unde nu ne poate vedea nimeni.

E ciudat cât de apropiați rămânem de unii oameni, chiar dacă trece mult timp fără să-i vedem. Îmi amintesc foarte clar cum eram noi doi împreună. Pășim prin casa asta de parcă am fi iar în liceu, când ne furișam la orice oră, sprijinindu-ne de pereți ca să nu ne pierdem echilibrul și râzând pe înfundate, fiindcă nu voiam să trezim toată casa.

— Bună! mă salută Evan.

Întinde șovăitor brațele, iar eu mă îndrept spre el. Ar fi foarte jenant să nu-l îmbrățișez.

Unde mai pui că întotdeauna s-a priceput la îmbrățișări.

Mă forțez să nu zăbovesc în brațele lui, să nu-i simt parfumul. Corpul lui e cald și musculos. Îl cunosc la fel de bine de parcă ar fi al meu. Știu fiecare centimetru pe de rost.

Mă desprind repede de el.

— Da... Evident că am auzit și eu. Am vrut să-i aduc un ultim omagiu.

Evan pare sfios. Stă cu mâinile în buzunare și cu capul aplecat, privindu-mă pe sub genele lungi. Nici nu-mi pot imagina câtă muncă de convingere a trebuit să depună Cooper, ca frate-său să vină aici.

— Mulțumesc!

Scoate o acadea din buzunar.

— Ți-am adus asta.

De când am aflat că mama era bolnavă, n-am plâns deloc. Dar când accept acadeaua asta de la Evan, lăcrimez. Simt că nu mai pot să respir.

Și, dintr-odată, mă întorc în trecut, la primul schimb de acadele dintre noi doi, la o altă înmormântare, pentru un alt părinte mort. S-a întâmplat după ce tatăl lui Evan, Walt, a murit într-un accident de mașină. A urcat beat la volan. Ți-am adus asta era felul de a fi al

lui Walt Hartley: distructiv și imprudent. Din fericire, nimeni nu a fost rănit, în afară de Walt. Și-a pierdut viața pe o șosea întunecată, când a pierdut controlul mașinii și s-a izbit de un copac.

Aveam doisprezece ani și nu știam ce trebuie să aduc la un priveghe. Părinții mei au adus flori, dar Evan era doar un copil, ca și mine. Ce să fi făcut el cu florile alea? Tot ce știam era că prietenul meu cel mai bun — și totodată băiatul de care îmi plăcuse dintotdeauna — suferea foarte mult, iar eu aveam un singur dolar. Cel mai sofisticat lucru pe care mi-am permis să i-l cumpăr a fost o acadea.

Evan a plâns cât timp am stat lângă el, pe veranda din spate. I-am pus acadeaua în mâinile tremurânde. Mi-a șoptit: „Mulțumesc, Gen”. Am rămas acolo în liniște, pentru o oră, uitându-ne la valurile care se spârgeau la mal.

— Du-te, mă, de-aici! murmur, strângând acadeaua în palmă. Ești un prost!

În ciuda acestor cuvinte, amândoi știm cât de emoționată sunt.

Evan zâmbește și duce o mână la cravată, ca s-o îndrepte puțin. Faptul că poartă costum prevestește belele.

— Ești norocos că eu te-am văzut prima pe-aici, îi zic, de îndată ce pot vorbi fără să mă înec de emoție. Nu cred că frații mei s-ar purta la fel de prietenos cu tine.

Cu un rânjat relaxat, ridică din umeri și spune:

— Kellan lovește ca o fată.

O replică în stilul lui Evan.

— O să-i transmit lui frate-miu că ai zis asta.

Apar niște verișori de-ai mei și mi se pare că vor să vină încoace, să discute cu mine, așa că îl apuc pe Evan de guler și îl împing către ușa spălătoriei. Mă lipesc de ușă, încercând să mă fac nevăzută. Mă asigur că nu mai e altcineva prin preajmă.

— Nu mai vreau să port altă conversație despre cât de mult le aduc aminte altora de mama, oftez eu.

Evan își aranjează din nou cravata.

— Oamenii au impresia că-ți sunt de ajutor dacă zic chestii de-astea.

— Ei bine, nu mă ajută!

Toți vor să-mi spună ce femeie minunată a fost maică-mea și cât de importantă era familia pentru ea. E sinistru să aud cum alții vorbesc despre o femeie care nu seamănă deloc cu persoana pe care o știam eu.

— Cum te simți? Întreabă Evan. Fii sinceră!

Drept răspuns, ridic din umeri. În ultimele zile, am auzit întrebarea asta de nenumărate ori, pusă în nenumărate forme. Și totuși, nici acum nu știu ce să răspund. Lumea nu vrea să audă ce-aș avea de zis.

— Nu știi ce simt. Poate că încă sunt în stare de șoc. Te aștepți ca lucrurile astea să se întâmple ori repede, ori după luni întregi. Dar moartea mamei a fost altfel. Am ajuns acasă și, la o săptămână după aceea, a murit.

— Înțeleg. Nici măcar n-ai avut destul timp să-ți vii în fire.

— De câteva zile înapoi, sunt cu mintea aiurea. Încep să mă întreb dacă nu cumva e ceva în neregulă cu mine.

Mă privește încruntat.

— A murit maică-ta, Fred. Nu e nimic în neregulă cu tine.

Chicotesc la auzul poreclei mele. A trecut atât de mult timp de când n-am mai auzit-o, că aproape uitasem de ea.

Adaug:

— Mă tot aștept să mă lovească suferința dintr-o clipă-n alta, dar nu simt nimic.

— E greu să simți ceva pentru o persoană care n-a simțit nimic pentru tine. Chiar dacă e vorba de mama ta.

— Adevărat.

Evan mă înțelege. Întotdeauna m-a înțeles. Unul dintre lucrurile pe care le avem în comun este relația neobișnuită cu mamele noastre. Mă rog, nu c-ar fi fost vorba de vreo relație. Maică-sa nu a fost o prezență stabilă în viața lui — își făcea apariția în oraș de

câteva ori pe an, ca să se îmbete sau ca să ceară bani —, iar a mea era absentă mai degrabă la nivel emoțional. Era atât de rece și de indiferentă! Am impresia că nici n-a existat. Eram invidioasă pe florile din grădina noastră; măcar de ele avea grijă.

— Aproape că mă simt ușurată c-a murit.

Mi se pune un nod în gât.

— E nasol că spun asta, știu. Dar am impresia că acum nu mai e nevoie să mă străduiesc atât de mult. Fiindcă apoi nu o să mă mai simt ca dracu' atunci când îmi dau seama că maică-mea se poartă la fel ca înainte.

Toată viața am încercat să stabilesc o legătură emoțională cu ea, să-mi dau seama de ce maică-mea nu mă place. N-am primit niciodată un răspuns, dar poate că acum nu mai e nevoie să-mi pun întrebarea asta.

— Nu e nasol, mă contrazice Evan. Unii părinți sunt de rahat. Nu e vina noastră că ei nu știu cum să ne iubească.

Dar pe Craig mama a știut cum să-l iubească. E fiul ei perfect, cu care s-a purtat ca o mamă adevărată. Parcă am fost crescuți de două persoane diferite. Băiatul ăsta e singurul om de aici care are ochii umflați de plâns.

— Pot să-ți mărturisesc ceva? mă întreabă Evan, cu un zâmbet care mă face să intru la bănuieli. Dar promite-mi că n-o să dai în mine!

— Nu pot să promit.

Chicotește și-și linge buzele. Un tic de-al lui care mă face să-mi pierd mințile, pentru că știu ce poate să facă cu gura aia.

— Mi-a fost dor de tine, îmi zice. Oare sunt nemernic pentru că mă bucur că a murit cineva, fiindcă așa pot să te văd?

Îi dau una în umăr, iar el se preface că-l doare. Nu vorbește serios. Însă apreciez atitudinea lui caraghioasă, pentru că îmi permite să zâmbesc. Să respir.

Mă joc cu brățara de argint de la încheietura mea. Fără să-l privesc în ochi, îi răspund:

— Și mie mi-a fost dor de tine. Puțin.

— Puțin? mă tachinează el.

— Doar puțin.

— Da, da! Deci te-ai gândit la mine o dată sau de două ori pe zi, cât ai fost plecată?

— O dată, de două ori *în total*, mai bine zis.

Evan râde.

După ce am plecat din Avalon Bay, am petrecut luni bune încercând să nu mă mai gândesc la el, deși tânjeam după prezența lui. Refuzam să-mi aduc aminte de el când mă culcam, noaptea, sau când ieșeam la întâlniri cu alți tipi. În cele din urmă, a început să-mi fie din ce în ce mai ușor. Aproape că reușisem să-l uit. Aproape.

Serie nouă de ELLE KENNEDY — „Briar U”
The Chase, volumul I

1.

Summer

— E cumva o glumă?

Mă uit cu gura căscată la cele cinci fete care mă privesc acuzator. Părul, pielea și ochii lor au culori diferite, și totuși nu le pot deosebi, pentru că au expresii identice. Se prefac că sunt necăjite de veste, dar falsa părere de rău pe care încearcă s-o afișeze nu reușește să le ascundă aroganța.

Ha! De fapt, se bucură al naibii de mult.

— Îmi pare rău, Summer, dar nu-i o glumă, zice Kaya, afișând un zâmbet compătimitor. Comitetul pentru Standarde al asociației Kappa Beta Niu ia foarte în serios reputația grupării noastre. În dimineața asta, am primit de veste din partea Convenției Naționale...

— Pe bune? Ați primit de veste? Adică v-au trimis o telegramă?

— Nu. Un e-mail, răspunde ea, fără să se prindă că sunt sarcastică.

Își dă părul lucios pe după un umăr și continuă:

— Convenția i-a reamintit Comitetului pentru Standarde că fiecare membră a acestei grupări studențești trebuie să respecte standardele de comportament stabilite de ei; altfel, filiala noastră n-o să mai fie în relații bune cu Convenția.

— E *musai* să rămânem în relații bune cu Convenția, intervine Bianca, privindu-mă stăruitor.

Dintre cele cinci afurisite din fața mea, ea pare cea mai înțelegătoare.

— Mai ales după incidentul cu Daphne Kettleman, adaugă o fată al cărei nume nu mi-l pot aminti.

— Care incident? mă interesez.

— Daphne s-a intoxicat cu alcool.

Cea de-a patra fată — cred că o cheamă Hailey — coboară vocea până la șoaptă. Se uită în jur, ca și cum în mobilierul vechi care umple sufrageria reședinței Kappa ar fi montate microfoane.

— A trebuit să-i facă spălături stomacale, ne destăinuie veselă fata fără nume.

Mă întreb dacă tipa e încântată că Daphne Kettleman a fost la un pas de moarte.

Kaya rostește sec:

— Am vorbit destul despre Daphne! Nici măcar n-ar fi trebuit să amintești de ea, Coral...

Coral! Așa! Sună foarte caraghios.

— În casa asta, noi nu pronunțăm numele lui Daphne, îmi explică apoi Kaya.

Frate! Vorbim doar despre spălături stomacale! Biata Daphne deja a devenit Lordul Voldemort, cel al cărui nume nu trebuie rostit?! Evident, filiala Kappa Beta Niu de la Universitatea Briar este mai strictă decât cea de la Brown.

Drept dovadă, m-au dat afară înainte să fi apucat să mă mut aici.

— Nu e nimic personal, continuă Kaya, aruncându-mi un zâmbet de falsă consolare. Reputația este foarte importantă pentru noi. Deși tu ești fiica unei absolvente...

— A unei absolvente care a fost președintă! subliniez eu.

Ia de-aici, Kaya!

Când era în ultimii ani de facultate, mama mea a fost președinta unei filiale Kappa. La fel și bunica mea. Femeile din familia Heyward și asociația Kappa Beta Niu sunt nedespărțite.

— Da, ești *fiica unei absolvente* — repetă Kaya —, dar noi nu mai urmăm legăturile ancestrale la fel de îndeaproape ca altădată.

„Legături ancestrale”? Cine naiba mai vorbește așa? Oare tipa asta a călătorit în timp, din secolul al XIX-lea?

— Așa cum am spus, avem reguli și politici. Îți aduc aminte că nu te-ai despărțit de filiala de la Brown în termeni amiabili.

— Nu am fost dată afară din Kappa, îi explic. Am fost dată afară din școală.

Kaya se holbează neîncrezătoare la mine.

— Pentru tine e un motiv de mândrie să fii exmatriculată de către una dintre cele mai bune universități din țară?

Răspund printre dinți:

— Nu, nu sunt mândră. Spun doar că, de fapt, încă sunt membră a acestei asociații.

— Poate că așa e, dar nu ești îndreptățită să locuiești în reședința asta.

Kaya își încrucișează brațele la piept, deasupra puloverului ei din mohair alb.

— Înțeleg.

Îi imit postura, doar că plusez, încrucișându-mi și picioarele.

Privirea invidioasă a Kayei poposește pe cizmulițele mele Prada, din piele întoarsă neagră. Sunt un cadou din partea bunicii, cu ocazia acceptării mele la Briar. Aseară, când am deschis pachetul de la bunica, am râs pe săturate. Nu-s sigură că Bunica Celeste pricepe că am intrat la Briar doar pentru că am fost dată afară de la cealaltă universitate. De fapt, pun pariu că știe, dar puțin îi pasă. Bunicuța ar folosi orice pretext ca să poarte Prada. E o femeie pe gustul meu.

— Și nu ți-a trecut prin cap — adaug eu, cu o voce tot mai tăioasă — să-mi dai vestea asta *înainte* să-mi fac bagajul și să bat tot drumul din Manhattan până aici?

Bianca este singura care are decența să afișeze o umbră de vinovăție.

— Chiar ne pare rău, Summer! zice Bianca. Așa cum a spus și Kaya, Convenția a luat legătura cu noi abia în dimineața asta, și a trebuit să votăm și...

Bianca ridică ușor din umeri.

— Îmi pare rău, repetă ea.

— Deci ați votat că nu mi se permite să locuiesc aici.

— Da, spune Kaya.

Le privesc pe celelalte.

— Hailey, tu ce zici?

— Mă cheamă Halley, mă corectează tipa, pe un ton rece.

Ce să-ți zic! De parcă ar trebui să-mi amintesc numele lor! Abia ne-am cunoscut.

— Da, Halley.

Mă uit la fata următoare.

— Și tu, Coral.

Apoi la fata următoare. Drace! Chiar că nu-mi aduc aminte cum o cheamă.

— Laura?

— Tawny, murmură ea.

Iar am nimerit pe-alături!

— Tawny, repet eu. Fetelor, sunteți hotărâte să nu mă primiți? Toate trei dau aprobator din cap.

— Super! Mersi că m-ați făcut să-mi pierd timpul de pomană!

Mă ridic, îmi arunc părul peste umăr. Îmi înfășor eșarfa roșie, de cașmir, în jurul gâtului.

— Nu mai fi așa de teatrală! îmi poruncește Kaya, artăgoasă. Și nu te purta ca și cum noi suntem de vină fiindcă ți-ai incendiat fosta locuință. E de înțeles că nu vrem să locuim împreună cu o *piromană*!

Mă străduiesc să-mi păstrez cumpătul.

— Nu am incendiat nimic.

— Surorile noastre de la Brown te contrazic. În fine, avem o ședință peste zece minute. E timpul să pleci.

— Altă ședință? o ironizez. Ca să vezi! Ce program încărcat aveți astăzi!

— Astă-seară organizăm un eveniment caritabil, cu ocazia Ajunului Anului Nou, ca să strângem niște bani, explică înțepată Kaya.

— Pentru ce cauză caritabilă? o întreb.

Bianca intervine, puțin rușinată:

— Ei... Adunăm bani ca să renovăm subsolul reședinței noastre. O, Doamne! *Asta* numesc ele „eveniment caritabil”?

— Păi, în cazul ăsta, ar fi bine să treceți la treabă.

Cu un zâmbet batjocoritor, flutur degetele în semn de rămas-bun și ies din încăpere.

Când ajung în hol, simt primele înțepături ale lacrimilor.

Mai dă-le naibii! N-am nevoie de ele și nici de gruparea lor idioată.

— Summer, stai!

Bianca mă ajunge din urmă la ușă. Etalez rapid un zâmbet și-mi șterg lacrimile. N-o să le dau satisfacția să mă vadă plângând! Mă felicit că mi-am lăsat valizele în mașină și nu am luat cu mine decât poșeta. Ce umilitor ar fi fost să-mi târâi valizele înapoi la mașină! Unde mai pui că ar fi trebuit să fac mai multe drumuri, pentru că eu nu plec de acasă cu trei lulele, trei surcele.

— Ascultă, spune Bianca, iar vocea ei e așa de firavă, încât abia se aude. Ar trebui să te consideri norocoasă.

Ridic din sprâncene.

— Norocoasă că am ajuns pe străzi? Bineînțeles, mă simt binecuvântată!

Zâmbește pieziș.

— Numele tău de familie este Heyward-Di Laurentis. Nu ai ajuns și nu vei ajunge vreodată pe străzi.

Surâd rușinată. M-a lăsat fără replică.

— Dar nu glumesc, șoptește Bianca. Crede-mă, nu vrei să locuiești aici.

Ochii ei migdalați se îndreaptă spre ușă, cu teamă.

— Kaya e un fel de dictatoare. E primul ei an ca președintă a asociației Kappa și i s-a urcat puterea la cap.

— Am băgat de seamă, rostesc sec.

— Ar fi trebuit să vezi ce i-a făcut lui Daphne! A zis că problema era intoxicația cu alcool, dar, de fapt, Kaya e geloasă pe Daphne pentru că s-a culcat cu fostul ei iubit, Chris, așa că i-a făcut viața un calvar lui Daphne. Într-un weekend, când Daphne era plecată, Kaya, „ca din întâmplare” — Bianca schițează ghilimele imaginare în aer —, a donat toate hainele lui Daphne bobocilor care colectau haine vechi pentru acțiunea lor anuală de caritate. În cele din urmă, Daphne a părăsit asociația și s-a mutat.

Încep să cred că, dacă așa a scăpat din văgăuna asta, intoxicația cu alcool a fost cel mai bun lucru care i se putea întâmpla lui Daphne Kettleman.

— Nu contează, îi zic. Nu-mi pasă dacă locuiesc aici sau nu. Așa cum ai spus și tu, o să mă descurc.

Folosesc tonul disprețuitor, de față puternică, pe care l-am perfecționat ani de-a rândul.

Este armura mea. Mă prefac că viața mea este o casă victoriană frumoasă, în speranța că nimeni nu va observa crăpăturile din fațadă.

Dar, indiferent cât de convingătoare îi par Biancăi, nu reușesc să opresc valul uriaș de neliniște care mă lovește cinci minute mai târziu, când urc în mașina mea. Respir precipitat și pulsul mi-a luat-o la goană, împiedicându-mă să gândesc limpede.

Și acum ce să fac?

Unde să mă duc?

Trag adânc aer în piept. Este *în regulă*. Este *bine*. Da, o să găsec o soluție. Mereu intru în belele, dar de fiecare dată găsec o cale să ies la lumină. Trebuie pur și simplu să-mi dau silința și să gândesc...

Telefonul sună. Slavă Domnului!

Răspund imediat.

— Bună!

Sunt recunoscătoare că fratele meu, Dean, m-a sunat.

— Bună, Mucișor! Voiam să aflu dacă ai ajuns cu bine în campus.

— De ce n-aș fi ajuns cu bine?

— Ei, de unde să știi!? Poate că ai șters-o la Miami cu un rapper în devenire, pe care l-ai luat cu mașina, la granița dintre state... Poate că ești pe cale să te transformi într-un costum din piele, pentru un criminal în serie. Ia stai! Ai făcut asta deja!

— Dumnezeu! În primul rând, Jasper era un *muzician country* în devenire, nu un rapper. În al doilea rând, eram cu încă două fete și ne îndreptam spre Daytona Beach, nu spre Miami. În al treilea rând, tipul nici măcar nu a încercat să mă pipăie, darămite să mă omoare! Lacey e cea care s-a culcat cu el și s-a molipsit de herpes.

Suspin cu tristețe.

Urmează o tăcere neîncrezătoare.

— Dicky?

Așa-l strigam pe Dean când eram mică. Nu-i place deloc po-recla asta.

— Dicky, mai ești acolo?

— Mă străduiesc să înțeleg de ce crezi că versiunea ta e mai acceptabilă decât a mea.

Pe neașteptate, fratele meu scapă o înjurătură.

— Fir-ar al dracului! Nu cumva i-am tras-o și eu lui Lacey, la petrecerea de majoratul tău? Cred că faza cu herpesul s-a întâmplat *înainte* de petrecerea aia. Drace, Summer! Da, am folosit prezervativ, dar ar fi fost frumos să mă avertizezi că tipa are probleme în... zona *aia*!

— Nu, nu i-ai tras-o lui Lacey. Cu Laney ai făcut-o. După aia, nici n-am mai fost prietene.

— De ce?

— Pentru că s-a culcat cu fratele meu, în loc să stea cu mine, la petrecerea *mea*. Nu se face așa ceva!

— Corect. A fost egoistă.

— Mda.

Brusc, aud zgomote — motoare de mașină, o pală de vânt, apoi o avalanșă de claxoane.

— Scuze! spune Dean. Am ieșit din casă. A sosit Uber-ul.

— Unde pleci?

— Să iau hainele de la curățătorie. Curățătorie pe care eu și Allie o folosim e cam departe, dar fac o treabă excelentă, așa că merită să mă deplasez până acolo. Are *review*-uri bune pe internet.

Dean locuiește cu iubita lui, în West Village, în Manhattan. Allie a recunoscut că zona este mult mai luxoasă decât cele cu care s-a obișnuit ea; dar, într-un fel, pentru fratele meu e un pas înapoi, pentru că *penthouse*-ul familiei noastre — unde Dean locuia înainte — se află în Upper East Side și e alcătuit din ultimele trei etaje ale hotelului nostru, Heyward Plaza. Locul unde s-a mutat Dean e lângă școala privată unde predă el și, dat fiind că Allie are un rol principal într-un serial TV care se filmează în Manhattan, locația este convenabilă pentru amândoi.

Sunt sigură că e foarte mișto să aibă un loc al lor, unde locuiesc împreună.

— Mucișor, te-ai instalat la reședința Kappa?

— Nu chiar, îi mărturisesc.

— Ce naiba ai mai făcut de data asta, Summer?

De furie, îmi pică fața. De ce presupun ai mei, mereu, că *eu* sunt de vină?

— N-am făcut nimic, răspund înțepată.

Dar apoi mă simt înfrântă și îmi înmoi tonul.

— Fetele cred că o tipă ca mine n-ar da bine pentru reputația grupării. Una dintre ele a spus că sunt piromană.

— Păi, cam asta ești, zice Dean, cu o lipsă totală de tact.

— Du-te naibii, Dicky! A fost un accident. Piromanii incendiază cu bună-știință.

— Atunci, ești o piromană accidentală. Piromana Accidentală!

Uite un titlu super pentru o carte!

— Grozav! Pune-te pe scris!

Am chef de ceartă și nervii mei sunt întinși la maximum.

— Mă rog... M-au dat afară, iar acum trebuie să văd unde naiba o să locuiesc semestrul ăsta.

În gât mi se pune un nod. Scot un suspin strangulat.

— Te simți bine? întrebă Dean.

Înghit în sec.

— Nu știu. E ridicol. Habar n-am de ce sunt supărată. Fetele alea sunt groaznice și nu mi-ar fi plăcut să locuiesc cu ele. Deși e Ajunul Anului Nou, toate au rămas în campus! În loc să petreacă, organizează evenimente pentru cauze caritabile! Locul meu nu e acolo.

Lacrimile pe care le-am ținut în frâu până acum nu mai pot fi controlate. Două picături mari mi se rostogolesc pe obraji. Sunt tare bucuroasă că Dean nu e aici, să le vadă.

— Îmi pare rău, Mucișor!

Îmi șterg mânioasă ochii umezi.

— În fine... Nu contează. N-o să plâng pentru câteva fete tâmpite și pentru o casă aglomerată. N-o să las chestia asta să mă afecteze. Oare Selena Gomez s-ar lăsa afectată? Sigur că nu.

Frate-miu e nedumerit.

— Selena Gomez?

— Da. Selena e un simbol al rafinementului și al purității, iar eu încerc s-o iau drept model. Are personalitate. Evident, când vine vorba despre stilul vestimentar, mă voi lupta veșnic să fiu o Coco Chanel și o să dau greș, pentru că nimeni nu poate fi Coco Chanel.

— Firește! comentează Dean. Despre ce etapă a Selenei Gomez vorbim? Când era iubita lui Justin Bieber sau a tipului ăluia... The Weeknd?

Mă încrunt.

— Vorbești serios?

— Am zis ceva aiurea?

— O fată nu este definită de iubirii ei, ci de realizările ei. Și de pantofii pe care îi poartă.

Privirea mea aterizează pe cizmele mele noi, de la bunicuța Celeste. Mă consolez cu gândul că măcar la capitolul încălțăminte am înregistrat un succes absolut.

În rest, nu prea am cine știe ce succese.

— O să-l rog pe tata să sune la departamentul de Cazare de la Briar și să verifice dacă au disponibilă vreo cameră, îi zic lui Dean.

Din nou, mă cuprinde un sentiment de înfrângere.

— Deși nu prea aș vrea să-l rog. Deja a trebuit să tragă niște sfori ca să mă transfere la Briar.

Și aș prefera să nu locuiesc într-o cameră de cămin decât dacă e neapărată nevoie. Să împart baia cu zeci de fete este cel mai mare coșmar al meu. A trebuit să fac asta la filiala Kappa de la Universitatea Brown, dar faptul că aveau dormitoare private a mai îndulcit situația. Acum, nu cred că a mai rămas disponibilă vreo cameră cu baie, având în vedere că anul universitar a început de ceva timp.

Gem de frustrare.

— Ce mă fac, Dean?

Am doi frați mai mari care nu ratează niciodată ocazia să mă tachineze sau să mă necăjească. Dar uneori — rar, ce-i drept —, dau dovadă de compasiune.

— Încă nu-l suna pe tata, spune Dean. Mai așteaptă puțin. O să văd ce pot să fac.

Îmi încrețesc fruntea.

— Nu cred că poți să faci ceva.

— Deocamdată, nu-l suna! Am o idee.

Aud un scrâșnet de frâne.

— Așteaptă puțin, Summer! Mulțam, frate! A fost o cursă de cinci stele, ce mai!

Se aude o portieră trântită.

— Summer, în seara asta te întorci în oraș, nu?

— Nu asta plănuiam să fac, dar cred că acum nu am de ales. O să mă cazez la un hotel din Boston până când găsesc unde să mă mut.

— Nu de Boston vorbesc. Mă refer la New York. Semestrul o să înceapă abia peste vreo două săptămâni. Mă gândeam ca, până atunci, să locuiești în *penthouse*.

— De fapt, voiam să-mi desfac bagajele, să mă liniștesc puțin.

— Asta oricum n-o să se întâmple azi, iar diseară e Ajunul Anului Nou, așa că vino acasă! Vom sărbători împreună: tu, eu și Allie. Mai vin și câțiva dintre foștii mei coechipieri.

— Cum ar fi...? întreb curioasă.

— Garrett e în oraș. Are meci, așa c-o să apară și el. Vine și gașca actuală de la Briar. Pe unii îi știi: Mike Hollis, Hunter Davenport. De fapt, Hunter s-a dus la Școala Pregătitoare Roselawn. Cred că era cu un an mai mic decât tine. Mai vin Pierre și Corsen, dar pe ăștia nu cred că-i cunoști. Și Fitzy...

Inima îmi stă în loc pentru o clipă.

— Mi-l amintesc pe Fitzy, îi zic, cât de degajat pot.

Însă nu-mi iese; chiar și eu îmi pot auzi entuziasmul din voce.

Dar cine m-ar putea judeca? Lui Colin Fitzgerald i se spune Fitzy. Băiatul ăsta e UNICORNUL meu. O pasăre rară. Tipul perfect: hocheist, înalt, sexy, tatuat. E posibil să fiu puținel topită după el.

Bine, recunosc: sunt în limbă după el.

Tipul este... incredibil. Dar și cam inaccesibil. De regulă, când ne întâlnim, coechipierii lui Dean sunt grămadă pe mine. Însă nu și Fitz. L-am întâlnit anul trecut, când l-am vizitat pe Dean, la Briar. Fitzy abia dacă mi-a aruncat o privire. Când l-am reîntâlnit la o petrecere dată în cinstea lui Logan — un prieten de-al lui Dean —, Fitzy nu mi-a adresat mai mult de zece cuvinte.

Mă scoate din minți. Nu mă aștept ca orice tip din preajma mea să-mi cadă la picioare, dar știu că Fitzzy este atras de mine. Am observat că, atunci când se uită la mine, ochii lui căprui mocnesc. *Ard de-a dreptul!*

Sau poate că văd ceea ce-mi doresc să văd.

Tata are o vorbă: *Percepția și realitatea sunt cât se poate de diferite. De obicei, adevărul este undeva la mijloc.* Odată, tata s-a folosit de expresia asta în pledoaria lui la un proces de omor, iar acum o scoate la înaintare ori de câte ori are ocazia.

Dacă adevărul se găsește undeva între detașarea aparentă a lui Colin Fitzgerald față de mine (nu mă place) și focul pe care i-l văd în ochi (pasiunea lui nestăpânită pentru mine), atunci... punând totul cap la cap, s-ar putea spune că mă consideră prietenă?

Mă bosumflu.

Nu. Nici vorbă! Refuz să fiu socotită doar o prietenă.

— O să fie mișto, declară Dean. Pe deasupra, a trecut foarte mult timp de când n-am mai fost împreună de Anul Nou, la New York. Așa că mișcă-ți fundul înapoi și dă-mi un mesaj când ajungi! Am ajuns la curățătorie. Trebuie să intru. Te iubesc!

Încheiem conversația. Zâmbesc cu toată gura. Da, de obicei Dean e o mare pacoste, dar, pe de altă parte, e un frate de treabă. Mă susține când am nevoie de el. Asta contează cu adevărat.

Slavă Domnului că acum am de mers la o petrecere! După o zi de rahat, nimic nu e mai potrivit decât o petrecere.

Mă uit la ceas. Este ora unu.

Campusul Briar este cam la o oră depărtare de Boston. De acolo până în Manhattan mai fac cu mașina vreo trei-patru ore. O să ajung în oraș abia seara, deci nu voi avea mult timp să mă pregătesc. Dacă în seara asta îl întâlnesc pe „unicornul” meu, vreau să mă aranjez din cap până-n picioare.

Băiatul ăsta nici n-o să știe ce l-a lovit.